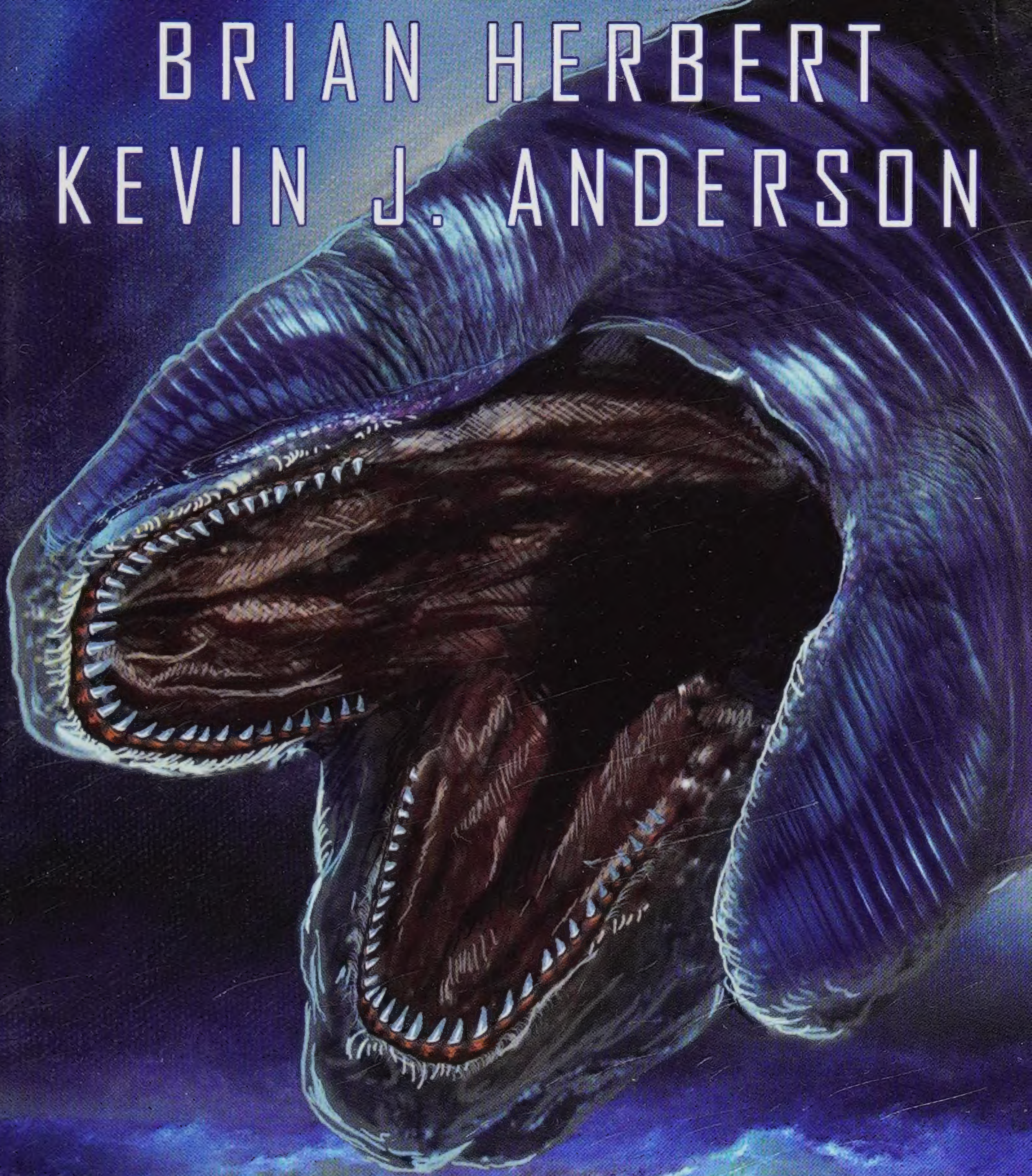
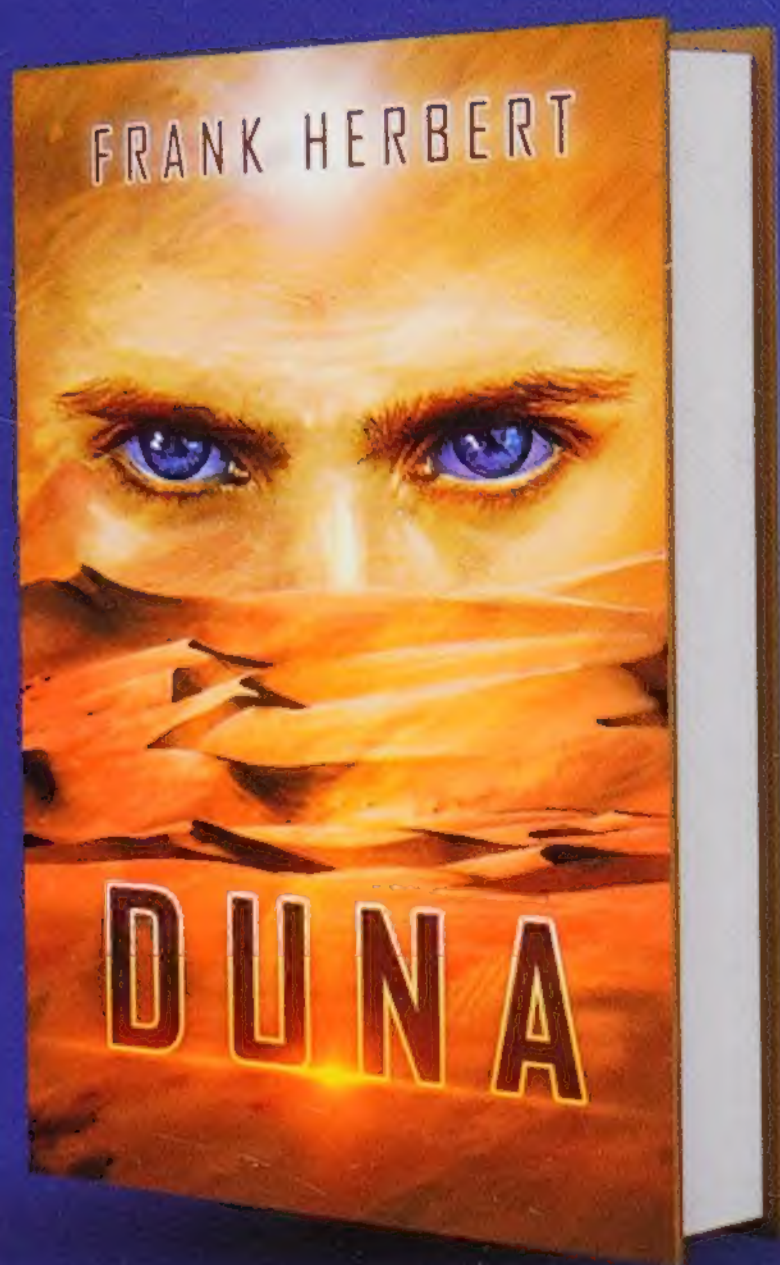
BRIAN HERBERT

KEVIN J. ANDERSON

PÍSEČNÍ ČERVI DUNY

Připravujeme:

Ilustrované vydání

Digitized by the Internet Archive
in 2022 with funding from
Kahle/Austin Foundation

https://archive.org/details/pisecnicerviduny0000herb

BARONET

Písečný červi Duny

PRAHA 2016

Přeložila:
DANA CHODILOVÁ

Brian Herbert a Kevin J. Anderson: Píseční červi Duny
Vydání druhé
Copyright © 2007 by Herbert Properties LLC
Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4, www.baronet.cz v roce 2016 jako svou 2039. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Sandworms of Dune vydaného nakladatelstvím Tom Doherty Associates Book, New York v roce 2007.
Český překlad © 2008 a 2016 Dana Chodilová
Korektorka Daniela Čermáková
Ilustrace na přebalu © 2016 Emil Křižka
Přebal a vazba © 2016 Emil Křižka
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0445-8

BARONET
Praha 2016

Brian Herbert
Kevin J. Anderson

Písečni červi Duny

Nikdy nemůžeme dostatečně vyjádřit vděk, který dlužíme geniálnímu tvůrci této úžasné série. Tato kniha je opět věnována Franku Herbertovi, muži skvělých a významných nápadů, který byl naším mentorem, zatímco jsme psali další příběhy z fantastického vesmíru jeho Duny. Píseční červi Duny *je chronologické velké finále, které si představoval, a my je s radostí konečně předkládáme milionům jeho věrných fanoušků.*

PODĚKOVÁNÍ

Podobně jako u všech našich předchozích románů Duny závisela výsledná podoba rukopisu na práci spousty lidí. Rádi bychom poděkovali Patu LoBruttovi, Tomu Dohertymu a Paulu Stevensovi z nakladatelství Tor Books, Carolyn Caugheyové z Hodder & Stoughton, Catherine Sidorové, Louisi Moestovi a Dianě Jonesové z WorldFire, Inc., Kim Herbertové z Herbert Properties LLC. Byron Merritt a Mike Anderson vykonali spoustu práce na webové stránce dunenovels.com. Alex Paskie poskytl obsáhlé rady ve věci židovské filozofie a tradicí a dr. Attila Torkos odvedl těžkou práci při ověřování faktů a na celistvosti díla.

K dalším našim četným pomocníkům při tvorbě nových románů Duny patří John Silbersack, Robert Gottlieb a Claire Robertsová z Trident Media Group, Richard Rubinstein, Mike Messina, John Harrison a Emily Austin-Brunsová z New Amsterdam Entertainment, Penny a Ron Merrittovi, David Merritt, Julie Herbertová, Robert Merritt, Margaux Herbertová a Theresa Shackelfordová z Herbert Properties LLC.

A jako obvykle by tyto knihy nespatřily světlo světa bez nekonečné pomoci a podpory našich manželek, Janet Herbertové a Rebekky Moestové Andersonové, a bez původního génia Franka Herberta.

Brzy poté, kdy se Ctěné matre přihnaly do Starého impéria, naučilo se benegesseritské Sesterstvo nenávidět je a bát se jich. Vetřelkyně svými hrůznými Vyhlazovači zničily benegesseritské a tleilaxanské světy, planetu Riches s jejím rozsáhlým průmyslem a zbrojovkami, dokonce i samotnou Rakis.

Aby však Ctěné matre dokázaly přežít stíhání ještě vážnějšího Nepřítele, zoufale potřebovaly znalosti, kterými disponovalo jedině Sesterstvo. Pro jejich získání útočily jako vzteklé zmije, s mimořádnou krutostí bily kolem sebe.

Po bitvě u Uzlu byly obě nepřátelské skupiny násilně spojeny do nového Sesterstva, frakce se však mezi sebou dál přetahovaly o vládu a dominanci. Nesmírné plýtvání časem, talentem a krví! Skutečná hrozba přichází z vnějšku, ale my dál a dál bojujeme proti nesprávnému nepříteli.

MATKA VELITELKA MURBELLA,
projev k novému Sesterstvu

Dva lidé jsou unášeni v záchranném člunu přes neprozkoumané moře. Jeden řekne: „Tamhle! Vidím nějaký ostrov. Naše nejlepší šance je přistát tam, postavit si přístřeší a čekat na záchranu.“

Druhý tvrdí: „Ne, musíme plout dál na moře a doufat, že objevíme plavební linky. Tohle je naše nejlepší šance.“ Nedokážou se dohodnout, pustí se do rvačky, člun se převrhne a oba se utopí.

Taková je lidská povaha. I kdyby v celém vesmíru zbyli jenom dva lidé, rozdělí se časem do protichůdných frakcí.

BENE GESSERIT,
Příručka akolytek

Obnovením specifických gholů budujeme novou strukturu vesmíru. Znovu k nám přichází Paul Muad'Dib se svou milovanou Chani, se svou matkou lady Jessikou a synem Letem II., Božským imperátorem Duny. Postava sukovského doktora Wellingtona Yueha, jehož zrada srazila velký rod na kolena, znovu zneklidňuje a konejší zároveň. Je tu s námi i válečník a mentat Thufir Hawat, fremenský naíb Stilgar a velký planetolog Liet-Kynes. Jen si představte ty možnosti!

Takový génius představuje úžasnou armádu. Budeme tu genialitu potřebovat, protože čelíme nepříteli hroznějšímu, než bychom si dokázali představit.

DUNCAN IDAHO,
Víc než jen mentat

Čekal jsem a plánoval a budoval své síly patnáct tisíc let. Vyvinuli jsme se. Nastal čas.

OMNIUS

JEDNADVACET LET
PO ÚNIKU Z KAPITULY

Spousta lidí, které jsem dřív znala, se ještě nenarodila. Pořád mi chybějí, i když se na ně nepamatuji. Axolotlské nádrže to brzy napraví.

Lady Jessica,
ghola

Na palubě toulavé nelodi *Ithaka* sledovala Jessica zrození své dcery, ale pouze jako pozorovatelka. Bylo jí teprve čtrnáct let a spolu s ní se ve zdravotním středisku tísnilo mnoho dalších. Dvě benegesseritské sukovské doktorky se vedle v porodnici chystaly vyjmout malé děvčátko z axolotlské nádrže.

„Alia," zamumlala jedna z těch doktorek.

Nebyla do skutečná Jessičina dcera, nýbrž ghola, narozený z uchovaných buněk. Nikdo z mladých gholů na nelodi ještě nebyl „sám sebou". Neosvojili si nic ze svých vzpomínek, nic ze své minulosti.

Cosi se snažilo vynořit se z hloubky Jessičiny mysli, a přestože ji to obtěžovalo jako rozviklaný zub, nedokázala si vzpomenout, jak se Alia narodila poprvé. V archivech si znovu a znovu pročítala legendární záznamy od Muad'Dibových životopisců. Ale sama si *vzpomenout* nedokázala.

Měla jen ty představy, získané studiem: *Suchý a prašný síč na Arrakis, obklíčení fremeny. Jessiku a jejího syna Paula na útěku zadržel pouštní kmen. Vévoda Leto byl mrtvý, zavražděný Harkonneny.*

Těhotná Jessica vypila Vodu života a navždycky tak pozměnila plod, který v sobě nosila. Od chvíle narození byla původní Alia jiná než všechny ostatní děti, naplněná prastarou moudrostí a šílenstvím, schopná napojit se na Zděděné vzpomínky, aniž by musela projít melanžovou Agónií. Zvrácenost!

To byla jiná Alia. Jiná doba a jiná cesta.

Jessica teď stála vedle svého gholovského „syna“ Paula, který byl o rok starší než ona sama. Paul čekal se svou milovanou fremenskou družkou Chani a devítiletým gholou, který byl zase *jejich* synem, Letem II. V původně namíchaných kartách života to byla Jessičina rodina.

Benegesseritský řád oživil tyto historické postavy na pomoc v boji proti hrůznému Vnějšímu nepříteli, který je stíhal. Měli tu Thufira Hawata, planetologa Lieta-Kynese, fremenského vůdce Stilgara a dokonce i nechvalně známého doktora Yueha. Po téměř desetileté přestávce v gholovském programu se teď ke skupině připojila Alia. Další budou brzy následovat. Tři zbývající axolotlské nádrže už byly těhotné novými dětmi: Gurneym Halleckem, Serenou Služebnicí a Xavierem Harkonnenem.

Duncan Idaho vyslal k Jessice tázavý pohled. Věčný Duncan se všemi svými vzpomínkami, vzkříšenými ze všech předchozích životů… Zajímalo by ji, co si myslí o tomto novém gholovském dítěti, bublině z minulosti, která vzkypěla do současné doby. Kdysi dávno byl první ghola Duncana Aliiným manželem…

Duncan, zralý muž s tmavými vlasy jako hřebíky, výborně maskoval svůj pravý věk. Vypadal přesně jako ten hrdina, popisovaný v řadě archivních záznamů,

počínaje dobou Muad'Diba přes pětatřicet staletí trvající vládu Božského imperátora až do nynějška, dalších patnáct staletí poté.

Do porodní místnosti vtrhl starý rabbi, bez dechu a pozdě, doprovázený dvanáctiletým Wellingtonem Yuehem. Mladý Yueh dosud neměl na čele vytetovaný kosočtverec známé sukovské školy. Vousatý rabbi se zřejmě domníval, že toho štíhlého mladého muže dokáže uchránit před opakováním hrozných zločinů, které spáchal ve svém prvním životě.

Rabbi se teď tvářil vztekle, stejně jako pokaždé, když se ocitl v blízkosti axolotlských nádrží. Benegesseritské doktorky si ho nevšímaly, a tak svou zlost nasměroval na Sheeanu. „Po těch letech zdravého rozumu jsi to udělala zase! Kdy už se konečně poučíš a přestaneš se vysmívat bohu?"

Sheeana po svém hrozivém jasnovidném snu vyhlásila dočasné moratorium na gholovský projekt, pro nějž se od začátku nadchla. Ale nedávný zlý zážitek na planetě Psovodů, kdy je téměř chytili lovci Nepřítele, přinutil Sheeanu to rozhodnutí přehodnotit. Spousta historických a taktických zkušeností, které nabízeli oživení gholové, by se mohla stát tou největší zbraní, jakou bude neloď disponovat. Sheeana se rozhodla to riziko podstoupit.

Možná že nás jednoho dne Alia zachrání, pomyslela si Jessica. Nebo některý z ostatních gholů...

Sheeana pokoušela osud, provedla experiment s tímto nenarozeným gholovským dítětem tak, aby ho co nejvíce přiblížila *pravé* Alii. Odhadla okamžik těhotenství, kdy původní Jessica zkonzumovala Vodu života, a nařídila benegesseritským sukovským doktorkám, aby naplnily axolotlskou nádrž téměř smrtelnou dávkou koření. Nasytit jím plod. *Pokusit* se znovu vytvořit Zvrácenost.

Jessica se zhrozila, když se o tom dozvěděla – bylo však už příliš pozdě a nedalo se s tím nic dělat. Jak

koření zaúčinkuje na to nevinné dítě? Předávkování melanží bylo něco jiného než prodělání Agónie.

Jedna ze sukovských doktorek nařídila rabbimu, aby se držel mimo porodní místnost. Starý muž se zamračil, zvedl třesoucí se ruku, jako by dával požehnání bledému masu axolotlské nádrže. „Vy čarodějky si myslíte, že tyhle nádrže už nejsou ženami, nejsou lidmi – ale toto je pořád Rebeka. Pořád zůstává dítětem mého stáda."

„Rebeka naplnila životně důležitou potřebu," řekla Sheeana. „Všechny dobrovolnice věděly přesně, co dělají. Přijala svou odpovědnost. Proč to nedokážeš i ty?"

Rabbi se podrážděně obrátil k mladému muži po svém boku. „Řekni jim to ty, Yuehu. Možná že tebe budou poslouchat."

Jessica měla dojem, že toho nažloutlého mladého gholu nádrže spíš fascinují, než rozčilují. „Coby sukovský doktor," řekl, „jsem porodil mnoho dětí. Ale žádné z nich takhle. Aspoň si myslím, že ne. Mé gholovské vzpomínky jsou přede mnou pořád uzavřeny, takže někdy nevím přesně."

„A Rebeka je člověk – ne jen jakýsi biologický stroj na výrobu melanže a chov gholů. Musíš to pochopit." Rabbiho hlas nabíral na síle.

Yueh pokrčil rameny. „Nemůžu být úplně objektivní, protože jsem se narodil stejným způsobem. Kdybych měl zpátky svoje vzpomínky, snad bych s tebou souhlasil."

„Nepotřebuješ původní vzpomínky, abys dokázal myslet! Umíš přece *myslet*, nebo ne?"

„Dítě je připraveno," přerušila ho jedna z doktorek. „Teď ho musíme dostat ven." Netrpělivě se obrátila k rabbimu. „Nech nás dělat naši práci – nebo se nádrž ještě poškodí."

Rabbi vydal jakýsi znechucený zvuk a protlačil se ven z porodní místnosti. Yueh tam zůstal a dál se díval.

Jedna ze sukovských doktorek uvolnila pupeční šňůru od naběhlé nádrže. Její menší kolegyně to purpurově červené pouto odřízla, pak otřela kluzké dítě a zvedla malou Alii do výšky. Dítě se okamžitě dalo do hlasitého křiku, jako by se nemohlo dočkat, až se narodí. Jessica si oddechla úlevou, když slyšela ten zdravý zvuk. Prozradil jí, že tentokrát nejde o žádnou Zvrácenost. Původní novorozená Alia se údajně okamžitě rozhlížela po světě s inteligencí dospělého člověka. Tento dětský křik zněl normálně. Ale najednou ustal.

Jedna doktorka se starala o nyní prověšenou axolotlskou nádrž, zatímco druhá osušovala dítě a balila ho do deky. Jessica si nemohla pomoci, cítila, jak se jí svírá srdce, nejraději by se natáhla a vzala dítě do náruče, ale odolala tomu nutkání. Začne snad Alia najednou mluvit, pronášet slova ze Zděděných vzpomínek? Dítě se ale jen rozhlíželo po zdravotním středisku a vypadalo to, že není schopno zaostřit zrak.

O Alii se už postarají jiní, podobně jako benegesseritské Sestry brávaly dívky pod svá společná křídla. První Jessica, narozená pod bedlivým dohledem odbornic na výchovu, nikdy nepoznala matku v tradičním slova smyslu. Stejně tak ji nepozná ani tato Jessica, ani Alia, ani nikdo z dalších pokusných gholovských dětí. Tato nová dcera bude vychována společně ve zdokonalené společnosti, spíš jako objekt vědecké zvídavosti než lásky.

„Jsme to ale divná rodina," zašeptala Jessica.

Lidé nejsou nikdy schopni naprosté přesnosti. Navzdory veškerým znalostem a zkušenostem, které jsme načerpali od nesčetných „vyslanců", Tvarových tanečníků, nám zbyl jen zmatený obrázek. Ty chybné zprávy o lidské historii nicméně poskytují zábavný přehled o přeludech lidstva.

ERASMUS,
Záznamy a analýzy, záloha 242

Přes celá desetiletí snažení myslící stroje dosud nechytily neloď a její drahocenný náklad. Počítačové všemysli to však nezabránilo vypustit svou obrovskou vyhlazovací flotilu proti zbytku lidstva.

Duncan Idaho se dál vyhýbal Omniovi a Erasmovi, kteří neustále nahazovali tachyonovou síť do nicoty a pátrali po své oběti. Ochranný závoj nelodi jí obvykle zajišťoval neviditelnost, ale čas od času pronásledovatelé zachytili záblesky, jako když se něco schovává za křovím. Zpočátku ten lov znamenal výzvu, ale teď už začínala být všemysl zoufalá.

„Znovu jsi tu loď ztratil," zahřímal Omnius z reproduktorů ve stěnách centrální místnosti, nápodobě katedrály, v technologické metropoli Synchronizace.

„Chyba. Nejprve bych ji musel najít, abych ji mohl ztratit." Erasmus se snažil mluvit lehkomyslně a přitom měnil svůj tvarokovový plášť, navracel se od masky laskavé staré ženy k obvyklejšímu vzhledu robota s platinovým povrchem.

Nad Erasmem se jako spojené kmeny stromů tyčily kovové špice a tvořily uvnitř strojní katedrály klenutou kupoli. Z aktivovaného pláště pilířů jiskřily fotony a koupaly jeho novou laboratoř ve světle. Instaloval si tu dokonce i zářivou fontánu, v níž bublala láva – byla to neužitečná dekorace, ale robot často popouštěl uzdu svému pečlivě pěstovanému uměleckému citu. „Nebuď netrpělivý. Vzpomeň na matematické předpoklady. ‚Všechno je náležitě předurčeno.'"

„Tvoje matematické předpoklady mohou být mýty, stejně jako každé proroctví. Jak mám vědět, že jsou pravdivé?"

„Protože jsem to řekl."

Spolu se spuštěním strojní flotily konečně započal dlouho předpovídaný Kralizec. Kralizec... Armageddon... bitva na konci vesmíru... Ragnarok... Azrafel... konec časů... zahalená temnota. Byla to doba zásadní změny, kdy se celý vesmír posouvá na své kosmické ose. Lidské legendy tu zkázonosnou událost předvídaly už od úsvitu civilizace. A vskutku, lidé už prodělali několik podobných opakovaných zkáz: Služebnický džihád, džihád Paula Muad'Diba, vládu Tyrana Leta II. Erasmus zmanipuloval počítačové předpoklady, čímž probudil v Omniově mysli očekávání, a tak se mu podařilo spustit události, které přinesou další zásadní posun. Proroctví a realita – na pořadí těch věcí vážně nezáleželo.

Veškeré Erasmovy nesmírně složité výpočty, v nichž podrobil biliony dat nejsložitějším postupům, směřovaly jako ukazatel k jedinému výsledku: poslední Kwisatz Haderach – ať je to kdokoli – určí průběh událostí v závěru Kralizce. Ten předpoklad rovněž odhalil, že se dotyčný Kwisatz Haderach nachází na nelodi. Omnius proto přirozeně chtěl, aby tato síla bojovala na jeho straně, a myslící stroje tudíž potřebovaly loď zajmout. První, kdo ovládne posledního Kwisatze Haderacha, vyhraje.

Erasmus nechápal úplně přesně, co by ten superčlověk měl udělat, až bude nalezen a zajat. Robot už dlouho studoval lidský druh, přesto byl pořád myslící stroj, kdežto Kwisatz Haderach ne. Noví Tvaroví tanečníci, kteří už dlouho pronikali mezi lidstvo a přinášeli zpět do Synchronizovaného impéria důležité informace, spadali někam doprostřed, coby hybridní biologické stroje. Erasmus a Omnius vstřebali takovou spoustu životů, ukradených Tvarovými tanečníky, že už někdy zapomínali, kdo vlastně jsou. Původní tleilaxanští Páni nepředvídali význam toho, co pomáhali vytvořit.

Nezávislý robot ale věděl, že musí pořád držet Omnia pod kontrolou. „Máme čas. Musíš nejprve dobýt celou galaxii, než budeme potřebovat Kwisatze Haderacha z paluby té lodi."

„Jsem rád, že jsem nečekal, až se ti to povede."

Omnius budoval své neviditelné síly celá staletí. Miliony a miliony strojních plavidel s tradičními, ale nesmírně výkonnými motory pro rychlost světla se teď hnaly kupředu a rozvinovaly se, dobývaly jednu hvězdnou soustavu za druhou. Všemysl bývala mohla využít náhradní systémy matematické navigace, které jeho Tvaroví tanečníci „věnovali" Kosmické gildě, ale jeden prvek Holtzmanovy technologie prostě zůstával příliš nepochopitelný. Cestování zakřiveným vesmírem nepostižitelným „skokem naslepo" vyžadovalo cosi nepopsatelně lidského. Všemysl by nikdy nepřipustila, že je z té bizarní technologie vlastně… nervózní.

Po vlně zkušebních bitev se hradba robotických válečných lodí setkala s vnější výspou planet, osídlených lidmi, a bleskurychle je zničila. Předvoj dálkově ovládaných lodí zmapoval planety před nimi a rozšířil smrtelnou biologickou nákazu, kterou vyvinul Erasmus. V době, kdy na cílový svět dorazila skutečná flotila strojních lodí, často už ani nebylo

třeba podnikat vojenskou akci proti vymírajícímu obyvatelstvu. Každý bojový konflikt byl stejně důležitý, dokonce i srážky s izolovanými skupinami Ctěných matre.

Nezávislý robot prohlížel záplavy dat, které se mu vracely, aby se nějak zaměstnal. Tyto chvíle si užíval nejvíc. Bzučící transoko, které se před ním vznášelo, smetl stranou. „Pokud mi dovolíš se soustředit, Omnie, možná bych našel nějakou cestu, jak urychlit náš postup proti lidstvu."

„Jak mám vědět, že se nedopustíš další chyby?"

„Protože důvěřuješ mým schopnostem."

Transoko odlétlo pryč.

Zatímco strojní flotila ničila jednu lidskou planetu za druhou, vydával Erasmus další instrukce okupačním robotům. Nakažení lidé se svíjeli, zvraceli a krváceli z pórů a strojní zvědové mezitím volně prohledávali jejich databáze, sály se záznamy, knihovny a další zdroje. Tohle bylo něco jiného než informace, vytřízené z náhodných životů, které do sebe vstřebali Tvaroví tanečníci.

Díky tomu přívalu čerstvých dat si Erasmus mohl dovolit přepych stát se znovu vědcem, stejně jako kdysi dávno. Hledání vědecké pravdy bylo odjakživa pravým důvodem jeho existence. A nyní byl ten příval údajů silnější než kdy dřív. Cpal svou komplikovanou mysl syrovými fakty a historií, šťastný, že má k dispozici tolik nestrávených dat.

Po domnělém zničení myslících strojů před více než patnácti tisíci lety se plodní lidé rozšířili, budovali civilizace a zase je ničili. Erasma fascinovalo, jak po bitvě o Corrin založila rodina Služebníků impérium a pod jménem Corrino mu vládla deset tisíc

let s několika přestávkami a mezivládími, a to všechno proto, aby pak byla přemožena fanatickým vůdcem jménem Muad'Dib.

Paul Atreides. První Kwisatz Haderach.

Zásadnější změna však vyšla od jeho syna Leta II., zvaného Božský imperátor nebo též Tyran. Další Kwisatz Haderach – unikátní hybrid člověka a písečného červa, který na pětatřicet stovek let uvalil na lidstvo drakonickou vládu. Po jeho zavraždění se lidská civilizace rozpadla.

Během Rozptylu se lidé rozlétli do vzdálených koutů galaxie, zakalovali se svým strádáním, dokud jejich nejhorší sorta – Ctěné matre – nezabloudila do rašící říše strojů...

Další poletující transoko snímalo záznamy, které si Erasmus četl. Omnius promluvil z rezonančních desek ve stěnách. „Jejich rozpory – vydávající se za fakta – mi připadají znepokojující."

„Znepokojující možná, ale zároveň i fascinující." Erasmus ustoupil od hromad historických záznamů. „Jejich dějiny ukazují, jak vidí sami sebe a vesmír kolem. Ti lidé očividně potřebují někoho, kdo se zase pevně chopí vlády."

Proč je náboženství důležité? Protože sama logika člověka nedonutí k velkým obětem. Za předpokladu náležité náboženské horlivosti se však lidé vrhnou do beznadějného rizika a ještě se budou považovat za požehnané.

MISSIONARIA PROTECTIVA,
První učebnice

U dveří Murbelliných chladně okázalých sněmovních místností se během napjaté schůze objevili dva mužští dělníci. Pomocí suspenzorových svěráků mezi sebou táhli velikého nehybného robota. „Matko velitelko? Žádalas, abychom to sem dopravili."

Bojový stroj byl sestaven z modrého a černého kovu, posíleného vzpěrami a překrývajícími se pláty brnění. Jeho kónická hlava obsahovala sadu senzorů a zaměřovacích soustav a čtyři ruce, poháněné motorem, byly ovinuty kabely a posíleny zbraněmi. Bojový robot utrpěl v nedávné bitvě poškození, tmavé šmouhy na objemném těle naznačovaly, kde výboje vysoké energie zničily jeho vnitřní procesory. Ta robotická stvůra byla zničená, mrtvá, poražená. Ale i ve stavu deaktivace představovala noční můru.

Murbelliny poradkyně, vyrušené z diskusí a hádek, vylekaně zíraly na ten veliký stroj. Všechny shromážděné ženy na sobě měly prosté černé elastické kombinézy nového Sesterstva, na základě zásady jednotného šatu, který nedával prostor žádným

stopám původu z řad Bene Gesseritu ani Ctěných matre.

Murbella naznačila těm vylekaně působícím pracovníkům: „Přineste tu věc dovnitř, abychom ji viděly pokaždé, když budeme mluvit o Nepříteli. Prospěje nám připomínat si protivníka, proti kterému stojíme."

Nehledě na pomoc suspensorů se muži potili, když namáhavě vlekli stroj do místnosti. Murbella přikráčela k obrovskému bojovému robotovi a s odporem pohlédla do jeho vyhaslých optických senzorů. Hrdě pohlédla na svou dceru. „Bašárka Idaho přivezla tento exemplář z bitvy u Duvalle."

„Mělo se to poslat do šrotu. Nebo vyhodit do vesmíru," řekla Kiria, nekompromisní bývalá Ctěná matre. „Co když má ještě pořád pasivní výzvědný program?"

„Byl dokonale vyčištěn," prohlásila Janess Idaho. Coby nově jmenovaná velitelka vojenských sil Sesterstva se stala velice pragmatickou mladou ženou.

„Trofej, Matko velitelko?" zeptala se Laerová, Ctihodná matka tmavé pleti, která Murbellu často tiše podporovala. „Nebo válečný zajatec?"

„Je jediný, kterého naše armáda našla nedotčeného. Vyhodily jsme do vzduchu čtyři lodě strojů, než jsme ustoupily a nechaly je zničit planetu za námi. Stačily už vypustit svou nákazu na Rontu a na Pitalu, nikdo nepřežil. Celkové ztráty obyvatelstva jdou do miliard."

Planety Duvalle, Ronto a Pital byly nejnovějšími oběťmi dalšího postupu armády strojů skrz odlehlé systémy. Kvůli vzdálenostem a čiré síle útočících lodí byly zprávy útržkovité a často zastaralé. Uprchlíci a poslové utíkali z bojových zón a mířili z okrajů Rozptylu dovnitř.

Murbella se obrátila k deaktivovanému robotu zády a čelem k Sestrám. „Víme, že se blíží bouře, má-

me tedy možnost prosté evakuace – opustit všechno, co máme. To je způsob Ctěných matre."

Některé ze sester sebou při té poznámce trhly. Kdysi dávno Ctěné matre zvolily útěk před Nepřítelem. Po cestě drancovaly a doufaly, že zůstanou o krok před bouří. Staré impérium pro ně nebylo nic víc než hrubá barikáda, vržená proti Nepříteli. Jednoduše doufaly, že vydrží dost dlouho, aby se stačily dostat pryč.

„*Anebo* můžeme zabednit okna, zesílit zdi a přečkat to. A doufat, že přežijeme."

„Tohle není jen pouhá bouře, Matko velitelko," řekla Laerová. „Už teď jsou cítit následky. Uprchlíci, kteří utíkají z bitevní linie, zaplavují systémy planet druhé vlny, z nichž se všechny taky připravují na evakuaci. Lidé se nepostaví a nebudou bojovat."

„Jako promočené krysy, které se cpou do rohu potápějícího se člunu," zamumlala Kiria.

„Říká jedna z Ctěných matre, která udělala přesně totéž," ozvala se Janess od konce stolu. Pak se pokusila zamaskovat svou poznámku hlasitým upitím kořeněné kávy. Kiria po ní šlehla vzteklým pohledem.

„Stín, který je hluboko v naší minulosti Ctěných matre," řekla Murbella. „Všechny tyto problémy způsobily děvky svou arogancí a divokými sklony nejdřív jednat a až pak přemýšlet." Murbella se zavrtala hluboko do své mysli a do historie a jako první si tak vzpomněla, jak její dávno mrtvé sestry hloupě vyprovokovaly myslící stroje.

Kirii to pohoršilo, očividně se stále ještě spojovala se Ctěnými matre. Murbellu to znepokojovalo. „Sama jsi odhalila, proč jsou Ctěné matre to, co jsou, Matko velitelko. Potomci mučených tleilaxanských žen, neposlušných Ctihodných matek a několika Rybích mluvčích. Mají nejvyšší právo na pomstychtivost."

„Nemají právo být hloupé!" vyštěkla Murbella. „Bolavá minulost jim nedává právo udeřit na všech-

no, s čím se setkají. Nemohou utišit svoje svědomí předstíráním, že věděly, co dělají, když napadly základnu strojů a ukradly zbraně, kterým nerozuměly." Malinko se pousmála. „Dokonce mohu vyprávět – aniž bych to schvalovala – o jejich pomstě vůči tleilaxanským světům. Ze Zděděných vzpomínek vím, co Tleilaxané provedli mým předchůdkyním... *Pamatuju* si, jaké je být jednou z jejich odporných axolotlských nádrží. Ale nepleťte se, takové provokativní a uboze naplánované násilí způsobilo lidské rase nezměrné potíže. A teď se podívejte, čemu čelíme!"

„Jak se můžeme posílit proti takové bouři, Matko velitelko?" Ta otázka přišla od staré Accadiové, Ctihodné matky, která žila v archivech Kapituly. Accadiová skoro nespala a málokdy dovolila slunečním paprskům, aby se dotkly její pergamenové kůže. „Jakou máme obranu?" Mohutný bojový robot jako by se jim z rohu místnosti, kam ho muži postavili, vysmíval.

„Máme zbraň víry. Zvlášť *Sheeanu*."

„Sheeana je nám k ničemu!" prohlásila Janess. „Její stoupenci jsou přesvědčeni, že zemřela na Rakis už před desítkami let." Duchovní na Rakis kdysi využili dívku, která dokázala ovládat červy. Bene Gesserit vybudoval kolem Sheeany základy církve a zničení Duny jen posloužilo vyššímu účelu Sesterstva. Po své domnělé smrti byla zachráněná dívka izolována na Kapitule, aby mohla jednoho dne s nesmírnými fanfárami „vstát z hrobu". Ale pravá Sheeana už před více než dvaceti lety unikla spolu s Duncanem na nelodi.

„Nemusíme mít nutně *zvlášť* ji. Najdeme prostě Sestry, které se jí podobají, nalíčíme je, jak bude třeba, a pozměníme jim rysy." Murbella si poklepala prsty na rty. „Ano, začneme s dvanácti novými Sheeanami. Rozmístíme je na uprchlické světy, protože ti

uprchlíci, kteří přežili, budou naši nejcitlivější branci. Vzkříšená Sheeana se objeví všude najednou – jako mesiáš, vizionář, vůdce."

Laerová promluvila nesmírně soudným hlasem: „Genetické testy prozradí, že tyhle podvodnice nejsou Sheeana. Jakmile lidé uvidí, že jsme se je pokusili podvést, obrátí se tvůj plán proti nám."

Kiria si už promyslela zřejmé řešení. „Můžeme nechat ty testy provést benegesseritské doktorky – sukovské doktorky... budou pro nás lhát."

„A nepodceňujte největší výhodu, kterou máme." Murbella vztáhla ruku jako žebrák, prosící o almužnu. „Lidé *chtějí* uvěřit. Naše missionaria protectiva vplétá mezi obyvatelstvo náboženské přesvědčení už tisíce let. Teď musíme tyto techniky využít nejen pro vlastní ochranu, ale i jako funkční zbraň, prostředek, kterým ovlivníme davy. Nebude to dál pasivní a ochranářský nástroj, ale aktivní síla. Missionaria *aggressiva*."

Zdálo se, že se ostatním ženám ten nápad líbí, zvlášť Kirii. Accadiová se mračila na riduliánské krystalové archy, jako by se pokoušela objevit důmyslné odpovědi, vepsané v těch hustých znacích.

Murbella střelila po robotovi vzdorným pohledem. „Těch dvanáct Sheean s sebou ponese koření z našich skladišť. Každá z nich bude během svých projevů rozdávat spousty melanže. Bude říkat, že jí Šajtán ve snu prozradil, že koření bude zase brzy proudit. Přestože byla Rakis vypálena jako Sodoma a Gomora, objeví se spousta nových Dun. Sheeana jim to slíbí." Před lety byly skupiny Ctihodných matek vyslány do tajného Rozptylu, vzaly si lodě a nanejvýš důležité písečné pstruhy, aby osadily další planety a vytvořily pro červy nové pouštní světy.

„Falešná proroctví a zjevení mesiáše. To už tu bylo," řekla Kiria znuděně. „Vysvětli, jak nám to prospěje."

Murbella jí věnovala promyšlený úsměv. „Využíváme pověr, které začnou bujet. Lidé věří, že musejí snést dobu utrpení. Ten cyklus je starý jako nejstarší víry, dávno před prvním velkým hnutím nebo zensunnitským hadždžem. My přizpůsobujeme víru vlastním účelům. Myslící stroje jsou ten velký ďábel, kterého musíme porazit, než bude moci lidstvo sklidit svou odměnu."

Obrátila se k letité paní archivů a řekla: „Accadiová, přečti všechno, co objevíš o Služebnickém džihádu a o tom, jak Serena Služebnice vedla své síly. Totéž o Paulu Muad'Dibovi. Můžeme dokonce říci, že nás na tohle začal připravovat Tyran. Studuj jeho zápisky a vybírej z kontextu útržky, které podpoří naši myšlenku, aby se lidé přesvědčili, že tento konečný univerzální konflikt byl po celou dobu předvídán: *Kralizec*. Pokud uvěří proroctví, budou bojovat ještě dlouho potom, kdy odumřou veškeré racionální naděje."

Naznačila ženám, aby se vydaly po své práci. „Mezitím jsem zařídila schůzku s Iksany a s Gildou. Protože je Riches zničen, budu požadovat, aby věnovali své výrobní kapacity našemu válečnému úsilí. Potřebujeme každý kousek odporu, jaký dokáže dát lidská rasa dohromady."

Accadiová se na odchodu zeptala: „A co když se ukáže, že jsou ta stará proroctví pravdivá? Co když je tohle opravdu konec časů?"

„Pak je naše úsilí ještě oprávněnější. A pořád bojujeme. Víc dělat nemůžeme." Murbella se obrátila k robotovi a řekla mu, jako by ji pořád ještě mohl slyšet: „A tak vás porazíme."

Jsem opatrovník tajných znalostí a nesčetných tajemství. Nikdy se nedozvíš to, co vím já! Litoval bych tě, kdybys nebyl bezvěrec.

PŘÍZRAK V ŠARÍJATSKÉ ŠKOLE,
apokryfický tleilaxanský rukopis

Nikdo z cestujících v obrovském gildovním maxitrajleru nikdy neuhodl, co dělá kormidelník a jeho zajatý tleilaxanský Pán přímo jim pod nosem. Benegesseritské čarodějky držely pomocí zásob melanže Kosmickou gildu v hrsti a nutily ji volit drastické alternativy. Frakce kormidelníků, která stála před vyhynutím z nedostatku melanže, pobízela Waffa, aby rychleji dokončil svůj úkol. I tleilaxanský Pán cítil potřebu spěchat, protože sám čelil zániku, i když z jiných důvodů.

Waff se obrátil zády ke své soustavě čoček a tajně spolkl další dávku melanže. Skořičný prášek se poskytoval přísně jen pro vědecké účely. Přenesl si tu štiplavou látku na rty a na jazyk a v extázi zavřel oči. Takové malé množství – pouhá ochutnávka – by dnes stačilo na koupi domu na nějaké koloniální planetě! Tleilaxanský Pán cítil, jak mu do bolavého těla znovu proudí energie. Edrik by mu tu špetku melanže, která mu umožní jasněji myslet, neupřel.

Tleilaxanští Páni obvykle žili od těla k tělu v řetězci gholovské nesmrtelnosti. Trpělivosti a dlouhodo-

bému plánování se naučili z Velké víry. Cožpak sám Boží posel nežil tři a půl tisíciletí? Růst tohoto Waffa v axolotlské nádrži však urychlily zakázané postupy. Buňky těla se propalovaly jeho existencí jako plameny lesem, dohnaly ho od dětství k dospělosti za pouhých několik let. Waffova paměť se vrátila v nedokonalé podobě, přinesla zpátky jen zlomky jeho minulého života a znalostí.

Když Waff unikl Ctěným matre, byl nucen uchýlit se k frakci kormidelníků. Edrik a jeho druhové přece původně financovali jeho gholovské vzkříšení, proč je tedy nepožádat o útočiště? Malý mužík si sice nevzpomínal, jak vyrobit melanž v axolotlských nádržích, prohlašoval však, že zvládne nemožné – přivede zpátky domněle vyhlazené písečné červy. A to bylo mnohem působivější a potřebnější řešení.

Edrik mu v izolované laboratoři na maxitrajleru zajistil veškeré výzkumné nástroje, technické vybavení a syrový genetický materiál, který by mohl potřebovat. Waff dělal, co po něm kormidelníci chtěli. Oživení těch úžasných červů, kteří byli vyhlazeni na Rakis, nabízelo možnost výroby koření a současně i vzkříšení Proroka.

Musím to dokázat! Neúspěch se nepřipouští.

Vzhledem ke své urychlené dospělosti mohl být Waff na vrcholu – za nejpevnějšího zdraví, nejbystřejší mysli – už jenom nedlouhou dobu. Než nastoupí nevyhnutelně rychlá degenerace, musí toho ještě hodně vykonat. Ta nesmírná odpovědnost ho popoháněla.

Soustřeď se, soustřeď se!

Vylezl si na stoličku a nahlédl do nádrže s plasklenénými stěnami, plné písku ze samotné Rakis. *Duny.* Ta planeta měla takový náboženský význam, že se poutníci, kteří si nemohli dovolit meziplanetární výpravu, spokojovali s upomínkami, fragmenty kamenů, odlomených z ruin původního Muad'Dibova paláce, nebo kousky látky s vyšitými rčeními Leta II.

I ten nejubožejší ze zbožných následovníků chtěl mít vzorek písku z Rakis, aby si jím mohl poprášit prsty a představovat si, že je tak blíž Rozdělenému bohu. Kormidelníci získali stovky krychlových metrů autentického písku z Rakis. I když se dalo pochybovat, že by původ zrnek mohl nějak ovlivnit testy s písečným červem, Waff se raději předem vyhnul všem sporným faktorům.

Naklonil se nad otevřenou nádobu, nashromáždil v ústech sliny a nechal dlouhou kapku klesnout do měkkého písku. Pod jeho povrchem se jako pirani v akváriu pohnuly nějaké tvary, hemžily se, aby ukořistily tu pronikající vlhkost. Kdysi dávno a jinde bylo odplivnutí – sdílení osobní vody – znamením respektu mezi fremeny. Waff to použil, aby přivedl písečného pstruha na povrch.

Malí tvůrci. Exempláře písečných pstruhů, ještě mnohem drahocennější než písek Duny.

Před lety zachytila Gilda tajnou benegesseritskou loď, která ve svém nákladním prostoru vezla písečného pstruha. Čarodějky na její palubě odmítly objasnit svou misi, a tak do jedné přišly o život, jejich pstruh byl zabaven a Kapitula se nic nedozvěděla.

Jakmile Waff zjistil, že Gilda vlastní vývojové stadium písečného červa, vyžádal si ho ke své práci. I když si nedokázal vzpomenout, jak v axolotlské nádrži vytvořit melanž, tento experiment měl mnohem větší potenciál. Oživením červů může nejen vrátit zpátky koření, ale i Proroka samotného!

Beze strachu z písečného pstruha sáhl malou rukou do akvária. Popadl jednoho z kožnatých tvorů za okraj a vytáhl plácajícího se živočicha z písku ven. Písečný pstruh vycítil vlhkost Waffova potu a obalil se mu kolem prstů, dlaně a kloubů. Waff dloubal a rýpal do měkkého povrchu a formoval jeho okraje.

„Jaká pro mě máš tajemství, malý písečný pstruhu?“ Zaťal ruku do pěsti a tvor kolem ní zformoval

jakousi rosolovitou rukavici. Waff cítil, jak mu vysychá kůže.

Došel i se pstruhem k prázdnému výzkumnému stolu a vytáhl širokou a hlubokou misku. Pokusil se stáhnout si písečného červa z kloubů, ale pokaždé, když membránu odtáhl, přilnula mu zpět na kůži. Teď už přímo cítil, jak mu ruka vysychá. Vylil do misky kádinku čisté vody. Pstruh se dal zlákat větším množstvím tekutiny a rychle do ní žbluňkl.

Voda byla pro písečné červy smrtelný jed, ne však pro mladší písečné pstruhy, jejich larvální stadium. Tento primitivní tvor měl od základu jiné biochemické složení, dokud neprošel proměnou do své dospělé podoby. Takový paradox. Jak může být jedno stadium životního cyklu tak lačně přitahováno k vodě, kdežto pozdější fázi voda zabíjí?

Waff si protáhl prsty, aby se zbavil toho nepřirozeného suchého pocitu. Fascinovalo ho, jak exemplář pstruha pohlcuje vodu. Larva instinktivně hromadila vlhkost, aby mohla vytvořit dokonale suché prostředí pro dospělého. Ze vzpomínek z předchozího života, které Waffovi zůstaly, věděl o starých tleilaxanských experimentech přestěhování a ovládání červů. Standardní pokusy transplantovat plně vzrostlé červy na suché planety pokaždé ztroskotaly. Dokonce i ty nejextrémnější vzdálené krajiny měly příliš mnoho vlhkosti na to, aby mohly hostit tak křehkou – vážně křehkou? – životní formu, jako byli červi.

Teď měl ale jiný nápad. Místo proměny *planet* by možná mohl pozměnit samotné červy v jejich nevyzrálém stadiu, pomoci jim v adaptaci. Tleilaxané rozuměli božskému jazyku a jejich genetický génius už mnohokrát dokázal nemožné. Cožpak nebyl Leto II. Božský prorok? Je Waffovou povinností přivést ho zpátky.

Plán a chromozomální mechanismus se zdály být jednoduché. V určitém bodu vývoje písečného pstru-

ha měnil jistý spouštěcí mechanismus chemickou reakci toho tvora vůči látce tak prosté, jako je voda. Kdyby tak jen dokázal ten mechanismus najít a zablokovat, pokračoval by písečný pstruh v dospívání, ale bez oné smrtelné averze k vodě. To by tedy byl skutečný zázrak!

Ale pokud se housence zabrání spříst si kokon, promění se vůbec v nádherného motýla? Vážně bude muset být velice opatrný.

Pokud rozuměl tomu, co čarodějky provedly na Kapitule, pak objevily cestu, jak vypustit písečného pstruha do prostředí planety – domovského světa Bene Gesseritu. Jakmile se tam písečný pstruh ocitl, začal se množit a zahájil nezastavitelný proces ničení (či přetváření?) celého ekosystému. Z úrodné planety na vyprahlou pustinu. Nakonec ten svět promění na úplnou poušť, kde mohou přežít a znovu se zrodit píseční červi.

Následovaly další a další otázky, jedna za druhou. Proč ty uprchlé benegesseritské Sestry vezly na palubě své uprchlické lodi vzorky písečného pstruha? Pokoušely se je snad dopravit na jiné světy a tak vytvořit další pouštní planety? Domov pro další červy? Takový plán by vyžadoval velice intenzivní úsilí, uskutečnění by si vyžádalo celá desetiletí a likvidaci původního života na planetě. Neefektivní.

Waff měl mnohem přímější řešení. Kdyby dokázal vyvinout odrůdu písečného červa, která by snášela vodu, dokonce by v ní prospívala, mohli by se ti tvorové přesadit na nesčetné planety, kde by rychle rostli a množili se! Nemuseli by přetvořit prostředí celé planety, než by začali vyrábět melanž. Už jen to by uspořilo desetiletí, která se Waffovi prostě nedostávala. Jeho modifikovaní červi by produkovali tolik koření, kolik by chtěli gildovní navigátoři – a posloužili by také Waffovým účelům.

Pomoz mi, Proroku!

Exemplář písečného pstruha absorboval všechnu vodu v misce a teď se zvolna pohyboval na dně a po stranách a zkoumal hranice. Waff si přinesl na laboratorní stůl výzkumné nástroje a chemikálie – alkoholy, kyseliny a oheň, zařízení na odběr vzorků.

První řez byl nejtěžší. Pak začal pracovat na beztvarém svíjejícím se tvorovi, aby odhalil jeho genetická tajemství, jak jen to dokáže.

Měl nejlepší analyzátory DNA a přístroje na genetickou sekvenci, jaké Gilda dokázala sehnat… byly vážně moc dobré. Písečnému pstruhovi trvalo dlouho, než zemřel, ale Waff byl přesvědčený, že to Prorokovi vadit nebude.

Z pórů se mi line puch. Hnusný odér zániku.

SCYTALE,
poslední známý tleilaxanský Pán

Malé dítě se šedou pletí se ustaraně podívalo na svůj starší, ale identický protějšek. „Tohle je zakázaná oblast. Bašár se na nás bude moc zlobit."

Starší Scytale se zamračil. Zklamalo ho, že dítě s tak úchvatným osudem může být tolik bojácné. „Ti lidé nemají žádnou pravomoc vnucovat mi svá pravidla – žádné mé verzi!" Navzdory rokům příprav, instruktáže a naléhání si Scytale uvědomoval, že ten gholovský chlapec pořád nechápe, kdo je. Tleilaxanský Pán se rozkašlal a škubl sebou, neschopen potlačit své fyzické problémy. „Musíš v sobě probudit genetické vzpomínky, než bude příliš pozdě!"

Dítě šlo po zešeřelé chodbě za svým starším já, jehož kroky byly příliš roztřesené, aby se to dalo zakrýt. Degenerující Scytale se tu a tam potřeboval opřít o svého dvanáctiletého „syna". Každý den, každá lekce by toho mladšího měla přivést blíž ke kýženému bodu, kdy se uvolní jeho vtištěné vzpomínky. Pak si starý Scytale bude moci dovolit zemřít.

Před lety byl přinucen nabídnout svůj jediný vyjednávací trumf – tajnou skrýš cenného buněčného materiálu – a podplatit tak čarodějky. Scytale měl vztek, že se dostal do takové pozice. Sheeana mu

však slíbila, že oplátkou za buňky hrdinů z minulosti mu umožní využít axolotlské nádrže k vypěstování nové verze jeho samotného. Doufal, že k tomu nedošlo příliš pozdě.

Teď už celé roky se každý den a každou větou zvyšoval tlak na mladého Scytalea. Jeho „otec", oběť plánovaného buněčného zastarávání, pochyboval, že mu zbývá ještě rok do úplného zhroucení. Pokud chlapec brzy, *velmi brzy* nezíská jeho vzpomínky, budou ztraceny všechny znalosti Tleilaxanů. Starý Scytale sebou škubl, jen když na tu hrůznou možnost pomyslel. Trápilo ho to mnohem víc než jakákoli fyzická bolest.

Dosáhli jedné z neobývaných nižších úrovní, kde v prázdných prostorách lodi zůstala nepovšimnuta testovací kabina. „Využiju toto *póvindá* učební zařízení, abych ti ukázal, jaký život zamýšlel Bůh pro Tleilaxany." Stěny byly hladké a oblé, světelné panely vyladěny na matně oranžové světlo. Vypadalo to, že místnost je plná těhotných děloh, kulatých, ochablých, bezduchých – takhle měly ženy sloužit skutečně civilizované společnosti.

Scytale se při tom pohledu usmál, zatímco chlapec se zachmuřeně rozhlížel kolem. „Axolotlské nádrže. Je jich tolik! Odkud se všechny vzaly?"

„Jsou to jenom holografické projekce." Vysoce kvalitní simulace zahrnovala i napodobeninu zvuku nádrží a pachy chemikálií, dezinfekce a léčiv. „Bohužel."

Scytale tam stál, obklopen těmi skvostnými obrazy, a srdce ho bolelo z toho, jak rád by viděl domov, který mu tolik chyběl, domov, který byl teď naprosto zničen. Před lety, než směl znovu vstoupit do posvátného Bandalongu, musel Scytale stejně jako všichni Tleilaxané pokaždé podstoupit zdlouhavý čisticí proces. O té doby, kdy ho Ctěné matre přinutily uprchnout jen s holým životem a několika poklady k vy-

jednávání, pokoušel se dodržovat rituály a praktiky, jak jen to šlo – náruživě je učil i mladého gholu – ale byly tu jisté hranice. Scytale se už dlouho necítil náležitě čistý. Věděl však, že to Bůh pochopí.

„Takhle dřív vypadala typická chovná komora. Prohlédni si ji. Vstřebej ji. Připomeň si, jak věci fungovaly, jak měly fungovat. Vytvořil jsem tyto obrazy ze svých vzpomínek a v tobě jsou stejné vzpomínky. Najdi je."

Scytale opakoval stejnou věc pořád a pořád dokola, vtloukal ji do dítěte. Jeho mladší verze byla dobrým studentem, velice inteligentním. Chlapec věděl všechny informace z bezmyšlenkovitého učení, ale neznal je ze své duše.

Sheeana a ostatní čarodějky nepochopily nezměrnost kritické situace, které čelil, nebo jim to snad bylo jedno. Benegesseriťanky moc nerozuměly nuancím oživení gholovských vzpomínek, nedokázaly poznat tu chvíli, kdy je ghola dokonale připraven... ale Scytale už možná nemá ten luxus dál čekat. Dítě je rozhodně dost staré. Mělo by se probudit! Chlapec brzy zůstane jediným zbylým Tleilaxanem a nezbude nikdo, kdo by v něm probudil vzpomínky.

Mladý Scytale si prohlížel řady chovných nádrží a tvář se mu plnila úžasem a posvátnou hrůzou. Chlapec to do sebe všechno nasával. *Výborně.* „Ta nádrž ve druhé řadě, ta dala život mně," řekl. „Sesterstvo ji nazývá Rebeka."

„Nádrž nemá jméno. Není to osoba a nikdy nebyla. I když ještě mohla mluvit, byla to jenom žena. My Tleilaxané nikdy nádrže nepojmenováváme, ani ženy, které je předcházely."

Scytale rozšířil projekci a proměnil stěny do obrazu rozsáhlého chovného domu s jedním tankem za druhým. Venku bylo vidět špičky věží a ulice Bandalongu. Tyto vizuální narážky by měly stačit, ale Scytale by stejně nejraději dodal další smyslové detaily,

ženské reprodukční pachy, dojem slunečního světla domova, konejšivé pozadí nesčetných Tleilaxanů, naplňujících ulice, budovy a chrámy.

Cítil se bolavě osamělý.

„Neměl bych být ještě naživu a stát tu před tebou. Obtěžuje mě, že jsem starý a bolavý a tělo mi vypovídá službu. *Kehl* skutečných Pánů by mě už dávno podrobil euthanasii a nechal mě žít dál v čerstvém gholovském těle. Ale tohle nejsou správné časy."

„Tohle nejsou správné časy," opakoval chlapec a ustoupil skrz jeden z detailních holoobrazů. „Musíš dělat věci, které bys jinak nestrpěl. Musíš nasazovat silné prostředky, aby ses udržel naživu tak dlouho, než mě probudíš. Slibuju ti celým svým srdcem, že se stanu Scytalem. Dřív než bude příliš pozdě."

Proces probouzení gholy nebyl jednoduchý ani rychlý. Rok za rokem nasazoval Scytale na chlapce tlaky, připomínky, duševní zvraty. Každá lekce a každý požadavek se na sebe vršily jako kameny na hromadu, výš a výš. Dřív nebo později jich bude tolik, že ta nestabilní hromada spustí lavinu. A jenom Bůh a jeho Prorok mohou vědět, který malý oblázek vzpomínek způsobí, že se bariéra zřítí.

Chlapec pozoroval, jak se jeho mentorovi střídají ve tváři různé nálady. Nevěděl, co by jiného udělal, a tak ocitoval konejšivou lekci ze svého katechismu. „Když se člověk střetne s beznadějnou volbou, musí si vždycky vybrat cestu Velké víry. Bůh vede ty, kdo si přejí být vedeni."

Tato myšlenka jako by spotřebovala zbytek Scytaleovy energie. Zhroutil se na nejbližší židli v simulační místnosti a pokoušel se sebrat sílu. Když k němu ghola přispěchal, Scytale pohladil své alternativní já po tmavých vlasech. „Jsi mladý, možná příliš mladý."

Chlapec položil starému muži konejšivě ruku na rameno. „Zkusím to – slibuju. Budu pracovat tak tvr-

dě, jak jen dokážu.“ Pevně zavřel oči a zdálo se, že tlačí sám na sebe, jako by zápasil s nějakými nepostižitelnými zdmi ve svém mozku. Nakonec tu snahu vzdal a jen těžce oddechoval.

Starší Scytale se cítil sklíčený. Nasadil už všechny techniky, které znal, aby posunul tohoto gholu k okraji. Krize, paradox, nepolevující zoufalství. Ale sám to pociťoval víc než ten chlapec. Klinické znalosti prostě nedostačovaly.

Čarodějnice nasadily nějaký sexuální trik, aby probudily bašára Milese Tega, když bylo jeho gholovi jen deset let. Scytaleův následník byl už o dva roky starší. Nesnesl však pomyšlení, že by benegesseritské ženy využily svá těla ke zlomení tohoto chlapce. Scytale už toho obětoval spoustu, prodal většinu duše za záblesk naděje na budoucnost své rasy. Sám Prorok by se k němu znechuceně obrátil zády. To ne!

Scytale si složil hlavu do rukou. „Jsi vadný ghola. Měl jsem tvůj plod zahodit a začít před dvanácti lety znova!“

Chlapcův hlas zněl drsně, jako když se rve látka. „Soustředím se a vytlačím své vzpomínky z buněk ven!“

Tleilaxanský Pán cítil, jak ho tíží smutné vyčerpání. „Je to instinktivní, ne intelektuální proces. Musí tě to zasáhnout samo. Pokud se ti vzpomínky nevrátí, jsi pro mě k ničemu. Proč bych tě měl nechávat žít?“

Chlapec viditelně bojoval, ale Scytale nepozoroval žádný záblesk úžasu a úlevy, žádný náhlý nápor životních zkušeností. Oba Tleilaxané páchli neúspěchem. Scytale s každou ubíhající chvílí cítil, jak víc a víc umírá.

Osud naší rasy závisí na činech pochybného souboru ztracených existencí.

Z BENEGESSERITSKÉ STUDIE O STAVU LIDSTVA

Baron Vladimir Harkonnen se ve svém druhém životě zařídil dobře. Probuzený ghola v pouhých sedmnácti letech velel rozlehlému hradu, plnému starožitných památek, a družině služebníků, kteří plnili každý jeho rozmar. A co bylo ještě lepší, šlo o hrad Caladan, sídlo rodu Atreidů. Seděl na vysokém trůně, vyzdobeném černými drahokamy, a rozhlížel se po velké audienční síni, zatímco služebníci spěchali za svými povinnostmi. Pompa a majestát, veškerá výbava, jakou si Harkonnen zaslouží.

Navzdory tomu, jak to vypadalo, však měl ghola barona jen pramalou skutečnou moc a věděl to. Myriáda Tvarových tanečníků ho vytvořila ke specifickému účelu a nehledě na jeho probuzené vzpomínky se jim dařilo držet ho na krátké uzdě. Příliš mnoho důležitých otázek zůstávalo nezodpovězeno, příliš mnoho bylo mimo jeho kontrolu. To se mu nelíbilo.

Vypadali, že mají mnohem větší zájem o svého mladého gholu Paula Atreida – o toho, kterého nazývali „Paolo". Ten byl jejich skutečný poklad. Tvarový tanečník Khrone prohlásil, že tato planeta a obnovený hrad existují jen z jediného důvodu, a tím je spuštění Paolových vzpomínek. Baron byl v té „zále-

žitosti Kwisatze Haderacha“ jen prostředek druhořadého významu.

Nesnášel za to toho atreidského spratka. Chlapci bylo teprve osm let a pořád se měl od svého mentora co učit, i když baron dosud neodhadl, co Tvaroví tanečníci doopravdy chtějí.

„Připrav ho a vychovej ho. Postarej se, aby byl připraven na svůj osud,“ řekl Khrone. „Je jistá potřeba, kterou musí naplnit.“

Jistá potřeba. Ale *jaká*?

Jsi jeho děda, ozval se ten otravný Aliin hlas v baronově hlavě. *Dobře se o něj starej.* Ta malá holka ho neustále popichovala. Byla tam od chvíle, kdy se mu vrátily vzpomínky, čekala na něj v jeho mysli. Její hlas ještě dětsky šišlal, přesně jako zněl tehdy, když ho zabila tou otrávenou jehlou gom džabbáru.

„Radši bych se postaral o tebe, ty malá Zvrácenosti!“ zařval. „Zmáčkl ti krk, zakroutil hlavou – jednou, dvakrát, třikrát! Nechal tu tvoji malou křehkou lebku prasknout! Ha!“

Ale to je tvoje lebka, drahý barone.

Přitiskl si ruce na spánky. „Nech mě být!“

Služebníci, kteří v pokoji se svým pánem nikoho neviděli, na něj stísněně pohlíželi. Baron zuřil a zhroutil se ve svém lesknoucím se černém křesle dozadu. Aliin hlas, který se ho už dost natrápil a nazlobil, ještě jednou škádlivě zašeptal jeho jméno a pak se vytratil.

Právě v tu chvíli vešel do místnosti veselý a namyšlený Paolo, následovaný doprovodem hermafroditických Tvarových tanečníků, kteří mu dělali ochránce. Dítě kolem sebe šířilo takovou sebedůvěru, až to barona fascinovalo i zneklidňovalo zároveň.

Baron Vladimir Harkonnen a tento další Paul Atreides byli neoddělitelně spojení, současně k sobě přitahováni a odpuzováni od sebe jako dva silné magnety. Poté co se baronovi vrátily vzpomínky a on dostateč-

ně pochopil, kdo je, byl na Caladan přiveden Paolo a předán do baronovy něžné péče… s hrozivým varováním, aby se mu nepřihodilo nic špatného.

Baron ze svého vysokého černého křesla zle zíral dolů na to domýšlivé mládě. Proč je Paolo tak zvláštní? Co je to „záležitost Kwisatze Haderacha“? Co ten Atreides ví?

Nějakou dobu byl Paolo citlivý, přemýšlivý a dokonce starostlivý. Měl těžko odstranitelné rysy vrozené dobroty, které se baron pilně snažil vymazat. Při dostatku času a tvrdého výcviku by dokázal vyléčit i to čestné atreidské jádro, tím si byl jistý. Tohle Paola připraví na jeho osud! Přestože chlapec ještě tu a tam vzdoroval jeho činům, udělal značné pokroky.

Paolo se drze zastavil přímo před pódiem. Jeden z bezpohlavních Tvarových tanečníků vložil chlapci do rukou starožitnou ruční zbraň.

Baron se vztekle předklonil, aby lépe viděl. „To je zbraň z mých osobních sbírek? Říkal jsem ti, abys na ně nesahal.“

„Je to památka rodu Atreidů, takže jsem oprávněn ji použít. Metač disků, který kdysi nosila moje sestra Alia, podle štítku.“

Baron se posunul na trůně, nervózní z toho, že má tak blízko sebe nabitou zbraň.

„Je to jenom ženská zbraň.“

Baron v mohutných černých opěradlech trůnu tajně uchovával vlastní zbraně, z nichž by každá dokázala chlapce lehce proměnit v mastný flek – hmm, čerstvý materiál pro pěstování dalšího gholy, pomyslel si. „Přesto je to hodnotná relikvie a já nechci, aby mi ji nějaké nedbalé děcko zničilo.“

„Já ji nezničím.“ Paolo se tvářil vážně. „Mám úctu k výrobkům, které užívali mí předkové.“

Baron v obavách, aby chlapec neuvažoval příliš daleko, vstal. „Nevezmeme ji tedy ven, Paolo? Co kdybychom vyzkoušeli, jak funguje?“ Shovívavě ho poplácal

po rameni. „A pak si můžeme zabít něco holýma rukama, jako jsme to dělali s honicími psy a fretkami."

Paolo vypadal nejistě. „Možná jindy."

Baron ho přesto hnal ven z trůnní místnosti. „Zbavme se těch hlučných racků kolem hromad hnoje. Už jsem se ti zmínil, jak moc mi připomínáš Feyda? Rozkošného Feyda."

„Nejednou."

Za dohledu Tvarových tanečníků strávili následující dvě hodiny u hradních hromad odpadků a střídavě stříleli metačem disků po chraptivých ptácích. Racci, nedbalí nebezpečí, slétali dolů a pokřikovali na sebe, prali se o sousta smetí, skropeného deštěm. Paolo vystřelil, po něm baron. Zbraň i přes své stáří fungovala docela přesně. Každý vířící tenoučký disk rozsekal ptáka na krvavé maso a volná pírka. Přeživší rackové se pak handrkovali o čerstvé maso.

Společně zabili čtrnáct ptáků, i když se baronovi nedařilo ani zdaleka tak dobře jako dítěti, které mělo pro chladnokrevnou střelbu docela vlohy. Baron zvedl diskovou zbraň a pečlivě zamířil. V tu chvíli se mu v hlavě zase rozezněl ten otravný dívčí hlas. *To není moje zbraň, abys věděl.*

Vystřelil a zdaleka minul. Alia se zahihňala.

„Co tím myslíš, že není tvoje?" Ignoroval Paolův popletený pohled, když si od něj přebíral zbraň na další kolo.

Je to padělek. Nikdy jsem takový metač disků neměla.

„Nech mě samotného."

„S kým to mluvíš?" zeptal se Paolo.

Baron si sáhl do kapsy a nabídl Paolovi několik kapslí s oranží, náhradou melanže. Ten je poslušně

přijal. Baron si od chlapce vzal zpátky zbraň. „Nebuď směšná. Když mi ji ten obchodník se starožitnostmi prodával, dodal s ní i certifikát pravosti a dokumentaci."

Dědečku, neměl by ses nechat tak lehce ošidit! Moje zbraň střílela větší disky. Tohle je levná imitace a nemá ani na trupu značku výrobce jako originál.

Studoval ozdobně vyřezávané držadlo, obrátil si zbraň k tváři, pak se podíval na hlaveň. Žádné značky tam nebyly. „A co moje další věci, předměty, které měly patřit Jessice a vévodu Letovi?"

Některé jsou pravé, některé ne. Nechám to na tobě, abys sám poznal, která je která. Ten starožitník znal šlechticovu slabost pro nákupy historických artefaktů a jistě se brzy na Caladan vrátí. Nikdo si nebude dělat z barona blázny! Ghola barona se rozhodl, že příští setkání nebude tak docela srdečné. Položí mu pár nepříjemných otázek. Aliin hlas se vytratil. Byl rád, že mu v hlavě na chvíli zavládl klid.

Paolo spolkl dvě kapsle oranže. Když náhrada melanže začala účinkovat, klesl chlapec na kolena a vzhlédl blaženě k nebi. „Vidím ve své budoucnosti velké vítězství! Držím nůž, z něhož odkapává krev. Stojím nad svým nepřítelem… nad sebou samým." Zamračil se, pak se zase rozzářil a zvolal: „Já *jsem* Kwisatz Haderach!" Pak Paolo vydal hrůzostrašný výkřik. „Ne… teď vidím sám sebe, jak umírám na zemi, vykrvácím. Ale jak je to možné, když jsem Kwisatz Haderach? Jak je to možné?"

Nejbližší Tvarový tanečník ožil. „Máme nařízeno sledovat známky jasnozřivosti. Musíme okamžitě uvědomit Khronea."

Jasnozřivost? pomyslel si baron. *Nebo šílenství?*

Duch Alii se v jeho mozku rozesmál.

O několik dní později kráčel baron po vršku útesu a vyhlížel na moře. Caladan ještě nedosáhl nádherné špinavé průmyslové výkonnosti jeho milované Giedi Primy, ale baron už alespoň nechal vydláždit zahrady v okolí hradu. Nenáviděl květiny se všemi jejich pestrými barvami, z nichž bolely oči, a s nepříjemnými vůněmi. Mnohem raději měl aroma kouře továren. Velice toužil proměnit Caladan na další Giedi Primu. Pokrok byl mnohem důležitější než všechny ty nesrozumitelné plány, které měli Tvarové tanečníci s mladým Paolem.

Nejnižší patro restaurovaného hradu, kde by si byly jiné velkorody zařídily prostory pro „donucovací činnosti", využíval rod Atreidů jako sklady potravin, vinný sklep a bezpečnostní kryt. Baron tam coby tradičnější šlechtic instaloval žalář, výslechové místnosti a dobře vybavenou mučírnu. Měl v tom patře i společenskou místnost, kam si často vodil mladé chlapce z rybářské vesnice.

Stopy rodu Atreidů nemůžeš odstranit takovými kosmetickými změnami, dědečku, prohlásil otravný hlas Alii. *Mně se víc líbil starý hrad.*

„Drž hubu, ty ďáblovo děcko! Stejně jsi tu v životě nebyla."

Jakpak by ne, navštívila jsem domov svých předků, když tu žila moje matka, když byl Muad'Dib Imperátorem a jeho džihád stříkal krev po hvězdných soustavách. Nepamatuješ se, dědečku? Nebo jsi tehdy nebyl v mojí hlavě?

„Kéž bys nebyla uvnitř té mé. Narodil jsem se dřív než ty! Nemůžu mít v sobě tvoje vzpomínky. Ty jsi Zvrácenost!"

Alia se zasmála zvlášť protivným způsobem. *Ano, dědečku. To jsem, a jsem ještě mnohem víc. Možná proto mám moc být v tobě. Nebo jsi možná jenom vadný – naprostý blázen. Zvážil jsi tu možnost, že si mě třeba jenom představuješ? To si myslí všichni ostatní.*

Přispěchali sluhové a letmými pohledy si ho s oba-

vami měřili. V tu chvíli si baron všiml pozemního auta, zdolávajícího příkrou silnici od přístavu. „Á, tady je náš host." Navzdory Aliině dotěrnosti to nakonec ještě bude zábavný den.

Když auto zastavilo, vystoupil ze zadního oddílu vysoký muž a vydal se kupředu kolem soch velkých Harkonnenů, které nechal baron vztyčit v posledních letech. Za obchodníkem se starožitnostmi se vznášela suspensorová platforma s jeho zbožím.

Co s ním máš v plánu, dědečku?

„Víš sakra dobře, k čemu se chystám." Baron si vysoko na hradbách zamnul ruce škodolibým očekáváním. „Buď pro změnu na chvíli užitečná, Zvrácenosti." Alia se zahihňala, ale znělo to, jako by se vysmívala *jemu.*

Baron pospíchal dolů a ustaraně vyhlížející domácí sluha mezitím doprovodil návštěvníka dovnitř. Šaj Vendee byl starožitník a vždycky s potěšením navštěvoval jednoho ze svých nejlepších zákazníků. Kráčel dovnitř se svým zbožím, které se za ním vznášelo, a kulatá tvář mu zářila blaženě jako malé červené sluníčko.

Baron ho pozdravil vlhkým potřesením rukou, sevřel mu je obě, podržel je trochu dlouho a tiskl trochu moc silně.

Obchodník se svému zákazníkovi vyvlékl ze stisku. „Žasněte nad tím, co jsem přivezl, barone – je úchvatné, co se dá objevit při troše pátrání." Otevřel jednu ze skříněk na suspenzorové platformě. „Tyto poklady jsem zachránil speciálně pro vás."

Baron otřel smítko z jednoho z diamantových prstenů, které měl na ruce. „Nejprve vám musím něco ukázat, můj drahý pane Vendee. Můj nový vinný sklep. Jsem na něj dost pyšný."

Překvapený pohled. „Copak vinice na Danu zase plodí?"

„Mám jiné zdroje."

Když obchodník vyložil svou suspenzorovou platformu, vedl ho baron dolů po širokém skalním schodišti. Šero houstlo. Vendee si neuvědomoval nebezpečí a přátelsky žvanil: „Caladanské vinice bývaly dost pověstné, a po zásluze. Vlastně jsem slyšel řeči, že se v ruinách Kaitanu našel úkryt a v něm dokonale uchované láhve v nulentropickém trezoru. Nulentropické pole bránilo vínu stárnout a zrát – v tomto případě tisíce let – ale i tak musí být to víno výjimečné. Chcete, abych vám zkusil obstarat lahvinku nebo dvě?"

Baron se zastavil dole pod matně osvětlenými schody a temnýma očima se zabodl do hosta. „Pokud mi k tomu dodáte příslušnou dokumentaci. Nerad bych se nechal napálit a koupil nějaký padělek."

Vendee nasadil ctnostnou tvář. „To jistě ne, barone Harkonnene!"

Nakonec prošli úzkou chodbou, osvětlenou kouřícími olejovými lampami. Světelné koule byly na baronův vkus trochu moc výkonné a ostré. Miloval vlhký, písčitý pach vzduchu; málem stačil překrýt i jiné pachy.

„Jsme tady!" Baron se opřel do těžkých dřevěných dveří, otevřel je a jako první vešel do své plně vybavené mučírny. Bylo tu tradiční náčiní: skřipce, kukly, elektrická křesla a *strappado*, nástroj, jímž mohl být člověk střídavě vytahován do vzduchu a zase spouštěn za ruce, svázané za zády. „Tohle je jedna z mých nových heren. Moje pýcha a radost."

Vendee vyplašeně vyvalil oči. „Myslel jsem, že jste říkal, že jdeme do vašeho vinného sklepa."

„Jistěže, tamhle to je, můj příteli." Baron s dobromyslným výrazem ukázal na stůl, z nějž visely volné popruhy. Na desce stála láhev vína a dvě skleničky. Nalil do obou červené víno a jednu podal svému stále znepokojenějšímu hostovi.

Vendee se rozhlížel kolem sebe, nervózně si měřil rudé skvrny na stole a na kamenné podlaze. Je to snad rozlité víno? „Mám za sebou dlouhou cestu

a jsem unavený. Snad bychom se mohli vrátit nahoru do hlavních pokojů. Budete absolutně nadšen tím novým zbožím, které jsem přivezl. Velice cenné relikvie, ujišťuji vás."

Baron pohladil jeden z popruhů na stole. „Nejprve je tu ale jiná záležitost." Přimhouřil oči. Postranními dveřmi vešel dovnitř chlapec se zapadlýma očima a nesl něco, co vypadalo jako dvě zdobené letité zbraně, metače disků staré výroby.

„Připadají vám povědomé? Pečlivě si je prohlédněte." Vendee si jednu zbraň vzal a prozkoumal ji. „Ach, ano. Prastará zbraň Alie Atreidové. Používala ji vlastnoručně."

„To jste mi tvrdil." Baron vzal od služebného chlapce druhou zbraň a řekl Vendeemu: „Prodal jste mi padělek. Náhodou vím, že ta zbraň, kterou držíte, není původní metač, používaný Alií."

„Mám poctivou pověst, barone. Pokud vám někdo tvrdil něco jiného, tak lže."

„Naneštěstí pro vás se můj zdroj nedá zpochybnit."

Máš štěstí, že mě máš v sobě a můžu tě upozorňovat na tvé chyby, řekla Alia. *Pokud věříš, že jsem skutečná.*

Vendee rozhořčeně položil zbraň na stůl a obrátil se k odchodu. Stačil urazit jen půl cesty ke dveřím.

Baron stiskl spoušť své zbraně. Vyletěl z ní velký rotující disk, zasáhl obchodníka přímo do šíje a usekl mu hlavu. Rychle, hladce. Baron byl přesvědčen, že ho to ani trochu nezabolelo.

„Dobrý zásah, co?" zašklebil se baron na služebníka.

Chlapec sebou při té vraždě ani neškubl. „Nic víc ode mě nepotřebujete, pane?"

„Nečekáš, že tu spoušť uklidím sám, že ne?"

„Ne, můj pane. Hned se do toho pustím."

„Pak se pořádně umyj." Baron si ho prohlédl od hlavy k patě. „Dneska odpoledne si užijeme ještě víc zábavy." Mezitím se vrátí nahoru prozkoumat, co s sebou obchodník se starožitnostmi přivezl.

Kdysi jsem se narodil původní matce a pak se zrodil mnohokrát znovu jako ghola. Vzhledem k tisíciletím, po která Bene Gesserit, Tleilaxané a ostatní zasahovali do genofondu, mě napadá – je někdo z nás ještě vůbec původní?

LODNÍ DENÍK,
záznam Duncana Idaha

Dnes se měl znovu narodit Gurney Halleck. Paul Atreides se na to těšil po celý měsíce trvající proces zrodu. Od nedávného narození jeho sestry Alie bylo to čekání málem nesnesitelné. Ale za pár hodin bude Gurney vytažen z axolotlské nádrže. Proslulý Gurney Halleck!

Během svých studií pod vedením Vrchní proktorky Garimiové toho Paul spoustu přečetl o trubadúrovi a válečníkovi, viděl obrázky toho muže a slyšel nahrávky jeho písní. Ale chtěl poznat skutečného Gurneyho, svého přítele, učitele a ochránce z těch impozantních časů. Ačkoliv doba je teď postavená na hlavu, jednou budou spolu vzpomínat na to, jak blízké bylo jejich přátelství.

Paul se nedokázal ubránit úsměvu, když se spěchal připravit. Pohvizdoval si starou atreidskou píseň, kterou se naučil z Gurneyho nahrané sbírky. Vrazil do chodby a ze svých pokojů se vynořila Chani, aby se k němu přidala. Třináctiletá dívka, o dva roky mladší než on, byla tenká jako bič a rychlá, s měkkým hla-

sem a krásná, příslib ženy, která se z ní jednou stane. Znali s Paulem svůj osud a už teď byli nerozluční. Vzal ji za ruku a dvojice šťastně pospíchala ke zdravotnímu středisku.

Uvažoval, jestli Gurney bude ošklivé dítě, nebo se z něj stala valící se hrouda masa až týráním u Harkonnenů. Doufal, že ghola Gurneyho v sobě bude mít přirozené vlohy pro balisetu. Paul byl přesvědčen, že ve skladištích nelodi se ten prastarý hudební nástroj někde objeví. Možná že pak budou moci muzicírovat spolu.

Na zrození toho nového života se přijdou podívat i další: jeho „matka" Jessica, Thufir Hawat a skoro jistě i Duncan Idaho. Gurney měl na palubě mnoho přátel. Xaviera Harkonnena ani Serenu Služebnici, další dva gholy, kteří měli být dnes vytaženi z nádrží, nikdo z lodi neznal, ale byly to legendy Služebnického džihádu. Každý ghola měl podle Sheeany nějakou roli a každý z nich – nebo všichni dohromady – se mohou stát klíčem k porážce nepřítele.

Během dlouhého letu *Ithaky* se kromě gholovských dětí narodila spousta dalších chlapců a děvčat. Sestry plodily s benegesseritskými dělníky, kteří též unikli z Kapituly. Chápali nutnost rozšířit svou populaci a připravit pevný základ nové kolonie, pokud neloď někdy objeví vhodnou planetu k usídlení. Rabbiho skupina židovských uprchlíků, kteří se mezi sebou také brali a zakládali rodiny, pořád čekala na nový domov, aby dovršila své dlouhé putování. Neloď byla obrovská a obyvatelstvo na palubě ani zdaleka nenaplňovalo její kapacitu, takže nemuseli mít strach z vyčerpání zdrojů. Prozatím ne.

Jak se Paul a Chani blížili k hlavní porodní místnosti, rozběhly se proti nim po chodbě čtyři proktorky a naléhavě volaly po nějakém kvalifikovaném sukovském doktorovi. „Jsou mrtví! Všichni tři."

V Paulovi se zastavilo srdce. Ve svých patnácti le-

tech už byl vycvičen v některých dovednostech, které z něj kdysi udělaly historického vůdce, známého jako Muad'Dib. Sebral veškerou pevnost, kterou dokázal vložit do hlasu, a zarazil druhou proktorku. „Vysvětli nám to!"

Benegesseriťanka překvapeně vyhrkla odpověď: „Tři axolotlské nádrže, tři gholové. Sabotáž – a vražda. Někdo je zničil."

Paul a Chani se hnali ke zdravotnímu středisku. Duncan a Sheeana už stáli ve dveřích a vypadali otřeseně. Tři axolotlské nádrže byly v místnosti odervány od svých podpůrných mechanismů a válely se v kalužích spáleného masa a rozlité tekutiny. Někdo použil plamenomet a kyseliny a zničil nejen podpůrné aparáty, ale i těla nádrží a nenarozené gholy.

Gurney Halleck. Xavier Harkonnen. Serena Služebnice. Všichni ztraceni. A s nimi i nádrže, které kdysi bývaly živoucími ženami.

Duncan se podíval na Paula a nahlas pojmenoval hrůzu, která se tu stala. „Máme na palubě sabotéra. Někoho, kdo si přeje zničit gholovský projekt – nebo možná nás *všechny*."

„Ale proč teď?" zeptal se Paul. „Loď pluje už dvacet let a gholovský projekt začal před lety. Co se změnilo?"

„Možná se někdo bál Gurneyho," navrhla Sheeana. „Nebo Xaviera Harkonnena, nebo Sereny Služebnice."

Paul si všiml, že další tři axolotlské nádrže v jeslích poškozeny nebyly, včetně té, která nedávno porodila kořením nasycenou Alii.

Stál u Gurneyho nádrže a uviděl mezi spálenými a rozpuštěnými záhyby masa mrtvé, napůl narozené dítě. Zvedal se mu žaludek, ale klekl si a pohladil pár pramínků světlých vlásků. „Ubohý Gurney."

Zatímco Duncan pomáhal Paulovi vstát, pronesla Sheeana chladným, praktickým hlasem: „Pořád má-

me buněčný materiál. Můžeme si vypěstovat náhradu za všechny tři.“ Paul cítil její hluboký vztek, stěží ovládaný přísným benegesseritským výcvikem. „Budeme potřebovat další axolotlské nádrže. Vyzvu dobrovolnice.“

Vešel ghola Thufira Hawata a nevěřícně zíral na to, co se stalo. Jeho tvář se podobala bledé masce. Po tvrdé zkoušce na planetě Psovodů se on a Miles Teg úzce sblížili. Thufir teď pomáhal bašárovi s bezpečností a ochranou na palubě lodi. Čtrnáctiletý chlapec se snažil působit autoritativně: „Zjistíme, kdo tohle provedl.“

„Prohlédněte bezpečnostní záběry,“ řekla Sheeana. „Ten vrah se nemohl schovat.“

Thufir vypadal rozpačitě, zároveň i vztekle a velice mladě. „Už jsem je prověřil. Bezpečnostní snímače byly záměrně vypnuty. Musí se ale najít nějaký jiný důkaz.“

„Je to útok na nás na všechny, nejen na tyto axolotlské nádrže.“ Duncan se s očividným vztekem obrátil na mladého Thufira. „Bašár se zmínil o několika předchozích incidentech, které považoval za možné sabotáže.“

„To se nikdy neprokázalo,“ řekl Thufir. „Mohla to být mechanická selhání, únava systémů, přirozené poruchy.“

Paul se naposledy zdržel pohledem na dítěti, které mělo být Gurneym Halleckem, a řekl hlasem jako led: „Toto nebyla žádná přirozená porucha.“

Pak se Paulovi najednou podlomily nohy. Zmocnila se ho závrať a vědomí se mu zamlžilo. Chani se k němu vrhla, aby ho zachytila. Zapotácel se, ztratil pevnou půdu pod nohama a tvrdě udeřil hlavou o zem. Na chvíli ho obklopila tma a pak šero, které se rozjasnilo do děsivé vize. Paul Atreides už to předtím viděl, ale nevěděl, jestli to byla vzpomínka nebo jasnozřivost.

Viděl sám sebe, jak leží na zemi na nějakém prostorném neznámém místě. Hluboká rána nožem z něj vysávala život. Smrtelné zranění. Jeho krev se řinula na zem a jeho vize ztemněla a znehybněla. Vzhlédl a viděl svůj vlastní mladý obličej, jak na něj hledí a směje se. „Zabil jsem tě!"

Chani s ním třásla a křičela mu do ucha: „Usúle! Usúle, podívej se na mě!"

Cítil na sobě dotek její ruky, a když se mu vidění rozjasnilo, spatřil další ustaranou tvář. Na chvíli si pomyslel, že je to Gurney Halleck i se svou jizvou po *signutě* na bradě, s očima jako skleněné střepy a jemnými světlými vlasy.

Obraz se proměnil a on si uvědomil, že je to tmavovlasý Duncan Idaho. Další starý přítel a strážce. „Ochráníš mě před nebezpečím, Duncane?" Paulovi se zadrhl hlas. „Jak jsi mi přísahal, když jsem byl dítě? Gurney už to dělat nemůže."

„Ano pane Paule. Vždycky."

Ctěné matre si své jméno zřejmě vymyslely samy. Nikdo jiný by totiž nikdy nepoužil termín „ctěné", kdyby znal jejich zbabělé a vypočítavé jednání. Většina lidí o těchto ženách mluví podstatně jinak.

MATKA VELITELKA MURBELLA,
hodnocení minulých a současných sil

Zbraně a bojové lodě byly v těchto domnělých konečných časech stejně důležité jako vzduch a jídlo. Murbella věděla, že bude muset změnit přístup k problému, ale nikdy by od svého vlastního Sesterstva nečekala takový vzdor.

Kiria se vztekem a pohrdáním zvolala: „Nabízíš jim Vyhlazovače, Matko velitelko? Nemůžeme ty ničivé zbraně jen tak předat Iksanům."

Na tohle neměla trpělivost. „A kdo jiný nám je postaví? Zadržování tajemství v našich řadách poslouží jedině Nepříteli. Víš stejně dobře jako já, že jenom Iksané dokážou rozluštit technologii a vyrobit obrovská množství zbraní pro nadcházející válku. Proto musí mít Iks plný přístup. Jiné řešení neexistuje."

Mnoho planet si budovalo vlastní gigantické flotily, opevňovalo každou loď, na kterou narazilo, pracovalo na projektech nových zbraní, ale nic z toho nebylo vůči Nepříteli ani zdaleka tak účinné. Technologie myslících strojů se nedala překonat. Ale se zásobou

nových Vyhlazovačů by Murbella mohla nasadit proti strojům jejich vlastní ničivou sílu.

Když před několika staletími Ctěné matre ukořistily ty zbraně z okrajových základen strojů, mohly vybudovat neprostupnou hranici a vrhnout Vyhlazovače proti blížícímu se Nepříteli. Kdyby byly schopny držet při sobě v zájmu společného dobra, mohly zabránit celému tomuto problému. Ctěné matre ale naopak utekly.

Murbella uvažovala o skryté historii, kterou odhalila z hloubi Zděděných vzpomínek, a dál měla na ty předchůdkyně vztek. Vzaly ty zbraně, použily je, aniž jim rozuměly, a spotřebovaly většinu svých zásob na nízkou pomstu nenáviděným Tleilaxanům. Jistě, před mnoha generacemi ti Tleilaxané mučily jejich ženy a Ctěné matre měly dobrý důvod namířit proti nim mstivé násilí.

Ale takové plýtvání!

Ctěné matre nasazovaly ty zbraně, schopné usmažit celé planety, proti každému světu, který jim vadil, tak rozmařile, že zbylo jen pár nedotčených Vyhlazovačů. Murbella čekala, že při nedávném úderu na základny rebelských Ctěných matre objeví větší zásoby. Ale nenašlo se nic. Ukradl ty zbraně někdo jiný? Snad Gilda pod původní záminkou pomoci Ctěným matre? Nebo je čarodějky vážně všechny spotřebovaly a nenechaly si žádné v zásobě?

Teď zbyly lidstvu k boji proti skutečnému Nepříteli jen nedostatečné zbraně. Vyhlazovače byly stejně nepochopitelné jako všechny vynálezy, které kdy vytvořil Tio Holtzman k zakřivení vesmíru, a ženy nezjistily, jak vyrobit další. V zájmu lidstva doufala, že se to Iksanům povede.

Doba extrémů vyžaduje extrémní činy.

Podle jejího rozkazu teď členky spojeného Sesterstva odstranily ty mocné zbraně ze svých nelodí, bitevních křižníků a průzkumných plavidel. Odveze je

na Iks sama. Murbella zarazila táhnoucí se hádky a s malým doprovodem se vydala na kosmickou základnu Kapituly.

„Matko velitelko, dojednej aspoň patentovou ochranu," řekla Laerová. „Vynuť si omezení, aby se ta technologie nerozšířila." Laerová byla jedna z nejpraktičtějších Ctihodných matek a do značné míry plnila původní roli Bellondové. „Když se to rozšíří mezi vojenské diktátory na planetách, může to vést ke zničení největších hvězdných soustav. Už jen CHOAM, spolupracující s Iksem, by mohla způsobit –"

Murbella ji zarazila znechuceným odfrknutím. „Nezajímá mě, kdo z toho bude nebo nebude mít komerční prospěch *poté, co tuhle válku vyhrajeme*. Pokud nám Iksané pomohou dosáhnout vítězství, mají na zisk nárok." Zamyšleně si promnula bradu a vzhlédla k rampě svého malého lehkého plavidla. „Necháme vojenské diktátory, ať si své problémy vyřídí sami."

Zahráváte si s city, jako si dítě hraje s hračkami. Vím, proč si vaše Sesterstvo necení citů: nemůžete si cenit něčeho, co nechápete!

DUNCAN IDAHO,
z dopisu, odevzdaného Ctihodné matce Bellondové

Sheeana nasadila autoritativní tón, málem už Hlas: „‚Úcta k pravdě je téměř základem veškeré morálky.' A já chci tu pravdu slyšet od tebe. *Hned teď.*"

Garimiová povytáhla obočí a řekla klidně: „Citát vévody Leta Atreida má podpořit vyšetřování? Nemáme přinést i ostrá světla a přivést Mluvčí pravdy?"

„Můj smysl pro pravdu je dostatečný. Odjakživa jsem tě znala natolik dobře, že jsem tě dokázala přečíst."

Vlny otřesu z toho děsivého zločinu v porodním středisku se šířily celou nelodí. Vražda nenarozených gholů, zničení tří axolotlských nádrží – nádrží vytvořených z dobrovolnických *Sester*! – byly víc, než by Sheeana čekala i od svých nejprudších odpůrců. Její podezření se přirozeně obrátilo vůči otevřené vůdkyni ultrakonzervativní frakce.

Sheeana stála jako přísná učitelka před devíti nejpřednějšími disidentkami ve vnitřní konferenční místnosti, jejíž dveře byly neprodyšně uzavřeny. Tyhle ženy nesouhlasily s gholovským projektem od

jeho počátku a ještě vehementněji nesouhlasily po Sheeanině rozhodnutí obnovit práce.

Garimiová jí ten intenzivní pohled oplácela, zatímco její stoupenkyně hleděly na Sheeanu s otevřeným nepřátelstvím – zvlášť zavalitá Stuková. „Proč bych měla ničit axolotlskou nádrž? Nedává to smysl."

Ve své mysli, mezi životy Zděděných vzpomínek slyšela Sheeana nyní už známý hlas prastaré Sereny Služebnice. Zněl zděšeně. *Zabití dítěte!* Serena byla zvláštní návštěvnicí Zděděných vzpomínek, její myšlenky neměly putovat koridory generací, a přesto už byla se Sheeanou celé roky.

„Už dřív ses pokusila zabít gholovské děti." Sheeana se konečně posadila.

Garimiová se snažila ovládnout svůj třas. „Snažila jsem se nás zachránit, než nás Leto začne ohrožovat, než se bude moci znovu stát Tyranem. To bylo všechno, a nepodařilo se mi to. Bylo dobře známo, proč jsem to udělala, a stojím si za tím. Proč bych měla teď zacházet do takových extrémů? Co je mi po Halleckovi? Nebo po starém generálovi Xavieru Harkonnenovi? Dokonce i Serena Služebnice je tak dávno pochovaná v naší minulosti, že není víc než jen prázdná legenda. Proč bych se o ně měla starat, když ti nejhorší gholové – Paul Muad'Dib, Leto II., padlá lady Jessica a Zvrácenost Alia – už chodí mezi námi?" Garimiová znechuceně zachrčela. „Tvá podezření mě urážejí."

„A důkazy urážejí zase *mě*."

„Přes naše neshody jsme všechny Sestry," trvala na svém Garimiová.

V zájmu zachránění jádra Sesterstva se více než sto padesát benegesseriťanek z Kapituly vydalo do vyhnanství, staly se poutnicemi hledajícími zaslíbenou zemi. Nejprve měly společné pohnutky, sdílený cíl. Ale během několika měsíců začaly rozpory, boje o moc, otázky velení, rozdělení vizí. Duncan

a Sheeana se soustředili na únik před Vnějším nepřítelem, zatímco Garimiová chtěla najít novou centrálu a vycvičit další benegesseritskou generaci podle zavedených způsobů.

Jak jsme se mohly tak dramaticky změnit? Jak to, že ty rozdíly sahají tak hluboko?

Sheeana se dívala z jedné tváře na druhou, hledala nějaké známky viny, zvlášť v očích. Malá kudrnatá Stuková měla na horním rtu kapičky potu, což byla známka nervozity. Ale Sheeana u ní nezaznamenala žádnou zášť, žádný odpor natolik vážný, aby podnítil tak brutální čin. Děsilo ji to, ale nemohla jinak, musela usoudit, že pachatel mezi nimi není.

„Pak tedy potřebuji vaši pomoc. Tím sabotérem může být kterýkoli náš soused. Musíme vyzpovídat všechny. Seberte své kvalifikované Mluvčí pravdy a nasaďte poslední zásoby drogy pravdy." Sheeana si promnula spánky. Už teď se toho obrovského úkolu děsila. „Nechtě mě prosím o samotě, abych mohla meditovat."

Když devět rebelek odešlo, zůstala Sheeana stát o samotě, s napůl přivřenýma očima. Obyvatelstvo na palubě *Ithaky* se během let rozmnožilo, rozšířilo se po nelodi. Ani ona nevěděla přesně, kolik dětí je na palubě, ale mohla to lehce zjistit. Alespoň si to myslela.

Zamumlala ke Zděděným vzpomínkám: „Tak, Sereno Služebnice – byl tvůj vrah v této místnosti? A pokud to nebyly ony, kdo to tedy mohl být?"

Serenin hlas se ozval, plný smutku. *Lhář se dokáže skrýt za barikádami, ale každá barikáda nakonec padne. Budeš mít další příležitosti toho vraha objevit. Jistě dojde k dalším sabotážím.*

Mluvčí pravdy se nejprve prověřily navzájem.

Mezi stoupenci Garimiové a celkovou populací Sester bylo vybráno osmadvacet vyškolených Ctihodných matek. Ty ženy neprohlašovaly svou nevinu, ani nic nenamítaly proti podezření. Místo toho se podvolily vzájemnému výslechu.

Sheeana chladně přihlížela, jak ženy utvořily trojice, v nichž dvě vždy fungovaly jako vyšetřovatelky a třetí jako vyslýchaná. Jakmile subjekt podstoupil nekompromisní výslech, role se vystřídaly, takže byl vyslechnut každý. Mluvčí pravdy postupně budovaly neustále se rozšiřující fond spolehlivých vyšetřovatelek. Všechny tou zkouškou prošly.

Jakmile se Mluvčí pravdy navzájem schválily, dovolila jim Sheeana, aby vyzpovídaly ji samotnou. I Garimiová a její opoziční Sestry se postavily výzvě a prokázaly svou nevinu, stejně jako neochvějné následovnice Sheeany. Všechny.

Jako další krok Sheeana a Mluvčí pravdy jménem Calissová předstoupily před Duncana Idaha, stojícího v přísném pozoru. Už jen pomyšlení na to, že by Duncan byl tím vrahem a sabotérem, jí připadalo jako absurdní. Sheeana by nikdy nevěřila, že by toho byl schopen kdokoli na palubě nelodi, a přesto byly zmasakrovány tři axolotlské nádrže a tři gholovské děti.

Ale Duncan... Stála u něj tak blízko, cítila jeho pot, cítila, jak naplňuje místnost svou přítomností, a to v ní probouzelo nebezpečné vzpomínky. Nasadila na něj své vlastní poutací dovednosti, aby ho osvobodila od Murbelly. Navzdory svému zázemí oba věděli, že to vášnivé střetnutí bylo něco víc než jen nutný úkol. Duncan se od té doby v její přítomnosti cítil nesvůj, bál se, čemu by mohl podlehnout.

Současná situace však s sebou nenesla žádnou romantiku ani sexuální napětí, jen obvinění. „Duncane Idaho, víš, jak obejít bezpečnostní snímače ve zdravotním středisku?“

Zahleděl se někam za ni a ani nemrkl. „Ano, to bych dokázal."

„Spáchal jsi ten hrozný čin a zametl za sebou stopy?"

Teď se jí podíval přímo do očí. „Ne."

„Měl jsi nějaký důvod, abys zabránil narození Gurneyho Hallecka, Sereny Služebnice a Xaviera Harkonnena?"

„Neměl."

Když teď Duncan stál před ní a před Mluvčí pravdy, mohla mu Sheeana položit otázky o jejich vztahu, aby viděla, jak zareaguje. Nemohl by jí nijak zalhat, ani něco předstírat. Ale ona se jeho odpovědí bála. Netroufala si zeptat se.

„Mluví pravdu," řekla Calissová. „On není náš sabotér."

Duncan zůstal v místnosti, když se k výslechu dostavil bašár Miles Teg. Calissová mu předvedla ukázky hrůzné scény z porodní místnosti. „Jsi nějakým způsobem zodpovědný za tohle, Milesi Tegu?"

Bašár zíral na ty obrazy, vzhlédl k ní a pak se obrátil pohledem k Duncanovi. „Ano."

Sheeana se tak lekla, že se musela moc snažit, aby vymyslela další otázku.

„Jak to?" zeptal se Duncan.

„Jsem zodpovědný za bezpečnost na palubě této nelodi. Očividně jsem zklamal své povinnosti. Kdybych pracoval lépe, k této ukrutnosti by nikdy nedošlo." Podíval se na nervózní Calissovou. „Protože ses mě zeptala v přítomnosti Mluvčí pravdy, nemohl jsem zalhat."

„Dobře, Milesi. Ale tak jsme to nemyslely. Spáchal jsi tuhle sabotáž, nebo ji schvaluješ? Víš o tom něco?"

„Ne," odpověděl důrazně.

Spousta uzavřených kajut byla upravena tak, aby v nich mohly dál nerušeně probíhat výslechy. Ženy

vyzpovídaly všechny gholovské děti od Paula Atreida až po devítiletého Leta II. a Mluvčí pravdy nezjistily žádné lži.

Pak přišel na řadu rabbi a všichni židé.

A všichni ostatní pasažéři nelodi.

Nic. Zdálo se, že ani jediná osoba není spojena s tím vražedným incidentem. Duncan a Teg nasadili své mentatské schopnosti a opakovaně prověřili seznamy cestujících na palubě, ale neobjevili žádné chyby. Nikdo se výslechu nevyhnul.

Duncan, který seděl naproti Sheeaně v jinak prázdné výslechové místnosti, sepnul prsty. „Jsou dvě možnosti. Buďto ten sabotér dokáže oklamat Mluvčí pravdy… nebo se na palubě *Ithaky* schovává někdo, o kom nevíme.“

Benegesseriťanky, rozdělené do dobře zorganizovaných týmů, zahradily a pak rozdělily paluby nelodi, metodicky postupovaly od kabiny ke kabině a od jednoho prostoru ke druhému. Ale byl to nesmírný úkol. *Ithaka* zaujímala velikost malého města, byla víc než kilometr dlouhá a stovky palub vysoká a každá ta paluba byla plná cestujících, kajut a skrytých dveří.

Duncan se pokoušel přijít na to, jak mohl na palubu proklouznout někdo neznámý, a přitom si vzpomněl na svůj objev mumifikovaných pozůstatků benegesseritských zajatkyň, které Ctěné matre umučily k smrti. Ta zapečetěná komora hrůzy zůstala neobjevena celou tu dobu, kdy Duncana drželi jako vězně v lodi na přistávací dráze na Kapitule.

Mohl by někdo jiný – snad nějaká neznámá Ctěná matre? – zůstat skrytý na palubě celou tu dobu? Víc než třicet let! Zdálo se to být nemožné, ale plavidlo

mělo tisíce pracovních prostorů, obytných kajut, chodeb a skladišť.

A další možnost: během úniku z planety Psovodů narazilo několik Tvarových tanečníků se svými malými stíhacími letouny do trupu lodi. Z trosek těch lodí byla vytažena rozdrcená těla... ale nemohl to být trik? Co když někdo ty sebevražedné srážky přežil a unikl? Možná že se teď jeden nebo více Tvarových tanečníků ukrývá na neprobádaných chodbách nelodi a hledá způsob, jak udeřit.

Pokud ano, pak je životně důležité je najít.

Teg už instaloval na strategická místa stovky dalších bezpečnostních snímačů, ale bylo to přinejlepším jen nouzové řešení. *Ithaka* byla tak veliká, že i to nejlepší bezpečnostní vybavení mělo tisíce slabých míst, nedostávali se prostě lidé na to, aby sledovali stávající snímače. Šlo o neuskutečnitelný úkol.

Přesto to zkoušeli.

Duncan doprovázel skupinu pěti pátračů a přitom si vzpomněl na údernou skupinu, postupující vysokou trávou při velké lovecké hře. Uvažoval, jestli někde v rozlehlých prostorách plavidla nevyplaší vražedného lva.

Zkoumala se úroveň po úrovni, ale i s desítkami týmů by celková prohlídka od nejvrchnější paluby po nejnižší nákladový prostor zabrala nesmírnou spoustu času a při tom omezeném pátrání, jaké podnikli, nenašli nic. Duncan byl vyčerpaný a přetažený.

A vrah – nebo vrahové – stále zůstávali někde na palubě.

Jsou teď před námi jenom dvě možnosti: bránit se, nebo se vzdát Nepříteli. Ale pokud si někdo z vás myslí, že schůdné řešení je vzdát se, pak jsme už teď ztracení.

Bašár Miles Teg,
řeč pronesená před konfliktem u Pellikoru

Murbella zanechala Vyhlazovače na Iksu, aby je mohli zbrojíři studovat a okopírovat, a vydala se do hlavních gildovních loděnic na Uzlu.

Administrátor Rentel Gorus s dlouhými bledými vlasy a mléčnýma očima prováděl Murbellu konstrukčními prostory, mezi suspenzorovými jeřáby, dopravníky a montážními linkami, hemžícími se dělníky. Budovy byly vysoké a hranaté, ulice spíš praktické než krásné. Všechno na Uzlu bylo vybudováno v takovém měřítku, až to bralo dech. Veliké zvedáky vlekly součásti nahoru ke kostrám gigantických lodí, montovaly jedno plavidlo za druhým. Ve vzduchu se vznášel hořký pach horkého kovu, chemické zbytky po přivařování nesourodých součástí do plavidel.

Gorus se tvářil velice hrdě. „Jak vidíš, máme zařízení, jaká žádáš, Matko velitelko, za předpokladu dobré ceny.“

„Cena bude dobrá.“ Vzhledem k bohatství nového Sesterstva v melanži a súkamenech mohla Murbella splnit prakticky každý požadavek na platbu. „Zaplatíme vám dobře za každou loď, kterou vybudujete, za

každé plavidlo, které se dá pustit do bitvy, za každou loď, která se dokáže postavit armádě myslících strojů. Pokud nedokážeme porazit myslící stroje, je konec naší civilizace za dveřmi.“

Gorus nevypadal, že ho to nějak vyděsilo. „Každá strana v každé válce je přesvědčena, že její konflikt je pro historii klíčový. Ale nejčastěji jsou to jen mylné a zbytečně panikářské myšlenky. Tahle válka může být u konce dřív, než se budete muset uchýlit k podobným opatřením.“

Zachmuřila se. „Nevím, co tím myslíš.“

„Jsou i jiné způsoby, jak ten problém vyřešit. Víme, že síly tam venku se roztahují na mnoho planetárních soustav. Ale co *chtějí*? Čemu se podřídí? Jsme přesvědčeni, že stojí za to usilovat o podobné diskuse.“ Zamrkal svýma mléčnýma očima.

„Jaký trik to na nás Gilda zkouší tentokrát?“

„Není to žádný trik, jenom citlivost. Bez ohledu na politiku musí obchod běžet dál. Válečné zoufalství podněcuje technologické inovace, ale mír podporuje výnosnost v delším měřítku. Obchod poběží dál, bez ohledu na to, kdo v konfliktu zvítězí.“

Maxitrajlery byly odedávna luxusními loděmi vesmíru. Murbella teď nutila Kosmickou gildu obětovat loděnice na výrobu válečných nástrojů. Gildovní komerční flotila byla celá staletí stabilizovaná, a jak se lidé vraceli z Rozptylu, požadavky na obchodování vytrvale stoupaly. Ale teď, když Omniova flotila vyhlazovala celé populace a posílala uprchlíky na panický útěk zpátky do srdce Starého impéria, ocitly se CHOAM i Gilda ve zmatku.

Horký vzduch z montážních prostor foukal Murbelle do tváře, pálil ji v nosních dírkách palčivým kouřem odpadních chemikálií. Po zádech jí přejel mráz.

„Náš společný nepřítel má jistě rozum,“ pokračoval Gorus. „Proto jsme do válečné zóny vyslali posly

a vyjednavače. Najdeme ty myslící stroje a přednese-me jim návrh. Gilda dává přednost pokračování obchodu bez ohledu na výsledek tohoto sporu."

Murbella zalapala po dechu. „Zbláznil ses? Omnius se snaží vyhladit veškeré lidstvo. Tedy včetně vás."

„Ty tu záležitost přeceňuješ, Matko velitelko. Věřím, že někdo z našich vyjednavačů dosáhne cíle."

Z kamenných továrních komínů v pozadí se kroutily poryvy páry. Murbella ten hluk i pach ignorovala. „Ty jsi naprostý blázen, administrátore Gorusi. Myslící stroje se neřídí pravidly, jak si myslíš."

„Ať je to jakkoli, cítíme se povinni to zkusit."

„A jaké jsou dosavadní výsledky?"

„Přijatelné ztráty. Naši první vyslanci zmizeli, ale budeme se pokoušet dál. Máme plán pro všechny možnosti – dokonce i pro katastrofu." Nenuceně ji zavedl na rozlehlý otevřený prostor pod napůl smontovaným trupem veliké lodi. „Tudíž klidně nabídneme novému Sesterstvu jisté výhodné podmínky. Odjakživa jste byly vážený zákazník, nicméně objednávka, kterou jste nám daly, je obrovská. I za válečných podmínek po nás chcete více lodí, než jsme schopni dodat."

„Tak své pracovníky lépe stimulujte."

„Ano, Matko velitelko, ale poskytneš ten stimul i *ty nám*?"

Naježila se. „Jak můžeš myslet jedině na zisk, když je v sázce osud celé lidské rasy?"

„Zisk určuje osud nás všech." Administrátor udělal ledabylé gesto, jako by jím chtěl obsáhnout obrovské seskupení lodí kolem.

„Zaplatíme, co požaduješ, a Gildovní banka nám nabídne půjčku, bude-li třeba. My ty lodě potřebujeme, Gorusi."

Chladně se usmál. „Máte dobrý kredit, ale musíme se vypořádat ještě s dalším problémem. K obsluze tolika nových lodí nemáme dost gildovních kormidelníků. Všechna ta plavidla, která vám postavíme, bu-

dou muset být vybavena iksanskými matematickými kompilátory, ne tradičními kormidelníky. Je to pro tebe přijatelné?"

„Za předpokladu, že lodě fungují tak, jak požadujeme, nemám námitky. Nemáme čas vyvinout a vycvičit další generaci kormidelníků."

Očividně potěšený Gorus si zamnul ruce. „V poslední době se kormidelníci projevují dost vzpurně. Je to následek omezení koření – omezení, které způsobilo tvé Sesterstvo, Matko velitelko. To kvůli tobě musíme hledat alternativy ke kormidelníkům."

„Nemám pro kormidelníky žádnou slabost, ani pro tvé nemorální zisky. Je mi jedno, jak si s tím Gilda poradí, ale ty lodě potřebujeme."

„Jistě, Matko velitelko. A my zajistíme, co si přeješ."

„Přesně takovou odpověď jsem potřebovala."

Jaká je výhoda jasnozřivosti, slouží-li jen k odhalení naší zkázy?

KORMIDELNÍK EDRIK,
vzkaz Orákulu času

Gildovní administrátoři měli tu drzost povolat Edrikův koráb zpátky do loděnic na Uzlu. Gorus zíral mléčnýma očima přímo před sebe a bezstarostně mu oznámil, že koráb bude vybaven jedním z nových iksanských matematických kompilátorů. „Náš tok koření je nespolehlivý. Musíme zajistit, aby každé plavidlo dokázalo bezpečně operovat, i když jeho navigátor selže."

V minulých dvou letech se stále víc a víc gildovních lodí vybavovalo nenáviděným umělým ovládáním. Matematické kompilátory! Žádný jednoduchý motor ani nástroj nedokáže adekvátně vytvořit fenomenálně složité projekce, jaké zvládá kormidelník. Edrik a jeho druhové se vyvinuli díky ponoření do koření, jejich jasnovidné vize se posílily mocí melanže. Nic mechanického to nahradit nemůže.

Edrik nicméně neměl jinou možnost než přijmout tým kvalifikovaných a drzých iksanských dělníků, kteří dorazili z loděnic na Uzlu. Tajnůstkářští muži se nalodili na koráb pod bdělým dohledem Gildy. Měli samolibé výrazy, kompilátory a nebezpečnou zvědavost.

Edrik se ve svém tanku obával, že pod záminkou instalování přístrojů budou slídit kolem. Frakce kormidelníků nemohla riskovat, že tihle muži objeví Waffovu laboratoř, geneticky upraveného písečného pstruha a malé zmutované červy, které vyráběl ve svých nádržích. Tleilaxan prohlašoval, že dosahuje vynikajícího pokroku a že se jeho práce musí dál držet v tajnosti.

A tak, sotva se všichni iksanští montéři ocitli bezpečně na palubě, zakřivil Edrik prostě vesmír a nikoho v loděnicích neinformoval, kam odlétá. Odnesl svůj prázdný koráb daleko do izolované pustiny mezi sluneční soustavy a tam ty nevěřící Iksany vypustil do chladného prázdna i s jejich prokletými navigačními přístroji.

Problém byl vyřešen.

Nakonec se přijde na to, co udělal, ale s tím se nedalo nic dělat. Edrik byl kormidelník. Pouzí lidští administrátoři mu neměli co rozkazovat.

Edrik měl podezření, že ten prohnaný administrátor a jeho frakce považují krizi s melanží za příležitost, jak se zbavit gildovního břemene problematických kormidelníků. Ve skutečnosti si nový zdroj koření vůbec nepřáli. Gorus byl teď absolutní spojenec Iksanů, ne-li přímo loutka. Edrik viděl ekonomické odhady a věděl, že administrátoři považují navigační přístroje za finančně mnohem efektivnější než kormidelníky – a mnohem ovladatelnější.

Když byli Iksané a jejich přístroje šťastně vypuštěni, věděl Edrik, že je čas svolat další schůzku svých druhů kormidelníků. Potřebovali dostat nové rady od Orákula času. Protože Uzel a několik dalších gildovních planet už ovládal Gorus a jeho přítelíčkové, vybral si Edrik místo, které by nenašel nikdo než kormidelníci.

Jakmile se to jednou naučili, dokázali odvést své gildovní koráby hluboko do jiné dimenze, do netra-

dičního vesmíru, kam Orákulum příležitostně putovalo za svými vlastními nepochopitelnými výzkumy.

Kolem jeho obří lodi vířily kosmické plyny, rozpálené světlem sedmi nových hvězd, až se zdála být jako v plamenech. Hvězdná mlhovina zářila růžově, zeleně a modře, podle toho, který okénkem se Edrik podíval. Závoje mlhy představovaly působivou přehlídku, úžasnou smršť ionizovaných plynů – a dokonalé místo k úkrytu.

Když se lodě shromáždily, vládl mezi kormidelníky rozruch. Bylo jich méně, než Edrik doufal. Dosud byly vyřazeny z provozu čtyři stovky maxitrajlerů a jejich součásti vymontovány pro stavbu nových nelodí, které spoléhaly na umělé naváděcí systémy. Sedmnáct kormidelníků zahynulo hrůznou smrtí, jejich nádoby byly vyprázdněny. Edrik zjistil, že šest jeho druhů se podobně jako on raději zbavilo iksanských techniků, než by jim dovolili instalovat matematické kompilátory. Čtyři kormidelníci přístroje prostě odpojili a týmy Iksanů na palubě si ani neuvědomily, že jejich vychvalované systémy už nejsou v provozu.

„Požadujeme melanž," vyslal vzkaz lodím. „Díky koření jsme schopni vidět skrz zakřivený vesmír."

„Ale Sesterstvo nám ho upírá," řekl jeden z kormidelníků.

„Ony mají koření. Spotřebovávají ho. Ale nám ho nedávají."

„Čarodějky ho dávají Gildě za lodě… ale administrátoři nás od něj odřízli. Zradili nás naši vlastní lidé."

„Ovládají koření."

„Ale neovládají nás," tvrdil Edrik. „Pokud objevíme vlastní zdroj koření, nebudeme administrátory potřebovat. Jde o přežití kormidelníků, nejen prostě o obchod. Bojujeme s tímto problémem už celé roky. Ten tleilaxanský ghola nakonec přišel s řešením."

„Nový zdroj koření? Je to jisté?"

„Je něco někdy úplně jisté? Půjde-li tohle dobře, můžeme zničit zkorumpovanou starou Kosmickou gildu a překonat ji.“

„Musíme si promluvit s Orákulem.“

Edrik mávl drobnýma zdeformovanýma ručkama. „Orákulum už náš problém zná.“

„Orákulum se neuráčilo nám pomoci,“ řekl další.

„Orákulum k tomu má své důvody.“

Edrik, vznášející se ve své nádobě, uznal jejich problém. „Mluvil jsem s ním sám, ale my všichni dohromady ho možná dokážeme ponouknout, aby odpovědělo. Zavolejme Orákulum.“

Pomocí svých kořením zdokonalených myslí vyslali četní kormidelníci vzkaz zakřiveným vesmírem. Edrik věděl, že nemají prostředky, jak přinutit Orákulum k odpovědi, ale cítil jeho přítomnost a jeho hluboké znepokojení.

Pak se objevil tichý záblesk, ve vakuu se otevřel poklop a dorazil prastarý kontejner. Nebyla to vlastně loď, protože Orákulum mohlo cestovat, kam se mu zlíbilo, skládalo vesmír duševně, bez pomoci Holtzmanových motorů.

Edrik dobře věděl, že se v té malé a nijak hrozivé schráně skrývá síla a nezměrnost vysoce pokročilé mysli. Norma Cenva ještě coby člověk nejprve objevila spojení mezi kořením a jasnozřivostí. Vyvinula technologii zakřivování vesmíru a sestavila nepochopitelné rovnice, které Tio Holtzman převzal za vlastní.

Přestože Orákulum nepoužívalo žádné známé vysílací zařízení, jeho slova jim v myslích zněla hlasitě a nesmiřitelně. „Vaše starosti jsou přízemní. Musím najít tu nezvládnutelnou neloď. Musím určit, kam ji Duncan Idaho odvezl, než ji vystopuje Nepřítel.“

Orákulum často volilo své vlastní esoterické cíle, aniž by je vysvětlilo. Jeden z kormidelníků se zeptal: „Proč je ta neloď tak důležitá, Orákulum?“

„Protože ji chce získat Nepřítel. Náš velký protivník je Omnius – jenže se proměnil z bývalé počítačové všemysli, stejně jako jsem se já vyvinula z člověka, kterým jsem kdysi byla. Stroje dokončily své složité předpoklady. Všemysl ví, že musí mít Kwisatze Haderacha, stejně jako já vím, že ho Nepřítel mít *nesmí*." Orákulum nechalo chvíli ticho viset ve vesmíru jako díru a pak dodalo pichlavou výtku. „Váš hlad po koření není prioritou. Musím najít tu loď."

Orákulum náhle přerušilo rozhovor, znovu bliklo a vytratilo se na své místo v alternativním vesmíru.

Edrik a shromáždění kormidelníci byli jeho odpovědí šokováni. Kormidelníci umírají, zásoby koření se ztenčují na nulu, administrátoři se pokoušejí zničit Gildu – a Orákulum chce prostě najít nějakou ztracenou loď?

DVAADVACET LET PO ÚNIKU Z KAPITULY

Tito noví Tvaroví tanečníci se nedají poznat pomocí analýzy DNA ani žádnou jinou formou buněčných zkoušek. Pokud víme, jen tleilaxanský Pán dokáže poznat ten rozdíl.

BENE GESSERIT,
zpráva o lidské mutaci

Ačkoliv iksanští specialisté studovali Vyhlazovače půl roku, stále nedali Sesterstvu žádnou odpověď. Murbella přemítala ve svých kancelářích na Kapitule a čekala. Zprávy jako by se s každým uplynulým dnem zhoršovaly.

Dostávala pravidelné aktualizace o plenění flotily myslících strojů. Mocné lodě Nepřítele se neúprosně valily okrajovými soustavami jako neurvalá přílivová vlna a zaplavovaly svět za světem. Dalších deset planet bylo evakuováno nebo kontaminováno nákazou, dalších deset ztraceno a další uprchlíci proudili do Starého impéria.

Síť Sester zachycovala všechny lodě uprchlíků, přilétající ze soustav, kde se bojovalo. Přebírala hlášení od skupin přeživších a sestavovala vyčerpávající trojrozměrnou mapu pohybu flotily strojů. Jejich postup prosakoval galaxií jako krvavá skvrna.

Na jednom zoufalém stanovišti nasadilo devatenáct nelodí Sesterstva své tři poslední Vyhlazovače, aby zničily celou bojovou skupinu blížících se lodí strojů a dočasně zabránily vyhlazení jedné soustavy, obyd-

lené lidmi. I tato devastace však nakonec znamenala jen krátký odklad. Flotila strojů se vrátila s většími silami a nakonec planetu zničila, zabila všechny její obyvatele. Nové Sesterstvo vyčerpalo poslední Vyhlazovače a zbývala mu jen chabá obrana.

Pokud nepomohou Iksané. *Co jim na tom tak dlouho trvá?*

Konečně dorazil na Kapitulu jediný iksanský inženýr se zprávou. Když prohlásil, že nebude mluvit s nikým jiným než se samotnou Matkou velitelkou, přivedly ho eskorty do hlavní Centrály. Murbella čekala na svém působivém trůnu před zaprášeným segmentovaným oknem. Vážila si toho muže, že se vyhnul byrokracii a přistoupil přímo k jádru věci.

Tvář inženýra byla mdlá, nezapamatovatelná, vlasy měl krátce přistřižené a hnědé, vystupoval skromně. Vznášel se kolem něj zvláštní nepříjemný odér, snad z reziduálních chemikálií nebo z mašinérie iksanských podzemních strojíren. Formálně se uklonil a předstoupil před ni. „Naši nejlepší inženýři a vědci rozebrali a analyzovali vzorek Vyhlazovačů, který jsi nám poskytla."

Murbella se naklonila kupředu a plně se na něj soustředila. „A dokážete je okopírovat?"

„Ještě něco lepšího, Matko velitelko." Jeho samolibý úsměv v sobě nenesl žádnou vřelost, byla to jen imitace výrazu tváře. „Naši výrobci pochopili zásadní pojetí zbraně a jsme schopni koncentrovat její ničivou sílu. Dosud bylo třeba několika bojových lodí Ctěných matre, aby dopravily na místo několik Vyhlazovačů a zničily planetu. S naší posílenou zbraní dokáže jediná loď spustit palebnou sílu, která zvládne to, co bylo provedeno na Rakis." Netečně pokrčil rameny. „Představ si, co taková rozpoutaná energie dokáže provést s bojovými loděmi Nepřítele."

Murbella se pokoušela zatajit svou radost. „Potřebujeme jich tolik, kolik jen dokážete vyrobit. Nařiď

svým zbrojovkám, aby okamžitě zahájily práci na těch zbraních.“ Mluvila pevným hlasem, nechala do něj prosáknout netrpělivost. „Ale proč jsi potřeboval mluvit se mnou osobně, když jsi mohl snadno poslat vzkaz s tou informací?“ Prohnula rty. „Chceš snad poplácat po zádech? Mám ti zatleskat? Klidně to udělám.“

Iksanský inženýr nehnul ani brvou. „Než zahájíme výrobu, Matko velitelko, je tu záležitost placení. Hlavní továrník Sen mi nařídil, abych tě informoval, že Iks musí být odškodněn, máme-li vyhradit naše výnosné výrobní kapacity pro tvorbu těchto Vyhlazovačů v zájmu tvé války.“

„*Mé* války? Všichni lidé musí nést břemeno nákladů.“

„S tím bohužel nesouhlasíme. Jediná platba, kterou přijmeme, je koření. A jediným zdrojem koření je tvé nové Sesterstvo.“

„Máme jiné způsoby, jak vám zaplatit.“ Murbella se snažila zatajit své znepokojení. Nebyla si jistá, jestli rozjíždějící se operace s kořením dokážou poskytnout potřebné množství. A proč vlastně Iks tak stojí zrovna o koření? Jsou jiné cesty – je možno vyčerpat konta Sesterstva v Gildovní bance, CHOAM se dá přesvědčit, aby dodala významné komodity. A súkameny byly teď cennější než kdy dřív, zvlášť po nedávném pozdvižení na Buzzellu.

Když mu však tyto varianty nabídla, iksanský výrobce zavrtěl hlavou. „Nemám v těchto jednáních volnou ruku, Matko velitelko. Musí to být melanž. Žádná jiná platba nevyhovuje.“

Zaťala zuby, ale neměla trpělivost na další odklady. „Tedy to bude v koření. Pusťte se do práce.“

Tvarový tanečník Khrone se při odjezdu z Kapituly cítil spokojeně. Nové Sesterstvo vyhovělo jeho požadavkům. Věděl, že to udělá. Na Iksu měl přízeň hlavního továrníka a Tvaroví tanečníci už ovládali všechna klíčová iksanská výrobní centra.

Khroneovi připadalo jako ironie vyžadovat platbu v koření, když Iks věnoval tolik technologického úsilí na instalaci navigačních přístrojů do gildovních korábů. Díky matematickým kompilátorům byla melanž pro účely zakřivování vesmíru v podstatě překonaná a kormidelníci rychle ztráceli na významu.

Ale bude-li Khrone trvat na tak obrovských platbách výhradně v koření a pak ho hromadit, dostane veliké množství melanže z trhu a udělá ji ještě vzácnější. To pak přinutí další a další lodě k přestavbě na iksanské matematické kompilátory, protože Gilda nebude moci uspokojovat potřeby svých kormidelníků. Nebude trvat dlouho a Kosmická gilda, která nedokáže vydržovat vlastní kormidelníky, padne pod Khroneovu kontrolu. Vypracoval si to všechno až do nejmenších podrobností.

Mezitím bude on i jeho tajní pracovníci jednat tak, aby to vypadalo, že dělají všechno, co chce Sesterstvo. Ať si bojují zbytečné bitvy, zatímco skutečná válka je už vyhraná, a to přímo jim pod nosem! Matka velitelka Murbella bude docela spokojená – až do chvíle, kdy na lidstvo padne závoj temnoty. Napořád.

Každý člověk dělá chyby. Když je však dělá šéf bezpečnosti, nese to následky. Lidé umírají.

THUFIR HAWAT, PŮVODNÍ

Bašár a jeho chráněnec kráčeli po chodbách směrem k centru životně důležitých systémů nelodi. „Hluboce se stydím, Thufire. Už je to skoro rok, a já pořád nedokážu najít toho drzého sabotéra a zabijáka."

Mladý Hawat k němu vzhlédl. Bylo znát, jak si vojenského génia idealizuje. „Omezili jsme množinu podezřelých a oblast, ve které by se mohl – nebo mohla – skrývat. Udělali jsme všechno, co se dalo, bašáre."

„Přesto tu ten sabotér pořád někde je." Teg nezpomalil krok. „Takže jsme neudělali, co se dalo, protože jsme pořád nenašli toho, kdo za to může. Fakt, že nedošlo k žádným dalším vraždám, ještě neznamená, že můžeme povolit v ostražitosti. Jsem přesvědčený, že ten sabotér je pořád mezi námi."

Ithaka byla neustále prohledávána a monitorována. Nainstalovaly se další pozorovací snímače, ale viník měl zřejmě talent se skrývat. Teg měl podezření, že práce sabotéra sahá hodně daleko za vraždu gholů a axolotlských nádrží. V posledních měsících nevysvětlitelně selhala řada lodních systémů – bylo toho příliš, aby se to dalo vysvětlit jako náhodné události a přirozené poruchy. „Náš protivník je pořád v akci."

Ghola Thufira zvedl hrdým gestem hladkou bradu. Byl silný a štíhlý, s hustým obočím, vlasy si nechával přerůstat. „Pak ho ty a já společně najdeme."

Teg se na Thufira usmál. „Jakmile v sobě probudíš vzpomínky a zkušenosti válečníka a mentata a mistra assassinů, bude z tebe úžasný spojenec."

„Jsem úžasný už teď." Thufir už prokázal svou cenu během úniku o vlásek před Psovody. Tehdy riskoval vlastní život, aby pomohl rabbimu uniknout Tvarovým tanečníkům, spolčeným s Nepřítelem. Teg byl přesvědčen, že mladý ghola má potenciál dokázat ještě mnohem víc.

Obměňoval své postupy a trval na vyčerpávajících každodenních prohlídkách. Duncana Idaha nechával na navigačním můstku, stále na pozoru před jiskřící sítí Nepřítele.

Ithaka dál putovala prázdným vesmírem. Smyslem jejich cesty nejprve bylo dostat se prostě pryč od lovců Nepřítele. Duncan byl nucen schovávat se za závojem nepole lodi, protože starý muž a žena zřejmě pásli zvlášť po něm. Teď, po více než dvou desetiletích, se obyvatelstvo na palubě rozmnožilo, děti vyrůstaly a učily se nezbytným znalostem, aniž kdy vkročily na povrch nějaké planety.

Navzdory všem světům, osídleným během Rozptylu, se obyvatelné soustavy zdály být opravdu vzácné. Tega poprvé napadlo, kolik lodí uprchlíků z času Hladomoru prostě zahynulo, aniž našlo svůj cíl. *Ithaka* neměla gildovního navigátora, mezi planetami je vedla čirá náhoda. Dosud narazili jen na dvě místa, která by mohla hostit novou kolonii: jednu planetu Ctěných matre, dokonale vyhlazenou nákazou Nepřítele, a planetu zákeřných Psovodů.

Stárnoucí *Ithaka* by však se svými recyklátory, skleníky a nádržemi s chaluhami měla být schopna hostit stávající počet cestujících po celá staletí, kdyby bylo třeba. Oni – a jejich potomci – by mohli zů-

stat na palubě prakticky navždycky a nikdy nepřestat putovat. *Je tohle náš osud?* ptal se Teg sám sebe. Ale kvůli různým únikům, ztrátám a „náhodám" teď měli cestující důvod k obavám. Dřív nebo později budou potřebovat doplnit zásoby.

Při pomyšlení na zásoby zabočil bašár do postranní chodby k fermentačním nádobám a sousedním tankům, v nichž rostly řasy. Biomasa, množící se v klenuté vlhké místnosti, poskytovala surovinu útvarům vyrábějícím jídlo. Zásadně zranitelná záležitost.

Když Teg otevřel poklop, zachytil bohatý, močálovitý pach kompostu a chaluh. Vystoupali po kovových schodech na lávku a shlédli do válcovité nádrže, plné vlasatého zeleného slizu. Páchnoucí vlhká masa úrodných řas strávila cokoli organického a produkovala spousty jedlého, byť dost nechutného materiálu, který se dal proměnit na trochu chutnější jídlo. Ventilátory na stropě pracovaly, táhly zapáchající vzduch nahoru do filtrů a do složité soustavy potrubí, která sloužila jako cirkulační systém nelodi. Když Teg sebral vzorky a prověřil chemickou rovnováhu nádrží, usoudil, že je všechno v pořádku. Od poslední prohlídky nedošlo k žádné známce sabotáže.

Vážný mladý muž se stále držel po jeho boku. „Já ještě nejsem mentat, pane, ale hodně jsem si ten problém se sabotážemi promýšlel."

Teg se s povytaženým obočím obrátil ke svému chráněnci. „A dospěl jsi k nějakému zásadnímu nápadu?"

„Mám jistou myšlenku." Thufir se nesnažil zakrýt svůj hněv. „Navrhuji, aby sis pořádně promluvil s gholou Yuehem. Možná ví víc, než přiznal."

„Yuehovi je teprve třináct let. Nemá ještě zpátky své vzpomínky."

„Možná že má slabost v krvi. Bašáre, my víme, že

někdo tu sabotáž musel spáchat." Znělo to, jako by byl mladý muž zklamán sám sebou, že připustil, aby se to stalo. „Dokonce i pravý Thufir Hawat neobjevil zrádce v rodě Atreidů, dokud nás nezradil Harkonnenům. Ten zrádce byl Yueh."

„Budu to mít na paměti."

Vyšli znovu na chodbu a minuli nemocně vyhlížejícího starého Scytalea a jeho klon, kteří se vynořili ze svých kajut. Tleilaxané byli přirozeně podezřelí, protože se izolovali od ostatních a žili podle starých tradic a zásad chování. Teg ale proti nim nenašel žádný důkaz. Vlastně byl přesvědčen, že skutečný sabotér by si dával pozor a snažil se spíš splynout s ostatními, nepřitahoval by na sebe vůbec pozornost. To byl jediný způsob, jak mohl tak dlouho zůstat skrytý.

Na chodbě je minuly dvě těhotné ženy, v chůzi si povídaly. Obě dvě byly součástí Sheeanina konvenčního chovného programu na udržení populace Sesterstva a zajištění dostatečné genetické základny, kdyby frakční skupina někdy nalezla nějaké místo k usazení.

Teg a Thufir konečně došli do rozlehlé hučící strojovny a kulatými dveřmi vstoupili do velikého oddělení na zádi. *Ithaka*, zřejmě v bezpečí, ale od posledního průchodu zakřiveným vesmírem znovu ztracená, bezcílně plula, přestože Duncan trval na tom, aby Holtzmanovy motory byly za všech okolností připraveny.

Silné plasklo oddělovalo bašára a Thufira od trojice elektráren, které zásobovaly stroje. Vnějšek místnosti, která obsahovala bok po boku umístěné motory, lemovaly chodníčky. Dvojice vzhlédla k obřímu mechanismu, který dokázal zakřivit vesmír. Pravý zázrak technologie. Všechny hodnoty se držely v minimálním rozmezí. Ani tady žádné známky sabotáže.

„Pořád nám něco uniká," přemítal. „Cítím to."

Kdysi dávno, na konci bitvy o Uzel, nerozpoznal Teg hrozivou a vražednou „Zbraň", kterou si Ctěné matre držely v záloze. Ta chyba mu málem prohrála celou válku. Teď zvažoval situaci. *Jaké smrtící zařízení neumím poznat tentokrát?*

Lidstvo má velký genetický kompas, který nás neustále vede kupředu. Naším úkolem je starat se, aby vždycky ukazoval správným směrem.

CTIHODNÁ MATKA ANGELOUOVÁ,
proslulá odbornice na chov

Wellington Yueh cítil silnou potřebu, aby mu bylo odpuštěno. Prázdné místo v jeho mysli naplňovala vina. Byl jenom ghola a pouze třináctiletý, ale věděl, že vykonal hrozné věci. Jeho vlastní historie na něm ulpívala jako dehet na botě.

V prvním životě prolomil své sukovské kondicionování. Zradil vlastní ženu Wannu, dovolil Harkonnenům, aby ji využili jako rukojmí, a zradil vévodu Leta, když přivodil zkázu Atreidů na Arrakis.

Po studiu záznamů ze své první existence, kdy se až do bolavých podrobností dozvěděl, co provedl, se Yueh pokusil najít útěchu v Oranžsko-katolické bibli a v dalších starých vírách, sektách, filozofiích a interpretacích, které se během tisíciletí vyvinuly. Jako sůl v očích na něj působila zejména často opakovaná doktrína prvotního hříchu – jak nespravedlivé! Yueh si mohl vytvořit zbabělou omluvu, že si na nic nevzpomíná, a proto si nezaslouží vinu, ale to nebyla cesta ke spáse. Musel se k něčemu upnout.

Jessica byla jediná, kdo mu mohl odpustit.

Osm gholovských dětí v Sheeanině projektu se vy-

chovávalo a cvičilo společně. Podle svých individuálních osobností si vytvořily osobní pouta a přátelství. Yueh se pokusil spřátelit se s Jessikou ještě dřív, než děti poznaly historii, která je od sebe měla odtrhnout.

Přečetl deníky a instrukční zápisky původní lady Jessiky, vázané konkubíny vévody Leta Atreida. Byla také Ctihodná matka, vyhnankyně, matka Muad'Diba a babička Tyrana. Dávno mrtvá Jessica byla silná žena a vzor, i navzdory tomu, jak ji Bene Gesserit hanobil za její chybu, za její slabost. *Lásku.*

Gholové nyní společně čelili mnohem většímu nepříteli, než byli Harkonnenové. Až se lady Jessice konečně oživí vzpomínky, bude ta společná hrozba stačit, aby ho nechtěla zabít? Četl její vlastní slova, zapsaná princeznou Irulán. Vyjadřovala její dojímavou agónii žalu: „*Yuehu! Yuehu! Yuehu! Milion smrtí by nebylo dost pro Yueha!*"

Ano, ona byla jediná, kdo mu mohl nabídnout jistou naději na odpuštění. Modlil se, aby směl tentokrát s čistým štítem a otevřeným srdcem vést úctyhodný život.

Jessica se často zaměstnávala v hlavní zimní zahradě, pečovala o rostliny, které sloužily jako vedlejší zdroj potravy pro stovky lidí na palubě. Měla pro práci ve skleníku vlohy a s radostí se točila kolem úrodné hlíny, mlhových zavlažovačů, dužnatých zelených listů a sladce vonících květin. Se svými bronzovými vlasy a oválnou tváří, ušlechtilá a mladá, vypadala úchvatně. Jak se jen s vévodou Letem museli tehdy dávno milovat... dokud to Yueh všechno nezničil.

Jessica vzhlédla od květin a svěžích bylinek a upřela ustaraný pohled na Yueha.

Zeptal se: „Nevadí ti společnost?"

„Tvoje ne. Povzbuzuje mě společnost někoho, kdo mě neobviňuje ze spáchání věcí, které si nepamatuji."

„Doufám, že mi oplatíš stejně, má lady."

„Prosím, neříkej mi tak, Yuehu. Aspoň ještě teď ne. Nemůžu být lady Jessica, dokud... no, dokud se nestanu lady Jessikou."

Pokusil se uhodnout důvod její sklíčenosti. „Domlouvala ti zase Garimiová?"

„Některé benegesseriťanky mi neodpustí, že jsem se vzepřela přímému příkazu Sesterstva, že jsem zradila jejich chovný program."

Zdálo se, že odříkává něco, co si přečetla. „Následky toho pak způsobily pád Impéria a podrobily lidský rod tisícům let tyranské nadvlády a mnoha dalším staletím strádání." Vydala ze sebe hořký povzdech. „Vlastně možná že kdyby tvoje činy přinesly moji a Paulovu smrt, benegesseritská historie by tě popisovala jako hrdinu."

„Já nejsem žádný hrdina, Jessiko." Původnímu Yuehovi sloužilo k dobru, že dal jí a Paulovi prostředky k přežití v poušti, poté co Harkonnenové udeřili na Arrakén. Ulehčil jim útěk, ale stačilo to jako vykoupení? Mohlo by to stačit?

Popošla dál, čichala ke květinám, kontrolovala vlhkou půdu. Měla ve zvyku přejíždět špičkami prstů po listech, dotýkat se jich zespodu.

Yueh šel za ní, jak tak procházela hájkem zakrslých citrusů. Segmentované tabule filtračních oken nad hlavou ukazovaly jen vzdálené světlo hvězd, žádné blízké slunce. „Pokud nás Sestry tolik nenávidí, proč nás tedy přivedly zpátky?"

Zatvářila se hořce a pobaveně. „Benegesseriťanky mají příšerný zvyk, Wellingtone: přestože vědí, že se ve šťavnatém červovi někde skrývá háček, stejně se zakousnou. Vždycky si myslí, že se dokážou vyhnout léčkám, které dostanou většinu z nás."

„Ale ty sama jsi benegesseriťanka."

„Už ne... nebo spíš ještě ne."

Yueh se dotkl svého hladkého, dosud nepoznamena-

ného čela. „Začínáme znovu, Jessiko. S čistým štítem. Podívej se na mě. První Yueh prolomil své sukovské kondicionování – ale *já* jsem se narodil bez toho vytetovaného kosočtverce. Naprosto neposkvrněný.“

„Možná to znamená, že se některé věci dají vymazat.“

„*Vážně* dají? My gholové jsme vychováváni k jedinému účelu: stát se tím, kým jsme bývali. Ale jsme někým podle vlastní vůle? Nebo jsou gholové jenom nástroje, přechodní nájemci těla, žijící ve vypůjčeném čase, jen do té doby, dokud se nevrátí právoplatní majitelé? Co když o ty staré životy nebudeme stát? Je správné, aby si to Sheeana a ostatní na nás vynucovali? Co *my*, jací jsme právě teď?“

Síť propletených solárních panelů nad hlavami jako by najednou zazářila jasněji, jako by systém absorboval nápor energie z vnějšku. Řady hustě rozmístěných rostlin ve skleníku vystoupily jasněji, jako by se mu najednou zostřil zrak. Nad celou kajutou uviděl spletitou síť tenkých duhových linií, rozcházejících se a zase sbíhajících.

Něco se dělo – něco, co Yueh nikdy předtím nezažil. Ty linie začaly být vidět všude kolem nich, podobaly se jemnému pletivu, které se samo vznášelo vzduchem. Praskalo energií.

„Jessiko, co to je? Vidíš to?“

„Nějaká pavučina... síť.“ Zadržela dech. „Je to to, co Duncan Idaho tvrdil, že vídá!“

V Yuehovi se zhouplo srdce. *Lovci?*

Ozvala se hlasitá bezpečnostní siréna a spolu s ní Duncanův hlas: „Připravte se na aktivaci Holtzmanových motorů!“

Kdykoli neloď bez pomoci kormidelníka zakřivila vesmír, riskovali neštěstí. Až do nynějška ta Duncanova varování nepodpořil žádný svědek, přestože Psovodi dokázali, že hrozba tajemného Nepřítele je skutečná.

Z chodeb lodi uslyšel Yueh výkřiky lidí, ženoucích se na bezpečnostní stanoviště. Pavučinková past byla čím dál tím jasnější a silnější, obklopovala celou loď a pronikala do ní. Tohle jistě vidí všichni!

Ucítil, jak se zachvěla paluba, pak dezorientaci a *proklouznutí*, jak obrovská loď zakřivila vesmír. Hleděl skrz kupoli skleníku a viděl hvězdné soustavy, vířící tvary a barvy… jako by byl obsah vesmíru vložen do mísy a protřepán.

Najednou *Ithaka* plula někudy jinudy, daleko od té pasti. Z interkomu se ozval Duncanův klidný hlas: „Jsme zase v bezpečí, prozatím."

„Jak to, že jsme tu síť teď viděli, a dřív nikdy ne?" zeptala se Jessica.

Yueh si promnul bradu. Myšlenky měl popletené. „Možná že Nepřítel nasadil jiný druh sítě – silnější. Nebo snad zkouší nové způsoby, jak nás vyslídit a ulovit."

Nikdy nesmíme vyjádřit pochyby. Musíme naprosto věřit, že tuto bitvu proti Nepříteli dokážeme vyhrát. Ale v nejhorších chvilkách o samotě ve svých kajutách vždycky uvažuju: Je tohle doopravdy víra, nebo je to jenom pošetilost?

Matka velitelka Murbella,
soukromé archivy z Kapituly

Když se znovu sešel Murbellin malý výbor missionarie aggressivy, byla to napjatá schůzka. V uplynulém roce poslalo Sesterstvo do uprchlických táborů sedm náhražek Sheeany, aby sešikovaly bojovníky. Falešné Sheeany měly jasně stanovený úkol: přesvědčit fanatiky, aby pevně čelili jisté porážce.

Zdánlivě nezadržitelné lodě Nepřítele se množily jako hlavy hydry. Navzdory tomu, kolik plavidel bylo zničeno, objevovala se stále další a další. Omnius, který měl celá tisíciletí na přípravu svého závěrečné dobývání, neponechal nic náhodě. Body na hvězdných mapách ukazovaly, jak jedna planeta za druhou padá pod náporem myslících strojů.

Murbella seděla na tvrdém nepohodlném sedadle na konci stolu. Většina ostatních si vybrala měkké židlopsy. V čele stolu čekala v pozoru bašárka Janess Idahoová, připravená přednést svou zprávu.

„Mám novinu."

„Dobrou, nebo špatnou?“ Murbella se hrozila odpovědi.

„Posuď sama.“

Její dcera vypadala vyčerpaná, slabá a značně starší, než byla. Janess, která podstoupila melanžovou Agónii a rozsáhlý benegesseritský výcvik, dokázala zpomalit své tělesné změny, ne kvůli vzhledu, ale proto, aby se udržovala silná a pružná. Neustálý boj si to vyžadoval. Ale i tak si nekonečná krize vybírala svou daň. Murbella si všimla jizvy na dceřině levé tváři a spáleného místa na paži.

Bašárčina slova zněla nevzrušeně, ale Murbella cítila v jejím úsečném hlase zmatek. „Ještě předtím, než byly v soustavě Džhibraith spatřeny první bitevní lodě Nepřítele, poslaly stroje výzvědné sondy, aby rozšířily nákazu. Lidé z Džhibraithu si vyžádali evakuaci, ale jakmile se objevily první známky nákazy, obrátila Gilda své lodě a odmítla se s nimi přiblížit. Jeden maxitrajler musel jít do karantény. Naštěstí se nákaza omezila na sedm izolovaných fregat v jeho nákladním prostoru. Všichni cestující na těch fregatách zemřeli, ale zbytek byl zachráněn.“

„A co ta planeta?“ zeptala se Murbella.

„Nákaza se rychle rozšířila po všech kontinentech. Jak se dalo čekat. Současný kmen virů je mnohem horší než všechno, s čím jsme se setkali dřív. Je dokonce smrtelnější než legendární nákaza během Služebnického džihádu.“

Laerová prolétla list riduliánského krystalu, který měla před sebou. „Džhibraith má tři sta dvacet osm milionů obyvatel.“

„Teď už ne,“ poznamenala Kiria.

Janess si propletla prsty dohromady, jako by dokázala čerpat sílu z vlastního sevření. „Na Džhibraithu byla jedna z našich náhradních Sheean. Jakmile Gilda vyhlásila nad planetou karanténu, falešná Sheeana se chopila svého úkolu, a zatímco se nákaza šířila,

promlouvala k jednomu davu za druhým. Věděli, že všichni zemřou. Věděli, že síly myslících strojů jsou už na cestě. Ale ona je přesvědčila, že pokud už musí umřít, měli by umřít jako hrdinové."

„Ale pokud gildovní koráby odpluly, jak pak mohli bojovat?" zeptala se Kiria skepticky. „Házet kamením?"

„Džhibraith měl vlastní fregaty, nákladní plavidla a dopravní lodě. Nic z toho nebylo vybaveno Holtzmanovými motory ani nepoli. Jak nemoc lidi postupně kosila, přeživší rychle vytvořili domovskou vojenskou sílu, která by se mohla postavit Omniovi. Lidé museli pracovat rychleji, než je epidemie stačila vyhubit." Přinutila rty k chladnému tvrdému úsměvu a pokračovala ve zprávě.

„I naše falešná Sheeana pracovala jako démon. Vím jistě, že fungovala pět dní beze spánku, protože záznamy ukazují, že se objevovala znovu a znovu v různých městech a v továrnách, sjednocovala občany, nutila je třeba po čtyřech dolézt na shromaždiště, bylo-li třeba. Nikdo se nestaral o karanténu, všichni už byli nakaženi. Jak lidé umírali v továrnách, vyvlékala se jejich těla ven do masových hrobů a na obří hranice. Ostatní zaujímali jejich místa na pracovištích.

Ani když flotila Nepřítele obklopila planetu, lidé se nezastavili. A pak naše Sheeana zmizela." Janess se rozhlédla kolem stolu a snížila hlas. „Později jsem zjistila z kódovaného benegesseritského signálu, že se naše náhrada nakazila a zemřela."

Murbella se vylekala. „*Zemřela*? Jak je to možné? Každá Ctihodná matka ví, jak se vypořádat s infekcí."

„To vyžaduje velké soustředění a značné fyzické rezervy. Naše Sheeana své zdroje vyčerpala. Kdyby si na den nebo dva odpočinula, byla by dokázala sebrat sílu a odrazit tu nemoc. Ale ona se hnala dál

a dál a spotřebovala veškeré zásoby energie, jaké měla. Věděla, že je Džhibraith ztracen, že ji invazní armády strojů zničí, pokud to neudělá nemoc, a tak ani na chvíli nepolevila ve svém úsilí.“

Stará Accadiová přikývla. „Dotlačila lidi k fanatické horlivosti. Jistě si uvědomila, že kdyby ji viděli oslabenou a umírající, přišli by o své odhodlání. Moudře se stáhla z očí veřejnosti.“

Mírný úsměv na Janessině tváři prozrazoval skutečný obdiv. „Jakmile se u ní začaly projevovat symptomy, pronesla Sheeana poslední velkou řeč. Řekla lidem, že se nyní povznese k nebesům. Pak se izolovala a zemřela sama, takže nikdo neviděl, jak si na ní hrozná nákaza vybrala svou daň.“

„Podivuhodná a hrdinská historka pro archivní záznamy.“ Accadiová našpulila vyschlé rty. „Její oběť nebude zapomenuta.“

„Pokud po tomhle bude ještě někdo někdy studovat historii,“ zamumlala Kiria.

„A co další boj na Džhibraithu?“ zeptala se Murbella. „Bránili se lidé?“

„Když dorazil Nepřítel, lidé bojovali jako staří berserkeři až do posledního muže a ženy. Nic je nedokázalo zastavit. Čelili flotile Nepřítele jednou lodí za druhou, řídili je dědové, děti, matky, manželé, dokonce i zločinci, propuštění z vězeňských středisek. Všichni bojovali a hrdinně zemřeli. Jejich čirá zuřivost stroje zatlačila. I bez ustavených vojenských sil zničili lidé z Džhibraithu víc než tisíc lodí Nepřítele.“

Realita vtiskla do Murbellina hlasu led. „Moje nadšení kalí vědomí, že i po ztrátě tisíce plavidel mají myslící stroje pořád ještě spousty dalších, která na nás můžou vrhnout.“

„Nicméně kdyby všechny planety bojovaly takhle, lidstvo by možná mělo šanci přežít,“ upozornila Janess. „Lidský druh by se udržel.“

Kiria si vybrala svou chvíli a oddělila další ze sady zpráv na riduliánských krystalech, pak připravila doprostřed stolu projektor. Židlopes se lehce a ochotně pohnul a přizpůsobil se jejím pohybům. „Tyto nové zprávy ukazují, proč nemůžeme spoléhat na všechny planety. Jsme napadáni hnilobou zevnitř, stejně jako flotilou zvenčí."

Murbella se zamračila. „Jak jsi na to přišla?"

„Mám své zdroje." Bývalá Ctěná matre se samolibým úsměvem spustila projektor. „Zatímco navenek čelíme myslícím strojům, podrývá nás mnohem nevyzpytatelnější nepřítel zevnitř."

Obraz se rozjasnil a ukázal davovou scénu. „Tohle je Belos IV, ale podobné události byly dokumentovány všude. Na jedné planetě za druhou propukají lokální války a politické boje, vyvolané bezmocností tváří v tvář blížící se flotile Nepřítele. Lidé se bojí. Když jim jejich vůdcové neřeknou, co chtějí slyšet, bouří se, svrhávají předsedy vlády a na jejich místo dosazují jiné. A pak většinou svrhnou i ty nové vůdce."

„To my víme." Murbella se podívala na Janess, která dál stála ve strnulém pozoru vpředu stolu. Uvítala by, kdyby se dcera posadila. Na promítaných obrazech občané Belosu IV povstali proti svému guvernérovi, který prosazoval kapitulaci před blížícími se myslícími stroji. „Lidé zřejmě nechtějí slyšet takové věci. Čím je to významné?"

Kiria zabodla ostrý nehet do obrazu. „Dívej se!"

Dav napadl svého vůdce. Muž středního věku s ním až nápadně dobře bojoval, nasadil dovednosti a rychlost, jaké se u úředníka hned tak nevidí. Murbella to sledovala a usoudila, že ten guvernér musel projít nějakým zvláštním výcvikem. Jeho bojové metody byly nezvyklé a účinné, ale dav nad ním měl mnohonásobnou převahu. Lidé ho táhli ulicemi až na balkon guvernérského paláce, pak ho z něj shodili na

dlažbu hluboko dole. Obraz se přiblížil. Mrtvý guvernér se proměnil a zbledl. Tvář měl najednou vyzáblou a jaksi nedotvořenou, připomínala strašáka. Tvarový tanečník!

„Odjakživa jsme měly podezření, že noví Tvaroví tanečníci jsou pochybní spojenci. Dali se dohromady s Ctěnými matre a obrátili se proti starým Tleilaxanům. Objevily jsme je mezi odbojnými čarodějkami na Gammu a na Tleilaxu a teď vychází najevo, že ta hrozba je ještě mnohem horší, než jsme předpokládaly. Poslouchejte, co ten guvernér říkal. Obhajoval kapitulaci před myslícími stroji. Pro koho Tvaroví tanečníci doopravdy pracují?"

Murbella dospěla ke zřejmému závěru a přejela po ostatních Sestrách pohledem ostrým jako zubatý nůž. „Noví Tvaroví tanečníci jsou Omniovy loutky. Pronikli do naší populace. Jsou mnohem dokonalejší než ti staří, dokážou vzdorovat téměř jakékoli metodě Bene Gesseritu. Vždycky nás zajímalo, jak je mohli Ztracení Tleilaxané vytvořit, když byli mnohem méně schopní než staří Páni. Zdálo se to být nemožné."

Laerová chladně řekla: „Bylo by to možné, kdyby je pomohly vytvořit myslící stroje. A pak je poslaly zpátky mezi Tleilaxany, vracející se z Rozptylu."

„První vlna průzkumníků a tajných agentů." Kiria přikývla. „Jak daleko se rozšířili? Mohli by být Tvaroví tanečníci i mezi *námi*, neodhalení Mluvčími pravdy?"

Accadiová se zamračila. „To je děsivé pomyšlení, neznáme-li způsob, jak tyhle nové Tvarové tanečníky odhalit. Pokud můžu soudit, mají dokonalé krytí."

„Nic není dokonalé," řekla Murbella. „Dokonce i myslící stroje mají své chyby."

Kiria poznamenala beze špetky humoru: „Ale ano, můžeme je identifikovat snadno. Zabijeme je a Tvaroví tanečníci se vrátí ke svému původnímu stavu."

„Navrhuješ tedy, abychom prostě všechny pobili?"

„Nepřítel to má v plánu tak jako tak."

Murbella se nervózně postavila. Mohla by zůstat tady na Kapitule s ostatními úzkostnými Sestrami, další rok přijímat zprávy, poslouchat svodky a promýšlet postup proti myslícím strojům na mapě, jako by to byla nějaká válečná hra. Iksanští inženýři se mezitím snažili budovat zbraně, rovnocenné Vyhlazovačům, a gildovní loděnice se dřely na výrobě tisíců lodí, do jedné vybavených matematickými kompilátory.

Ale krize sahala mnohem dál za interní politiku a boje o moc. Rozhodla se vydat se osobně ven, cestovat mezi planetami na okraji válečné zóny, ne jako Matka velitelka, ale jako dychtivý pozorovatel. Nechá řízení denních záležitostí tady na Kapitule v rukou rady Ctihodných matek. Ta se postará o úřednické záležitosti a bude přidělovat dávky koření Gildě, aby si zajistila její spolupráci.

Když Murbella oznámila svůj záměr, Laerová vykřikla: „Matko velitelko, to nejde. Potřebujeme tě tady – je tu spousta práce!"

„Představuji víc než jen nové Sesterstvo. Protože nikdo jiný do čela nevystoupí, jsem zodpovědná za celou lidskou rasu." Povzdechla si. „Někdo to udělat musí."

Naše neloď skrývá mnoho tajemství, ale ani zdaleka ne tolik, jako si nosíme sami v sobě.

LETO II., GHOLA

Leto II. a Thufir Hawat se ve svých původních životech nikdy nepoznali. Neznamenalo to pro ně žádnou nevýhodu. Uvolnilo jim to ruce, aby si mohli vybudovat přátelství beze všech očekávání nebo předsudků.

Devítiletý Leto pospíchal kupředu po chodbě. „Pojď se mnou, Thufire. Teď, když se nikdo nedívá, ti můžu ukázat jedno zvláštní místo."

„Další? Copak ty to tu celé dny místo studování jenom prohledáváš?"

„Když se máš stát zástupcem šéfa bezpečnosti, musíš o *Ithace* vědět všechno. Možná že tady dole najdeme našeho sabotéra." Leto zabočil ostře doprava, vnořil se do malého nouzového výtahu a pak se zastavil na zešeřelé nižší palubě, kde se všechno zdálo být větší a temnější. Vedl Thufira k uzavřenému průlezu, označenému varováními a zákazy v několika jazycích. Navzdory zámkům ho téměř okamžitě otevřel.

Thufir se zatvářil zmateně, dokonce i trochu dotčeně. „Jak to, žes to zabezpečení tak lehce překonal?"

„Tahle loď je stará a systémy se v jednom kuse kazí. Nikdo se nikdy nedozví, že tenhle selhal." Vnořil se do nízké chodby.

Tunel na druhé straně byl kanál vedoucí hvízdající chladný vzduch. Vpředu nahoře se hluk zesiloval a proud vzduchu sílil. Thufir začichal. „Kam to vede?"

„Do systému filtrace vzduchu." Chodby byly hladké a oblé – jako červí tunely. Letovi přejel po těle mráz, snad ze vzpomínky na dobu, kdy byl spojen s nesčetnými písečnými pstruhy, na dobu, když byl Božským imperátorem Duny, Tyranem...

Společně se dostali k centrálním recyklátorům. Obří ventilátory tam hnaly vzduch hustými závěsy filtračních rohoží, odstraňujícími drobné částice a čistícími atmosféru. Proudy vzduchu čechraly chlapcům vlasy. Další postup jim blokovaly filtrační vrstvy před nimi. Byly to plíce lodi, doplňující a rozvádějící kyslík.

Thufir si začal nedávno barvit rty brusinkově rudými skvrnami. Jak ti dva společně stáli v útrobách lodi a poslouchali burácející vzduch, zeptal se Leto konečně: „Co si to děláš s pusou?"

Čtrnáctiletý chlapec si rozpačitě otřel rty. „Můj originál konzumoval drogu *sapfó*, která způsobuje takové skvrny. Bašár chce, abych se do toho vžil. Říká, že se chystá probudit moje vzpomínky." Thufir nevypadal, že by ho to nějak zvlášť těšilo. „Sheeana mluvila o tom, že mě přinutí si vzpomenout. Má nějakou speciální metodu, jak spustit probuzení gholy."

„Neláká tě to pomyšlení? Thufir Hawat byl veliký člověk."

Chlapec se dál tvářil ustaraně a utrápeně. „Tak to není, Leto. Já vlastně svoje vzpomínky zpátky nechci, ale Sheeana a bašár se už rozhodli."

„Proto jsi byl vytvořen." Leto byl zmatený. „Proč bys nestál o svůj bývalý život? Mistr assassinů by se neměl bát utrpení."

„Já se nebojím. Jenom bych byl radši tím, co si sám vyberu, nechci se probrat už plně zformovaný. Mám pocit, že jsem si to nezasloužil."

„Věř mi, přinutí tě, aby sis to zasloužil, až se zase staneš opravdovým Thufirem.“

„Já *jsem* opravdový Thufir! Nebo o tom taky pochybuješ?“

Leto pomyslel na neklidného červa, který se krčil v něm samotném, a uvědomoval si všechny ty příšerné věci, na které si brzy vzpomene. Moc dobře to chápal.

Vyznáváním stejných názorů a přijímáním týchž rozhodnutí svede člověk svou životní stezku do kruhu, nemíří nikam, nevykoná nic, nedosáhne žádného pokroku. S boží pomocí však můžeme udělat v tom kruhu ostrou zákrutu a dosáhnout osvícení.

ŽARGON ŠARÍJATU

Waff byl konečně připraven vypustit své nové červy a Buzzell byl příhodnou mořskou planetou na Edrikově standardní obchodní lince. Dokonalé testovací pole.

Obrovské plavidlo vezlo kupce, kteří obchodovali se súkameny. Zpočátku, když si Ctěné matre podrobily Buzzell a vybily většinu vyhnaných Ctihodných matek, si děvky braly bohatství súkamenů pro sebe. Od té doby se na galaktickém trhu prodalo jen pár mořských drahokamů, čímž jejich cena vylétla do nebes. Nyní, když Buzzell znovu obsadilo nové Sesterstvo, se produkce súkamenů znovu zvedala. Čarodějky tady řídily pevně sešněrované operace a držely pašeráky v šachu, čímž udržovaly ceny kamenů na stabilní, ale vysoké úrovni. Obchodníci z CHOAM, chránění armádami žoldáků, začali prodávat velká množství kamenů a sklízeli zisky, dřív než převaha nabídky stáhne ceny zase dolů. Přechodný výkyv trhu.

Súkameny sice byly nádherné a žádané, ale nikoli *nezbytné*. Naproti tomu melanž byla životně důležitá

– jak kormidelníci moc dobře věděli. Waff si uvědomoval, že jeho experimenty nakonec přinesou mnohem větší bohatství, než by kdy mohly představovat tyhle podmořské tretky. Pokud se splní jeho očekávání, stane se Buzzell brzy domovem něčeho mnohem zajímavějšího, než ty cetky...

Maxitrajler se zjevil nad safírovým vodním světem, nad rozlehlým oceánem, v němž byly rozesety drobné ostrůvky. Oceány Buzzellu byly hluboké a plodné. V té rozlehlé oblasti mohou pozměnění červi vzkvétat, pokud přežijí počáteční křest.

Tleilaxanský Pán přecházel po studené kovové podlaze své laboratorní kajuty. Brzy mu Edrik oznámí, že se komerční lehká plavidla a nákladní transportéry už vylodily na základny ostrova. Jakmile budou bezpečně pryč, může Waff zahájit svou skutečnou práci na Buzzellu, aniž by ho někdo pozoroval.

Chemický pach v laboratoři vystřídal odér soli, jódu a skořice. Waffovy testovací nádrže byly plné kalné zelené vody, bohaté na řasy a plankton. Jakmile se upravení červi vypustí do oceánu, budou si muset sami hledat zdroje potravy. Waff byl však přesvědčený, že se dokážou přizpůsobit. Bůh to všechno umožní.

Hadovití tvorové plavali v nádobách a připomínali jakési prstencovité úhoře. Hřbety měli duhově modrozelené, mezi jednotlivými segmenty se ukazovala světle růžová membrána, náhradní žábry, které absorbovaly vzduch z vody. Ústa měli kulatá jako bezzubé ryby. Oči jim chyběly, ale dokázali se orientovat pomocí vibrace vody, podobně jako červi z Rakis byli přitahováni chvěním písku v dunách. Waff použil pečlivě zmapované modely chromozomů písečných červů a věděl, že tito tvorové mají stejné vnitřní metabolické reakce jako tradiční písečný červ.

Proto by měli stejně jako oni produkovat koření. Waff však netušil, jaký druh to bude, ani jak by se dal

sklízet. Ustoupil a propletl si šedivé prsty. To nebyl jeho problém ani jeho starost. Udělal, co mu Edrik nařídil. Chtěl jen, aby se červi vrátili.

Zabralo mu to víc než rok zrychleného životního času, ale pokud Waff oživí božské posly, jeho osud se tím naplní. I kdyby ten malý mužík nikdy nedostal žádný další gholovský život, zasloužil by si své místo po boku Boha v nejvyšších úrovních nebes.

Za vhodných podmínek se exempláře písečných pstruhů rychle množily. Zpracoval z nich skoro stovku mořských červů, z nichž většinu nasadí do oceánů Buzzellu. Ti tvorové stáli před velkým úkolem, přežít coby nový druh, navíc v neznámém prostředí, a Waff čekal, že spousta zkušebních exemplářů zahyne. Možná většina. Ale zároveň věřil, že některé přežijí – a to bude jako záchytný bod stačit.

Waff stál na špičkách a tiskl tvář k nádobě. „Jestli jsi tam, Proroku, brzo ti poskytnu úplně nové panství."

Do laboratoře vešlo bez klepání pět gildovních asistentů. Waff se prudce obrátil a mořští červi vycítili jeho pohyb. Hlavy s žuchnutím narazily na zesílené stěny nádrže. Waff se znovu lekl a obrátil se zpátky.

„Cestující na Buzzell vystoupili," řekl jeden z těch šedě oděných mužů. „Kormidelník Edrik nám nařídil, abychom vykonali tvé instrukce."

Celá ta pětice měla podivně zdeformované hlavy, naběhlá čela, asymetrické rysy tváře. Kterýkoli tleilaxanský Pán by dokázal genetické chyby opravit tak, aby jejich potomci byli fyzicky přitažlivější. Ale nemělo by to žádný účel a Waffa kosmetické změny nezajímaly.

Ukázal k nádobám, které gildaři zapečetili pro transport. „Postupujte s maximální opatrností. Tihle tvorové jsou cennější než životy vás všech."

Mlčenliví pomocníci instalovali k naplněným tankům rukojeti a začali je vléct po zakřivených chod-

bách korábu. Waff je ponoukal ke spěchu, věděl, že má na svůj úkol jen čtyři hodiny, pak se vrátí raketoplány s cestujícími.

Vzhledem k rozkolu v Gildě mezi kormidelníky a administrátory by si možná někteří lidé nepřáli, aby vytvořil tuhle novou cestu k výrobě koření. Iksané, nové Sesterstvo, dokonce i úřednická frakce Gildy by se mohli společně nebo zvlášť postarat o jeho vraždu. Waff nevěděl, jak nebo proč mu bylo na pomoc vybráno právě těchto pět gildařů. Věděl, že kdyby vyjádřil jakékoli pochyby, kormidelník by nechal bez váhání celou pětici zabít, jen aby tleilaxanskému výzkumníkovi vyhověl. Skupina vešla do malého dopravního letadla a Waff se rozhodl, že přesně to udělá. Zbaví se těch mužů, těchto svědků. Až bude po všem.

Nádrže se vzorky byly naloženy do letadla. Waff obyčejně neopouštěl bezpečné hranice korábu, tentokrát ale trval na tom, že tuto posádku doprovodí dolů k širému moři. Byl to jeho experiment a on u něj chtěl být osobně, přesvědčit se, že červi byli řádně vypuštěni. Nevěřil, že pětka gildařů je dostatečně schopná a opatrná.

Pak jeho podezření ještě zesílilo. Co by těm mužům bránilo, aby odletěli s lodí a ukázali – nebo prodali! – ty mořské červy jedné z nepřátelských frakcí? Vážně jsou naprosto oddaní Edrikovi? Waff viděl nebezpečí všude.

Jak dopravní letoun klesal z nákladového prostoru, Waff opožděně litoval, že si nevyžádal další strážce, nebo aspoň dostatečně silnou ruční zbraň. Komu může doopravdy věřit?

Mlčenliví gildaři mezi sebou komunikovali elektronicky, pomocí přístrojů, které měli připojeny k hrdlům, vysílali mozkové signály, aniž by pronášeli slova. Věděl, že dokážou mluvit nahlas – proč jsou tedy tak tajnůstkářští? Možná se na něj nějak do-

mlouvají. Waff se podíval na obří maxitrajler vysoko nad hlavou a vroucně zatoužil, aby už to měl všechno za sebou.

Malé transportní plavidlo klesalo zamračenou oblohou a potýkalo se s proměnlivými vzdušnými proudy. Waffovi z toho bylo špatně. Konečně se probili vlhkými vrstvami a oceán pod nimi se roztáhl od obzoru k obzoru. Waff pátral v mapách na monitorech v kokpitu po nějaké mírné zóně, kde by mohl vyložit zkušební červy, po místě, kde jsou vody bohaté na plankton a na ryby. To by jeho tvorům dávalo největší šanci na přežití.

Ukázal na zubatou a temnou linii skal nedaleko základny Sesterstva na hlavním ostrově a centra jejich sklizňových operací súkamenů. „*Tamhle*. Je to tam bezpečné a přitom dostatečně blízko na to, aby se dali červi sledovat.“ Usmál se, v duchu už si představoval první zděšené zprávy svědků. „Zvěsti nebo divoké historky by byly zajímavé.“

Gildaři vážně přikývli. Transportní loď letěla nízko nad mořem a vznášela se nad slabými vlnami. Otevřel se spodní nákladový prostor a Waff šel dolů pozorovat vyprázdnění nádrží. Cítil syrový slaný vzduch, pach plovoucích chaluh, vlhký větřík, ženoucí se přes moře. Schylovalo se k bouřce.

Dva z mlčenlivých gildařů přitáhli pomocí rukojetí první nádobu k otvoru, uvolnili krycí desku z plaskla a vylili vodu a svíjející se mořské červy na svobodu do vln, které už na ně čekaly.

Vlnící se tvorové se vyhrnuli ven jako zdivočelí hadi. Jakmile spadli do zelené vody, vyrazili pryč. Waff pozoroval, jak se jejich hřebenovitá těla vlní, pak se potápějí a mizí. Vypadalo to, že se z nově nalezené svobody radují, jsou šťastni, že mají tak rozlehlý svět, neohraničený plasklem.

Prudce zagestikuloval na gildaře, nařídil jim, aby pustili zbytek červů a vyprázdnili všechna akvária.

Waff si nechal jednu nádobu se vzorky na korábu a kdykoli mohl vytvořit další.

Jak tak stál u otevřeného průlezu, najednou se zachvěl, uvědomil si svou zranitelnost. Bude ještě Edrik stát o jeho služby, když teď vypustil červy? Tleilaxan dostal strach, že ho ti nemluvní pomocníci shodí přes palubu a nechají ho plavat v moři celé kilometry od nejbližšího kousku země. Obezřetně zacouval hlouběji do nákladového prostoru a chytil se vzpěry na stěně.

Ale gildaři proti němu nic nepodnikli. Splnili svůj úkol přesně tak, jak jim Waff řekl a jak uvedl kormidelník. Možná se Waff tolik bál jenom proto, že měl sám v plánu nechat ty muže zabít. Přirozeně předpokládal, že oni o něm budou smýšlet podobně.

Waff čekal, že se tady bude červům dařit. Prostředí bylo pro jejich růst a rozmnožování vhodné. Červi si označí své teritorium a pak vyrostou, až se z nich stanou leviatani hloubek. Vhodná podoba Proroka.

Dveře transportního plavidla se s tichým zasyčením znovu uzavřely a gildovní pilot odlétl. Waff a jeho skupina se vrátí na palubu maxitrajleru dávno předtím, než dorazí zpátky obchodní plavidla s náklady súkamenů. Nikdo se nic nedozví.

Tleilaxanský Pán se podíval skrz plaskleněné okénko kokpitu na vzdalující se vlny. Po červech neviděl ani stopy, ale věděl, že jsou někde tam dole.

Spokojeně si oddechl. Byl přesvědčen, že se jeho Prorok zase vrátí.

Je to princip odtikávající časované bomby, agresivní strategie, která je už dlouho součástí lidského násilí. Tak jsme do buněk gholů vložili své „časované bomby“, které v přesnou chvíli podle našeho výběru vyvolají specifické chování.

Z Tajného manuálu tleilaxanských Pánů

Neloď měla vlastní čas, vlastní cykly. Většina lidí spala, mimo hlídky a posádky údržby. Paluby byly tiché, světelné panely tlumeně zářily. Rabbi přecházel sem a tam po zešeřelé místnosti s axolotlskými nádržemi a mumlal modlitby z talmudu.

Sheeana toho muže pečlivě sledovala na monitoru, neustále na pozoru, aby zabránila nějakému novému případu sabotáže. Když ten sabotážník zabil tři gholy a axolotlské nádrže, vyřadil též z provozu bezpečnostní kamery, ale bašár Teg se postaral, aby se to už neopakovalo. Všechno bylo pod dohledem. Rabbi měl coby bývalý sukovský doktor přístup do zdravotního střediska. Často tam trávil čas s tím, co zbylo ze ženy, již znal jako Rebeku.

Přestože stařec odpověděl na všechny otázky, které mu Mluvčí pravdy položily, nevysloužil si Sheeaninu důvěru. Ten sabotér a vrah zůstával i přes její nejlepší snahy na svobodě. A nedávné objevení zářící sítě k nim přivedlo Nepřítele až moc blízko a připomenulo cestujícím jeho tuze reálnou hrozbu. Všichni na

palubě to viděli. Nebezpečí, v němž se nacházeli, se nezmenšilo.

Na podstavcích spočívaly tři relativně nové axolotlské nádrže. Dobrovolnice se přihlásily na Sheeaninu výzvu, přesně jak čekala. Všechny tři nové nádrže nyní vyráběly melanž v tekuté podobě, odkapávala do malých sběrných ampulek. Sheeana už ale začala s přípravami na implantaci buněk ze Scytaleovy nulentropické kapsle do jedné z děloh. Nové embryo oživí další postavu z minulosti. Odmítala připustit, aby ta sabotáž narušila její gholovský program.

Rabbi stál před novými nádržemi a jeho napjaté tělo vyzařovalo jasné známky odporu a znechucení. Promluvil k hromadě masa: „Nenávidím tě. Je to nepřirozené, hříšné."

Když se Sheeana pečlivě vynadívala na toho starého muže, opustila monitory, vešla do zdravotního střediska a neslyšně se přesunula vedle něj. „Je čestné nenávidět bezmocné, rabbi? Tyto ženy už nejsou při vědomí, nejsou už lidmi. Proč jimi pohrdat?"

Bleskurychle se obrátil a ve vyleštěných brýlích se mu odrážela světla. „Přestaň mě špehovat. Přeji si být sám a modlit se za Rebečinu duši." Rebeka byla jeho osobní oblíbenkyně, ochotná měřit s ním svůj intelekt. Stařec jí nikdy neodpustil, že se dobrovolně stala nádrží.

„I na tebe je třeba dohlížet, rabbi."

Kožnatá tvář mu zrudla vztekem. „Ty a tvoje čarodějky byste měly dbát varování a zastavit ty své groteskní experimenty. Kéž by se bylo Ctěným matre povedlo zbavit se Scytalea, když zničily všechny tleilaxanské světy. Jeho odporné znalosti o nádržích a o gholech by tak byly ztraceny."

„Ctěné matre lovily i tvé lidi, rabbi. Ty a Tleilaxané máte stejného nepřítele."

„Ale to se vůbec nedá srovnávat. Byli jsme nespravedlivě pronásledováni po celou historii, kdežto Tlei-

laxané jen dostali, co si zasloužili. Zaútočili na ně jejich vlastní Tvaroví tanečníci, jak jsem pochopil.“ Odstoupil o krok od hromady masa, od chemických a biologických pachů, které se linuly z nádrží. „Málem si už ani nevzpomínám, jak Rebeka kdysi vypadala, než se z ní stalo *tohle*.“

Sheeana zapátrala ve vzpomínkách a požádala hlasy uvnitř o pomoc. Tentokrát to udělaly, objevila, co chtěla, bylo to jako staré archivní záběry. Ta žena v hnědé róbě a s copem vypadala elegantně. Nosila kontaktní čočky, aby zakryla oči, modré po konzumaci melanže… Rabbi s hořkým výrazem položil ruku na odkryté břicho Rebeky. Po tváři mu stékala slza. Zamumlal totéž, co pokaždé, když ji navštívil. Byla to pro něj už litanie. „Tohle jste jí udělaly vy čarodějky, proměnily jste ji na monstrum.“

„Ona není monstrum, není ani mučedník.“ Zaťukala si na čelo. „Její myšlenky a vzpomínky jsou tady a uvnitř mnoha dalších Sester, sdílené s námi všemi. Rebeka udělala, co bylo nutné, a my to uděláme taky.“

„Vyrobením dalších gholů? Copak to nikdy neskončí?“

„Staráš se o oblázek v botě, a my se zatím snažíme vyhnout lavině kamení. Dřív nebo později už nedokážeme utíkat před Nepřítelem. Budeme potřebovat důvtip a zvláštní nadání těchto gholů, zvlášť těch, kteří by se mohli stát dalším Kwisatzem Haderachem. Ale musíme s tím genetickým materiálem nakládat opatrně, pečovat o něj a rozvíjet ho v náležitém pořádku a náležitým tempem.“ Přistoupila k jedné z nových nádrží, zdravé mladé ženě, jejíž tělo se ještě nezměnilo k nepoznání.

Jak tam tak stála, nešla jí z hlavy jedna znepokojivá myšlenka, i když se ji moc snažila potlačit. Byl to absurdní směr uvažování, ale prosakoval k ní celý den. *Co když se mé vlastní schopnosti vyrovnají schopnostem Kwisatze Haderacha? Už teď mám při-*

rozenou schopnost ovládat velké červy. Mám atreidské geny a staletí zdokonalených znalostí Sesterstva, z nichž mohu čerpat. Mohla bych se opovážit?

Cítila, jak se zevnitř vynořují hlasy. Jeden z nich zesílil nad ostatní. Patřil prastaré Ctihodné matce Gaius Heleně Mohiamové a opakoval něco, co kdysi dávno řekla mladému Paulu Atreidovi: „Ano, existuje prostor, kam žádná Mluvčí pravdy nevidí. Vzdoruje nám, působí přímo muka. Říká se, že jednoho dne přijde muž a zjistí, že blahodárnost drogy mu propůjčuje vnitřní zrak. Pronikne pohledem tam, kam my proniknout nedokážeme – do ženské i mužské minulosti… ten, který se může nacházet na mnoha místech současně…“ Hlas té staré báby odplynul, aniž by Sheeaně poskytl jakoukoli radu, tak či onak.

Rabbi se ušklíbl a vstoupil do jejích myšlenek. „A ty věříš, že ti ten starý Tleilaxan pomůže, když se tak zoufale snaží dosáhnout vlastních cílů, než zemře? Scytale ty buňky ukrýval spoustu let. Co když řada z nich obsahuje nějaká nebezpečná tajemství? Už jsi mezi těmi vzorky objevila buňky Tvarových tanečníků. Kolik z toho tvého gholovského hnusu jsou léčky, nastražené Tleilaxany?“

Hleděla na něj klidně, věděla, že ho nezviklá žádný argument. Rabbi jí věnoval uhrančivý pohled a zmizel. Duncan se setkal se Sheeanou v prázdné chodbě, v šeru umělé noci. Recyklátory nelodi a podpůrné systémy udržovaly příjemně chladný vzduch, ale když ji uviděl samotnou, pocítil nával horka.

Sheeaniny velké oči se na něj upíraly jako zaměřovací systém nějaké zbraně. Cítil na kůži brnění jako statickou elektřinu a proklínal vlastní tělo, že se dá tak snadno svést. I teď, tři roky poté, co Sheeana zpřetrhala vysilující řetězy Murbelliny lásky, oba dva shledávali, že je to neodolatelně táhne k nečekanému výbuchu sexu, stejně bouřlivému, jaký kdy sdílel s Murbellou.

Duncan raději vždycky plánoval okolnosti jejich příležitostných setkání, pokaždé se pokoušel zajistit, aby u toho byl někdo další, aby měl bezpečné zábradlí, které by mu bránilo zřítit se z nebezpečného útesu. Nesnášel, když se nedokázal ovládat. Přihodilo se mu to už mnohokrát.

On a Sheeana se sobě navzájem odevzdali jako dva zděšení lidé, krčící se v bombardované bitevní zóně. Spojila se s ním, aby vyléčila jeho slabost a ukradla ho Murbelle, a přesto si připadal jako válečná oběť.

Když teď pozoroval její neklidný výraz, měl pocit, že z ní cítí stejnou závrať a dezorientaci. Pokusila se promluvit odtažitě a racionálně: „Bude lepší to nedělat. Máme až moc starostí, moc rizik. Právě selhal další regenerační systém. Ten sabotér –"

„Máš pravdu. Neměli bychom." Hlas měl ochraptělý, ale oba se už vydali po stezce s neustále rostoucími následky. Duncan podnikl váhavý krok kupředu. Tlumená světla chodby se odrážela od kovových zdí nelodi. „Tohle bychom neměli," řekl znova.

Touha jimi oběma projížděla jako vlna. Jako mentat to pozoroval a dovedl posoudit, vyvodit, že tím, co dělají, se prostě ujišťují o své lidskosti. Když se dotkli špičkami prstů, rty a kůží, byli oba dva ztraceni…

… později odpočívali na zmuchlaných přikrývkách v Sheeaniných komnatách. Ve vzduchu se vznášel vlhký pach pižma. Ukojený Duncan ležel s prsty zabořenými do svých hrubých tmavých vlasů. Připadal si zmatený a zklamaný zároveň. „Sebrala jsi mi až moc sebeovládání."

Sheeana v tlumeném světle povytáhla obočí, aby dala najevo pobavení. Cítil její teplý dech u ucha.

„Ale? A Murbella ne?“ Když se Duncan odvrátil a neodpověděl, zasmála se. „Ty se cítíš provinile! Myslíš si, žes ji nějak zradil. Ale kolik vtiskovatelek jsi vycvičil tam na Kapitule?“

Odpověděl jí na tu otázku po svém. „Murbella a já jsme byli vězněni společně a nic z našeho vztahu nebylo dobrovolné. Byli jsme na sobě závislí, dva lidé, přivedení do slepé uličky. To není láska ani cit. Pro Murbellu – pro všechny vás čarodějky – mělo být naše milování ‚jenom obchod‘. Ale stejně jsem k ní něco cítil, sakra! Nebyla to otázka toho, co bych měl nebo neměl.

Ale ty – tys byla jako prudká detoxikace mého organismu. Murbelle posloužila ke stejnému účelu Agónie. Prolomila její pouto ke mně.“ Natáhl se a vzal Sheeaně bradu do dlaně. „Tohle se nesmí opakovat.“

Teď vypadala ještě pobaveněji. „Souhlasím, nemělo by… ale stejně se to stane.“

„Ty jsi nabitá zbraň, dokonalá benegesseriťanka. Pokaždé, když se milujeme, mohla by ses nechat lehce oplodnit. Nechtělo by Sesterstvo zrovna tohle? Mohla bys nosit moje dítě, kdykoli by sis to dovolila.“

„To je pravda. Ale neudělám to. Jsme daleko od Kapituly a já se teď rozhoduju sama.“ Sheeana si ho přitáhla zpátky k sobě.

Vědci chápou písečné červy jako druh zvířete, kdežto fremeni je považují za boha. Červi však pohltí každého, kdo se pokusí sebrat nějaké údaje. Jak mám pracovat za takových podmínek?

IMPERIÁLNÍ PLANETOLOG PARDOT KYNES,
staré záznamy

Sheeana stála na vysoké pozorovací galerii, kam kdysi s Garimiovou zašly prodiskutovat budoucnost jejich putování. Kilometr dlouhý obří nákladní prostor byl natolik rozlehlý, že nabízel iluzi volnosti, byť příliš malou pro mláďata písečných červů. Sedm tvorů rostlo, ale zůstávali zakrslí, čekali na slíbenou vyprahlou půdu. Čekali už dlouho, možná až příliš dlouho.

Před více než dvěma desítkami let přivedla Sheeana malé červy na palubu nelodi, ukradla je z rozšiřujícího se pouštního pásu na Kapitule. Odjakživa zamýšlela přesadit je do jiného světa, daleko od Ctěných matre a do bezpečí před Nepřítelem. Celé roky červi nekonečně křižovali pískem naplněný omezený prostor, ztraceni stejně jako všichni na *Ithace*...

Uvažovala, jestli neloď vůbec někdy najde planetu, kde by se mohli zastavit, kde by Sestry mohly vybudovat novou a ortodoxní Kapitulu, ne tu smíšeninu, která dělala ústupky Ctěným matre. Kdyby loď jen celé generace unikala, nebylo by možné najít doko-

nalý svět pro červy, pro Garimiovou a její konzervativní benegesseriťanky, pro rabbiho a jeho židy.

Vzpomněla si, jak předešlého večera pátrala ve Zděděných vzpomínkách po radě. Chvíli se žádná odpověď nevynořila. Pak se k ní dostavila Serena Služebnice, prastará vůdkyně džihádu, zrovna když se ve svých kajutách zvolna nořila do spánku. Dávno mrtvá Serena jí vypověděla své zkušenosti, kdy byla ztracená a překonaná nekonečnou válkou, kdy byla nucena vést široké masy lidí, a přitom sama nevěděla, kam jít.

„Ale ty sis svou cestu našla, Sereno. Udělalas, cos měla. Udělalas, co lidstvo potřebovalo."

A totéž uděláš i ty, Sheeano.

Když teď Sheeana pozorovala červy, vlnící se v písku hluboko dole, dokázala jakýmsi nepopsatelným způsobem vycítit jejich pocity a oni zase její. Sní o nekonečných vyprahlých dunách, v nichž by si vytyčili svá teritoria? Největší z červů, téměř čtyřicet metrů dlouhý tvor s chřtánem natolik velikým, že by dokázal spolknout tři lidi najednou, byl očividně dominantní. Sheeana si ho pojmenovala: Monarcha.

Sedm červů k ní nasměrovalo své bezoké tváře, předvedli křišťálové zuby. Ti menší se zabořili do mělkého písku, zbyl jenom Monarcha, který jako by Sheeanu k sobě volal. Zírala na toho dominantního červa a pokoušela se pochopit, co chce. Jejich spojení ji začalo pálit a volat ji.

Sheeana sestoupila do pískem naplněného nákladového prostoru. Vyšla do rozbrázděných dun a nebojácně kráčela přímo k červovi. Už mnohokrát předtím čelila těm tvorům a od tohoto se neměla čeho bát.

Monarcha se nad ní tyčil do výšky. Sheeana si položila ruce na boky, vzhlédla a čekala. Za opojných dnů na Rakis se naučila tancovat na písku a ovládat ta monstra, ale odjakživa věděla, že dokáže víc. Až bude připravená.

Červ jako by využíval její potřebu porozumění. Byla ta dívka, která dokáže komunikovat s červy, umí je ovládat a chápat. A aby teď spatřila svou vlastní budoucnost, musí jít dál. Doslova i obrazně. Tak to chtěl Monarcha. Nebezpečný a děsivý tvor vydechl smrdutý dech své vnitřní pece a čisté melanže.

„Tak co teď uděláme, ty a já? Jsi Šajtán, nebo jenom podvodník?"

Zdálo se, že neklidný červ přesně ví, co má za lubem. Místo aby se stočil, aby mu mohla vyšplhat na prstence k jízdě, čelil jí Monarcha zpříma s kulatým chřtánem dokořán. Každý z mléčně bílých zubů v ústech, velikých jako ústí jeskyně, by stačil na to, aby se dal použít jako krispel. Sheeana se ani nezachvěla.

Písečný červ položil hlavu do měkkých dun přímo před ni. Láká ji na symbolickou cestu, jako putoval Jonáš ve velrybě? Sheeana zápasila se svým strachem, ale věděla, co musí udělat – nešlo o žádné šarlatánské představení, pochybovala, že ji někdo pozoruje. Bylo to třeba pro její vlastní porozumění.

Monarcha ležel a čekal na ni s tlamou dokořán. Sám červ se stal tajnou bránou, sváděl ji jako nebezpečný milenec. Sheeana prošla padací mříží křišťálových zubů a klekla si v červově hrdle, vdechovala hrubý pach skořice. Přepadala ji závrať a zvedal se jí žaludek, taktak dokázala dýchat. Písečný červ se ani nehnul. Přiměla se pustit se hlouběji dovnitř, nabízela se červovi, i když byla přesvědčena, že její oběť nebude přijata. Tohle od ní červ nechtěl.

Bez ohlížení se vlekla dál hrdlem červa do suchého, temného tepla. Monarcha sebou ani neškubl. Sheeana šla pořád dál a cítila, jak se jí zpomaluje dech. Postupovala hlouběji a hlouběji a brzy vycítila, že zdolala nejméně polovinu délky ležícího červa. Bez žáru ze tření, vyvolávaného blouděním po nekonečné poušti, nebylo červovo hrdlo rozpálenou výhní. Její oči si pomalu zvykly, uvědomila si, že tu nevlád-

ne úplná tma, ale záhadné světlo. Připadalo jí, že vychází spíš z jakéhosi dalšího smyslu v její mysli než z tradičního zrakového vjemu. Nejasně viděla hrubý blanitý povrch kolem sebe, a jak postupovala dál, nestravitelný puch předkoření sílil, koncentroval se.

Konečně se dostala do masité dutiny, která by mohla být Monarchovým žaludkem, chyběly v ní však trávicí kyseliny. Jak ti zajatí červi přežívají? Pach koření tu byl intenzivnější, než kdy zažila – tak silný, že by obyčejného člověka zadusil.

Ale já nejsem obyčejný člověk.

Sheeana si lehla a vstřebávala teplo, nechávala si intenzivní melanž pronikat do každého póru těla, cítila, jak se Monarchovo matné vědomí spojuje s jejím. Zhluboka se nadechla a ucítila veliký, nesmírný pocit klidu, jak by ležela v děloze Velké matky vesmíru.

Písečný červ se nečekaně i se svým neobvyklým hostem hluboko v hrdle ponořil do umělé pouště a začal jí postupovat, bral Sheeanu s sebou na podivný výlet. Jako by byla přímo spojena s Monarchovým nervovým systémem, viděla *skrz* bezokého červa na jeho společníky pod písky. Sedm písečných červů společně tvořilo malé žíly koření v nákladovém prostoru.

Přípravy.

Sheeana ztratila pojem o čase. Znovu si vzpomněla na Leta II., jehož perla vědomí se teď nacházela uvnitř tohoto tvora a všech ostatních v nákladovém prostoru. Uvažovala, kam v této paranormální říši patří ona sama. Je královnou Božského imperátora? Ženskou částí božstva? Nebo něčím úplně jiným, entitou, jakou si ani nedokáže představit?

Všichni červové v sobě nesli tajemství a Sheeana chápala, jak moc se jim v tom podobají gholovské děti. Každé ve svých buňkách uchovávalo poklad větší než koření: minulé vzpomínky a životy. Paul

a Chani, Jessica, Yueh, Leto II. Dokonce i Thufir Hawat, Stilgar, Liet-Kynes… a teď malá Alia. Každý měl sehrát nějakou klíčovou roli, ale pouze pokud si dokážou vzpomenout, kým byli.

Viděla všechny ty obrazy, ne však ve vlastní představivosti. Píseční červi věděli, co obsahují ty ztracené postavy. Jako pouštní vítr jí projel naléhavý pocit. Čas a s ním i jejich šance na přežití unikaly příliš rychle. Představovala si řadu možných gholů, všechny nastaveny jako zbraň, nebylo ale jasné, co každý z nich dokáže.

Nemůže čekat na Nepřítele. Musí jednat hned.

Červ se znovu vynořil, chvíli klouzal po písku a pak se škubnutím zastavil. Sheeana v něm zakolísala a zachytila rovnováhu. Pak červ smrštil své membránové nitro a jemně ji vystrčil zpátky ven. Vylezla mu z tlamy a spadla do písku.

Prach a písek se lepily k filmu, který jí pokrýval tělo. Monarcha do ní šťouchl jako ptačí matka, která pobízí mládě, aby se samo rozlétlo do světa. Sheeana, uvězněná ve svých zmatečných vizích, se s obtížemi pachtila, klesla na kolena do suchého písku. Kolem ní se míhaly tváře gholovských dětí a rozpouštěly se v jasném světle. *Procitnutí!*

Ležela a lapala po dechu, tělo i oblečení nasáklé kořeněnou esencí. Velký červ vedle Sheeany se obrátil, znovu se zavrtal do mělkého písku a zmizel z dohledu.

Páchnoucí a potácející se Sheeana se vlekla ke dveřím nákladového prostoru, ale neustále ztrácela pevnou půdu pod nohama a padala. Musí se dostat ke gholovským dětem… Červ jí předal důležitý vzkaz, který pronikl do jejího vědomí jako němá forma Zděděných vzpomínek. Za pár chvil získala drtivou jistotu, co musí udělat.

Tvrdíte, že se musíme učit z minulosti. Ale já – já se minulosti bojím, protože jsem v ní byl a netoužím se do ní vracet.

DOKTOR WELLINGTON YUEH, GHOLA

Poté co byla Sheeana vydrhnuta a osprchována, aby se zbavila zápachu koření, tak silného, že si i Sestry, které jí pomáhaly, zacpávaly ústa a nosy, prospala dva dny hlubokým spánkem s neklidnými sny.

Když se konečně objevila a našla na navigačním můstku Duncana Idaha a Milese Tega, prohlásila: „Všichni gholové jsou dost staří. Dokonce i Leto II. je stejného věku, jako byl bašár, když jsem ho probudila.“ Ze Sheeanina dechu byl znát silný pach melanže. „Je čas probudit je všechny.“

Duncan se obrátil zády k pozorovacímu oknu, u kterého stál. „Spustit ten proces není jako aktivovat nějaký podprogram nebo překonat záchvat dočasné amnézie. Nemůžeš prostě vydat oběžník a nařídit, aby se to provedlo.“

„Gholovské děti odjakživa věděly, že to od nich budeme chtít,“ řekla. „Beze svých vzpomínek, beze svého génia pro nás nemají větší cenu než všechny ostatní děti.“

Bašár pomalu přikývl. „Vyvolání minulého života gholy je zkušenost, která ničí a obnovuje psychiku.

Je spousta prokázaných metod, některé bolavější než jiné, ale žádná není lehká. Nemůžeš je probudit všechny najednou. Každá ta zásadní událost se musí přizpůsobit individuu. A bude to příšerná událost, která mu otřese myslí.“ Tegova tvář prozrazovala stopy bolesti. „Myslela sis, že na mě nasazuješ humánní metodu probuzení, Sheeano… a já byl teprve desetileté dítě.“

I Duncan se při té vyhlídce tvářil stísněně. Odstoupil od pozorovatelny a popošel k Sheeaně. „Ona má pravdu, Milesi. Vytvořili jsme ty gholy za jistým účelem a právě teď jsou všichni jako nenabité zbraně. Potřebujeme gholy – naše unikátní zbraně – nabít. Síť Nepřítele je teď silnější a málem nás znovu ulovila. Všichni jsme to viděli. Příště se nám možná nepodaří uniknout.“

„Čekali jsme už moc dlouho.“ Sheeanin hlas byl tvrdý a nepřipouštěl námitky.

„S některými gholy to může být těžší než s jinými.“ Teg přimhouřil oči. „O některé můžeme přijít, zblázní se. Jsi na to připravená?“

„Prošla jsem melanžovou Agónií jako všechny Ctihodné matky na této lodi. Přežily jsme nesnesitelnou bolest.“

„Já mám vzpomínky na svůj minulý život,“ řekl Teg. „Na války a zvěrstva, přežití nesnesitelného mučení. To špatné je jaksi mnohem živější než to příjemné, ale nic není horší než probuzení.“

Sheeana mávla rukou. „Po celou historii měli muži a ženy výhradní právo na své vlastní bolesti, každý si myslel, že ta jeho je nejhorší.“ Zarputile se usmála. „Začneme pochopitelně s tím nejméně cenným gholou. Pro případ, že by něco nevyšlo.“

Wellington Yueh byl povolán před benegesseriťanky do jedné z poradních místností nelodi. Štíhlý teenager měl špičatou bradu a tenké rty. Ve tváři se už ukrývaly náznaky známých ostře řezaných rysů a širokého čela – opovrhovaný zjev, který po tisíce let v galaktických příručkách platil jako synonymum slova *zrádce.*

Mladý muž byl nervózní, ošíval se. Sheeana se vztyčila a přistoupila k němu blíž. Před jejím hrozivým vystupováním sebou trhl, ale nějak našel odvahu zůstat stát na místě. „Povolalas mě, Ctihodná matko. Jak ti mohu pomoci?"

„Tím, že probudíš své vzpomínky. Zítra budeš první z našich subjektů, který podstoupí spouštěcí mechanismus."

Yuehova nažloutlá tvář zbledla. „Ale já na to nejsem připravený!"

„Proto ti také dáváme celý den na přípravu." Jazyk Vrchní proktorky Garimiové byl ostrý jako obyčejně.

Přestože Garimiová ten projekt nikdy neměla v lásce, teď chtěla vidět, jak kulminuje. Sheeana věděla, co si myslí: pokud proces probuzení selže, plánovala Garimiová zabránit pěstování jakéhokoli dalšího gholy. Pokud probuzení vyjde, bude tvrdit, že program naplnil svůj cíl a může se zastavit. Věděla, že Sheeana je stále zaujatá buňkami v Tleilaxanově nulentropické kapsli a že plánuje další experimenty s gholy.

Yueh jako by měl svázané nohy. Zdálo se, že omdlí, zachytil se nejbližší židle, aby se podepřel. „Sestry, já nechci zpátky svoje vzpomínky. Já nejsem ten muž, o němž myslíte, že jste ho vzkřísily, ale nová osoba – moje vlastní osoba. Starý Wellington Yueh byl týrán mnoha způsoby. I když byl do jisté míry *mnou*, jak bych mu mohl odpustit, co udělal?"

Garimiová udělala pohrdavé gesto. „Nicméně jsme

tě přivedly zpátky k jedinému účelu. Nečekej od nás soucit. Máš úkol, který musíš splnit."

Když proktorky odvedly rozrušeného mladého muže pryč, podívala se Sheeana na Garimiovou a na dvě další starší Sestry – Calissovou a Elyenovou – které rozmluvě přihlížely. „Nasadím na něj sexuální metodu, stejnou, která vyšla u gholy bašára. Je to nejlepší postup, jaký známe."

Elyenová řekla: „Tvůj sexuální otisk odemkl bašárovy vzpomínky jedině proto, že to u něj vyvolalo krizi. Tegova matka ho vůči sexuálnímu vtiskování obrnila. Nebyla to tvoje metoda, co v něm rozvířilo minulost, ale jeho čirý odpor vůči tomu."

„Skutečně. Takže pro každého našeho gholu připravíme individuální agónii, která zapůsobí na jejich strachy a slabosti."

„Jak může sex zlomit Yueha stejně, jako zlomil bašára?" zeptala se Garimiová.

„Ne sex sám, ale Yuehův odpor vůči němu. Děsí se vzpomínek na minulost. Když uvěří, že víme, jak odemknout jeho paměť, bude s námi bojovat všemi prostředky, které má. A zatímco bude bojovat, nasadím své nejsilnější metody a on vyšplhá až přes okraj úplného šílenství."

Garimiová pokrčila rameny. „Pokud to nevyjde, máme jiné způsoby."

V pokoji bylo šero, stíny se táhly a Yuehova hrůza byla ještě zřejmější. Nebyl tam žádný nábytek, jen vycpaná matrace na zemi, podobná těm, jaké gholovské děti používaly během výcviku tělocviku.

Čarodějky mu nevysvětlily, co má čekat. Mladý muž věděl ze svého studia, že proces znovuzískání vlastní minulosti je bolestivý. Nebyl nijak silný muž,

nebyl ani zvlášť odvážný. A přesto ho vyhlídka na bolest neděsila ani zdaleka tolik jako hrůza z rozpomenutí.

Dveře se otevřely s tichým zasyčením, jak naolejovaný kov pojížděl ve svých kolejích. Z chodby se vevalilo dovnitř oslnivé světlo, mnohem jasnější než světelné panely v jeho cele. Ozářilo siluetu ženské postavy – je to Sheeana? Obrátil se k ní a viděl jenom obrys, křivky smyslného těla, nezakrytého rozevlátou róbou. Když se za ní dveře neprodyšně uzavřely, jeho oči si znovu přivykly na příjemnější osvětlení.

Zaznamenal, že Sheeana je úplně nahá, a jeho strach vzrostl. „Co je to?" Jeho hlas, rozpolcený nervozitou, zněl jako pískot.

Přistoupila k němu blíž. „Teď se svlékneš."

Yueh, stěží teenager, polkl. „Ne, dokud mi nevysvětlíš, co se se mnou stane."

Použila mohutnou sílu benegesseritského Hlasu. „*Svlékneš se okamžitě!*"

Zareagoval křečovitě, škubajícíma se rukama a nohama ze sebe serval šaty. Sheeana si ho prohlédla, přejela mu očima nahoru a dolů po štíhlém nahém těle jako jestřáb, odhadující svou kořist. Yueh měl pocit, že ho shledala nedostatečným.

„Nedělej mi bolest," zaprosil a sám se za to nenáviděl.

„Jistěže to bude bolet, ale tu bolest na tebe neuvalím *já*." Dotkla se jeho ramene. Ucítil téměř elektrický šok, ale byl přikován na místě, neschopen pohybu. „O to se postarají tvoje vzpomínky."

„Já je nechci zpátky. Budu se ti bránit."

„Braň se, jak chceš. Nijak ti to neprospěje. My víme, jak tě probudit."

Yueh zavřel oči a zaťal zuby. Pokusil se od ní odvrátit, ale popadla ho za paže a zadržela ho, pak uvolnila stisk a začala se ho dotýkat. Jemné hlazení

na paži a na hrudi mu připadalo jako rozpálená stopa po rozžhavené zápalce. „Své vzpomínky máš uskladněny v buňkách. Abych je probudila, musím probudit tvoje tělo.“ Hladila ho a on se rozechvěl, neschopen se odtáhnout. „Naučím tvé nervy dělat věci, které už zapomněly.“ Další škubnutí a Yueh zadržel dech.

Dotkla se ho znova a rozklepala se mu kolena, přesně jak Sheeana zamýšlela. Odtáhla ho k matraci na podlaze. „Potřebuju tě přimět k plnému uvědomění každého chromozomu v každé buňce.“

„Ne.“ To slovo mu znělo neuvěřitelně slabě.

Když se k němu přitiskla a rozpálenou kůží způsobila, že se začal potit, stáhl se Yueh do sebe, pokusil se utéct. Mezi vším, co se naučil o své minulosti, objevil jedinou věc, v níž mohl zakotvit svou odvahu. *Wanna!* Jeho milovaná benegesseritská žena, slabý článek v dlouhém řetězu jeho zrad a nejsilnější článek v původním životě.

Ti ďábelští Harkonnenové věděli, že Wanna bude klíčem k prolomení jeho sukovského kondicionování. Fungovalo to jedině proto – jedině proto to mohlo fungovat – že ji Yueh miloval celým srdcem. Od benegesseriťanky se nečekalo, že podlehne lásce, ale on *věděl*, že musela cítit to, co on sám.

Myslel na její obrazy v archivech, na všechno, co o ní zjistil během svých výzkumů. „Ach, Wanno.“ Toužil po ni v mysli, pokoušel se k ní připoutat jako k záchrannému lanu.

Sheeana ho pohladila po břiše, sjela prsty níž a pak si na něj vylezla. Yuehovy svaly se naprosto vymkly ovládání. Nemohl se pohnout. Její rty se mu chvěly na kůži ramene, na krku. Sheeana byla zkušená sexuální vtiskovatelka. Její tělo bylo zbraň a on byl cílem.

Nápor pocitů Yuehovi skoro vyhnal archivní obrázek Wanny z hlavy, ale bránil se tomu, co v něm Sheeana vyvolávala. Raději se soustředil na to, co by mohl dělat ve Wannině milovaném objetí. *Wanna.*

Jak se zvyšovalo tempo jejich milování, začaly do informací, které získal studiem, pronikat skutečné vzpomínky. Yueh si vzpomínal na ty hrozné chvíle poté, kdy byla jeho žena unesena Harkonneny, a viděl před sebou odporně tlustého barona, jeho násilnického synovce Rabbana, zmiji Feyda-Rauthu a mentata Pitera de Vriese s kyselým smíchem.

Slabý, bezmocný a zuřivý byl nucen přihlížet, jak v izolované komoře mučí Wannu. Byla benegesseriťanka, dokázala zablokovat bolest, odklonit reakce svého těla. Ale Yueh nedokázal takové věci odsunout stranou, bez ohledu na to, jak moc se snažil.

V jeho děsivé vzpomínce se baron rozesmál rachotivým basem. „Vidíte tu malou komoru, ve které je, doktore? Je to hračka s jistými velice zajímavými možnostmi." Muži sledovali otřesenou a dezorientovanou Wannu, která se na roztřesených kolenou postavila, ale směřovala ve schráně hlavou dolů. „Dokážeme proměnit gravitaci na záležitost, která závisí čistě jen na perspektivě."

Rabban ze sebe vydal hrubý smích. Provedl cosi na ovladačích umělé gravitace v tom malém prostoru a Wanna se najednou s žuchnutím svalila na zem. Podařilo se jí sbalit hlavu a ramena tak, aby si přitom nezlomila vaz. Piter de Vries se s rychlostí a grácií hada prosmýkl kupředu s posilovačem bolesti. Rabban ho v poslední chvíli vyškubl z rukou zvráceného mentata a sám ho nařídil na Wannin krk. Začala se svíjet v křečovitém návalu agónie.

„Přestaňte! Přestaňte, prosím vás!" volal Yueh.

„Ale doktore, doktore – víte, že to nemůže být takhle snadné..." Baron si v jeho vizi založil vypasené ruce na hrudi.

Rabban znovu zakroutil ovladači gravitace a Wannu to hodilo jako hadrovou panenku ode zdi ke zdi, mlátilo jí to o stěny schrány. „Když je někdo moc půvabný, je třeba něco udělat, aby se to napravilo."

Moje krásná Wanna!

Vzpomínky byly teď nesmírně živé, mnohem podrobnější než všechno, co četl v sekci archivů. Žádná pouhá dokumentace nemohla přinést tak dokonale jasný obraz…

V jiném nově odemčeném oddílu svého mozku prožíval další vzpomínku. Byl uměle paralyzován, přinucen přihlížet jedné z baronových opileckých oslav, zatímco Piter si s jiskřícím posilovačem bolesti hrál na Wannině zavěšeném těle. Každý záblesk u ní vyvolal bolestné škubnutí. Ostatní hosté se chechtali její bolesti a jeho bezmocnému zoufalství.

Když Yueha osvobodili z jeho paralýzy, chvěl se, slintal a bojoval. Baron se nad něj postavil se širokým úšklebkem na napuchlé tváři. Podal Yuehovi projektilovou pistoli. „Coby sukovský doktor byste měl udělat, co se dá, abyste pacienta uchránil bolesti. Víte, jak zastavit Wanninu bolest, doktore."

Yueh, neschopen prolomit své kondicionování, se zachvěl v křeči. Nechtěl nic jiného než udělat to, co po něm baron chtěl. „Já… nemůžu!"

„Jistěže můžete. Vyberte si hosta, kteréhokoli. Je mi jedno, kdo to bude. Vidíte, jak se baví naší malou hrou?" Popadl Yueha za chvějící se zápěstí a pomohl mu namířit projektilovou zbraň po místnosti. „Ale nezkoušejte na mě žádné triky, nebo to mučení protáhneme mnohem víc!"

Toužil zbavit Wannu jejího strádání, zabít ji, nenechat Harkonnenům jejich zvrácenou zábavu. Viděl její oči, jiskru bolesti a naděje, ale Rabban ho zastavil. „Zamiřte, doktore. Žádné chyby."

Zamlženým pohledem viděl početné cíle a pokusil se soustředit na jeden z nich, na potácejícího se starého šlechtice, semútového narkomana. Ten už prožil dlouhý život, nepochybně pořádně zhýralý. Ale aby sukovský doktor zabil –

Vystřelil.

Yueh, zaplaven hrůznou scénou, která se mu teď odehrávala v hlavě, si už dál neuvědomoval Sheeaniny doteky. Tělo měl mokré potem, ale spíš než sexuální úsilí ho vyvolalo extrémní psychické utrpení. Viděl, jak ho Sheeana pozoruje. Vzpomínky byly tak jasné, že mu celé tělo připadalo jako jedna syrová rána: Wanna v agónii a jako střep ostrá bolest z toho, že bylo zmařeno jeho sukovské kondicionování. Stalo se to před *tisíci* lety!

Roky před touto předělovou událostí a roky po ní vyplynuly na povrch, naplnily mu mysl, nyní čerstvou a lačnou. Jak se mu vracely nekonečné vzpomínky, dostavila se další muka a vina, doprovázená znechucením ze sebe samého.

Yuehovi připadalo, že snad bude zvracet. Po tvářích se mu valily slzy.

Sheeana ve výcvikové místnosti nezaujatě studovala ty mokré stopy. „Pláčeš. Znamená to, že jsi získal zpátky svoje vzpomínky?“

„Mám je zpět.“ Jeho hlas zněl chraplavě a nekonečně staře. „A k čertu s vámi čarodějkami za to.“

Nedělá nám problémy nacházet nepřátele, protože násilí je vrozenou součástí lidské povahy. Náš největší úkol je tedy vybrat si toho nejvýznamnějšího, protože nemůžeme doufat, že bychom s nimi mohli bojovat se všemi.

BAŠÁR MILES TEG,
vojenský posudek pro Bene Gesserit

Když Murbella odjela z Kapituly, vydala se do bojové linie. Tam Matka velitelka patřila. Nevystupovala nijak významně, pouze v roli inspektorky nového Sesterstva. Dorazila na Oculiat, na jednu ze soustav, které ležely přímo v cestě blížící se flotile myslících strojů.

Kdysi se Oculiat nacházel na tom nejvzdálenějším okraji osídleného vesmíru, sloužil zde jako odrazový můstek pro Rozptyl po Tyranově smrti. Objektivně vzato byl tento řídce osídlený svět naprosto bezvýznamný, jen další cíl na rozsáhlé mapě kosmu. Ale pro Murbellu představoval skutečný psychologický mezník: pokud by totiž tento svět připadl strojům, Nepřítel by tak zasáhl samotné Staré impérium, ne jen nějaké vzdálené a neznámé místo, vypuštěné ze starých hvězdných map.

Dokud Iksané nedodají své Vyhlazovače a Gilda neposkytne všechny lodě, které Matka velitelka požadovala, neměla k dispozici žádný způsob, jak myslící stroje zastavit, ani jen zpomalit.

Pod zamlženou oblohou, osvětlenou mdlým žlutým slunečním světlem, vystoupila Murbella ze své lodi. Kosmický přístav vypadal pustě, jako by se už o něj nikdo nestaral. Jako by nikdo ani nedával pozor na Nepřítele.

Když však dorazila k frenetickým davům do hlavního města, viděla, že obyvatelé už svého nepřítele objevili. Dav lidí obklopoval hlavní správní budovu, v níž se zabarikádovali vládní úředníci. Místní lidé své vůdce obléhali, volali po krvi nebo nějakém zásahu boha. *Raději chtěli tu krev.*

Murbella chápala syrovou sílu, kterou vyrábí strach, ale tahle byla očividně neprávně nasměrována. Lidé z Oculiatu – a ze všech zoufalých světů, čelících blížícímu se Nepříteli – potřebovali vedení Sesterstva. Byli jako nabitá zbraň, kterou je třeba namířit. Místo toho se vymkli kontrole. Viděla, co se děje, pospíchala kupředu, ale zarazila se, než se stačila po hlavě vrhnout do davu.

Roztrhali by ji na kusy a udělali by to pro Sheeanu.

Nepravidelná vystoupení a kázání „oživlé Sheeany" připravily miliardy lidí k boji. Sheeany roznítily vztek a žár obyvatelstva a Sesterstvo pak mohlo manipulovat tou syrovou silou v zájmu vlastních cílů. Jakmile se však podobný fanatismus jednou rozpoutal, proměnil se v chaotickou sílu. Muži a ženy věděli, že proti blížícím se strojům nepřežijí, a tak se oddali násilnostem, hledali jakéhokoli nepřítele, k němuž se mohli dostat… dokonce mezi vlastními lidmi.

„Tvaroví tanečníci!" zvolal kdosi. Murbella se tlačila blíž k centru dění, srážela mlátící paže a pěsti, komusi zasadila políček. Ale divocí a povzbuzení lidé se přes své ohromení hrnuli kupředu. „Tvaroví tanečníci! Manipulovali s námi po celou dobu – prodali nás Nepříteli."

Ti, kdo poznali přiléhavý benegesseritský oděv Matky velitelky, couvli. Jiní si ho nevšimli, nebo na

to byli moc rozběsnění, a ti se nehnuli, dokud nenasadila Hlas. Pak vrávoravě odstoupili, zasažení neodolatelným příkazem. Murbella, jediná osoba proti celému davu, kráčela ke sloupovým vratům vládního centra, které lidé považovali za svůj cíl. Znovu nasadila Hlas, ale nedokázala je všechny zastavit. Křik a žalobné výkřiky kolem bouřily jako hromobití.

Když se probojovala před barikádu, několik lidí vpředu davu zaznamenalo její uniformu a spustilo dlouhý jásot. „Ctihodná matka nás přišla podpořit!"

„Zabijte Tvarové tanečníky! Zabijte je všechny!"

„Pro Sheeanu!"

Murbella chňapla jednu postarší ženu, která křičela spolu s ostatními. „Jak víte, že to jsou Tvaroví tanečníci?"

„Prostě to *víme*. Pomysli na jejich rozhodnutí, poslouchej jejich řeči. Je jasné, že to jsou zrádci." Murbella nevěřila, že by Tvaroví tanečníci mohli být tak nápadní, že by ty jemné nuance zaznamenala i obyčejná chátra. Ale dav o tom byl přesvědčen.

Přihnalo se pět funících mužů, nesli těžké plastocelové bidlo, které chtěli použít jako beranidlo. Vyděšení úředníci uvnitř vládní budovy vršili překážky u dveří a oken. Dav házel kameny a rozbíjel zdobené plasklo, ale nedokázal vniknout dovnitř tak snadno. Cestu blokovaly tyče a těžké předměty.

Bidlo, ovládané silou paniky a hysterie, udeřilo na silné dveře, vyrvalo panty a roztříštilo dřevo. Za pár chvil se vlna lidských těl vtlačila dovnitř.

Murbella zvolala: „Počkat! Proč nejprve nedokázat, že to jsou vážně Tvaroví tanečníci, než někoho zabijete –"

Protlačila se kolem ní ta stará žena, lačná dostat se k úředníkům. Šlápla Murbelle na nohu, uslyšela její varovný křik a obrátila se k ní s očima přimhouřenýma jako had. „Proč váháš, Ctihodná matko? Po-

moz nám chytit ty zrádce. Nebo jsi sama Tvarový tanečník?“

V Murbelle se vynořily reflexy Ctěné matre, ruka jí sama od sebe vyrazila a praštila ženu do krku tak, až ji zbavila vědomí. Neměla v úmyslu ji zabít, ale sotva žalobkyně upadla na schody, nahrnuly se přes ni desítky lidí a ušlapaly ji k smrti.

Murbella se s bušícím srdcem přitiskla ke zdi, aby se vyhnula náporu davové mánie. Kdyby se zvedl křik „Tvarový tanečník! Tvarový tanečník!“ a nějaký prst by ukázal na ni, dav by ji bez váhání zabil. Tolik útočníků by Murbella nedokázala odrazit ani se svými vynikajícími bojovými schopnostmi.

Ustoupila ještě víc a ukryla se za vysokou sochou dávno zapomenutého hrdiny z dob Hladomoru, zaštítila se jeho plastokamenným tělem. Ječící dav rozmačká spoustu svých účastníků, než se dostane do vládní budovy.

Slyšela zevnitř výkřiky, palbu a drobné výbuchy. Někteří z těch lapených úředníků jistě měli něco na obranu. Murbella čekala, věděla, že brzy bude po všem…

Krvavý útok se vyčerpal zhruba za půl hodiny. Dav našel a zabil všech dvacet vládních úředníků, podezřelých z toho, že jsou nepřátelští Tvaroví tanečníci. Žízeň po krvi tím však pořád ještě neukojil, a tak se lidé obrátili proti některým ze svého středu, kteří neprojevili dostatečný zabijácký zápal. Teprve pak se nejhorší vášnivost vysílila na provinilé vyčerpání…

Matka velitelka Murbella důstojně vešla do budovy. Pozorovala rozmlácená okna, vitríny a umělecká díla. Zabijáci vítězoslavně odtáhli těla na leštěnou kachlovou podlahu hlavní zákonodárné síně. Leželo tam zhruba třicet mrtvých žen a mužů, někteří zastřelení projektilovými zbraněmi, jiní ubití k smrti, řada z nich tak násilně, že se málem nedalo poznat, jakého

jsou pohlaví. Těla na naleštěné podlaze nesla výraz hrůzy a šoku.

Jedna z mrtvol mezi tou krvavou masou byla doopravdy Tvarový tanečník.

„Měli jsme pravdu! Vidíš, Ctihodná matko." Jeden muž ukázal na mrtvého proměnlivého tvora. „Infiltrovali nás, ale my jsme nepřítele vykořenili a zabili ho."

Murbella se rozhlédla kolem po všech těch nevinných lidech, zavražděných jen proto, aby se odhalil jediný Tvarový tanečník. Jaký smysl mělo tohle krveprolití? Pokoušela se to chladně zhodnotit. Kolik škody mohl napáchat ten jeden Tvarový tanečník odhalením zranitelných míst blížícím se silám Nepřítele? Všechny lidské životy? Ano, a ještě víc, musela si přiznat.

Z vládnoucí euforie bylo jasné, že lidé Oculiatu považují své povstání za vítězství, a Murbella s tím nemohla polemizovat. Ale bude-li tato vlna bláznivých násilností pokračovat, nezhroutí se všechny vlády? Dokonce i na Kapitule? Kdo pak bude organizovat lidi, aby se bránili?

Slabý rozum je lehkověrný. Čím slabší je myšlenkový proces, tím absurdnějším představám dokáže podlehnout. Silná mysl, jako je ta moje, to dokáže proměnit na výhodu.

BARON VLADIMIR HARKONNEN,
původní záznamy

Přestože byl baron neozbrojen, ušklíbl se tomu psímu kříženci s krví podlitýma očima do tváře. Zvíře k němu postupovalo po podlaze z kamenných dlaždic, vrčelo, cenilo ostré tesáky a chystalo se ke skoku.

Baron naštěstí tu krutou bestii zabil jedovatou šipkou už před nějakou dobou a tato vycpaná mechanická verze byla jen její naprogramovaná verze. Simulace se zastavila, jakmile jí naznačil rukou. Zábavná hračka.

Devítiletý Paolo kráčel po trofejní síni a obdivoval vystavená divoká zvířata. Baron chlapce vytáhl na mnoho lovů do nedotčené divočiny Caladanu, aby mohl sledovat zabíjení z první ruky. Prospívalo to jeho vývoji a vzdělávání.

Rabban si odjakživa podobné věci užíval, ale Paolovi se zpočátku nechtělo zapojovat se do vraždění. Možná to byl nějaký kaz v genetickém uspořádání. Baron však postupně jeho odpor prolomil. Důrazným výcvikem a systémem odměn a trestů (těch druhých

byla spousta), se baronovi málem povedlo v tomto gholovi Paula Atreida rozdrtit jádro vrozené dobroty.

Satelity počasí předvídaly stálý déšť a vítr po celý zbytek týdne. Baron se těšil na to, až si zase vyrazí na lov, ale v chladnu a vlhku by to byla nepříjemná výprava. On a Paolo byli zavřeni v hradu. Vytvořili si mezi sebou pozoruhodné pouto. Rod Atreidů a rod Harkonnenů – jaká ironie! Ale přestože byl Paolo klonem nenáviděného vévodova syna, náležitou výchovou se z něj stával spíše Harkonnen.

Je to koneckonců tvůj vnuk, rýpl do něj vnitřní Aliin hlas.

Baron přemohl nutkání na ni vyjeknout. Pozoroval čtyři muže se suspenzory, kteří zvedali na podstavec obrovského vycpaného mastafonta. Šlo o málem vyhynulé zvíře, přesto na ně tato dravá bestie vyrazila loňského podzimu přes pole a sekala po nich pilovitými rohy. Ale baron, Paolo a půltucet stráží začali pálit z laserových pušek, střílet disky a otrávené projektily a rozdrtili toho tvora, než konečně padl. To byl tehdy ale vzrušující lov!

Paolo se díval na pohyblivé tvory na podstavcích. „Když nemůžeme ven do divočiny, pojďme lovit tady. Můžeme dělat, že ještě nejsou mrtví. Taky se nemusíme bát, že provlhneme a prochladneme."

Baron vyhlédl na bouřkové nebe a napadlo ho, jestli je to počasí pravým důvodem Paolovy neochoty. „Bolest mi nevadí, ale osobní nepohodlí je úplně jiná věc." Rozhlédl se kolem, hodnotil možné škody. A zašklebil se. „Máš úplnou pravdu, můj chlapče!" Zaznamenal, že má čím dál tím hlubší hlas. a potěšilo ho to.

Nařídili sluhům, aby jim na jejich falešné dobrodružství přinesli výběr laserových pušek, pistolí na šipky, mečů a nožů. Když byly aktivovány mechanické systémy, dala se mrtvá zvířata do divokého pohybu po celé trofejní síni. Oba lovci se ukryli, předsta-

vovali si, že jsou v nebezpečí, a sestřelovali mechanické tvory z jejich stojanů, sekali umělé kosti, vycpávky a konzervovaná těla. Jako posledního aktivovali velikého mastafonta a pozorovali, jak dusá po troskách. Nakonec ho zasáhli křížovou palbou laserových výstřelů a amputovali mu nohy. Bestie se zhroutila na zem, automatický servomechanismus se napínal.

Barona to nesmírně potěšilo a vypadalo to, že i Paola ta činnost nadchla. Když bylo po všem, zhodnotili chrabří lovci škody a se smíchem vyšli na chodbu. Baron tam zahlédl tři dělníky, kteří vypadali, že by se nejraději stali neviditelnými. „Mažte dovnitř a ukliďte to tam!"

Ty vždycky všude naděláš veliký binec, viď, dědečku?

Baron si přitiskl ruce na hlavu. „Drž hubu, k čertu s tebou!" Alia si začala pobrukovat opakující se monotónní melodie, jistě proto, aby ho přivedla k šílenství. Zmatený Paolo ho začal obtěžovat otázkami, ale baron ho odstrčil stranou. „Nech mě být! Jsi stejně špatný jako tvoje sestra!"

Zmatený a vylekaný Paolo utekl.

Pronikavý dívčí hlas vibroval baronovi v mozku, až to nemohl dál vydržet. Hnal se ven z hradu. Málem ani neviděl na cestu, narazil do jedné z hranatých harkonnenských soch a uháněl k útesu nad mořem. „Vrhnu se tam dolů – přísahám ti, Zvrácenosti – pokud mě nenecháš být!"

Dostal se až k větrnému skalnatému okraji, než se Aliin hlas konečně rozplynul ve sladké ticho. Baron sklesl na vysoce položeném kamenném chodníčku na kolena a s příjemnou závratí vyhlížel přes obrovský sráz. Možná by to měl stejně udělat, padnout na vlhké černé skály a do zvířených vln. Pokud ho ti zatracení Tvaroví tanečníci tolik potřebují, mohou si prostě vypěstovat dalšího gholu a ten možná nebude tak kazový. Baron Harkonnen se vrátí!

Ucítil na rameni ruku. Sebral zbývající trosky důstojnosti, vzhlédl a uviděl, jak na něj zírá Tvarový tanečník s mopsličím nosem. Přestože mu všichni tito tvorové připadali úplně stejní, nějak poznal, že tohle je Khrone. „Co chceš?"

Tvarový tanečník mu odtažitě oznámil: „Ty a Paolo opustíte Caladan a nikdy se už nevrátíte. Velká válka je na postupu a všemysl rozhodla, že potřebuje mít Kwisatze Haderacha u sebe. Omnius proto požaduje, abys dokončil chlapcovu přípravu pod jeho přímým dohledem v samotném srdci impéria strojů. Odjedete do Synchronizace, jakmile bude připravena loď."

Baron zabloudil pohledem za Tvarového tanečníka a spatřil Paola, který se tiskl za jednou sochou, natolik blízko, aby slyšel jejich rozhovor. V duchu se zasmál. Tenhle hoch je stejně neodbytný jako Piter de Vries! Jakmile si Paolo uvědomil, že byl odhalen, rozběhl se k nim. „Mluvil o mně?"

„Prober s Paolem jeho osud po cestě," řekl Khrone baronovi. „Vysvětli mu to, a ještě víc. Přiměj chlapce *uvěřit*."

„Paolo ochotně věří čemukoli, co posiluje jeho falešnou představu o majestátu," řekl baron a chlapce si nevšímal. „Takže ta záležitost s Kwisatzem Haderachem je… skutečná?"

I když mu Tvaroví tanečníci nakonec vyložili pravdu, připadala mu ta myšlenka pořád ještě absurdní. Nebyl přesvědčen, že by tento ghola mohl hrát tak významnou roli v celkovém plánu věcí.

Khrone ve svém bezvýrazném stavu vypadal příšerně. Stíny kolem očí mu potemněly, jak se na něm projevila nelibost. „Já tomu věřím a věří tomu i Omnius. Kdo jsi, že si to troufáš zpochybňovat?"

Věř tomu, drahý dědečku, poznamenal ten otravný hlas. *Paul Atreides má už v genech potenciál být významnější, než budeš kdy ty, a to v jakémkoli vtělení.*

Baron odmítl odpovědět, ať už nahlas nebo v myšlenkách. Když Zvrácenost ignoroval, často jí to zacpalo pusu.

A teď pojedou do Synchronizace, do domova Omnia. Těšil se, že uvidí impérium myslících strojů. Nové výzvy, nové příležitosti.

Navzdory množství vzpomínek z prvního života byly historky o ďábelských myslících strojích a Služebnickém džihádu příliš vzdálené, aby působily významně. Přestože baron choval značnou zášť vůči Tvarovým tanečníkům, byl spokojený, že je na té silnější straně.

Později, během letu raketoplánem na oběžnou dráhu, shlížel baron dolů na pobřeží, na vesnice, na nové tovární komíny a povrchové lomy na Caladanu. Paolo ve svém vzrušení pobíhal od okénka k okénku. „Bude to dlouhá cesta?"

„Nejsem pilot. Jak to mám vědět? Myslící stroje musí být moc a moc daleko, jinak by se o nich lidé už dávno dozvěděli."

„Co se stane, až tam dorazíme?"

„Zeptej se nějakého Tvarového tanečníka."

„Oni se mnou nebudou mluvit."

„Tak se zeptej Omnia, až ho uvidíš. Mezitím se zabav sám."

Paolo se posadil vedle něj v oddílu pro cestující a začal ochutnávat balíčky vazkého, lepkavého jídla. „Já jsem zvláštní, víš. Připravovali mě, pečlivě na mě dohlíželi. Ale stejně, co přesně je ten Kwisatz Haderach?" Otřel si ústa hřbetem ruky.

„Nenech se opít jejich představami, chlapče. Nic takového jako Kwisatz Haderach není. Je to mýtus, legenda, věc, která má stovky nejasných vysvětlení

ve stovce proroctví. Celý chovný program Bene Gesseritu je naprostý nesmysl." Z hlubokých vzpomínek si připomněl, že se sám stal součástí chovného programu, když ho přinutili oplodnit tu hnusnou čarodějku Mohiamovou. Při tom aktu ji ponížil, ale babizna na něj na oplátku seslala oslabující nemoc, kvůli níž celý opuchl a ztučněl.

„Nemůže to být nesmysl. Mám vize, zvlášť když konzumuju tablety koření. Vidím to znovu a znovu. Mám v ruce zakrvácený nůž a zvítězil jsem. Vidím, jak se ženu vzít si odměnu – melanž, ale nejde jen o ni. Vidím taky sám sebe ležet na podlaze a krvácet k smrti. Co z toho je správné? Je to tak popletené!"

„Drž hubu a spi."

Vysoko nad Caladanem přistáli u neoznačené lodi. Nenesla žádné znaky Gildy a neměla kormidelníka. Široká vrata hangáru se otevřela a vtáhla raketoplán nahoru a dovnitř. V chladném nevětraném přistávacím doku se pohybovaly stříbřité postavy. Navedly malé plavidlo do přistávací kolébky. Roboti – démoni z prastaré historie! Ach, aspoň část Khroneovy divoké historky možná bude pravda.

Baron se usmál na chlapce, zírajícího z okének „Ty a já před sebou máme zajímavé putování, Paolo."

Dýka zastrčená v pochvě je v boji k ničemu. Mólská pistole bez nábojů je jen pouhá hůl. A ghola beze svých vzpomínek je jen tělo.

PAUL ATREIDES,
tajné deníky gholy

Nyní, když měl ghola doktora Yueha zpátky vzpomínky, věděl Paul Atreides, že se bude muset pokusit o nějaké průkopnické opatření k vlastnímu probuzení. Paul byl z gholovských dětí nejstarší a zřejmě s největším potenciálem, ale Sheeana a benegesseritské pozorovatelky vybraly jako modelový případ Yueha. Na rozdíl od sukovského doktora však Paul vážně chtěl svou minulost zpátky. Toužil si vzpomenout na svůj život a na lásku s Chani, na své dětství s vévodou Letem a lady Jessikou, na své přátelství s Gurneym Halleckem a Duncanem Idahem.

Ale dál ho pronásledovala jasnozřivá vzpomínka či vize vlastní dvojité smrti. A začínal být netrpělivý.

Jak si mohou obyvatelé nelodi myslet, že je ještě pořád doba na opatrnost? Je to jen pár měsíců, kdy znovu o vlásek unikli síti Nepřítele, jasnější a silnější než kdy předtím. A ještě větší starosti jim dělalo, že dosud nechytili toho sabotéra. I když už neprovedl nic tak dramatického, jako byla vražda tří axolotlských nádrží a nenarozených gholů, nebezpečí přetrvávalo.

Paul věděl, že ho *Ithaka* potřebuje, a unavovalo ho být pouhým gholou. Napadl ho jistý pokus, zoufalý a zároveň nebezpečný, ale neváhal. Jeho skutečné vzpomínky se nad ním vznášely jako fata morgana nad horkem se chvějícím horizontem.

S věrnou Chani po boku stál před průlezem, vedoucím do velkého pískem naplněného nákladového prostoru. Nikomu jinému neřekl, co se chystá udělat. V posledních dvou letech se bezpečnostní opatření zpřísnila, jak jen bašár a dychtivý Thufir Hawat dokázali, ale vchod do nákladového prostoru nikdo nehlídal. Sedm červů se považovalo za dostatečně nebezpečné, aby mohli dělat hlídací psy sami sobě. Jen Sheeana dokázala bezpečně vejít mezi ty velké tvory, a když to udělala naposled, dokonce i ona byla na chvíli pohlcena červem.

Paul se díval do krásného drobného obličejíčku Chani a na její husté tmavě zrzavé vlasy. I bez předchozích znalostí, i kdyby nevěděl, že je jeho osudem být s ní, považoval by tu fremenskou dívku za nápadně přitažlivou. Ona zase přejela metodickým pohledem po jeho těle, po zvláštním novém obleku, po nástrojích. „Vypadáš jako pravý fremenský bojovník, Usúle."

Chani nastudovala záznamy a v dílně na technických palubách mu vyrobila autentické filtršaty – nejspíš první po celých staletích – a vybavila ho provazem, tvůrcovskými háky a roztahovači. Ty neobvyklé nástroje mu v ruce připadaly zvláštně povědomé. Podle legendy si Muad`Dib na svou první jízdu na červovi přivolal nebezpečné monstrum. Tvory v nákladovém prostoru sice brzdilo ve vývoji zajetí, ale stejně to byla monstra.

Poklop se otevřel a Paul s Chani vstoupili do umělé pouště. Když se do něj opřely intenzivní pachy a vyprahlý žár, řekl: „Zůstaň tady v bezpečí. Musím to provést sám, nebo to bude k ničemu. Pokud se

střetnu s červem a pojedu na něm, možná to otevře cestu mým vzpomínkám."

Chani se ho nepokoušela zastavit. Chápala tu nutnost stejně jako on.

Vylezl na první svah a v písku za sebou nechával stopy. Pak zvedl obě ruce a zavolal: „Šaj-hulúde! Přišel jsem pro tebe!" V tomto omezeném prostoru nepotřeboval ani buben, aby červy přivolal.

Něco ve vzduchu se změnilo. Vycítil v mělkých dunách chvění a uviděl sedm hadovitých siluet, jak se k němu blíží. Místo aby utekl, rozběhl se k nim, vybíral si místo, odkud by měl dobrý přístup a mohl na jednoho z nich nasednout. Srdce mu bušilo. V krku měl sucho, přestože mu ústa a nos kryla maska filtršatů.

Paul zkoumal holofilmy, aby nastudoval fremenskou techniku jízdy na červech. Teoreticky věděl, co dělat, stejně jako – teoreticky – znal faktické údaje ze své minulosti. Ale teoretické porozumění bylo na hony vzdáleno opravdové zkušenosti. Teď, když stál malý a zranitelný na písku, připadlo mu, že nejúčinnější forma učení je opravdová činnost, která zajistí důkladnější pochopení, než by mohl načerpat ze zaprášených archivů.

Budu se učit dobře, pomyslel si a nechal svůj strach odplynout.

Nejbližší červ se k němu hrnul za šustění rozlétajícího se písku. Čím víc se červi blížili a zdolávali duny, tím úchvatnější byli už jen svou velikostí.

Paul si naplnil srdce odvahou a přinutil se čelit té výzvě. Zvedl hák a roztahovač a přikrčil se k prvnímu skoku. Zvuk blížících se monster byl tak hlasitý, že nejprve ani neslyšel ten ženský křik. Koutkem oka uviděl Sheeanu, jak se k němu žene přes duny a vrhá se před něj. Největší červ vyrazil z písku a vztyčil se. V gigantických kulatých ústech mu zářily křišťálové zuby.

Sheeana zvedla ruce a vykřikla: „Stůj, Šajtáne!"

Červ zaváhal a zapátral masitou hlavou ze strany na stranu, jako by byl zmatený.

„Stůj! Tenhle není pro tebe." Položila pevně ruku na hruď Paulových filtršatů a zatlačila ho za sebe. „Ten není pro tebe, Monarcho."

Největší červ vypadal, jako by ho to rozladilo. Zacouval, bezokou hlavu stále obrácenou k nim. „Vrať se zpátky k průlezu, ty hloupý kluku," zasyčela Sheeana na Paula. Nasadila přesně tolik Hlasu, aby přiměla jeho nohy k pohybu dřív, než si to stačil rozmyslet.

U průlezu stál i zamračený Duncan Idaho. Na Chani byl znát strach a úleva zároveň.

Sheeana hnala Paula zpátky k čekajícím divákům. „Ten červ tě mohl zlikvidovat!"

„Jsem Atreides. Neměl bych je umět ovládat stejně jako ty?"

„Tuhle teorii s tebou nehodlám ověřovat. Jsi pro nás moc důležitý. Co bychom dělali, kdybys zrovna *ty* ze všech gholů tak bláznivě zahodil vlastní život?"

„Ale když mě budeš tolik chránit, nikdy nedostaneš, co potřebuješ. Jízda na červovi mi mohla vrátit vzpomínky, tím jsem si jistý."

„Tys oživila Yueha," ukázala Chani na Sheeanu. „Proč ne Usúla? Je starší."

„Yueh byl postradatelný a my nevěděli, co děláme. Už jsme vypracovali zvláštní plány na probuzení Lieta-Kynese a Stilgara a pokud s nimi uspějeme, můžou následovat další – včetně Thufira Hawata a tebe, Chani. Jednoho dne dostane šanci i Paul Atreides. Ale až potom, až si budeme jistí."

„Co když na to nebudeme mít čas?" Paul od nich vyrazil pryč a po cestě si oklepával písek a prach ze svých nových filtršatů.

Duncana probudil hlasitý signál u dveří do jeho kajut. Nejprve si pomyslel, že za ním znovu přišla Sheeana, navzdory jejich vzájemným výhradám. Odsunul dveře a připravil se na hádku.

Stál tam Paul v replice atreidské vojenské uniformy, což v Duncanovi okamžitě vyvolalo pocit úcty a oddanosti. Mladý muž se tak oblékl schválně. Ghola byl teď téměř stejného věku jako Paul, když Arrakén padl do rukou prohnaných Harkonnenů. První Duncan tehdy zahynul, když ho a jeho matku bránil.

„Duncane, tvrdíš, žes byl můj blízký přítel. Tvrdíš, žes znal Paula Atreida. Tak mi teď pomoz." Mladý muž uchopil zdobně vyřezávaný jílec ze slonoviny a vytáhl z pochvy u pasu modravě bílou křišťálovou dýku.

Duncan na ni zůstal ohromeně hledět. „Krispel? Vypadá… je pravý?"

„Chani ho vyrobila ze zubu červa, který Sheeana našla v nákladovém prostoru."

Duncan se v údivu dotkl prsty čepele, zaznamenal, jak je pevná a ostrá. Přejel palcem po ostří a schválně se řízl. Nechal na mléčně bílou dýku ukápnout kapku krve. „Podle staré tradice se krispel nesmí nikdy zastrčit, aniž by ochutnal krev."

„Já vím." Paul se tvářil utrápeně, když si bral zbraň zpátky a strkal ji do pochvy. Po chvilce váhání vyhrkl, co přišel říci. „Proč mě Bene Gesserit neprobouzí, Duncane? Potřebuješ mě. Všichni na této lodi mě potřebují."

„Ano, mladý pane Paule. Opravdu tě potřebujeme, ale potřebujeme tě *živého*."

„Potřebujete moje schopnosti, a to co nejdřív. Byl jsem Kwisatz Haderach a tento ghola má stejnou genetickou výbavu. Jen si představ, jak bych mohl pomoci."

„Kwisatz Haderach..." Duncan si povzdechl a posadil se na postel. „Sesterstvo se ho snažilo tvořit celá staletí, ale zároveň se ho děsilo. Umí údajně překlenout prostor a čas, vidět do minulosti a do budoucnosti, na místa, kam si ani Ctihodná matka netroufá se podívat. Prostřednictvím brutální síly nebo záludnosti dokáže vytvořit spojení mezi nejrozdílnějšími frakcemi. Je to všehochuť obrovských sil."

„Ať jsou ty síly jakékoli, já je potřebuju, Duncane. A kvůli tomu vyžaduju svoje vzpomínky. Přesvědč Sheeanu, aby to příště vyzkoušela se mnou."

„Ona udělá, co udělá, a v době, kterou si sama vybere. Přeceňuješ můj vliv na Sestry."

„Ale co když nás síť toho Nepřítele úplně chytí? Co když je Kwisatz Haderach naše jediná naděje?"

„Leto II. byl taky Kwisatz Haderach, přestože jste se ani ty, ani tvůj syn nevykubali přesně tak, jak Bene Gesserit zamýšlel. Sestry se moc bojí každého, kdo projeví nezvyklé schopnosti." Zasmál se. „Po Rozptylu, když Sesterstvo přivedlo zpátky velkého Duncana Idaha, mě některé z nich dokonce nařkly, že *já* jsem Kwisatz Haderach. Zabily jedenáct mých gholů, buď prostřednictvím benegesseritských kacířek, nebo tleilaxanských intrikánů."

„Ale proč ty schopnosti nechtějí? Myslel jsem –"

„Ony je chtějí, Paule, ale jen za pečlivě ovládaných okolností." Mladý muž vypadal nesmírně ztraceně a zoufale a Duncana to bralo u srdce.

„Bez své minulosti nemůžu nic dělat, Duncane. Pomoz mi ji získat zpátky! Část té minulosti jsi prožil se mnou. Pamatuješ si to."

„Jistě, pamatuju si to moc dobře." Duncan si propletl prsty za hlavou a zaklonil se. „Pamatuju si tvůj křest na Caladanu, poté co tě jako nemluvně málem zabili imperiální intrikáni. Pamatuju si, jak byla celá rodina vévody Leta ohrožena za Války assassinů. Měl jsem tu velikou čest odvézt tě do bezpečí, vypravili

jsme se spolu do divočiny Caladanu. Žili jsme u tvé vyhnané babičky Heleny a skrývali se mezi caladanskými primitivy. Tehdy jsme se spolu tolik sblížili. Ano, pamatuju si to moc dobře."

„Já ne," povzdechl si Paul.

Duncan vypadal, že uvízl ve smyčce vlastních minulých životů. Caladan... Duna... Harkonnenové... Alia... Hayt. „Víš, o co mě žádáš, když chceš své vzpomínky, svůj život? Tleilaxané vytvořili mého prvního gholu jako vražedný nástroj. Zmanipulovali mě, protože jsem byl tvůj přítel. Věděli, že mě nemůžeš odehnat, i když jsi pochopil tu léčku."

„Já bych tě neodehnal, Duncane."

„Měl jsem už na tebe vytažený nůž, připravený zaútočit, ale v poslední chvíli jsem se střetl sám se sebou. Naprogramovaný vrah Hayt se stal věrným Duncanem Idahem. Nedokážeš si představit tu agónii!" Namířil přísně prst na mladého muže. „Oživení tvé minulosti bude vyžadovat podobnou krizi."

Paul zaťal zuby. „Jsem na to připravený. Nebojím se bolesti."

Duncan svraštil čelo a řekl: „Jsi moc sebejistý, mladý Paule, protože tě podporuje tvá Chani. Díky ní jsi pevný a spokojený – a to je vážný nedostatek. Naopak se podívej na Yueha. Bojoval proti probuzení každým vláknem své bytosti, a právě to ho oživilo. Ale ty... jakou páku mohou použít na tebe, Paule Atreide?"

„Budeme prostě muset něco vymyslet."

„Jsi vážně připravený to přijmout?" Duncan se naklonil kupředu a řekl bez slitování: „Co když jediný způsob, jak můžeš oživit svou minulost, je ten, že budeš muset Chani *ztratit*? Co když ti musí vykrvácet v náruči, aby sis dokázal vzpomenout?"

Nejvíc ze všeho potřebuji, aby můj otec věděl, že nese-lžu. Nechci, aby umíral s vědomím, že nejsem hoden jeho genů.

GHOLA SCYTALEA,
bezpečnostní výslech na nelodi

„Musí se to postavit podle přesných kritérií," tvrdil starý Tleilaxan. Hlas mu přeskočil. „*Přesných* kritérií!"

„Já se o to postarám, otče." Teprve třináctiletý ghola obsluhoval degenerujícího Pána, sedícího na tvrdém křesle. Starý Scytale odmítal ulehnout, dokud nebudou zkonstruovány tradiční máry pro jeho tělo. Schválně zamykal své strohé obytné prostory, aby se do nich nikdo nedostal. Během svých posledních dnů nestál o vyrušování ani o obtěžování.

Orgány, klouby a kůže tleilaxanského Pána začínaly stále více selhávat. Připomínalo mu to neloď, která jako by se též pomalu hroutila a její systémy vypovídaly službu, vzduch unikal do vesmíru, voda se nevysvětlitelně ztrácela, stejně tak zásoby jídla. Někteří paranoidnější uprchlíci viděli v každém poblikávajícím světelném panelu sabotáž a mnoho z nich svá podezření vztahovalo na Tleilaxana. Měl tak další důvod k reptání. Aspoň že už brzy bude po něm.

„Myslel jsem, žes říkal, že už jsou máry hotové. To se nedá uspěchat."

Teenager sklonil hlavu. „Nestrachuj se. Postupuji podle přísných zákonů šaríjatu."
„Tak mi je tedy ukaž."
„Tvé vlastní máry? Ale ty mají nést tvoje tělo, teprve až… až…"
Starý Scytale se na něj zlostně zahleděl temnýma očima. „Vynech ty zbytečné city! Nechal ses do toho moc vtáhnout. Je to ostuda."
„Copak o tebe nemám pečovat, otče? Vidím tvou bolest –"
„Přestaň mi říkat otče. Mysli na mě jako na *sebe samého*. Jakmile se staneš mnou, nebudu mrtvý. Není třeba prolévat slzy. Každé naše vtělení je na jedno použití, dokud řada paměti pokračuje bez přerušení."
Mladý Scytale se pokoušel znovu nabýt rovnováhy. „Stejně jsi pro mě otec, bez ohledu na to, jaké vzpomínky jsou ve mně pochovány. Přestanu to tak cítit, až se mi vrátí můj starý život?"
„Jistě. V tu úžasnou chvíli pochopíš pravdu – a své závazky." Scytale popadl mladého muže za košili a přitáhl si jeho tvář k sobě. „Kde jsou tvé vzpomínky? Co když zítra zemřu?"
Starý Scytale věděl, že smrt je za dveřmi, ale stejně dramatizoval svou slabost, pokoušel se svého nástupce šokovat. Předčasná stavba pohřebních nosítek byla jen další pokus o vyvolání krize. Kdyby tak mohli být spolu na Tleilaxu, tam by dokonalé zahloubání do svatých tradic Velké víry stačilo na spuštění i těch nejtvrdošíjnějších gholů. Na palubě této bezbožné nelodi se obtíže zdály být nepřekonatelné.
„Nemělo to trvat takhle dlouho."
„Zklamal jsem tě."
Uslzené oči zaplály. „Zklamáváš nejen mě, ale i své lidi. Jestli se neprobudíš, celá naše rasa – naše celá historie a všechny znalosti v mé mysli – zmizí z vesmíru. Chceš mít na svědomí takovou věc? Od-

mítám uvěřit, že by se k nám Bůh natolik obrátil zády. Náš osud bohužel závisí na tobě.“

Ghola vypadal sklíčeně, jako by mu na ramenou spočívala nesnesitelná tíha. „Dělám všechno, co umím, abych toho cíle dosáhl, *otče*.“ Schválně ho tak oslovil. „A dokud se mi to nepovede, musíš se ze všech sil snažit udržet se naživu.“

Konečně projevuje trochu síly, pomyslel si Scytale hořce. *Ale to nestačí.*

O několik dní později stál ghola u smrtelné postele svého otce, u své vlastní smrtelné postele. Připadalo mu, jako by se sám na sebe díval zvenčí, pozoroval, jak mu každou chvíli z těla víc a víc uniká život. Chlapec z toho měl pocit zvláštní rozpolcenosti.

Od té doby, kdy se vynořil z axolotlské nádrže, miloval Scytale jen jedinou osobu: sebe sama... své starší já a současně i já, kterým se měl stát. Ten degenerující muž mu předal buňky vlastního těla, buňky, které nesly všechny jeho vzpomínky a zkušenosti, všechny znalosti Tleilaxanů.

Ale nepředal mu klíč, kterým se odemykaly. Jakkoli tvrdě se mladý ghola snažil, jeho vzpomínky se tvrdošíjně odmítaly vynořit. Chňapl starého muže za ruku. „Ještě ne, otče. Zkoušel jsem to znovu a znovu.“

Starý Scytale se téměř nevidoucíma očima zabodl do svého protějšku. „Proč mě... tolik zklamáváš?“

Yueh se už vzkřísil ke svému starému životu a dva další gholové – Stilgar a Liet-Kynes se právě teď podrobovali jitření starých záležitostí. Jak mohly pouhé čarodějky uspět tam, kde tleilaxanský Pán selhal? Benegesseriťanky nikdy nemohly být tak obratné ve spouštění přívalu zážitků. Pokud to Scytale ne-

dokáže, budou Tleilaxané odsunuti na smetiště historie.

Starý muž na posteli kašlal a sípal, mladý se k němu zblízka nakláněl a po tvářích mu tekly slzy. Starý Scytale plival krev. Jeho zklamání a naprosté zoufalství byly přímo hmatatelné.

Neodbytný signál u dveří oznámil příchod dvou sukovských doktorů. Obrýleného rabbiho jeho povinnosti očividně znechucovaly, kdežto mladý Yueh působil, že je ještě stále otřesen nedávným návratem vzpomínek. Scytale jim viděl na očích, že oba vědí, že starý Pán už brzy zemře.

Mezi čarodějkami byly i další sukovské doktorky, ale Scytale trval na tom, že se nechá ošetřovat jen rabbim a jen v případě, když to bude naprosto nutné. Všichni pro něj byli nečistí *póvindá*, ale rabbi alespoň nebyl odporná *ženská*. Možná by Scytale mohl dát před tím starým židem přednost Wellingtonu Yuehovi. Starý tleilaxanský Pán se musel smířit s jistým zdravotním vyšetřením, i kdyby jen proto, aby se udržel naživu, dokud se jeho „syn" neprobudí.

Scytale zvedl hlavu. „Jděte pryč! Modlíme se."

„Myslíš si, že mi dělá radost ošetřovat gholy? Nečisté Tleilaxany? Myslíš si, že tady *chci* být? Pro mě za mě si můžete oba umřít!"

Yueh popošel kupředu se zdravotním kufříkem a odsunul mladšího Scytalea stranou, aby mohl zkontrolovat známky životních funkcí umírajícího muže. Rabbi za Yuehem mžoural supíma očima za brýlemi. „Už to nebude dlouho trvat."

Takový divný starý svatý muž, pomyslel si mladý Scytale. I přes pach dezinfekce, léků a nemoci jaksi zvláštně zaváněl.

Yueh řekl soucitně: „Nemůžeme toho moc udělat."

Starý Scytale zalapal po dechu a zaskřehotal: „Tleilaxanský Pán by neměl být tak slabý a vetchý. Je to... nepatřičné."

Jeho mladý protějšek se znovu pokoušel spustit proud vzpomínek, protlačit si je do mozku čirou silou vůle, jak se pokoušel udělat už nesčetněkrát předtím. Ta důležitá minulost tam někde musí být, pochovaná hluboko uvnitř. Ale necítil žádné šimrání možností, žádné jiskření úspěchu. *Co když tam vůbec nic není?* Co když se něco hrozně moc nepovedlo? Puls mu divoce tepal a zmocňovala se ho panika. Není dost času. Vůbec není dost času.

Pokoušel se tu myšlenku zarazit. Tělo skýtá dostatek buněčného materiálu. Mohou vytvořit další gholy Scytalea, zkoušet to znovu a znovu, bude-li třeba. Ale pokud se jeho vzpomínky nevynoří na povrch, proč by měl mít nějaký identický ghola bez vedení originálu víc štěstí?

Jsem jediný, kdo zná Pána tak důvěrně.

Chtělo se mu Yuehem zatřást, zeptat se, jak se mu povedlo vzpomenout si na minulost. Slzy mu teď tekly naplno, padaly starému muži na ruku, ale Scytale věděl, že ty slzy nestačí. Otcova hruď se křečovitě otřásala téměř nepostřehnutelným smrtelným chrčením. Přístroje hučely intenzivněji a údaje na nich kolísaly.

„Dostal se do kómatu," hlásil Yueh.

Rabbi přikývl. Jako kat oznamující své plány řekl: „Je moc slabý. Teď už zemře."

Ve Scytaleovi pokleslo srdce. „Vzdal to se mnou." Jeho otec se nikdy nedozví, jestli teď uspěje. Zahyne v úvahách a ve starostech. Poslední velká pohroma v dlouhé řadě potíží, které dopadly na tleilaxanskou rasu.

Sevřel starému muži ruku. Byla tak studená, příliš studená. Cítil, jak z ní uniká život. *Zklamal jsem!*

Scytale jako omráčený klesl na kolena vedle postele. Ve svém naprostém zoufalství věděl s absolutní jistotou, že nikdy nevzkřísí vzdorné vzpomínky. Sám ne! *Je to ztraceno! Navždycky ztraceno! Všechno, co*

tvořilo velkou tleilaxanskou rasu. Nedokázal unést tíhu toho neštěstí. Tvrdá skutečnost vlastní porážky se mu jako skleněné střepy zavrtávala do srdce.

Najednou tleilaxanský mladík cítil, jak se v něm cosi mění, jak mu mezi spánky vybuchuje exploze. Tou mučivou bolestí vykřikl. Nejprve si myslel, že i on sám umírá, ale místo toho, aby ho spolkla temnota, cítil, jak se v jeho vědomí jako ničivý požár rozhořívají nové myšlenky. Vzpomínky proudily zpátky jako rozmazané skvrny, ale Scytale každou z nich sevřel, znovu ji absorboval a zapracoval do synapsí svého mozku. Vzácné vzpomínky se vracely tam, kam odjakživa patřily.

Otcova smrt otevřela bariéry. Scytale konečně získal to, co měl vědět, důležitou databázi tleilaxanského Pána, všechny prastaré taje své rasy.

Naplněný pýchou a novým pocitem důstojnosti se zvedl. Otřel si horké slzy a shlédl na svou ochablou kopii na posteli. Nic víc než zvadlá slupka. Už toho starce dál nepotřeboval.

Tyto gholovské děti obsahují staré duše, ne nepodobné hlasům ze Zděděných vzpomínek Ctihodných matek. Výzvou je dostat se k těm duším a využít je.

LODNÍ DENÍK,
záznam Duncana Idaha

Wellington Yueh ve štíhlém těle teenagera, naplněném vzpomínkami na dlouhý život a na vinu za to, co napáchal, kráčel pomalu a pečlivě. Každý krok ho přivedl blíž ke chvíli, které se děsil. Kůže na čele ho pálila v místě, kde měl mít vytetovaný kosočtverec. Aspoň že už víc nepředváděl tu lež.

Yueh věděl, že kdyby chtěl někdy tento život odlišit od své chybami naplněné minulosti, musel by se vyrovnat s hroznými věcmi, které vykonal.

Tady, o tisíce let později a na druhé straně vesmíru, kolem něj žil celý rod Atreidů: Paul Atreides, lady Jessica, Duncan Idaho, Thufir Hawat. Aspoň že vévoda Leto nebyl oživen jako ghola. Zatím ne. Yueh měl pocit, že by se nedokázal podívat do očí muže, kterého zradil.

Už tak dost tvrdé bude čelit Jessice.

Yueh se těžkopádně vlekl k jejím kajutám. Vpředu slyšel hlasy, dětské hihňání a ženské výtky. Najednou se z jedněch dveří vybatolila malá Alia a ztratila se v dalších, následovaná spílající proktorkou. Dvouletá dívenka byla předčasně vyspělá, měla v sobě náznak

génia, kterým byla první Alia. Nasycení kořením v axolotlské nádrži ji nějak pozměnilo, neměla však všechny Zděděné vzpomínky svých předchůdkyň. Proktorka šla za ní a zavřela za nimi dveře. Ani jedna z nich se na Yueha nepodívala.

Alia měla být poslední narozený ghola. Od hrůzné vraždy tří nádrží a nenarozených dětí byl program pozastaven. *Aspoň tenhle zločin nemám na svědomí.* Ale benegesseriťanky s tím programem brzy začnou znova. Už probíraly, které buňky implantují do nových axolotlských nádrží. Irulán? Samotného Imperátora Shaddama? Hraběte Fenringa... nebo někoho mnohem horšího? Yueh se při tom pomyšlení zachvěl. Bál se, že čarodějky překročily reálnou potřebu a teď si jenom pohrávají se životy, daly přednost své příšerné zvědavosti před opatrností.

Zastavil se před Jessičinými kajutami a sbíral odvahu. *Budu svému strachu čelit.* Není to část litanie, kterou čarodějky tak často citují? Ve svých současných gholovských vtěleních si byli Jessica a Yueh natolik blízcí, že se mohli považovat za přátele. Ale od té doby, co se zase stal doktorem Wellingtonem Yuehem, bylo všechno jinak.

Teď mám druhou šanci, pomyslel si. *Ale má cesta k vykoupení je dlouhá a svah tuze strmý.*

Jessica otevřela dveře, když se ozval jeho signál. „Ach, nazdar, Wellingtone. Čteme si tu zrovna s vnukem holoknihu o Paulových mladých letech, jednu z těch, jaké věčně sepisovala princezna Irulán." Pozvala ho dovnitř, kde uviděl Leta II. sedět se zkříženýma nohama na koberci na zemi. Leto byl samotář, se svou „babičkou" však trávil dost času.

Yueh sebou nervózně škubl, když za nimi zavřela dveře, jako by chtěla zpečetit jeho zkázu a zabránit mu v úniku. Hleděl do země, zhluboka si povzdechl a pak řekl: „Rád bych se ti omluvil, má lady. I když vím, že mi nikdy nemůžeš odpustit."

Jessica mu položila ruku na rameno. „Už to máme za sebou. Nemůžeš nést vinu za věci, které se staly tak dávno. To jsi ve skutečnosti nebyl ty."

„Ale ano, protože si to teď všechno pamatuju! My gholové jsme byli vytvoření za jediným účelem a musíme přijmout následky."

Jessica se na něj netrpělivě podívala. „Všichni víme, cos udělal, Wellingtone. Já jsem se s tím smířila a odpustila ti už dávno."

„Ale uděláš to znova, až si *vzpomeneš*? Jeden den se zámky tvé mysli otevřou, ty strašné staré rány. Musíme čelit vině, kterou nám nechali naši předchůdci, nebo nás zničí věci, které jsme nikdy neudělali."

„Pro nás pro všechny je to nezmapované teritorium, ale myslím, že všichni máme spoustu věcí na napravování." Pokoušela se ho utěšit, ale měl pocit, že si to nezaslouží.

Leto zastavil hologram a se záhadnou inteligencí k němu vzhlédl. „No, já převezmu odpovědnost jenom za to, co jsem *udělal* v tomhle životě."

Jessica se natáhla a jemně se dotkla Yuehovy tváře. „Nemůžu porozumět tomu, čím jsi prošel, čím ještě pořád procházíš. Ale myslím, že to brzo taky poznám. Měl bys myslet na to, čím bys *chtěl* být, ne na to, čím se bojíš být."

Znělo to od ní velice jednoduše, ale přes své nejlepší snahy předtím zklamal. „Co když provedu něco špatného i v tomto životě?"

Jessičin výraz ztvrdl. „Pak ti už nepomůže nikdo."

Myslíš si, že máš oči otevřené, a přesto nevidíš.

BENE GESSERIT,
napomenutí

Voda narážela na černý útes na Buzzellu a vysílala vzhůru spršku jemné tříště. Matka velitelka Murbella stála s kdysi zostuzenou Sestrou na okraji zátoky a pozorovala, jak fibiáni skotačí v hluboké vodě. Obojživelní tvorové společně plavali, kluzcí a hladcí, potápěli se pod mořské vlny a pak znovu vyráželi nad hladinu.

„Milují svou novou svobodu," poznamenala Corystová.

Jako delfíni v prastarých mořích Země, pomyslela si Murbella a obdivovala jejich těla. Lidská… a přitom tak dramaticky jiná.

„Víc mě baví pozorovat je, jak sklízejí súkameny." Nastavila tvář slanému větru. Sbíraly se šedé mraky, ale vzduch byl ještě teplý a vlhký. „V téhle válce máme nesmírné závazky. Náš úvěr se napíná až do krajnosti a někteří naši nejdůležitější dodavatelé nepřijmou nic než tvrdou měnu – jako jsou súkameny."

V měsících po opuštění Oculiatu cestovala Matka velitelka z planety na planetu, studovala obranu lidstva. Místní králové, prezidenti a vojenští diktátoři, vědomí si veliké hrozby, poskytovali nezávislé bojové lodě, které se přidávaly k nově konstruovaným

plavidlům Gildy, vycházejícím z loděnic na Uzlu. Každá vláda a sdružení spojeneckých planet se usilovně snažily vynalézt nebo získat novou výzbroj, která by se dala nasadit proti Nepříteli, ale dosud se nic neukázalo jako dostatečně účinné. Iksané pořád testovali Vyhlazovače, zjistilo se, že jejich výroba je mnohem obtížnější, než se čekalo. Murbella neustále požadovala více práce, více materiálu a obětí. Nebude to stačit.

A válka pokračovala. Nákazy se šířily. Flotily strojů ničily každý lidmi obývaný svět, na který narazily. Poblíž okraje jedné z hlavních bojových zón šikovaly tři další Sheeany lid, uvězněný mezi kladivem a kovadlinou, ale bez užitku. Od počátku Omniova tažení po vesmíru nemohla Murbella vyhlásit ani jediné jasné vítězství.

V nejbezútěšnějších chvílích jí připadaly šance ubohé a překážky nezdolatelné. Před tisíciletími čelili bojovníci Služebnického džihádu podobně beznadějné situaci a lidstvo zvítězilo jedině tím, že se smířilo s hrůznou cenou. Odpálilo nesčetné atomové zbraně, které zničily nejen myslící stroje, ale i biliony lidských bytostí, držených v otroctví. Pyrrhovo vítězství zanechalo v lidské duši hrůzné stigma.

A teď, nehledě na tu monumentální oběť, byl Omnius zpátky jako škodlivý plevel, jehož kořeny nebyly nikdy zničeny. Vzhledem k postupu myslících strojů bude lidská rasa v příštím roce nebo dvou přinucena ke konečnému zúčtování.

Jakmile iksanští průmyslníci dodají své dlouho očekávané Vyhlazovače, veškeré sebrané vojenské síly z jednotlivých planet vytyčí hranici ve vesmíru. Osobně se nemohla té příležitosti dočkat.

„Naše dodávky súkamenů poslední dva roky každý měsíc rostou." Corystová mluvila a přitom nespouštěla oči ze skotačících vodních tvorů. „Fibiáni jsou výkonnější, když je teď Ctěné matre přestaly týrat.

A nikdy dřív si takhle nehrávali. Považují moře Buzzellu za svůj domov, ne za vězení."

Corystová, bývalá chovná matka, poslaná sem do vyhnanství za zločin pokusu ponechat si vlastní dítě, se stala spolehlivou poradkyní pro sklízení súkamenů. Dohlížela na třídění, čištění a balení perleťově třpytivých drahokamů, které byly pravidelně dodávány obchodníkům z CHOAM.

„Stejně potřebujeme víc súkamenů."

„Promluvím s fibiány, Matko velitelko. Vysvětlím jim, že jich potřebujeme hodně, že se Nepřítel blíží. Kvůli mně by mohli pracovat tvrději." Úsměv Corystové byl zvláštně nečitelný. „Požádám je o to jako o laskavost."

„A bude to fungovat?"

Druhá Sestra pokrčila rameny. Fibiáni vyskočili vysoko do vzduchu a ponořili se zpátky do vody. Corystová na ně zamávala a zasmála se. Zdálo se, že si uvědomují, že je pozoruje. Na hladině se lesklo sluneční světlo. Pořádají snad tihle fibiáni nějaké zvláštní představení?

Úplně znenadání se z hlubin poblíž cákajících tvorů vynořilo cosi obrovského a hadovitého. Nad vlny se zvedla bezoká hlava, v kulaté tlamě se zaleskly křišťálové zuby. Hlava pátrala kolem sebe, ploutvemi zakončené žaberní chlopně cítily vibrace jako mořský had z prastarých legend.

Murbella zatajila dech. K jejímu úžasu to připomínalo písečného červa z Rakis, ale jen zhruba deset metrů dlouhého – a pozměněného tak, že mu to umožňovalo život ve vodě. Nemožné! Mořský červ?

Corystová se freneticky rozběhla ze skal dolů a brodila se příbojem. Fibiáni už monstrum zahlédli a pokusili se odplavat. Červ vyrazil za nimi a na zelenkavých prstencích se mu leskla vodní tříšť.

Z hlubin vod se vynořila dvě další vlnící se monstra a obklopila fibiány. Vodní lidé se shlukli do

obranné formace. Jeden muž s jizvou na čele vytáhl široký nůž s rovnou čepelí, užívaný na ořezávání cholisterů na dně oceánu. Ostatní fibiáni se oháněli vlastními zbraněmi, proti mořskému hadovi však vypadaly směšně.

Corystová, po kolena ve vodě, uklouzla na kamenech, slizkých od řas. Murbella běžela za ní a přitom stále upírala pohled na to, co viděla ve vodě. „Co je to za tvory?"

„Monstra! Nikdy dřív jsem je neviděla."

Zjizvený fibiánský samec vydal hlasitý rozechvělý zvuk a s ostrým prásknutím plácl rukou s plovací blánou do vody. Shluknutí fibiáni se dali na útěk jako vylekané hejno ryb, několik se jich ponořilo pod hladinu, jiní plavali bleskurychle přes vlny.

Přestože plovoucí červi neměli oči, věděli, kde se fibiáni nacházejí. Jako rozmazané skvrny, pouhá mihnutí dlouhých hadovitých těl stíhali vodní dělníky a hnali je ke kamenitému pobřeží.

Murbella a Corystová pozorovaly, jak největší červ vyrazil vpřed a popadl jednoho fibiána, nabral ho do vlhkého hrdla. Ostatní červi zaútočili jako skupina zdivočelých žraloků.

Murbella se přebrodila ke Corystové a popadla ji za rameno, aby jí zabránila plavat dál do vířící se vody. Obě byly bezmocné, nedokázaly tomu násilí zabránit. „Moje mořské dítě," zasténala Corystová.

Mořští červi sebou při krmení házeli a cákali. Murbelle olízly nohy krvavé vlny. Odtáhla vzlykající Corystovou zpátky na břeh.

Planeta není jenom položka ke studiu. Spíš je to nástroj, možná dokonce zbraň, s níž můžeme zanechat svou značku v galaxii.

LIET-KYNES, PŮVODNÍ

Nyní, když Stilgar a Liet-Kynes získali zpátky své gholovské vzpomínky, stali se na nelodi experty na přísnou recyklaci, na co nejlepší využití jejich omezených zdrojů. Podpůrné systémy *Ithaky* byly zkonstruovány génii z Rozptylu, následníky těch, kteří přežili hrůzné časy Hladomoru. Vysoce účinná technologie mohla sloužit cestujícím a posádce dlouhou dobu, dokonce i s ohledem na rostoucí počet pasažérů. Ne však tváří v tvář záměrné sabotáži.

Vysoký a štíhlý Stilgar s tělem mladíka a letitýma očima naíba působil, že je připraven pustit se do výpravy na poušti. On a Liet-Kynes byli svázáni nejprve společnými zájmy a nedávno i svou probuzenou minulostí. Liet nechtěl mluvit o kritické situaci, jejímž prostřednictvím ho Sheeana probudila – byla to záležitost příliš důvěrná, dokonce i na blízké přátele.

Co se týkalo Stilgara, ten nemohl zapomenout, co mu čarodějky provedly. Do hloubi bytosti byl pouštním člověkem Arrakis. Pod dohledem Vrchní proktorky Garimiové studoval svou minulost mladého člena komanda proti Harkonnenům, později

naíba a pak pomocníka Muad'Diba. Ale v zájmu spuštění gholovských vzpomínek se ho Sestry pokusily *utopit.*

Sheeana a Garimiová mu u recyklačního rezervoáru naplněného vodou přivázaly ke kotníkům závaží. Stilgar se bránil, ale čarodějky pro něj byly víc než dostatečným soupeřem. „Co jsem provedl? Proč mi tohle děláte?"

„Objev svou minulost," řekla Sheeana, „nebo zemřeš."

„Bez svých vzpomínek jsi k ničemu a bude líp, když se utopíš," řekla Garimiová. Pak ho hodily do nádrže.

Stilgar se nedokázal zbavit závaží na kotnících a rychle šel ke dnu. Ze všech sil bojoval, ale voda byla všude, dusivější než nejhustší mračno písku. Zoufale se snažil vykouknout nahoru, ale rozeznal jen nejasně se mihotající postavy dvou žen. Nikdo mu nepodal pomocnou ruku.

Plíce protestovaly, snášela se na něj temnota. Stilgar sebou divoce házel a každou vteřinou slábl. Dychtil po dechu. Chtěl vykřiknout – *potřeboval* to – ale chyběl mu vzduch. Z otevřených úst mu vycházely vydechnuté bubliny. Když už to bylo víc než nesnesitelné, vdechl do plic hluboký doušek vody, naplnil si jí dýchací cesty. Neviděl žádnou cestu ven z nádoby –

– a najednou už to nebyla nádoba, ale široká, hluboká řeka. Uvědomil si, že taková byla na jedné z planet, kde bojoval za Muad'Dibova džihádu. Pochodoval s regimentem caladanských vojáků a potřebovali přebrodit řeku. Voda byla hlubší, než kdokoli čekal, a všichni šli pod hladinu. Jeho druhové, kteří měli plavání v krvi, si z toho nic nedělali, dokonce se smáli, zatímco postupovali ke břehu. Ale Stilgara to stáhlo pod vodu. Natahoval se, lapal po dechu. Tehdy se také nadechl vody a málem se utopil –

Konečně Sheeana vytáhla Stilgara z nádrže a vypumpovala mu plíce. Sukovská doktorka jí i Garimiové vynadala, když mladého gholu oživovala. Převalily ho a on vyzvrátil nakyslé doušky vody. Málem se nedokázal ani zvednout na kolena.

Když se pak zabodl pohledem do Sheeany, nebyl už jen jedenáctiletý chlapec. Byl to naíb Stilgar.

Když se pak setkal s též už oživeným Lietem, bál se Stilgar zeptat, jaké hrozné martyrium musel přetrpět přítel…

Nyní spolu mířili do velkého nákladního prostoru podívat se na červy, jako už tolikrát předtím. Vysoko položená pozorovací místnost patřila k jejich oblíbeným místům, zvlášť teď. Ohromní červi v nich vyvolávali silné a atavistické pocity.

Když se přiblížili, nasál Stilgar konejšivou vůni horkého suchého vzduchu se zřetelnými pachy červů a skořice. Krátce se usmál té chvilkové nostalgii, ale potom se zamračil. „Tohle bych neměl cítit."

Liet ho dohnal. „Tohle prostředí má být pečlivě regulováno. Pokud těsnění prosakuje, mohla by se do nákladového prostoru dostat vlhkost." Další porucha, po takové spoustě jiných!

Spěchali do technické místnosti a našli tam mladého Thufira Hawata, jak dohlíží na opravy. Dvě benegesseritské Sestry a Levi, jeden z uprchlých židů, se snažili instalovat pláty náhradního plaskla. Nanášeli silné vrstvy tmele kolem oken vysoko nad nákladovým prostorem. Thufir se mračil.

Stilgar popošel výhružně dopředu. Úkol monitorovat písečné červy a recyklační systémy byl všeobecně vyhrazen pro něj a Lieta. „Proč jsi tady, Hawate?"

Thufir vypadal, že ho ten chladný obviňující tón fremenova hlasu překvapil. „Někdo polil těsnění kyselinou. Zničilo to nejenom tmel, ale i části plaskla a pláty zdi."

„Zalepili jsme to včas," řekl Levi. „Našli jsme i načasovaný přístroj, který měl do nákladového prostoru vyprázdnit jeden vodní rezervoár a zaplavit ho."

Stilgar se celý třásl vztekem. „To by bylo červy zabilo!"

„Prověřil jsem systémy osobně sotva před dvěma dny," řekl Liet. „To není žádná obyčejná porucha systému."

„Není," souhlasil Thufir. „Náš sabotér je zase v akci."

Zatímco Stilgar přejel podezíravým pohledem po shromážděných lidech, Liet pospíchal k přístrojovým panelům, aby zkontroloval pouštní prostředí. „Zdá se, že nedošlo k žádnému trvalému poškození. Údaje jsou pořád v rozmezí, které ti tvorové snášejí. Čističe brzy upraví vzduch na požadovanou úroveň."

Stilgar si dal zvlášť záležet na prohlídce nového těsnění a shledal, že je dostatečné. S Lietem si vyměnili pohled, který prozrazoval, že musí být obezřetní před každým člověkem na palubě. *Kromě nás dvou navzájem,* rozhodl se Stilgar.

Kdysi dávno, když se s Lietem poznali, prožili během boje proti hanebným Harkonnenům spoustu dobrodružství. Liet stejně jako otec vedl dvojí život, působil jako imperiální planetolog a soudce změny a přitom maloval pouštním lidem impozantní sny. Liet byl také otec Chani. Gholovská fremenská dívka se na něj sice ještě nepamatovala, ale on si na ni vzpomínal a díval se ni se zvláštní, věčností poznamenanou láskou.

Stilgar, rozčilený ze štiplavých pachů kyseliny a tmelu, se zasmušile obrátil od pozorovacího okna. „Odteď budu spát tady. Nenechám Šaj-hulúda zemřít, dokud budu dýchat."

„Já pracuji s bašárem. Musí přece existovat nějaká stopa, takže ji stačí jen najít. A kyselina byla získaná

ze zabezpečených skladů, takže tam možná budou otisky prstů nebo genetické stopy.“ Thufirovy rty nebyly poskvrněny červení po sapfó, jeho kůže nepůsobila sešle, oči nebyly unaveny věkem a zkušenostmi jako na známých starých portrétech. „Možná že bezpečnostní kamery zachytily sabotéra, jak vklouzl na pozorovací palubu. Jakmile ho chytím, bude se nám všem lépe spát.“

„Ne,“ řekl Stilgar. „I potom se budu mít na pozoru.“

Náhle oživené strašné sabotáže pokračovaly desítkami způsobů a v náhodných místech po celé veliké lodi, až měli všichni nervy napnuté k prasknutí. Benegesseriťanky byly ostražité a opatrné, zatímco rabbi kázal rostoucímu počtu svých následovníků o špezích a zabijácích, kteří mezi nimi číhají.

Duncan studoval údaje a procházel projekce. Znovu uvažoval, jestli na palubě nemůže být jeden nebo víc Tvarových tanečníků – Psovodů, kteří unikli z vraku havarované lodi. Kde ještě by se takový sabotér mohl skrývat? Po letech pátrání už Duncanovi a Tegovi došly nápady. Jak se ten nepřítel může vyhýbat bezpečnostním snímačům, výslechům Mluvčích pravdy a energickému pátrání? Při několika podezřelých incidentech bylo v nepřístupných oblastech vidět rozmazanou postavu, ale ani přiblížení nedokázalo zostřit rysy tváře tak, aby se dala poznat.

Ten sabotér zřejmě přesně věděl, kde a kdy udeřit. A nekonečná řada drobných selhání a malých nešťastných náhod, z nichž si každá vybrala svou daň, pomalu osazenstvo lodi vyčerpávala.

Jednou snímače zaznamenaly cosi, co vypadalo jako člověk, který se tajně pohybuje po chodbě poblíž

ovládacího panelu čističek vzduchu a přístrojů na jeho cirkulaci. Měl na sobě tmavé oblečení a upnutou kuklu, která mu zakrývala většinu tváře, nesl si dlouhý stříbrný nůž a páčidlo a nakláněl se kupředu proti těžkému proudu vzduchu. Pak ten muž hladce jako tekutina obtékající roh vklouzl do ústřední recirkulační komory, kde obří ventilátory hnaly vzduch systémem tepen nelodi, tlačily ho hustými záclonami tkanin, pokrytých biogely k odstranění nečistot.

Neidentifikovatelného sabotéra najednou ovládl vztek, začal řezat a mlátit do propustných filtrů, trhal je z rámů a znemožňoval jim čistit vzduch. Když byl s tou spouští hotov, obrátil se k útěku. Ani na jediném záběru se neukázala jeho tvář, nebylo dokonce ani absolutně jisté, jestli je ten maskovaný vandal muž nebo žena. Než se na místo dostali bezpečnostní pracovníci, po sabotérovi zbylo jen kvílení recirkulovaného vzduchu.

Duncan ani nepotřeboval tu zjevnou odpověď říkat nahlas. *Tvarový tanečník.* Studoval všechny záznamy sebevražedných lodí Psovodů, pozoroval, jak narazily do trupu a jak byla těla na palubě prohlášena za mrtvá a vyřízená. Jeden z Tvarových tanečníků musel z toho hořícího trupu nějak vylézt.

Ještě horší bylo, že nemusel být jenom jeden.

Vzduch páchl vlhkostí a nečistotou jako chaluhy a splašky. Duncan stál na kluzkém chodníčku nad jednou z největších nádrží na řasy. Celá ta káď umírala. *Otrávena.*

Teg, který stál vedle něj, se držel zábradlí tak pevně, až mu zbělely kotníky. Mračil se na chemické analýzy, které mu ukazoval jeho notes. „Těžké kovy, silné toxiny, celá řada smrtelných chemikálií, jaké

ani tahle věc nedokáže strávit." Vytáhl hrst kdysi plodné zelené látky, z níž odkapávala voda. Teď byla nahnědlá a rozpadala se.

„Ten sabotér se pokusil zničit naši zásobu potravin," řekl Duncan.

„A taky vzduch."

„K čemu to má být? Zřejmě nás chce zabít."

„Nebo prostě chce, abychom byli bezmocní."

Duncan zlostně zíral na nádrž, cítil vztek a zneuctění. „Ať pracovní čety nádrž vyčerpají a vydrhnou. Dekontaminujte ji co nejrychleji. Pak skliďte spouštěcí materiál z jiných nádrží a pohnojte biomasu. Musíme to stabilizovat, než se pokazí něco dalšího."

Duncan byl sám na navigačním můstku, když došlo k další pohromě. Cestující se za ta léta naučili ignorovat lehké vibrace pohybu nelodi. Teď ale došlo k tak náhlému zhoupnutí a očividnému výkyvu kursu, až ho to málem vyhodilo ze židle.

Zavolal Tega a Thufira a rychle se vrhl k ovladačům, prohlížel prázdný vesmír kolem. Bál se, že mohli zaletět do oblasti vesmírné suti nebo nějaké gravitační anomálie. Ale neobjevil žádné stopy nárazu, žádné překážky v okolí. *Ithaka* se zjevně vychýlila z kursu a Duncan se snažil stabilizovat ji početnými malými motory, rozmístěnými po celém trupu. To zpomalilo otáčení lodi, ale nezastavilo ho úplně.

Jak se to obrovské plavidlo dál otáčelo, uviděl lesknoucí se stříbrnou stezku jako mlžný šál, vycházející ze zádi. Jeden ze tří základních vodních rezervoárů nelodi byl vyprázdněn – úmyslně. Široký pás vody byl vystřelen s takovou silou, že vychýlil *Ithaku* z kursu. Vyprázdněná voda změnila těžiště lodi a roztočila ji. Ztráta hybnosti jejich situaci zhoršova-

la, valilo se ven víc a víc vody, jako by měli za sebou ocas komety. Lodní zásoby!

Duncan horečně pracoval u řízení, zavíral příklop rezervoáru a přitom jen doufal, že ten tajemný sabotér otevřel jen tyto dveře do vesmíru a nepoužil jednu z vražedných min, zamčených ve zbrojnici.

Teg vtrhl na navigační můstek, zrovna když se Duncanovi podařilo zavřít nákladový poklop a znovu dosáhnout kontroly. Bašár se sklonil nad monitory. Na mladé, ale ostřílené tváři mu vystoupily starostlivé vrásky. „Bylo tam vody, že by nám to bylo stačilo na celý rok!" Šedýma očima nervózně těkal sem a tam.

Duncan přecházel po můstku a vyhlížel ven na mlžný závoj rozptýlené vody. „Něco z toho můžeme zachránit. Nabereme ji jako led a až úplně stabilizuji to točení –"

Ale jak se tak díval na skvrny ztracené vody, rozptylující se na hvězdném pozadí, uviděl, jak se tam objevují další linie, zářící pestrá vlákna se stahují k sobě a uzavírají neloď jako pavoučí síť. Síť Nepřítele! Znovu byla tak jasná, že ji viděl i Teg. „Sakra! Teď ne!"

Duncan se vrhl do pilotního křesla a aktivoval Holtzmanovy motory. Vzhledem k tomu sabotérovi nebo sabotérům na palubě mohly být i ty motory nějak poškozeny, aby explodovaly, ale neměl jinou možnost. Přinutil ty záhadné stroje zakřivit vesmír mnohem dřív, než vůbec stačil vymyslet, jaký nabrat kurs. Stále se otáčející neloď se vytrhla ze sítě a přemístila se jinam.

Přežili.

Poté se Duncan podíval na Tega a povzdechl si. „Stejně jsme moc té vypuštěné vody nemohli zachránit."

I složité recyklační systémy lodi měly své hranice a činy sabotéra je teď dovedly – úmyslně – k nevy-

hnutelnému závěru. Po spoustě let neustálého letu bude třeba doplnit zásoby nelodi – pokud ovšem objeví nějakou přijatelnou planetu. V obrovské galaxii, zahrnující rozlehlé vzdálenosti, to nebyla žádná hračka. Celé roky nenašli nic vyhovujícího. Naposledy na planetě Psovodů.

Ale Duncan věděl, že to nebude jejich jediný problém. Až takové místo najdou, budou se muset odhalit – znovu.

Synchronizace je víc než jen stroj, víc než jen metropole; je to prodloužení samotné všemysli. Neustále se mění a metamorfuje do nejrůznějších konfigurací. Nejprve jsem si myslel, že je to kvůli obraně, ale zdá se, že s tím má co dělat jiná síla, překvapivě tvůrčí jiskra. Ty stroje jsou neobyčejně podivné.

BARON VLADIMIR HARKONNEN, GHOLA

Metropole před nimi byla svým průmyslovým a kovovým způsobem krásná: ostré úhly, hladké křivky a spousta energie, jak se tak stavby bleskurychle přesouvaly a měnily jako dokonale vyladěný stroj. Hranaté budovy a věže bez oken pokrývaly každý čtvereční metr půdy. Baron nepozoroval žádnou nechutnou zeleň, žádné křiklavé květiny ani krajinu, ani lísteček, květ, stéblo trávy.

Synchronizace byla rušným symbolem produktivity – a s ním souvisejícího zisku a politické síly, pokud by myslící stroje někdy objevily, jak se zabývat podobnými věcmi. Možná by Vladimir Harkonnen mohl Omniovi ukázat, jak se to dělá.

Po dlouhém putování z Caladanu jeli baron s Paolem tramvají do pohyblivého centra strojního města. Atreidský ghola vyhlížel oblými okénky vagonu za dohledu osmi Tvarových tanečníků. Baron nikdy nepochopil, jak jsou ti proměnliví tvorové spojení s Omniem a novým Synchronizovaným impériem.

Vůz se řítil po neviditelné trati vysoko nad zemí a jako kulka svištěl mezi neustále se proměňujícími budovami.

Jak postupovali hlouběji do města, obrovské budovy rostly a zase klesaly, roztahovaly se do stran jako písty, hrozily, že řítící se tramvaj rozmačkají. Pak se napůl živé stavby zahoupaly jako nějaké robotické mořské řasy a on si všiml, že i Tvaroví tanečníci se v tramvaji společně pohybují s mírným úsměvem na vyzáblých tvářích, jako by byli součástí nějakého nacvičeného vystoupení.

Tramvaj se jako jehla, provlékající se složitým bludištěm děr, hnala směrem k obrovské špičaté věži, která vyrůstala ze středu města jako kopí, vyražené vzhůru z podsvětí. Konečně vůz s klapnutím zastavil na pompézním ústředním náměstí.

Paolo se nedočkavě prosmýkl a protlačil se ze dveří. Baron, ač byl nejistý a cítil, jak se do něj zakusuje strach, se musel obdivovat početným ohňům, planoucím ve zvláštních pravidelně rozmístěných bodech kolem věže. U každého z nich byl ke kůlu připoután člověk jako nějaký mučedník. Během dobývání jednoho světa za druhým flotila strojů očividně sbírala zkušební vzorky. Taková extravagance mu připadala úžasná. Stroje rozhodně projevovaly veliký potenciál a až tajuplnou fantazii.

Pomyslel na obrovskou flotilu myslících strojů tam ve vesmíru, jak se metodicky prokousává hlouběji do lidmi osídleného území. Podle toho, co baronovi vysvětlil Khrone, věřil Omnius, že až stroje konečně získají svého milého Kwisatze Haderacha, naplní se tak jejich proroctví a vyloučí se neúspěch. Baronovi připadalo zábavné, jak myslící stroje považují všechno za absolutní. Po patnácti tisících let už by měly vědět, že to tak nebývá.

Paolo se nechal pohltit megalomanickým vírem. Baronovou prací bylo živit tento klam, pořád ale měl

na mysli, že sám je v nebezpečné situaci a opotřebuje si udržet zdravý rozum a soustředění. Baron netušil, jestli před ním leží osobní sláva nebo potupná smrt, a pořád znovu si připomínal, že je jen katalyzátorem pro Paola. *Vskutku druhořadý význam!*

Z pozadí jeho mysli se vynořila Alia a vyrušila ho prohlášením, že s ním stroje skoncují, jakmile naplní svůj účel. V duchu nesouhlasně zaprskal a ona se na něj rozječela: *Kvůli tobě oba zahyneme, dědečku! Vzpomeň si na svůj první život – nebýval jsi vždycky tak důvěřivý blázen!*

Baron rázně zavrtěl hlavou a zatoužil vypudit ji ven. Možná je tahle trapička Alia důsledek nádoru, který mu tlačí na centrum myšlení v hlavě. Měl tu zhoubnou malou Zvrácenost hluboko zakořeněnou v lebce. Snad by ji nějaký robotický chirurg dokázal vyříznout…

Tvaroví tanečníci ho s jeho mladým svěřencem odvedli přes nástupiště a po schodech na náměstí. Paolo se v euforii rozběhl kupředu a samou radostí se roztancoval. „To je všechno moje? Kde mám trůnní místnost?“ Ohlédl se na barona. „Neboj se – já už ti u svého dvora nějaké místo najdu. Byl jsi na mě hodný.“ Byl to snad pozůstatek atreidské cti? Baron se zamračil.

Tvaroví tanečníci postrčili barona do výtahu, kdežto Paolovi dovolili nastoupit bez pomoci. Místo aby výtah začal stoupat na špičku věže, jak baron čekal, spustil se volným pádem přímo dolů do nitra pekel. Polkl nutkání rozječet se a řekl: „Pokud jsi vážně Kwisatz Haderach, Paolo, možná by ses měl naučit používat svou moc… okamžitě.“

Chlapec beze slova pokrčil rameny, nedal najevo, že by si nějak zvlášť uvědomoval nebezpečí, v němž se ocitli.

Jakmile výtah hladce zastavil, stěny kolem nich se rozplynuly a odhalily obrovskou podzemní místnost.

Stejně jako venku ani tady nebylo nic nehybného. Otáčející se stěny a průhledná plaskleněná podlaha působily baronovi závrať, připadal si dezorientovaný, jako by s Paolem stáli v klenbě vesmíru.

Zvedla se mlha a zhmotnila se do podoby velikého muže. Byl bez tváře a vypadal jako duch. Mlžná postava, téměř dvakrát vysoká jako dospělý člověk, před ně předstoupila a zamávala rukama, až vyvolala vír ledového vzduchu, čpícího po kovu a oleji. V obličeji se začaly rýsovat dvě žhnoucí oči. Z mlžných úst se ozval hluboký hlas: „Takže tohle je náš Kwisatz Haderach."

Paolo zvedl bradu a se značným zanícením pronesl to, co ho naučil baron. „Já budu ten, kdo dohlédne současně na všechna místa a na všechny věci, ten, kdo povede davy. Jsem zkrácení cesty, zachránce, mesiáš, ten, o kom se mluví v nesčetných legendách."

Z mlhy vyplynula další slova: „Máš charismatické vystupování, což mi připadá fascinující. Lidé mívají neodolatelné nutkání následovat fyzicky atraktivní, okouzlující vůdce. Budeš-li patřičně ovládán, mohl bys být naším účinným a ničivým nástrojem." Mlžná kreatura se rozesmála a rozvířila kolem sebe chladný vítr. Pak se jeho nadpřirozený zrak obrátil k baronovi. „Ty se postaráš, aby chlapec spolupracoval."

„Ano, jistě. Ty jsi Omnius?"

„Mluvím za všemysl." Nejasné obrysy se proměnily, mlha vplula sama do sebe a ustoupila zářící kovové postavě naleštěného robota, který na tváři zformoval přehnaný, ale hrozivý úsměv. „Z praktických důvodů se nazývám Erasmus."

Stěny místnosti se proměnily jako kaleidoskop a odhalily stovky hranatých bojových robotů, rozmístěných po obvodu jako nějací podivní brouci. Kovové oči se všem leskly stejně nepřátelsky.

„Možná si tě teď vyslechnu. Nebo až později? Nerozhodnost je svrchovaně lidská vlastnost, však víš. Máme veškerý čas na světě.“ Na robotově platinové tváři se držel zafixovaný úsměv. „Tolik miluji ta vaše klišé.“

TŘIADVACET LET PO ÚNIKU Z KAPITULY

I s neuvěřitelně posílenými duševními vlastnostmi kormidelníka nedokážu zapomenout základní vlákno, které nás pojí se zbytkem lidstva: prastarý cit naděje.

KORMIDELNÍK EDRIK,
neautorizovaný vzkaz Orákulu času

Čtyři specializovaná gildovní plavidla v podobě sršňů, elegantní, senzory prošpikované lodi klouzaly nízko nad vodami Buzzellu. Snímače byly namířeny dolů na vodu, pátraly po pohybu. Waff ve vedoucí lodi zíral skrz vodní tříští potřísněná plaskleněná okénka a doufal, že zahlédne mořské červy. Tleilaxanovo vzrušení a očekávání bylo přímo hmatatelné. Někde tam dole byli červi. *Rostli*.

Vypustil ty tvory teprve před rokem a soudě podle návalu zvěstí, které zachytila Gilda, se muselo červům dařit. Žádná z benegesseritských čarodějek na skalnatých ostrovech nechápala, odkud se ti hadovití tvorové vzali. Nyní, pomyslel si Waff vzrušeně, nastal čas sklidit úrodu, kterou zasel. Nemohl se dočkat, až je uvidí, pozná, že svou svatou misi dokončil.

Obloha byla zatažená, nízko nad mořem se válely chumáče mlhy. Čety pozorovatelů spouštěly v pravidelných intervalech do vody sonické pulzační přístroje. Tepající signály zmapují pohyb velkých podmořských obyvatel a teoreticky by měly přitáhnout

mořské červy, stejně jako fremenské bubny kdysi lákaly veliká monstra na staré Rakis. Poblíž Waffa v kokpitu monitorovalo přístroje pět mlčenlivých gildařů. O něco níž nad vodou kroužily samostatné menší lovecké plošiny a držely krok se sršňovitými plavidly. Platformy se pravidelně vracely zpátky a prověřovaly místa, ve kterých byly spuštěny pulzační přístroje.

Leviatani hloubek ze starých posvátných knih byli víc než jen boží trest za nevěřící *póvindá.* Toto byl návrat Proroka, božského posla, který povstal z popela Rakis v přizpůsobené nové formě.

K prvnímu pozorování těch zvířat došlo do šesti měsíců. Počáteční zvěsti, které vyprávěli obojživelní sklízeči súkamenů, byly přijímány s nedůvěrou, dokud mořští červi nezaútočili přímo na dohled od ostrovních osad. Podle očitých svědků – a benegesseriťanky byly dobře vycvičeny pro přesné pozorování – vyrostla ta monstra mnohem víc, než Waff předvídal. To je vážně znamení od Boha, že požehnal jeho práci!

Dokud se červi krmili, stále rostli a množili se. Mořští červi si zjevně oblíbili velké cholistery, kteří produkovali súkameny, vrhali se do oblastí, kde se vyskytovali a o které pečovali fibiáni. Vodní lidé se spojili, aby ty mořské tvory zahnali, ale nepodařilo se jim to.

Waff se pobaveně a samolibě usmál. Jistěže se jim to nepodařilo. Člověk nedokáže změnit stezku, kterou vytyčil sám Bůh.

Vzteklé čarodějky pořádaly lovecké výpravy, vyplouvaly na moře, naváděny pomstychtivými fibiány. Prosily Kapitulu o zbraně, aby mohli mořské červy zabít. Ale kvůli silám Nepřítele, které napadaly stovky okrajových planet, a kvůli průmyslu na Uzlu a Iksu, polykajícího většinu zdrojů nového Sesterstva, na to prostě nezbývalo.

Benegesseriťanky potřebovaly spousty súkamenů, aby mohly budovat a doplňovat svá vojska rychleji, než je stačil Nepřítel ničit. Ale pokud mořští červi produkují to, v co Waff doufal, pak by ti tvorové byli mnohem cennější než nějaké kameny. Brzy může vzniknout spousta dalších zdrojů koření, včetně nové a silnější formy. Waff může ty tvory nasadit na jakoukoli mořskou planetu, kde mohou vzkvétat, aniž by bylo třeba přebudovávat celý ekosystém. Vzhledem ke stávajícímu monopolu Sesterstva na koření z toho čarodějky nebudou mít velkou radost.

Pilot obletěl vedoucí sršňovité plavidlo. Gildovní asistenti upřeně zírali na monitory. „Zachyceny stíny v různých hloubkách. Četné stopy. Jsme blízko."

Waff se dychtivě přesunul na druhou stranu plavidla a zíral dolů do zčeřených vln. Pulzní majáky dále vydávaly zpěv sirén a lovecké plošiny poletovaly nedaleko. „Připravte se k pohybu, jakmile zachytíte červa. Chci nějakého vidět. Dejte mi vědět, jakmile je zpozorujete."

Dole ve vodě zaznamenal dva slizké fibiány. Vypadalo to, že se diví pulzním majákům a návalu činnosti. Jeden z nich zvedl ruku s plovací blánou a naznačil jakýsi nepochopitelný signál, když mu sršňovité lodě a lovecké plošiny přeletěly nad hlavou.

„Mořský červ se vynořuje," oznámil jeden gildař. „Cíle dosaženo."

Malý Tleilaxan se hnal do kokpitu. Pod nimi ve vodě se objevila dlouhá tmavá silueta a vymrštila se jako veliká velryba. „Musíme ho chytit a zabít. Jedině tak zjistíme, co je uvnitř."

„Ano," řekl gildař. Waff přimhouřil oči. Nikdy tyto lidi nedokázal pochopit. Souhlasí s ním ten muž, nebo jenom přijímá jeho rozkaz?

Waff se podíval na průmět mapy a všiml si, že je pátrání zavedlo k jednomu z obydlených skalnatých ostrůvků. Jakmile se v té záležitosti s novými červy

potvrdí úspěch, nebude třeba dál udržovat tajemství. Čarodějky s mořskými červy nemohou nic dělat, ani s tím, co produkují. Nemohou zastavit jeho práci. Až dnes jeho tým chytí vzorek a potvrdí výsledky experimentů, bude pravda evidentní.

Ukážeme čarodějkám, co se skrývá pod vlnami, a necháme je, aby si udělaly závěr samy.

Vedoucí sršňovité plavidlo zpomalilo, motory hučely. Ve chvíli, kdy se mořský červ vynořil z vln, prstencový a lesklý, zahájili Waffovi lovci na platformách palbu z nadzvukových harpun. Ostré hroty zasáhly bestii dřív, než si stačila uvědomit nebezpečí a zmizet. Špice harpun se zachytily v měkkých prstencích a ukotvily se, jak sebou červ házel a kroutil se. Waff cítil radost a spolu s ní i bodavý soucit. Zezadu za vedoucím plavidlem vypálily tři sršňovité lodě další harpuny na chyceného tvora, drženého hypervláknovými kabely.

„Neponičte ho moc!" Waff měl stejně v úmyslu toho tvora zabít – byla to nezbytná oběť ve jménu Proroka – ale pokud se mrtvola a její vnitřní orgány moc poškodí, bude pitva mnohem obtížnější.

Skupina sršňovitých plavidel se vznášela nad vlnami, kabely se natahovaly a napínaly, jak sebou mořský červ házel. Do vody stékala mléčná tekutina a rozptylovala se dřív, než mohl tleilaxanský výzkumník nařídit některému gildaři, aby sebral vzorek. Ostatní mořští červi kroužili kolem svého bojujícího bratra jako hladoví žraloci.

Červ byl dvacet metrů dlouhý – nesmírně rychlý růst za tak krátkou dobu. Waffa to ohromilo. Pokud by se ti tvorové množili stejně rychle, jako rostli, pak se jimi budou oceány Buzzellu brzy jen hemžit! Víc si ani nemohl přát.

Zraněné monstrum se rychle unavilo. Motory hučely námahou a gildovní plavidla začala táhnout chabě se bránícího červa k nejbližšímu útesu, sotva vidi-

telnému na březích zahalených chomáčovitou mlhou. Malé lovecké plošiny se vrátily do lodí, vjely do přeplněných nákladních prostorů.

Ostrov byl jedním z hlavních základen Sesterstva pro zpracování súkamenů, měl i kasárna, skladiště a na srovnané půdě kosmický přístav, schopný operovat s malými plavidly. *Jen ať to čarodějky vidí!*

Sršňovitá plavidla letěla ve formaci a vlekla chyceného červa k pobřeží. Ve vodě dole se objevilo nejmíň dvacet fibiánů. Byli vyzbrojení hrubými kopími a trojzubci – jako by si mysleli, že ty obří tvory mohou nějak ohrozit! Křičeli nadávky a hrozby, napadali zamotaného červa, bodali do něj a řezali ho.

Waffa jejich zásah rozzlobil. Obrátil se ke svým gildařům. „Zažeňte je!" Gildaři začali na fibiány pálit z malých děl, připevněných na palubě přední lodi, a dva z nich zabili. Ostatní se potopili pod vodu. Fibiáni nejprve nechali zkrvavená mrtvá těla pohupovat se na vlnách, ale za chvíli se v hojném počtu vrátili. Když se pokusili odnést si padlé druhy, přiřítil se druhý mořský červ a mrtvoly spolykal.

Hučení sršňovitých plavidel přilákalo do přístavu dav žen. Ochablá kořist byla zatím tažena do vesnického přístavu. Tmavě oblečené sestry opouštěly kasárna, snad si myslely, že dorazili pašeráci nebo zástupci CHOAM. Po nedávném plenění mořských červů byla většina operací se súkameny zastavena. Třídírny a balicí linky ztichly a osiřely.

Gildaři zvedali prstencovitého tvora na hlavní molo a Waff seskočil z rampy na kovovou a kamennou přístavní hráz. Hruď se mu nadýmala pýchou. Úzký ocas červa sklesl do vody. Zajaté zvíře, vyčerpané bojem a tekutinami, které mu vytékaly z ran po harpunách, sebou ještě jednou trhlo a tím spotřebovalo svou poslední energii. Ačkoli Waff a jeho pomocníci červa dobyli a podmanili, stále ho ohromovalo, že se ocitl tak blízko tomu skvostnému tvorovi.

Sedm zvědavých fibiánů se vznášelo na hladině poblíž pilířů mola a zíralo vzhůru. Bublavými a syčivými hlasy cosi v hrůze mumlali.

Waff stál triumfálně vedle velikého tvora, z něhož kapalo. Z mrtvého mořského červa kanul na molo sliz a z úst se mu řinul výlev mléčně šedé tekutiny. Dlouhé ostré zuby byly velice drobné, připomínaly jehly. Nevycházel z něj pach rybiny, mořský červ vydával sladký odér s pronikavým nádechem skořice.

Dokonalé!

Ženy předstoupily a zastavily se před Waffem. „Nikdy jsme ještě mořského červa nechytily ani nezabily," řekla jedna Sestra v hnědých šatech, která se představila jako Corystová. Zdálo se, že má radost, že vidí leviatana mrtvého. „Natropili tu v moři velikou spoušť."

„A budou v tom pokračovat. Naučte se přizpůsobovat své operace." Waff se od ní ledabyle odvrátil, aby vydal instrukce své posádce. Pak řekl Corystové a dalším benegesseriťankám, aby se držely zpátky. „Jednáme v přísně gildovní záležitosti. Nepokoušejte se do toho zasahovat."

Mořský červ byl sice mrtvý, ale přesto sebou škubl, jak v něm dál probíhaly nervové impulzy. Waff nařídil gildařům, aby mršinu svázali a on ji mohl pitvat bez vyrušování. Gildovní asistenti mu přinesli laserový řezák, nejjemnější šigavirovou pilku, roztahováky a lopaty.

Nastavil laserový řezák na plný výkon a chytil ho oběma rukama. Širokým obloukem se rozmáchl a rozřízl mořského červa, až se kulaté odkapávající segmenty oddělily. Gildaři přispěchali s roztahováky, aby otevřeli ránu a odhalili vnitřní stavbu. Waff si to dokonale vychutnával. Prorok s ním musí být nesmírně spokojený.

Během příprav v laboratoři už zabil a rozpitval dva původní malé vzorky, takže znal základní rozmístění

orgánů toho tvora. Červ byl z biologického hlediska jednoduchý tvor a práce v tomto velkém měřítku všechno ještě usnadňovala. Na molo vytékala voda a sliz a cákala na Waffa. Za jiných okolností by mu to připadalo nechutné, toto však byla posvěcená esence jeho Proroka. Tleilaxan začichal ještě víc zhluboka a tam – v jasném spodním tónu pachu – zachytil životně důležité palčivé aroma čisté melanže. O tom nebylo pochyb.

Waff zabořil ruce až po ramena do orgánů, hmatal kolem, identifikoval specifická uspořádání orgánů podle jejich tvarů a struktury. Gildovní asistenti odhazovali širokými lopatkami vnitřnosti na molo. Čarodějky a fibiáni fascinovaně přihlíželi, ale Waff si jich nijak zvlášť nevšímal.

Ignoroval očividně popletené a bezmocné Sestry a laserem se zařízl hlouběji do červa, prořízl ho napříč a hrabal se páchnoucím torzem, až konečně vytáhl veliký namodrale purpurový kus měkkého masa, připomínajícího játra. Ustoupil, aby se nadechl, pak se naklonil blíž, rýpal a dloubal do něj prsty. Řízl do něj laserem, nastaveným na nejnižší stupeň.

Vyvalil se sytý olejovitě skořičný pach, tak intenzivní, že byly vidět výpary. Waff v závrati až zavrávoral. Intenzita melanže ho málem porazila. „Koření! Ten tvor je nasáklý kořením! Extrémně koncentrovaným kořením."

Sestry se dívaly jedna po druhé a se zvědavým výrazem popošly blíž. „Koření? Mořští červi produkují *koření?*" Gildaři Waffa obstoupili a zablokovali benegesseriťankám přístup.

„Mořští červi zničili naše naleziště súkamenů!" zvolala další žena.

Waff si je měřil upřeným pohledem. „Tito tvorové možná zničili jeden průmysl na Buzzellu, ale vytvořili jiný, ještě významnější." Jeho asistenti sebrali veliký kořením naplněný orgán a odnesli ho do nejbliž-

ší sršňovité lodi. Waff bude muset tu látku pečlivě prozkoumat, ale už teď si byl celkem jistý tím, co asi objeví.

Kormidelník Edrik v korábu nahoře na oběžné dráze bude spokojen.

Waff, z něhož odkapával sliz a mořská voda, pospíchal zpátky do lodi.

Někteří považují koření za požehnání, jiní za prokletí. Pro každého je to ale nutnost.

PLANETOLOG PARDOT KYNES,
Původní zápisky z Arrakis

Matka velitelka Murbella se po svém dlouhém a vyčerpávajícím putování po Starém impériu od planet, připravujících se na boj, do gildovních loděnic až po operace se súkameny na Buzzellu vrátila na Kapitulu s posíleným odhodláním. Byla pryč mnoho měsíců a její komnaty v Centrále jí teď připadaly jako cizí pokoje. Popoháněné akolytky a mužští dělníci se rychle hnali vyložit její věci z lodi.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání na dveře a vešla jedna z akolytek. Mladá žena měla krátké hnědé vlasy a kradmý úsměv. „Matko velitelko, archivy poslaly tyto aktualizované mapy. Měly na vás čekat, až dorazíte.“ Podala jí tenké mapy s precizně provedenými linkami. Pak se poplašeně stáhla, sotva si všimla mohutného bojového robota, deaktivovaného, ale stojícího v rohu pokoje jako válečná kořist.

„Děkuji. Toho stroje se neboj – je tak mrtvý, jako budou brzy všechny.“ Murbella si převzala zprávy z dívčiných rukou. Na druhý pohled si uvědomila, že ta mladá žena je její vlastní dcera Gianna, poslední dítě, které měla s Duncanem Idahem. Další dcera Ta-

nidia, také vychovaná novým Sesterstvem, byla odvezena a přidělena pro práci v missionarii.

Dozví se někdy Gianna nebo Tanidia, kdo byli jejich rodiče? Před lety se rozhodla říci Janess o jejím původu a mladá žena se vrhla do studia a poznávání svého proslulého otce. Ale další dvě dcery nechala Murbella vychovávat mezi Bene Gesseritem tradičnějším způsobem. Pochybovala, že tuší, jak jsou zvláštní.

Vypadalo to, že Gianna váhá, jako by doufala, že ji Matka velitelka požádá ještě o něco jiného. Přestože Murbella věděla, co se dozví, z náhlého impulzu se zeptala: „Jak jsi stará, Gianno?"

Dívka se zřejmě polekala, že zná její jméno. „No, třiadvacet let, Matko velitelko."

„A ještě jsi nepodstoupila Agónii." Nebyla to otázka. Matku velitelku někdy lákalo využít vlastní pozice a zasáhnout do dívčina výcviku, ale neudělala to. Benegesseriťanka by neměla projevovat takovou slabost.

Mladá žena vypadala, že je zahanbena. „Proktorky navrhly, že by mi prospělo větší soustředění."

„Tak se tomu věnuj. Potřebujeme každou Ctihodnou matku, kterou seženeme." Pohlédla na hrozivého bojového robota. „Válka se zhoršila."

Murbella si uvědomila, že nedokáže odpočívat, nedokáže ztrácet čas. Vyžádala si setkání se svými poradkyněmi Kirií, Janess, Laerovou a Accadiovou. Ženy dorazily v očekávání schůze, ale Murbella je hnala ven z Centrály. „Připravte toptéru. Okamžitě odlétáme do pouštního pásu."

Laerové, která nesla hraničku zpráv, se ta novina nelíbila. „Ale Matko velitelko, byla jsi tak dlouho

pryč. Na tvou pozornost čeká spousta dokumentů. Musíš činit rozhodnutí, dát náležitou –"

„*Já* rozhoduji o prioritách."

Kiria se tvářila opovržlivě, ale spolkla, co chtěla říct, když si všimla, že to Matka velitelka myslí naprosto vážně.

Všechny se vecpaly na palubu prázdné toptéry a čekaly, než proběhnou únavné předstartovní přípravy. Murbella nedokázala chvíli posedět v klidu. „Pokud nedostanu pilota, poletím s tou zatracenou věcí sama." Rychle jí přivedli mladého pilota.

Jak se toptéra zvedala ze země, konečně se obrátila na své poradkyně a vysvětlila jim: „Gilda požaduje přemrštěnou cenu za všechny válečné lodě, které si necháváme stavět. Iks už nyní přijímá platby jen v koření, a když teď už není ekonomicky přijatelná těžba súkamenů na Buzzellu, všechno závisí na koření. Je to naše jediná dost významná měna na to, aby Gildu uspokojila."

„Uspokojila?" vyštěkla Kiria. „Co je to za pitomost? Měli bychom je *přemoci* a přinutit je vyrábět zbraně a plavidla, jaká potřebujeme. Copak jsme jediní, kdo si uvědomuje hrozbu? Myslící stroje se blíží!"

Janess ten návrh udivil. „Napadnutí Gildy by vyvolalo otevřenou občanskou válku, a to v době, kdy si to můžeme nejméně dovolit."

„Vážně máme dost zdrojů, abychom je mohly utrácet za ty lodě?" zeptala se Laerová. „Náš úvěr u Gildovní banky už je natažen k prasknutí."

„Všichni čelíme společnému nepříteli," řekla stará Accadiová. „Gilda a Iks budou jistě ochotní –"

Murbella zaťala pěsti. „To nemá nic společného s altruismem ani s lačností. Zdroje a suroviny ani přes nejlepší snahy nerostou jako houby po dešti. Obyvatelstvo musí dostat najíst, lodě musejí dostat palivo, musí se vyrábět a spotřebovávat energie. Pe-

níze jsou jenom symbol, ale ekonomika je motor, který žene celý stroj. Zadarmo ani kuře nehrabe."

Toptéra se hnala po obloze, bičována suchými větry a vátým pískem už dávno předtím, než uviděli poušť. Murbella vyhlédla ze zaobleného okénka. Přísahala by, že se duny netáhly takhle daleko přes kontinent, když naposledy navštívila poušť. Byl to rozšiřující se *proti*proud, totální suchost, ženoucí se dál ve vlnách. V srdci pouště rostli a množili se červi, udržovali cyklus v ustavičně rostoucí spirále.

Matka velitelka se obrátila na ženu vedle sebe. „Laerová, požaduji kompletní zhodnocení našich sklizňových operací. Potřebuji znát čísla. Kolik tun melanže jsme získali? Kolik jí máme v zásobě a kolik je k dispozici pro export?"

„Vyrábíme dost, abychom uspokojily své potřeby, Matko velitelko. Dále investujeme do rozšíření operací, ale náklady dramaticky vzrostly."

Kiria zamumlala jakýsi hořký komentář o Iksanech a jejich nekonečných účtech.

„Možná budeme muset přivézt dělníky zvenku," upozornila Janess. „Tyto překážky se dají překonat."

Toptéra se snesla směrem ke komínu prachu a písku, rozvířeného sklízecím kombajnem. K vibracím se blížilo několik červů, jako když vlci obkličují zraněné zvíře. Operace už spěly ke konci, těžaři pospíchali a karyóly se vznášely na místě, chystaly se sebrat těžkou mašinérii a odnést ji, jakmile si červi troufnou přiblížit se.

Murbella řekla: „Zmáčknout tu poušť, vyždímat z ní každý gram koření."

„Bestie Rabban kdysi dávno dostal za úkol totéž, za časů Muad'Diba," řekla Accadiová. „A ve velkém stylu zklamal."

„Rabban za sebou neměl Sesterstvo." Viděla, že Laerová, Janess i Kiria provádějí v duchu výpočty. Kolik pracovníků by se dalo převést do pouštní zó-

ny? Kolik prospektorů a hledačů pokladů z jiných planet by mohly pustit na Kapitulu? A kolik koření by stačilo na to, aby Gilda a iksanští inženýři dál vyráběli zoufale potřebné lodě a zbraně?

Mužský pilot, který až dosud mlčel, řekl: „Když už jsme tady, Matko velitelko, neměl bych vás odvézt na naši pouštní výzkumnou stanici? Posádka planetologů studuje cyklus červů, rozšiřování pouště a parametry, nezbytné pro co nejúčinnější sklizeň koření."

„Než se dostaví úspěch, nejprve je třeba pochopit," řekla Laerová. Citovala to přímo z Oranžsko-katolické bible.

„Ano, prověřím si tu stanici. Výzkum je nezbytný, ale v dnešních dobách to musí být *praktický* výzkum. Nemáme čas na marné studie, vykonstruované z rozmaru nějakých nepraktických vědců."

Pilot naklonil toptéru a zvýšenou rychlostí se vydal dál do otevřené pouště. Boule černého hřebenu na horizontu prozrazovala útes zasypané skály, bezpečnou baštu, kam červi nemohli proniknout.

Shakkadova stanice byla pojmenována po Shakkadovi Moudrém, vládci z dob před Služebnickým džihádem. Jeden Shakkadův chemik, téměř ztracený v oparu legend, byl první člověk v historii, který rozpoznal geriatrické vlastnosti melanže. Daleko od Centrály na Kapitule a všech vnějších vlivů tady teď žila skupina padesáti vědců, Sester a jejich pomocného personálu. Obsluhovali přístroje na testování počasí, vydávali se do dun měřit chemické změny během výlevů koření a monitorovali růst a pohyby písečných červů.

Když toptéra dosedla na rovném skalním útesu, sloužícím jako nouzová přistávací plocha, vyšla je ven přivítat skupina vědců. Průzkumný tým, zaprášený a ošlehaný větrem, se zrovna vrátil z okrajů pouště, kde rozmisťoval tyče na odběr vzorků a přístroje

na testování počasí. Měli na sobě filtršaty, přesné kopie těch, které používali fremeni.

Většina vědců na Shakkadově stanici byli muži a několik z těch starších osobně podniklo expedice na zuhelnatělou Rakis. Přestože to Murbelle připadalo jako mnohem delší doba, od ekologické destrukce pouštní planety uplynula jen tři desetiletí. Teď už jen pár expertů mohlo přímo referovat o písečných červech a o původních podmínkách na Duně.

„Jak vám můžeme pomoci, Matko velitelko?" zeptal se vedoucí stanice, cizinec z jiné planety, a povytáhl si zaprášené ochranné brýle nahoru na čelo. Jeho mžourající oči už získávaly slabý nádech modré barvy. Koření se stalo součástí jeho denní stravy od příjezdu na základnu. Jeho tělo vydávalo nepříjemný nakyslý pach, jako by bral svůj úkol v pásu bez vody zvlášť vážně, až do té míry, že se vzdal pravidelného koupání.

„Tím, že nám pomůžete získávat víc koření," odpověděla Murbella otevřeně.

„Mají vaše týmy všechno, co potřebují?" zeptala se Laerová. „Požadujete další zásoby nebo pracovníky?"

„Ne, ne. Chceme jenom samotu a svobodu k práci. A samozřejmě čas."

„Ty první dvě věci vám můžeme poskytnout. Ale čas, ten nemá nikdo z nás."

Můžeme zdolat našeho nepřítele, to jistě, ale stojí za to dosáhnout vítězství bez pochopení chyb protivníka? Taková analýza je na tom to nejzajímavější.

ERASMUS,
laboratorní zápisky

Katedrála základny strojů na Synchronizaci byla pouhou přehlídkou toho, čím by se mohl stát zbytek galaxie. Omnia těšil postup, kterého dosáhla flotila myslících strojů za posledních několik let, kdy si podrobovala jednu soustavu za druhou. Erasmus ale věděl, že toho ještě zbývá vykonat hodně.

Omnius zaburácel mnohem silněji, než bylo nutné, jak měl občas v oblibě. „Nové Sesterstvo nám klade silný odpor, ale já vím, jak ho porazit. Zvědové potvrdili tajnou polohu Kapituly a já tam už poslal sondy s nákazou. Ty ženy budou brzy vyhlazeny." Omniův hlas zněl dost znuděně. „Mám ti předvést mapu hvězdných soustav, nebo víš, s kolika jsme se setkali a podrobili si je? Ani jediná porážka."

Ukázky se vtiskly Erasmovi do mysli, ať už je chtěl vidět, nebo ne. V dávno minulých dobách mohl nezávislý robot rozhodovat, co chce od všemysli zkopírovat, a co ne. Avšak Omnius čím dál tím víc nacházel způsoby, jak překonat rozhodovací schopnosti robota a vnutit mu do vnitřních systémů data, protlačit je skrz jeho četné obranné mechanismy.

„To jsou jenom symbolická vítězství," řekl Erasmus a schválně se proměnil do podoby vráščité staré ženy v zahradnickém úboru. „Jsem potěšen, že jsme se dostali na hranice Starého impéria, ale tuto válku jsme ještě nevyhráli. Celá tisíciletí jsem studoval ty tvrdohlavé důvtipné lidi. Nepředpokládej vítězství, dokud ho nemáš doopravdy v rukou. Pamatuj, co se stalo posledně."

Omniovo nevěřícné odfrknutí se rozlehlo celým městem Synchronizace. „Jsme samozřejmě lepší než to vadné lidstvo." Tisícerýma transočima shlížel na Erasma a jeho matrónovitou masku. „Proč pořád používáš tu trapnou postavu? Působíš v ní slabý."

„Fyzické tělo neurčuje mou sílu. To, co jsem, způsobuje moje mysl."

„Mě nezajímá ani tvoje mysl. Přeji si zkrátka vyhrát tuhle válku. *Potřebuji* ji vyhrát. Kde je neloď? Kde je můj Kwisatz Haderach?"

„Jsi stejně náročný jako baron Harkonnen. Snad ho nevědomky nenapodobuješ?"

„Dal jsi mi matematické předpoklady, Erasme. Kde je ten nadčlověk? Odpověz mi."

Robot se zasmál. „Máš už přece Paola."

„Tvé proroctví přislíbilo i Kwisatze Haderacha z paluby nelodi. Chci obě verze – raději víc pro zajištění vítězství. A nechci, aby některého z nich měli lidé. Musím je ovládat oba."

„My tu neloď najdeme. Už víme, že na palubě je spousta zajímavého, včetně tleilaxanského Pána. Možná je jediný, který zůstal naživu, a já bych si s ním moc rád promluvil – stejně jako ty. Ten Pán musí vidět, jak nás všichni ti Tvaroví tanečníci formovali, abychom se přiblížili bohům. V každém případě víc než lidé."

„Budeme dál vysílat svou síť. A my tu loď najdeme."

Všude po městě se jako dramatický projev Omniovy netrpělivosti nebetyčné budovy sesypaly, silné ko-

vové stavby se zhroutily do sebe. Nezávislý robot slyšel ty dunivé zvuky a cítil, jak se pod ním chvěje zem, ale nezapůsobilo to na něj. Příliš často býval svědkem tak přehnaných, teatrálních projevů. Omnius si to představení rozhodně užíval, v dobrém a často i ve zlém, avšak Erasmus se neustále pokoušel výstřelky všemysli ovládnout. Závisela na tom budoucnost – budoucnost, kterou stanovil Erasmus.

Ponořil se do předpokladů, které vyvodil z bilionů dat. Všechny výsledky ovlivnil tak, aby dokonale seděly k proroctvím, která sám formuloval. Omnius tomu všemu věřil. Důvěřivá všemysl příliš spoléhala na přefiltrované informace a robot to na něj hrál dobře.

Erasmus si byl absolutně jistý, že za předpokladu vhodných parametrů dopadnou příští tisíciletí jaksepatří.

Ti, kdo vidí, ne vždycky rozumějí. Ti, kdo tvrdí, že rozumějí, mohou být nejslepější ze všech.

ORÁKULUM ČASU

To, co zbylo z prastarého fyzického těla Normy Cenvy, bylo drženo ve schráně, postavené a upravované kolem ní po tisíce let. Ale její mysl neznala žádné fyzické hranice. Byla jen slabě spojena s tělem, biologickým generátorem čirého myšlení. Orákulum času.

Její duševní spojení s předivem vesmíru jí umožňovalo cestovat kamkoli s nekonečnými možnostmi. Mohla vidět budoucnost i minulost, ale ne vždy dokonale přesně. Měla takový mozek, že se dokázala dotknout Nekonečna a téměř – *téměř* – ho pochopit.

Všemysl, její Nemesis, roztáhla obrovskou elektronickou síť po struktuře vesmíru, složitou tachyonovou mapu, kterou většina lidí neviděla. Omnius ji používal jako síť k nalezení své kořisti, ale dosud se mu nepodařilo neloď lapit.

Norma kdysi dávno vytvořila předchůdce Gildy jako prostředek k boji proti myslícím strojům. Od té doby žila Gilda svým vlastním životem, odrodila se, zatímco Norma se roztáhla dál do kosmu. Meziplanetární politika, boje o moc mezi frakcí kormidelníků a lidských administrátorů, monopoly na cenné ko-

modity jako súkameny, iksanské technologie nebo melanž – takové problémy se jí nedotýkaly.

Dohlížet na lidskou rasu si vyžadovalo investici duševního jmění. Cítila zmatek v civilizaci, znala velké schizma v Gildě. Mohla by administrátory potrestat, že vyvolali takovou krizi, jen kdyby si dokázala vzpomenout, jak promlouvat k tak malým lidem. Normě připadalo vyčerpávající i mluvit v natolik prostých termínech, aby jí porozuměli její zdokonalení kormidelníci. Musí je dovést k tomu, aby pochopili pravého Nepřítele a vzali na sebe břemeno boje.

Pokud Orákulum času nevěnuje pozornost velkým prioritám, neudělá to nikdo jiný. Nikdo jiný ve vesmíru to nedokáže udělat. Díky své jasnozřivosti pochopilo, co je nejdůležitější: *Najít ztracenou neloď*. Na její palubě se nacházel konečný Kwisatz Haderach a černý mrak Kralizce už spustil svůj příval. Ale Omnius pátral po tomtéž a mohl by se k tomu dostat jako první.

Norma vycítila nedávné boje mezi Bene Gesseritem a Ctěnými matre. Předtím byla svědkem původního Rozptylu a časů Hladomoru i prodlouženého života a traumatické smrti Božského imperátora. Ale všechny tyto události nebyly nic víc než jen šum v pozadí.

Najít neloď.

Jak odjakživa předpovídala a bála se, neústupný nepřítel se vrátil. Bez ohledu na to, jaký převlek teď nosí myslící stroje, bez ohledu na to, jak se změnily, byl Nepřítel pořád Nepřítelem.

A Kralizec je už v plném proudu.

Zatímco její jasnozřivost plynula sem a tam, vířily kolem ní vlnky času a ztěžovaly přesné předpovědi. Narazila na vír, náhodný a mocný faktor, který by dokázal nesčetnými způsoby změnit výsledek: Kwisatz Haderach, osoba stejně zvláštní jako sama Norma Cenva, proměnlivá divoká karta.

Omnius chtěl toho speciálního člověka vést a ovládat. Všemysl a její Tvaroví tanečníci hledali neloď už celé roky, ale Duncan Idaho se dosud vyhýbal chycení. Dokonce ani Orákulum ho nebylo schopno znovu objevit.

Norma dělala, co mohla, aby překazila Nepříteli každý krok na té cestě. Pomohla nelodi, doufala, že zachrání lidi na její palubě, ale pak s nimi ztratila kontakt. Něco na té lodi dokázalo její pátrání mařit ještě účinněji než nepole. Mohla jenom doufat, že myslící stroje jsou stejně slepé.

Pátrání Orákula pokračovalo, jeho myšlenky vířily a zkušeně pátraly. Bohužel to plavidlo *tu prostě nebylo*. Cestující ho před ní nějak tajemně skrývali... pokud ovšem nebylo zničeno.

Přestože Norma neviděla budoucnost jasně, uvědomovala si, že se čas krátí a krátí, a to každému. Brzy dojde ke klíčovému bodu. Potřebovala tudíž dát dohromady spojence. Ti blázniví administrátoři přestavěli spoustu jejích obřích lodí, instalovali do nich umělé řízení – jako myslící stroje! – takže už je nemohla svolávat prostřednictvím svých paranormálních prostředků. Ale stále dokázala ovládat tisíce svých věrných kormidelníků. Připraví je pro bitvu, pro konečnou bitvu.

Jakmile najde tu neloď...

Orákulum času roztáhlo svou mysl, vyslalo své myšlenky do prázdnoty jako rybář, až pocítilo neuvěřitelnou nervovou bolest. Snažilo se usilovněji než kdy dřív, posunulo své hranice dál, než se kdy dřív pokusilo. Žádná bolest nebude moc velkou cenou. Dobře si uvědomovalo následky neúspěchu.

A všude kolem něj odtikávaly obrovské hodiny.

Musí existovat nějaké místo, kde si najdeme domov, kde budeme v bezpečí a odpočineme si. Bene Gesserit vyslal spoustu Sester do vlastního Rozptylu, než přišly Ctěné matre. Jsou všechny taky ztraceny?

Sheeana,
tajné deníky z nelodi

Ithaka letěla neustále dál a přitom se vzpamatovávala z nedávného náporu zkázy. A sabotér jim stále unikal. *Co ještě můžeme dělat, abychom ho vystopovali?* Dokonce ani Duncanovy nejpečlivější mentatské projekce nenabízely žádné nové návrhy.

Miles Teg a Thufir Hawat znovu poslali týmy na prověrky a dokonce na prohlídky kajut všech cestujících v naději, že objeví nějaký usvědčující důkaz. Rabbi a jeho lidé si stěžovali na údajné zneuctění svého soukromí, ale Sheeana od nich vyžadovala plnou spolupráci. Teg na maximální možnou míru uzavřel sekce obrovského plavidla elektronickými barikádami, ale vynalézavý sabotér jimi stejně dokázal nějak proniknout.

I kdyby nedošlo k dalším incidentům, pak vzhledem k poškozeným životně důležitým systémům lodi na výměnu vzduchu a výrobu jídla nedokážou cestující vydržet víc než pár měsíců, budou se muset zastavit a doplnit někde zásoby. Ale od té doby, kdy naposled našli nějaký vhodný svět, uplynuly už celé roky.

Duncan uvažoval: *Pokouší se nás někdo zničit... nebo nás dovést na nějaké specifické místo?*

Neměl žádné hvězdné mapy ani spolehlivé vedení, a tak se pokusil znovu nasadit svou záhadnou jasnozřivost. Další velká hra. Duncan aktivoval Holtzmanovy motory, zavřel oči a znovu zakřivil vesmír, roztočil kolo kosmické rulety –

A neloď se vynořila, nedotčená, ale stále ztracená, na okraji nějaké hvězdné soustavy. Měla žluté slunce s náhrdelníkem planet včetně jedné, která se podobala Zemi a obíhala v dostatečné vzdálenosti na to, aby tam mohl existovat život. Snad je obyvatelná a jistě disponuje kyslíkem a vodou, kterou by si *Ithaka* mohla nabrat. Šance...

Když se neloď blížila k tomu neprozkoumanému světu, shlukli se na navigačním můstku i ostatní. Sheeana se pustila do akce. „Co to tady máme? Dýchatelný vzduch? Místo k životu?"

Duncan vyhlížel pozorovacím okénkem a těšilo ho, co vidí. „Přístroje tvrdí, že ano. Navrhuji poslat tam okamžitě výzkumný tým."

„Nabrat zásoby nestačí," řekla Garimiová nevrlým tónem. „Nikdy nestačilo. Pokud je to planeta, jakou jsme hledali, měli bychom zvážit, jestli tu nezůstaneme."

„Zvažovali jsme to i na planetě Psovodů," řekla Sheeana.

„Pokud nás sem přivedl ten sabotér, musíme být tuze opatrní," řekl Duncan. „Vím, že to byl nahodilý skok zakřiveným vesmírem, ale stejně mi to dělá starosti. Naši pronásledovatelé vyslali širokou síť. Neopomíjel bych možnost, že je to jenom léčka."

„Nebo naše spása," navrhla Garimiová.

„Budeme to muset zjistit sami," řekl Teg. Pomocí ovladačů na můstku ukázal na velkých monitorech obrazy ve vysokém rozlišení. „Spousta kyslíku a vegetace, zvlášť ve větších zeměpisných šířkách dál od

rovníku. Jasné známky osídlení, malé vesnice, středně velká města, většinou daleko na severu. Rozsáhlé meteorologické záznamy ukazují, že počasí je nestálé.“ Ukázal na obrazy bouřek, pásy umírajících pralesů a pláně, velká jezera a vnitrozemská moře, vysušená na písečné jámy. „Velice málo mraků v šířkách kolem rovníku. Minimální vzdušná vlhkost.“

Ke skupině na horní palubě se přidali Stilgar a Liet-Kynes, které vždycky fascinovaly nové světy. Kynes se rychle nadechl. „Mění se to tam na pustinu. Umělá poušť!“

„Tohle jsem už někde viděla.“ Sheeana studovala jasně hnědý pás jako řeznou ránu táhnoucí se přes to, co očividně bývalo bujně zalesněným kontinentem. „Je to jako Kapitula.“

„Nemohla by to být jedna z těch osazených planet Odradové?“ zeptala se Stuková ze své obvyklé pozice po boku Garimiové. „Nepřivezly sem písečné červy a nerozmístily je tu? Nenajdeme dole na té planetě Sesterstvo?“

„Nezkažené Sesterstvo,“ řekla Garimiová s leskem v očích.

„To je dost možné,“ řekla Sheeana. „Musíme se tam vypravit. Vypadá to na víc než jen na místo, kde bychom mohli dočerpat zásoby.“

„Nová kolonie.“ Nadšení Stukové bylo nakažlivé. „Mohl by to být nový svět, který jsme hledaly, místo ke znovuvytvoření Kapituly. Nová Duna!“

Duncan přikývl. „Takovou příležitost nemůžeme promeškat. Můj instinkt nás sem nepřivedl jenom tak.“

Jsme poslední, kdo zůstal naživu? Co když Nepřítel už zničil zbytek lidstva tam ve Starém impériu... tam s Murbellou? V tom případě je životně nutné vybudovat co nejvíc kolonií.

DUNCAN IDAHO,
záznamy z nelodi

Několik týmů zdatných benegesseriťanek, skrývajících se před obyvateli planety, zahájilo rozsáhlé práce, aby dovybavily neloď nezbytným vzduchem, vodou a chemickými látkami. Vysílaly se těžařské lodě, lapače vzduchu, cisternová letadla na pročišťování vody. To byla priorita *Ithaky*.

Stilgar a Liet-Kynes trvali na tom, že se vypraví dolů prozkoumat rozšiřující se pouštní pás. Teg ani Duncan nedokázali jejich žádost zamítnout, když viděli zápal ve tvářích obou probuzených gholů. Všichni zdrženlivě připouštěli možnost, že tu objevili obyvatelnou krajinu, a Sheeana uvažovala o tom, jestli to není místo, kam by mohla vypustit svých sedm vězněných červů. Duncan sice nemohl opustit ochranný závoj nelodi, protože by se tím vystavil pátračům Nepřítele, neměl ale důvod bránit ostatním najít si konečně domov. Možná že by to mohlo být tady.

Bašár Teg řídil lehké plavidlo dolů na povrch planety osobně. Doprovázela ho Sheeana a dychtivá Stuková, která už dávno toužila vybudovat nové be-

negesseritské centrum, ne jen bezcílně plout vesmírem. Garimiová nechala svou věrnou stoupenkyni podniknout první výpravu a sama zatím spolu se svými ultrakonzervativními Sestrami na palubě nelodi spřádala plány. Stilgar a Liet byli nedočkavostí bez sebe, aby už stanuli v poušti – ve skutečné poušti s volným nebem a nekonečnými písky.

Teg letěl přímo ke zpustošené vyprahlé zóně, kde se odehrával ekologický boj. Jde-li skutečně o jednu z osetých planet Odradové, věděl bašár, jak nenasytný písečný pstruh dokáže neprodyšně uzavřít planetární vodu, kapku po kapce. Životní prostředí se bude bránit změnami modelů počasí, zvířata budou migrovat do ještě nedotčených oblastí, zbylé rostlinstvo se bude snažit přizpůsobit a většinou se mu to nepovede. Množící se písečnί pstruzi dokážou jednat mnohem rychleji, než se planeta dokáže adaptovat.

Sheeana a Stuková se dívaly vyhlídkovými okénky plavidla a považovaly rozšiřující se poušť za úspěch, za triumf Rozptylu Sestry Odradové. Pro nesmírně uvážlivý Bene Gesserit představovaly dokonce i trosky celého ekosystému „přijatelnou ztrátu", pokud tak měla vzniknout nová Duna.

„Ty změny se odehrávají hrozně rychle," řekl Liet-Kynes s posvátnou hrůzou v hlase.

„Šaj-hulúd je už jistě tady," dodal Stilgar.

Stuková zopakovala slova, která znovu a znovu říkala Garimiová. „Tento svět bude nová Kapitula. Strádání pro nás nic neznamená."

Lidé na palubě *Ithaky* měli ve svých archivech podrobné informace a disponovali tak veškerými odbornými znalostmi, které potřebovali k vybudování nového místa k životu. *Ano, kolonie.* Tegovi se to slovo docela líbilo, protože představovalo naději na lepší budoucnost.

Teg však věděl, že Duncan nemůže nikdy přestat utíkat, pokud se nerozhodne čelit Nepříteli přímo.

Ten tajemný starý muž a žena po něm pořád pátrali se svou zlověstnou sítí, nebo po něčem na palubě nelodi, možná i po nelodi samotné.

Lehké plavidlo s hlasitým duněním klesalo oblohou, modrou jako šmolka. Uprostřed nesouvislého pouštního pásu se táhly duny, kam oko dohlédlo. Slunce se odráželo od písku do vyprahlého vzduchu a termální proudy házely s lodí ze strany na stranu. Teg bojoval s naváděcími systémy.

Stilgar se vzadu zasmál: „Je to jako jízda na červovi."

Liet-Kynes křižoval nad prostředkem rozšiřujícího se pásu pouště. Ukázal na rezavě červenou skvrnu, která označovala erupci zpod povrchu. „Výlev koření! Barva a tvar jsou nepochybné." Věnoval svému příteli Stilgarovi jízlivý úsměv. „Na jedné takové jsem zahynul. K čertu s Harkonneny, že mě nechali zemřít!"

V písku se vlnily vyvýšeniny a setřásaly vrchní vrstvu, ale na povrchu se neobjevovaly. „Jestli to jsou červi, jsou menší než ti v našem nákladovém prostoru," řekl Stilgar.

„Ale stejně impozantní," dodal Liet.

„Měli méně času dospět," upozornila je Sheeana. „Matka představená Odradová poslala dobrovolnice svého Rozptylu teprve tehdy, když už probíhala proměna Kapituly v poušť. A my nevíme, jak dlouho putujícím Sestrám trvalo, než se sem dostaly."

Zřetelné linie dole pod nimi označovaly rychlý růst písečné pustiny jako vlnky na rybníku. Na okrajích byly vymírající hranice, místa, kde mizela veškerá vegetace a hlína se proměnila v poletující písek. Postupující duny vytvořily strašidelné pralesy a zaplavily vesnice.

Teg letěl nízko a se stísněným očekáváním pátral, až objevil napolo pohřbené vrcholky střech, vršky kdysi hrdých budov, ponořené pod rozšiřující se

poušť. Šokoval ho pohled na vyvýšené molo a převrženou loď, která seděla na vrcholku žhavé duny.

„Těším se, až se setkáme s našimi benegesseritskými Sestrami," prohlásila dychtivě Stuková. „Jak je vidět, mise se jim tu podařila."

Když Teg spatřil město, pohřbené v písku, nemyslel si, že původní obyvatelé této planety schvalují, co provedly uprchlické sestry.

Zatímco lehké plavidlo sledovalo severní okraj pouště, snímače zaznamenaly malé chatrče a stany, vztyčené nedaleko od místa, kam sahal písek. Teg uvažoval, jak často se ty kočovné vesnice musí stěhovat. Pokud se vyprahlá zóna rozšiřuje stejně rychle jako na Kapitule, může tato planeta ztrácet tisíce akrů denně – a jak píseční pstruzi dál konzervují vzácnou vodu, bude se ten postup zrychlovat.

„Přistaň u jedné osady, bašáre," řekla mu Sheeana. „Tady na okraji dun mohou být nějaké naše ztracené Sestry, aby kontrolovaly postup pouště."

„Toužím cítit zase pod nohama pevnou zem," zabručel Stilgar.

„Všechno je to fascinující," řekl Liet.

Zatímco Teg kroužil nad jednou z vesnic kočovníků, lidé vybíhali a ukazovali si na ně. Sheeana a Stuková se vzrušeně přitiskly na plaskleněné okénko a pátraly po typických tmavých benegesseritských róbách, ale žádné neviděly.

Nad vesnicí se tyčila skalní formace, opevnění, nabízející úkryt před poletujícím pískem a prachem. Na jejím vrcholu stáli lidé a mávali, ale Teg nedokázal určit, jestli to jsou přátelská nebo výhružná gesta.

„Podívejte se, jak si zakrývají hlavy a tváře šaty a filtry," řekl Liet. „Rostoucí sucho je nutí se přizpůsobovat. Naučili se už konzervovat tělesnou vlhkost, aby mohli žít tady na okraji suchých dun."

„Můžeme je naučit, jak vyrábět skutečné filtršaty," řekl s úsměvem Stilgar. „Už je to dávno, co jsem měl

na sobě nějaké pořádné. Strávil jsem na lodi tucet let a zaplavil si plíce vlhkostí. Nemůžu se dočkat, až ucítím v puse zase sucho!“

Teg objevil volnou plochu k přistání a snesl se s letounem dolů. Připadal si nevysvětlitelně neklidný, když se k nim místní rozběhli. „Jsou to kočovné tábory. Proč se nepřesunou víc do vnitrozemí, kde je příjemnější podnebí?“

„Lidé se přizpůsobují,“ řekla Sheeana.

„Ale proč by měli? Ano, ten pouštní pás roste, ale nedaleko odtud pořád existuje spousta rozlehlých lesů, dokonce i města. Tito lidé by mohli předběhnout šířící se duny o celé generace. A přesto se tvrdohlavě drží tady.“

Než se otevřel průlez a pustil dovnitř dávku vyprahlého vzduchu, obklopili kočovníci letadlo. Sheeana i Stuková na sobě měly tradiční tmavé róby z Kapituly, aby je jejich uprchlické Sestry poznaly. Směle vystoupily jako první. Teg šel za nimi se Stilgarem a Lietem.

„Jsme benegesseriťanky,“ zavolala Sheeana na lidi univerzální galaštinou. „Jsou mezi vámi nějaké naše Sestry?“ Zaclonila si oči před jasem a pátrala v několika ošlehaných ženských tvářích, které viděla, ale odpovědi se nedočkala.

„Možná bude lepší přistát u jiné vesnice,“ navrhl Teg šeptem. Jeho ostražitost byla teď najednou v plné pohotovosti.

„Ještě ne.“

Přiblížil se k nim jeden postarší muž a stáhl si filtrační masku z tváře. „Ptáte se po benegesseriťankách? Tady na Qelsu?“ Přestože mluvil nekultivovaně, přízvuku se dalo rozumět. Přes svůj věk se zdál být zdravý a plný energie.

Stuková se ujala vedení a předstoupila před Sheeanu. „Po těch, které nosí černé róby jako tyhle naše. Kde jsou?“

„Všechny mrtvé.“ Starému muži zaplály oči.

Stuková příliš pozdě vycítila nebezpečí. Muž jako útočící had vytáhl z rukávu skrytý nůž a s vražednou přesností ho hodil. Zbytek davu vyrazil na nějaký nepozorovaný signál vpřed.

Stuková nemotorně popadla nůž, který jí trčel z hrudi, ale nedokázala přimět prsty k práci. Sklesla na kolena a zhroutila se na bok u rampy letounu.

Sheeana už byla v pohybu, ustupovala. Teg křikl na Lieta a Stilgara, aby se stáhli zpátky do lodi, a přitom vytáhl jednu omračovací zbraň, kterou si vzal ze zbrojnice na nelodi. Stilgara udeřil do čela veliký kámen. Liet svému mladému příteli přišel na pomoc, pokoušel se ho odtáhnout zpátky do lodi. Teg vypálil široký záběr stříbřité energie, až se část zaprášeného davu zhroutila, vrhly se však na ně další nože a kameny.

Vzrušení lidé se hnali na rampu ze všech stran, skákali na Tega. Mnoho rukou ho chňaplo za zápěstí, než stačil znovu vypálit, a kdosi mu vyrval zbraň ze sevření. Další chytili Lieta za ramena a odtáhli ho.

Sheeana bojovala jako tornádo ran ze svého repertoáru benegesseritských bojových technik. Brzy kolem ní ležela spousta padlých útočníků.

Teg zařval a chystal se sklouznout do svého hyperzrychleného metabolismu, pomocí něhož by se dokázal snadno vyhýbat ranám a zbraním, ale stříbřitý paprsek z jeho vlastního omračovače vyrazil jako zvonivý déšť a skosil bašára a po něm i Sheeanu.

Vesničané svým čtyřem vězňům rychle svázali ruce silnými provazy. Teg se udržel při vědomí, přestože byl ošklivě zmlácen, a viděl, že Lieta a Stilgara uvázali k sobě. Tělo Stukové zůstalo ležet poblíž rampy,

zatímco útočníci prohledávali letoun a vytahovali zařízení ven.

Skupina mužů zvedla tělo Stukové. Starý muž se chopil svého nože, vytrhl ho z hrudi mrtvé ženy a s výrazem odporu ho otřel o její róbu. Zle se zahleděl na mrtvolu a odplivl si, pak odkráčel za zajatci. Změřil si tři mladé muže a odmítavě zavrtěl hlavou. „Nepředstavil jsem se. Můžete mi říkat Var."

Sheeana k němu vzdorovitě vzhlédla. „Proč jste nám to udělali? Řekl jsi, že znáte benegesseritský řád."

Varova tvář se zkroutila, jako by se chtěl vyhnout odpovědi. Naklonil se k Sheeaně blíž. „Ano, známe Bene Gesserit. Přišel sem před lety a přivedl na naši planetu ty své ďábelské tvory. Je to pokus, řekly. Pokus? Podívejte se, co jste provedly naší krásné zemi! Stává se z ní pouhý bezcenný písek." S nožem v ruce si Sheeanu dlouho prohlížel a pak ho schoval. „Když jsme si konečně uvědomili, co ty ženy provádějí, všechny jsme je zabili, ale bylo pozdě. Naše planeta teď umírá a my budeme bojovat, abychom zachránili, co z ní zbylo."

Prvním zákonem komerčních možností je poznat požadavky a uspokojit je. Když se přijatelné požadavky neprojeví samy, dobrý obchodník je vytvoří, a to veškerými možnými prostředky.

CHOAM,
základní komerční směrnice

Když ve své nádrži zahynul další kormidelník, jen málo z administrátorů Kosmické gildy truchlilo nad tou ztrátou. Obří maxitrajler byl prostě přivezen zpátky do loděnic na Uzlu, aby ho vybavili jedním z iksanských matematických kompilátorů. Považovalo se to za pokrok.

Po dlouhých letech praxe Khrone lehce zakryl své potěšení, když to viděl. Každý aspekt rozsáhlého plánu zatím vycházel tak, jak čekal, jedna dominová kostka padala za druhou. Vůdce myriády Tvarových tanečníků ve své obvyklé masce iksanského inspekčního inženýra čekal na vysoké měděné rampě. Pozoroval hlučné loděnice, zatímco se kolem něj vznášel teplý vánek a průmyslové výpary.

Lidský administrátor Rentel Gorus vedle něj nedovedl tak zdatně skrývat své uspokojení. Mrkal mléčnýma očima a hleděl vzhůru k pilotnímu prostoru prastaré vyřazené lodi. „Ardrae byl jeden z nejstarších zbývajících kormidelníků v naší komerční flotile. I za drasticky omezené spotřeby

koření visel na životě mnohem déle, než jsme čekali."

Buclatý zástupce CHOAM prohlásil: „Kormidelníci! Teď, když ti odčerpávači našich zdrojů mizí jeden po druhém, mohou zisky Gildy výrazně vzrůst."

Jeho pomocník mentat bez pobídky svého pána zarecitoval: „Se znalostí délky života toho kormidelníka a zvážením množství melanže, potřebné k dosažení jeho původní proměny a konverze, jsem spočítal celkové množství koření, které během své služby Gildě zkonzumoval. Za kolísajících cen, založených na relativním nadbytku během tleilaxanských let a na nedávném prudkém zvýšení kvůli vážným omezením, si mohla Gilda za tu cenu koření koupit tři běžné maxitrajlery vybavené nepolem."

Muž z CHOAM cosi znechuceně zamumlal, ale Khrone neřekl nic. Připadalo mu nejúčinnější prostě poslouchat a pozorovat. Na lidi se dá spolehnout, že budou-li správně nasměrováni, vyvodí si závěry sami (často chybné).

Khrone si vychutnával svá tajemství. Myslel na četné vyslance, které Gilda poslala na frontu, aby se pokusili vyjednat smlouvy o neútočení s myslícími stroji. Chtěli se vydávat za neutrální sílu v zájmu přežití Gildy. Ale spousta těch vyslanců byli Khroneovi náhradníci z řad Tvarových tanečníků, kteří úmyslně žádného úspěchu nedosáhli. Ostatní – ti lidští – se ze setkání nikdy nevrátili.

Vzhledem k tomu, že planeta Riches byla velmi příhodně vyhlazena rebelskými Ctěnými matre (tajně vedenými Tvarovými tanečníky), neměli lidé jinou možnost než se obrátit na Iks a na Gildu, aby získali žádané technologické prostředky. Loděnice na Uzlu odjakživa fungovaly jako obrovské komplexy pro stavbu velikých mezihvězdných korábů.

Murbellina obranná flotila rostla podivuhodnou rychlostí. Khrone však věděl, že ani tyto snahy nebu-

dou moc účinné proti čiré velikosti a rozsahu Omniových vojenských sil, budovaných už tisíce let. Tovární zařízení Iksu (též ovládaná Tvarovými tanečníky) stále odkládala rozvoj a modifikace Vyhlazovačů, na něž spoléhala obrana Sesterstva. A jelikož každá nová gildovní loď byla řízena iksanským matematickým kompilátorem, nikoli navigátorem, čeká na Matku velitelku a její spojence spousta překvapení.

„Postavíme více lodí, abychom vynahradili zastaralé kormidelníky," slíbil administrátor Gorus. „Náš kontrakt s tím novým Sesterstvem se zdá být nekonečný. Nikdy jsme neměli tolik práce."

„A přesto meziplanetární obchod drasticky klesá." Představitel CHOAM pokývl Khroneovi a Gorusovi. „Jak je na tom Sesterstvo s placením za ty drahé lodě a výzbroj?"

„Pokrývá své závazky zvýšeným tokem melanže," řekl Gorus.

Khrone konečně dotlačil rozhovor tam, kde si ho přál mít. „Proč nepřijmout platby v koních nebo v ropě nebo v nějaké jiné zastaralé a zbytečné komoditě? Pokud vaši kormidelníci vymírají a lodě fungují perfektně s iksanskými matematickými kompilátory, Gilda už melanž nepotřebuje. K čemu vám to je?"

„Skutečně, její hodnota se velice snížila. Za poslední čtvrtinu století, po zničení Rakis, tleilaxanských světů a mnohých dalších, se ztenčilo množství těch, kdo si mohli dovolit koření pro radost." Zástupce CHOAM se podíval na svého mentata, který souhlasně přikývl. „Kapitula možná má monopol na melanž, ale svou železnou rukou, omezením množství koření, dostupného pro obecné užití, utlumila vlastní trh. Už jen málo lidí melanž skutečně *potřebuje*. Poddají se ochotně znovu závislosti, když se teď naučili žít bez koření?"

„Možná," řekl Gorus. „Musíte jenom snížit cenu a budeme mít davy zákazníků."

„Čarodějky stále ovládají Buzzell," upozornil mentat. „Mají jiné cesty, jak platit."

Muž z CHOAM pohrdavě povytáhl obočí. Beze slov vydal tuze výmluvné zvuky. „Luxusní zboží během války? To není moc dobrá ekonomická investice."

„Ztížila se jim už i produkce súkamenů," upozornil Gorus, „protože mořská monstra ničí jejich naleziště a napadají sklízeče."

Khrone napjatě poslouchal. Jeho vlastní špehové přinesli znepokojivé, ale zajímavé zprávy o podivných událostech na Buzzellu a o možném tajném projektu kormidelníků, který se tam odehrává. Požadoval další informace.

Khrone přihlížel, jak čelisťový mechanismus na velikém jeřábu pronikl do pilotního prostoru gigantického vyřazeného korábu. Těžké suspenzorové zvedáky se napínaly a sténaly, když vytahovaly ven kormidelníkovu nádobu ze silného plaskla. Během toho pomalého a nešikovného přesouvání se tank zachytil za okraj otvoru v konstrukci korábu. Plát trupu se odlomil a padal dolů, narazil do boku korábu, odrazil se se sprškou jisker a klesal, až konečně práskl o zem hluboko dole.

Z kormidelníkovy nádoby unikaly pramínky oranžového kořeněného plynu, zbloudilé páry, vytrácející se do atmosféry. Ještě zhruba před deseti lety by tolik vyplýtvaného koření stačilo na postavení nějakého imperiálního paláce. Teď zástupce CHOAM a administrátor Gorus jen beze slov pozorovali, jak uniká. Gorus promluvil do drobného mikrofonu, který měl připevněný na límci. „Přeneste tu nádobu před nás. Chci se na ni podívat."

Jeřáb zvedl schránu se silnými stěnami a odvlekl ji od trupu korábu, přemístil ji na pozorovací platformu. Suspenzory jemně snesly kontejner na měděnou podlahu a s hrozivě těžkým bouchnutím ho složily. Ze štěrbiny v silném plaskle dál unikalo koření.

Melanžové výpary čpěly zvláštně zvětrale a kovově a prozradily Khroneovi, že je Kormidelník nadechoval a vydechoval stále dokola, až v nich z původní síly koření zbylo jen velice málo. Na strohý příkaz administrátora s mléčnýma očima otevřeli mlčenliví dělníci Gildy víko nádoby a zbytek koření za smrtelného chroptění unikl.

Když byl znečištěný plyn vyčerpán a husté mraky se rozvířily a zřídly, odhalila se silueta zhroucené postavy. Khrone už dřív kormidelníka viděl, ale tento byl ochablý, zešedlý a dokonale mrtvý. Baňatá hlava a malá očka, ruce s plovacími blánami, jemná kůže, připomínající obojživelníka, propůjčovala té věci vzhled velikého znetvořeného plodu. Ardrae zemřel na nedostatek melanže už před několika dny. Přestože teď měla Gilda ve svých skladištích spoustu koření, administrátor Gorus už před časem odřízl kormidelníkům dodávky.

„Podívejme se, mrtvý kormidelník. Pohled, jaký se už nenaskytne mnoha lidem."

„Kolik jich ještě přežívá ve vašich gildovních korábech?" zeptal se Khrone.

Gorus se zatvářil vyhýbavě. „Z lodí v našem inventáři je naživu už jenom třináct kormidelníků. Sledujeme jejich vymírání."

„Co myslíte těmi loděmi ve vašem inventáři?" zeptal se muž z CHOAM.

Gorus zaváhal a pak připustil: „Jsou jisté lodě, stále řízené kormidelníky, plavidla, která se nám ještě nepodařilo vybavit matematickými kompilátory. Ony... jak jen to říct? V posledních několika měsících zmizely."

„*Zmizely*? Kolik maxitrajlerů? Každá taková loď je nesmírně drahá!"

„Nemám přesná čísla."

Muž z CHOAM řekl tvrdým hlasem: „Řekněte nám svůj nejlepší odhad."

„Pět set, snad tisíc.“

„Tisíc?“

Mentat po jeho boku zůstával zticha, ale zdálo se, že je vyvedený z míry a vylekaný stejně jako zástupce CHOAM.

Gorus se pokusil projevit kontrolu nad situací a řekl skoro přezíraným tónem: „Když kormidelníci hladoví po koření, jsou čím dál tím zoufalejší. Mají sklon k iracionálnímu chování.“

Khronea samotného to zasáhlo, ale nedal to najevo. Ta zmizení mu připadala jako široká konspirační akce ve frakci kormidelníků, jakou nečekal. „Máte nějakou představu, kam mohli odletět?“

Gildovní administrátor předstíral lhostejnost. „Na tom nezáleží. Dojde jim koření a zemřou. Podívejte se na tyto loděnice a uvidíte, kolik plavidel vyrábíme každý den. Zanedlouho vynahradíme ztráty těch zastaralých lodí a překonaných kormidelníků. Jen se nebojte. Po takové spoustě let závislosti na jediné látce přijala Gilda dobré obchodní rozhodnutí.“

„Díky vašim partnerům z Iksu,“ upozornil Khrone.

„Ano, díky Iksu.“

Po přestávce zvuky loděnic nesmírně zesílily. Do práce se dali svářeči a těžká mašinérie zvedala zaoblené součásti na místo. Půl kilometru široký nákladní dopravník přinesl dvě sady Holtzmanových motorů. Muži dál dlouho mlčky sledovali tu úchvatnou činnost. Na žalostně mrtvého kormidelníka v jeho nádobě se už nikdo ani nepodíval.

Lidstvo má spoustu zakořeněných přesvědčení. Hlavní z nich je pojetí domova.

BENEGESSERITSKÉ ARCHIVY,
Analýzy motivačních faktorů

Když Edrikův koráb na pravidelné trase příště dorazil na Buzzell, opustilo jeho plavidlo planetu s něčím mnohem důležitějším, než byly pouhé súkameny.

Na zapečetěných laboratorních palubách byl skryt balíček jedinečně silné substance, získané z podivného hutného orgánu zabitého červa. Waff ji s přehnaným optimismem nazval „ultrakoření". Testy prokázaly, že svou intenzitou převyšuje veškeré kdy zaznamenané koření. S touto pozoruhodnou látkou se pro frakci kormidelníků všechno změní.

Tleilaxanský Pán dobře chápal význam svého úspěchu a měl v plánu využít ho ve vlastní prospěch. Aniž by byl povolán, protlačil se skrz gildovní bezpečnostní síly a dostal se na nepřístupné paluby, rezervované pro kormidelníka. Waff všetečně ignoroval veškeré protesty a otevřel silné dveře, až stanul před nádobou ze silnostěnného plaskla, která hostila Edrika v jeho drahé lázni kořeněného plynu. Waff teď už nebyl patolízal, když uspěl v oživení alespoň jednoho druhu červů. Mohl si klást drzé požadavky podle svého.

Waffova zkrácená délka gholovského života mu nedávala mnoho času, aby dosáhl rozhodujících cílů. Byl z toho čím dál tím zoufalejší. Už nyní byl hodně za vrcholem fyzických sil a jeho tělo se rychle propadalo do degradace a ke smrti. Nejspíš mu zbýval už jenom rok života.

Waff stál před Edrikovým tankem, naplněn pevným vzdorem. „Když jsou teď moji pozměnění červi schopni tvořit koření ve formě přijatelné pro gildovní kormidelníky, chci, abys mě odvezl na Rakis." Neměl už víc co ztratit, hrál o všechno. Triumfálně si založil tenké paže na hrudi.

Edrik pomalu připlul k plaskleněné stěně nádoby. Víry oranžového koření působily hypnoticky. „Ta nová melanž ještě nebyla prověřena v praxi."

„Na tom nezáleží. Bylo prokázáno její chemické složení."

Edrikův hlas v reproduktorech zesílil. „Jsem znepokojený. Melanž ve své původní formě je natolik složitá, že se to nedá odhalit žádnou laboratorní analýzou."

„Strachuješ se zbytečně," řekl Waff. „Koření mořského červa je silnější než cokoli, cos kdy konzumoval. Zkus to sám, pokud mi nevěříš."

„Nejsi v pozici, kdy by sis mohl klást požadavky."

„Nikdo jiný by nedokázal vykonat to co já. Buzzell bude tvůj nový zdroj melanže. Lovci mořských červů budou sklízet víc ultrakoření, než dokážete spotřebovat, a kormidelníci už nebudou závislí na benegesseritských čarodějkách ani na černém trhu. I kdyby se Sesterstvo rozhodlo vylovit všechny mořské červy a vybudovat si další monopol, můžeš je ignorovat. Tím, že jsme změnili *červy*, nikoli planetu, můžeme je rozmístit kdekoli. Daroval jsem ti cestu ke svobodě."

Waff si odfrkl a zvedl hlas. „A teď žádám svou odměnu."

„Udrželi jsme tě naživu, když byly Ctěné matre poraženy na Tleilaxu. Není to dostatečná kompenzace?“

Tleilaxanský ghola si smířlivě povzdechl a napřáhl ruce. „To, co po tobě chci, tě moc stát nebude a získá ti velkou čest, božské požehnání.“

Kormidelník nasadil na zdeformované tváři výraz nelibosti. „Po čem toužíš, mužíčku?“

„Opakuji: vezmi mě na Rakis.“

„To je absurdní. Ten svět je mrtvý,“ prohlásil Edrik rozhodně.

„Na Rakisu zahynulo moje první tělo, takže to považuj za jakousi pouť.“ Pokračoval kvapně, mluvil víc, než původně zamýšlel. „V laboratoři jsem ze zbývajících vzorků písečných pstruhů vytvořil další malé červy. Posílil jsem je tak, aby byli schopni přežít v tom nejtvrdším prostředí. Můžu jimi znovu osídlit Rakis a přivést zpátky Proroka –“ odmlčel se.

Při prvních zvěstech o tom, že se mořským červům daří, nasměroval Waff své úsilí k posledním zbylým písečným pstruhům ze své původní zásoby. Vymodelovat chromozomy červa tak, aby dokázal přežít v pohodlném prostředí oceánu, byla výzva. Mnohem obtížnější ale bylo posílit ta monstra, aby přežila v bídných pustinách Rakis. Waff se však k výzvám neobracel zády. Po celou dobu si kladl za cíl přivést písečné červy zpátky tam, kam patřili. *Božský posel se musí vrátit na Dunu.*

Pozoroval Edrika, který máchal rukama s plovacími blánami a přitom zvažoval jeho žádost. „Naše Orákulum nám nedávno poslalo zprávu, vyzvalo kormidelníky, aby opustili Gildu a připojili se ve velké bitvě k němu. To teď musí být moje priorita.“

„Zapřísahám tě, vezmi mě na Rakis.“ Waffovi projela hrudí a po páteři bolest, připomínka jeho hrozící smrtelnosti. Potřeboval veškerou sílu, aby nedal najevo strach z umírání, utrpení neúspěchu. Zbývalo

mu velice málo času. „Chci toho po tobě moc? Poskytni mi tuhle laskavost na konci mého života."

„To je všechno, co si přeješ? *Umřít* tam?"

„Spotřebuji zbytky energie na své vzorky písečných červů. Snad existuje cesta, jak je znovu nasadit na Rakis a regenerovat ekologické systémy. Pomysli na to: kdyby se mi to podařilo, budeš mít další zdroj melanže."

„Nebudeš nadšený tím, co tam najdeš. I s recyklováním vlhkosti, přístřešky a vybavením je přežití na Rakis obtížnější než dřív. Tvá očekávání jsou nerealistická. Nezbylo tam nic užitečného."

Waff se neúspěšně pokusil zakrýt zoufalství v hlase. „Rakis je můj domov, můj duševní kompas."

Edrik se nad tím zamyslel a pak řekl: „Můžu zakřivit vesmír k Rakis, ale nemůžu ti slíbit, že se ještě vrátím. Orákulum mě volá."

„Zůstanu tam, jak dlouho bude třeba. Bůh se o mě postará."

Waff pospíchal zpátky na své soukromé výzkumné paluby. Měl v plánu zůstat na té pouštní planetě, nepochybně do konce života, a proto si vyžádal veškeré zásoby a zařízení, jaké by mohl potřebovat po celé roky. Tak bude v tom bezútěšném a mrtvém světě naprosto soběstačný. Když učinil objednávku, podíval se na nádoby, v nichž se svíjeli noví posílení červi, dychtiví vypuštění.

Rakis... Duna... to byl jeho osud. V srdci cítil, že ho tam povolal Bůh, a kdyby na té planetě zahynul... tak ať se stane. Pocítil horkou konejšivou vlnu spokojenosti. Chápal své místo ve vesmíru.

V soukromých vyhlídkových okéncích korábu se objevila zčernalá, slabě měďnatá koule. Waff si tak

dychtivě chystal věci, že ani nepostřehl aktivaci Holtzmanových motorů a zakřivení vesmíru.

Edrik ho překvapil, nabídl mu další zásoby a malý tým oddaných gildovních asistentů na pomoc s vybudováním tábora a provádění pokusů. Možná chtěl mít nablízku vlastní lidi, aby pozorovali, jestli Tleilaxan se svými červy znovu uspěl. Waffovi to nevadilo, pokud se mu budou držet z cesty.

Aniž by se Waff mlčenlivým členům svého nového týmu představil, nařídil jim převoz svých posílených exemplářů písečných červů z izolované laboratoře, samobudovacích přístřešků a zařízení, všeho, co budou potřebovat pro přežití na tom spáleném světě.

Jeden z mlčenlivých gildovních asistentů s hladkou tváří řídil lehké plavidlo. Než dosáhli mrtvého povrchu Duny, směřoval už maxitrajler z oběžné dráhy. Edrik se nemohl dočkat, až se dostaví na výzvu Orákula i se svým nákladem ultrakoření a návalem nové naděje pro všechny kormidelníky.

Waff však měl oči jen pro zpuchýřovatělou bezživotnou krajinu legendárního světa.

Bakterie jsou jako maličké stroje, pozoruhodné svým účinkem na větší biologické systémy. Podobně se chovají lidé, jsou jako organismy nemoci mezi planetárními soustavami a měli by se také podobně studovat.

ERASMUS,
Laboratorní zápisky

Když nakažlivá epidemie dosáhla Kapituly, projevily se první případy u mužských dělníků. Sedm jich zkosila tak rychle, že jejich smrtelné výrazy svědčily spíš o překvapení než o bolesti.

Nemoc se rozšířila i ve velké hale, kde jídaly mladší Sestry. Virus byl tak zákeřný, že měl nejnakažlivější období plný den předtím, než se projevily jakékoli symptomy. Epidemie tak zaťala čelisti do těch nejohroženějších, ještě než nové Sesterstvo vůbec poznalo, že nějaká hrozba existuje.

Stovky lidí zahynuly v prvních třech dnech, víc než tisícovka do konce týdne. Po deseti dnech bylo už obětí nepočítaně. Podpůrný personál, učitelky, návštěvníci, obchodníci z jiných světů, kuchaři a kuchyňské síly, dokonce i neúspěšné Ctihodné matky – všichni padali jako stébla pšenice pod ostřím sekačky.

Murbella svolala své starší poradkyně, aby sestavily okamžitý plán, ale z prvních epidemií na jiných planetách v bojové zóně věděly, že preventivní opat-

ření a karantény jsou k ničemu. Dveře místnosti byly bezpečně zamčeny, mladší Sestry a akolytky se nesměly dozvědět, jaké strategie se tady probírají.

„Náš základní cíl je přežití Sesterstva, i kdyby kolem nás zbytek Kapituly vymřel." Murbella se znechucením pomyslela na všechny nepřipravené akolytky, týmy sklízečů koření v pouštním pásu, řidiče, architekty a stavební dělníky, projektanty počasí, zahradníky ve sklenících, uklízeče, bankéře, umělce, archivní pracovníky, piloty, techniky a zdravotníky. Na celou podpůrnou základnu samotné Kapituly.

Laerová se snažila mluvit objektivně, ale hlas jí přeskakoval. „Ctihodné matky ovládají přesnou buněčnou kontrolu, která je třeba k boji s touto nemocí na jejím bitevním poli. Dokážeme nasadit svou tělesnou obranu a zahnat tu nákazu."

„Na jiných planetách zemřeli všichni, kdo neprodělali melanžovou Agónii," řekla Kiria. „Stejně jako Ctěné matre. Především proto jsme pronásledovaly vás benegesseriťanky, abychom zjistily, jak se chránit před epidemií."

„Nemůžeme použít krev přeživších benegesseriťanek a vytvořit vakcínu?" zeptala se Murbella.

Laerová zavrtěla hlavou. „Ctihodné matky vypudí organismus nemoci buňku po buňce. Neexistují žádné protilátky, o které bychom se mohly podělit s ostatními."

„Není to tak jednoduché," zachraptěla Accadiová. „Ctihodná matka dokáže nasměrovat svou vnitřní biologickou obranu jen tehdy, pokud k tomu má dost energie a pokud má čas a schopnost soustředit se sama na sebe. Ale tahle nákaza nás nutí věnovat energii na pečování o nejuboženější oběti."

„Pokud se dopustíte takové chyby, zemřete, stejně jako naše náhradní Sheeana na Džhibraithu," řekla Kiria s jízlivým podtónem v hlase. „My Ctihodné matky se budeme muset postarat o sebe, o nikoho ji-

ného. Ostatní stejně nemají žádnou šanci. Musíme se s tím smířit."

Murbella už cítila počátky vyčerpání, ale nervózní úzkost ji přiměla přecházet sem tam po přísně uzavřené poradní místnosti. Musela uvažovat. Co by se dalo podniknout proti tak drobnému a vražednému nepříteli? *Přežijí jenom Ctihodné matky...* Řekla svým poradkyním pevně: „Najděte každou akolytku, která je už skoro připravena na Agónii. Máme dost Vody života?"

„Pro ně pro všechny?" zvolala Laerová.

„Pro všechny do jedné. Pro každou Sestru, která má byť nejmenší šanci na přežití. Dejte jim všem ten jed a doufejte, že ho dokážou proměnit a přežít Agónii. Teprve pak budou schopny ubránit se nákaze."

„Mnoho jich při tom pokusu zahyne," varovala Laerová.

„Nebo zemřou *všechny* na tu nákazu. I kdyby většina kandidátek podlehla Agónii, budeme na tom líp." Ani se nezachvěla. Takhle před mnoha lety zahynula její vlastní dcera Rinya.

Accadiová se pousmála vrásčitými rty a přikývla. „Bene Gesserit raději zemře na Agónii než na nemoc, rozšířenou naším Nepřítelem. Je to gesto vzdoru, ne podřízení."

„Postarejme se, aby to tak dopadlo."

Murbella byla hluchá ke sténání nemocných a umírajících v ubytovnách. Doktoři z Kapituly měli léky a silná analgetika a benegesseritské akolytky se učily, jak zablokovat bolest. Utrpení nemoci však dokázalo rozbít i ten nejhlubší trénink.

Murbella s nenávistí sledovala, jak Sestry nedokážou ovládnout své utrpení. Styděla se, ne za jejich

slabost, ale především proto, že nedokázala zabránit, aby k celé téhle záležitosti došlo.

Vydala se tam, kde na řadě nouzových lůžek ležely mladé akolytky, většina z nich vyděšená, některé odhodlané. Pokoj páchl zkaženou skořicí – pronikavě, nikoli příjemně. Matka velitelka se svraštělým obočím a upřeným pohledem pozorovala dvě Ctihodné matky s kamennými tvářemi, které nesly nosítka. Spočívalo na nich tělo mladé ženy, zabalené do prostěradel.

„Další neuspěla v Agónii?"

Ctihodné matky přikývly. „Dneska je jich jednašedesát. Umírají stejně rychle jako z nákazy."

„A kolik bylo úspěšných?"

„Čtyřicet tři."

„Čtyřicet tři, které se dožijí boje proti Nepříteli."

Murbella jako matka kvočna přecházela sem a tam kolem řady postelí a pozorovala nákazou zasažené Sestry. Některé tiše spaly, obdařeny novou tělesnou vnímavostí, jiné se svíjely v hlubokém kómatu a nebylo jisté, jestli z něj najdou cestu ven.

Na konci řady ležela pubertální dívenka s vystrašenýma očima. Setkala se s Murbelliným pohledem a i v tom návalu nemoci jí zasvítily oči. „Matko velitelko," řekla chraplavě.

Murbella se k té dívce přesunula blíž. „Jak se jmenuješ?"

„Baleth."

„Čekáš, až podstoupíš Agónii?"

„Čekám, až umřu, Matko velitelko. Přivedli mě sem, abych dostala Vodu života, ale než k tomu došlo, projevily se u mě příznaky nemoci. Budu mrtvá, než skončí dnešní den." Mluvila velice statečně.

„Takže ti tedy nedali Vodu života? Ani se o Agónii nepokusíš?"

Baleth sklopila hlavu. „Říkali, že bych to nepřežila."

„A ty jim věříš? Nejsi dost silná na to, abys to zkusila?“

„Jsem dost silná, abych to *zkusila*, Matko velitelko.“

„Pak budu raději, když zemřeš při tom pokusu, než aby ses vzdala.“ Shlédla dolů na Baleth a bolestně jí to připomnělo Rinyu... dychtivou a sebejistou, tolik podobnou Duncanovi. Ale její dcera nakonec nebyla připravená a zemřela přímo na stole.

Měla jsem ji zdržet. Potřebovala jsem si něco dokázat, a tak jsem Rinyu postrkovala. Měla jsem počkat...

A Murbellina nejmladší dcera Gianna – co se s ní stalo? Matka velitelka se držela dál od denních aktivit té mladé ženy, nechala ji vychovávat Sesterstvem. Ale za této krize se rozhodla, že někoho požádá, aby ji našel, nejspíš Laerovou.

Zdálo se, že Baleth teď vyzařuje naději, vroucnýma očima hleděla k Matce velitelce. Murbella nařídila sukovským doktorkám, aby se o ni okamžitě postaraly. „Tahle má míň času než ostatní.“

Ze skeptických výrazů doktorek Murbella poznala, že to považují za plýtvání cennou Vodou života, ale nezviklalo ji to. Baleth přijala vazký doušek, naposledy se podívala na svou Matku velitelku a spolkla tu jedovatou látku. Položila se na záda, zavřela oči a začala bojovat...

Netrvalo to dlouho. Baleth během toho statečného pokusu zahynula, ale Murbella se necítila nijak provinile. Sesterstvo nesmí nikdy přestat bojovat.

Přestože byla melanž vzácná a drahocenná, Voda života byla ještě vzácnější.

Čtvrtého dne Murbellina zoufalého plánu začalo být jasné, že zásoby Kapituly nestačí. Sestra za Sest-

rou polykaly ten jed a mnoho jich zahynulo, když se snažily proměnit smrtící toxin ve svých buňkách, pokoušely se proměnit své tělo.

Matka velitelka pověřila své poradkyně, aby zjistily přesné množství jedu, nezbytné ke spuštění Agónie. Některé Ctihodné matky navrhly, aby se látka zředila, ale kdyby jí nedaly dost, kdyby nebyla smrtelná, celý experiment by selhal.

Zemřely desítky dalších Sester. Více než šedesát procent těch, které dostaly jed.

Kiria přišla s tvrdým, ale chladně logickým řešením. „Ohodnoťme každou kandidátku a přidělujme Vodu života jenom těm, které nejpravděpodobněji uspějí. Nemůžeme bláznivě riskovat. Každá dávka, poskytnutá ženě, která neuspěje, je plýtvání. Musíme rozlišovat."

Murbella s ní nesouhlasila. „Žádná z nich nemá šanci, pokud nepodstoupí Agónii. Celým smyslem této operace je dát ji všem – a ty nejschopnější přežijí."

Ženy stály uprostřed blázince společné ložnice nemocnice. Na ty se proměňovaly jakékoli budovy dost velké na to, aby pojaly lůžka. Vyčerpané Ctihodné matky kolem nich pronesly čtyři těla bez života. Došla jim prostěradla, takže mrtvoly nebyly přikryté. Zkroucené tváře svědčily o nezměrné bolesti, kterou vytrpěly.

Murbella si těch mrtvých nevšímala. Klekla si vedle postele jedné mladé ženy, která přežila. Musí se na počet obětí dívat z jiné perspektivy. Jestliže bylo souzeno zemřít *všem*, je k ničemu počítat ty, které zahynuly. V tomto světle byl jediným významným počtem seznam těch, které se uzdravily. Počet vítězných.

„Jestli nemáme dost Vody života, použijte jiné jedy." Murbella se unaveně zvedla, nevšímala si pachů ani zvuků. „Bene Gesserit možná stanovil, že Voda života je nejúčinnější prostředek k vyvolání Agónie, ale kdysi dávno používaly Sestry jiné smrtící chemi-

kálie – cokoli, co dokáže tělo dostat do absolutní krize." Přejela pohledem ty mladé studentky, dívky, které doufaly, že jednoho dne dospějí a stanou se Ctihodnými matkami. Teď měla každá z nich jednu šanci, jen tu jedinou. „Otravte je tak nebo onak. Otravte je všechny. Pokud přežijí, pak sem patří."

Přiběhl k ní kurýr, jedna z mladších Sester, která nedávno přežila proměnu. „Matko velitelko! Potřebují tě okamžitě v archivech."

Murbella se obrátila. „Accadiová něco objevila?"

„Ne, Matko velitelko. Ona... musíš se podívat sama." Mladá žena polkla. „A *pospěš si.*"

Stará žena neměla sílu opustit svůj úřad. Accadiová seděla obklopená šigafilovými čtečkami a hromadami krystalových tabulek, plných dat. Ležela roztažená dozadu ve velikém křesle, těžce dýchala, málem se nedokázala pohnout. Uslzené oči se zachvěly a otevřely se. „Takže jsi přišla... včas."

Murbella se celá zděšená dívala na archivářku. I Accadiovou přemohla ta nákaza. „Ale ty jsi Ctihodná matka! Dokážeš s tím bojovat."

„Jsem stará a unavená. Poslední síly jsem vynaložila na sestavení našich zpráv a předpokladů, na zmapování šíření téhle nemoci. Možná jí můžeme na jiných světech předejít."

„Pochybuji. Nepřítel šíří ten virus všude, kde to považuje za strategické." Už se rozhodla, že nechá několik dalších Ctihodných matek s Accadiovou. Její rozsáhlé vzpomínky a znalosti se nesmějí ztratit.

Accadiová se snažila v křesle posadit. „Matko velitelko, nesoustřeďuj se tolik na epidemii, jinak nebudeš schopna vidět její následky." Dala se do kašle. Všude na kůži se jí objevily skvrny, pokročilé stadium nemoci. „Tato nákaza je jen výpad, zkušební útok. Na mnoha planetách to stačí. Nepřítel ale teď už dobře zná Sesterstvo a ví, že s tím dokážeme bojovat, aspoň do jisté míry. Až nás oslabí, zaútočí jinými prostředky."

Murbella v sobě ucítila chlad. „Pokud myslící stroje zničí nové Sesterstvo, nebudou mít zbylé zlomky lidstva žádnou šanci se jim ubránit. Jsme nejdůležitější překážka, jakou musí Omnius překonat.“

„Takže jsi konečně pochopila důsledky?“ Stará žena chňapla Matku velitelku za ruku, aby se ujistila, že tomu porozuměla. „Tato planeta byla odjakživa skrytá, ale teď už myslící stroje musí polohu Kapituly znát. Vsadila bych se, že jejich vesmírná flotila je na cestě.“

Sen jednoho je noční můrou druhého.

Rčení na starém Kaitanu

Když nomádi odtáhli tělo Stukové pryč, oddělili Sheeanu a Tega od Stilgara a Lieta-Kynese. Ty dva chlapce – dvanáctiletého a třináctiletého – očividně nepovažovali za hrozbu. Nevěděli, že jsou to vražední fremenští bojovníci, pamatující řadu nájezdů proti Harkonnenům.

Teg pochopil jejich strategii. „Ten starý vůdce chce nejprve vyslechnout naše mladé." Starý Var a jeho bezcitní druhové předpokládali, že se mládež dá snadno zastrašit, že nedokáže odolat obtížnému výslechu.

Tega a Sheeanu odvedli do záchytného stanu, vyrobeného z tuhého, větrem ošlehaného polymeru. Ta stavba byla zvláštní směsicí primitivního designu a složité technologie, vyrobená tak, aby byla praktická a snadno se transportovala. Stráž za nimi uzavřela chlopeň a zůstala stát venku.

Stan bez oken byl jen prázdný obal, žádné pokrývky, polštáře, ani nástroje. Teg chvíli přecházel v malém kruhu, pak se posadil vedle ní na udusanou zem. Zahrabal do ní prsty a brzy našel pár ostrých kamínků.

S bystrostí mentata zhodnotil své možnosti. „Když se nevrátíme, ani se nenahlásíme," řekl tichým hlasem, „můžeme čekat, že Duncan pošle dolů další

tým. Bude připraven. Zní to banálně, ale záchrana přijde.“ Věděl, že tito nomádi snadno podlehnou přímému vojenskému útoku. „Duncan je moudrý a já ho dobře vycvičil. Bude vědět, co dělat.“

Sheeana zírala na východ ze stanu jako v nějakém meditativním transu. „Duncan prožil stovky životů a všechny si je pamatuje, Milesi. Pochybuji, žes ho naučil něco nového.“

Teg sevřel jeden oblázek. Zdálo se, že mu to pomáhá v soustředění. I v tomto prázdném stanu viděl tisíce možností k úniku. On a Sheeana by mohli snadno uprchnout, zabít stráž a probít si cestu k plavidlu. Teg by možná ani nemusel nasadit svou zvýšenou rychlost. „Tito lidé pro mě nejsou soupeř, ani pro tebe. Ale Stilgara a Lieta tu nenechám.“

„Á, loajální bašár.“

„Ani tebe bych tu nenechal. Ale mám strach, že ti lidé nějak porouchali naši loď, to by nám plány na útěk jistě zkomplikovalo. Slyšel jsem, jak ji prohledávají.“

Sheeana dál zírala na tmavou stěnu stanu. „Milesi, já se ani tak nestarám o možnost útěku. Spíš by mě zajímalo, proč nás nechali naživu. Zvlášť mě, pokud je pravda, co říkali o Sesterstvu. Mají dobrý důvod mě nenávidět.“

Teg se pokusil představit si ten neuvěřitelný exodus a reorganizaci obyvatelstva na této planetě. Za pár let uvidí všichni obyvatelé měst a městeček, jak písek dusí jejich půdu, zabíjí jejich sady, plazí se blíž a blíž k hranicím města. Budou muset odjet od pouštní zóny, jako když lidé utíkají před pomalu postupujícím požárem.

Ale Varovi kočovníci... jsou to sběrači odpadků a ztracené existence? Vyvrhelové velkých center obyvatelstva? Proč se tak tvrdošíjně drží na prahu postupující pouště, kde musí neustále stěhovat osady a stahovat se? Jaký to má smysl?

Byli to technologicky zdatní lidé a planeta Qelso musela být osídlena už dávno během Rozptylu. Měli vlastní pozemní auta a nízko létající plavidla, rychlé lodě, kterými zdolávali duny. Pokud Varovi lidé nejsou přímo vyhnanci, možná si doplňují zásoby ve vzdálených městech na severu.

Teg a Sheeana celé hodiny ani nepromluvili, poslouchali tlumené zvuky zvenčí, suchý vítr, který se opíral do stanu a tahal za něj, šustění poletujícího písku. Všechno jako by tvořil jen ten pohyb venku: lidé vysílali výpravy, chodili sem a tam, spouštěli stroje.

Teg poslouchal ty zvuky a v duchu si je třídil, stavěl si obrázek operací. Slyšel bušení vrtáku, který hloubil jámu pro studnu, pak pumpu, čerpající vodu do malých cisteren. Pokaždé se vylil jen malý proud tekutiny, pak se ztenčil na slabý čúrek a zastavil se. Teg věděl, že podobné problémy, způsobené písečným pstruhem, byly zhoubou vrtných prací na Arrakis. Voda existovala v hlubokých vrstvách, ale zadržovali ji tam nenasytní malí Tvůrci. Jako krevní destičky v ráně písečný pstruh rychle uzavřel únik tekutiny. Teg poslouchal odevzdané stížnosti těch lidí a uvědomil si, že jsou na to zvyklí.

Když padla noc, strážný přidržel chlopeň a do stanu vešel zaprášený mladý muž. Přinesl trochu jídla, tvrdý chleba a suché ovoce a bílé maso, které zkaženě páchlo. Oba zajatci dostali také pečlivě odměřené příděly vody.

Sheeana se podívala na svůj neprodyšně uzavřený šálek. „Učí se nejdůležitější základy nejvyšších úspor vody. Začínají chápat, co se stane z jejich světa.“ Mladý muž, který očividně pohrdal její benegesseritskou róbou, na ni zle zazíral a beze slova odešel.

Teg po celou temnou noc zůstal vzhůru, poslouchal, pokoušel se plánovat. Ten nedostatek činnosti byl nesnesitelný, přesto by doporučoval spíš trpěli-

vost než ukvapenou akci. O Lietovi a Stilgarovi se nedozvěděli nic a on měl strach, že oba dva mladí muži mohou být už mrtví stejně jako Stuková. Zabili je během toho výslechu?

Sheeana seděla vedle něj ve stavu zintenzivněné ostražitosti. Oči měla jasné dokonce i v šeru stanu. Pokud mohl Teg soudit, stráž venku se ani nepohnula, neopustila svou pozici. Lidé dál vysílali výpravy a lehké lodě do noci, jako by tábor byl nějakým shromaždištěm válečných sil.

Za svítání přišel ke stanu starý Var, rychle promluvil se stráží a odhrnul vchod. Sheeana se zvedla do předklonu, připravena vyskočit. Teg se napjal a také se připravil k boji.

Vůdce kočovníků se zabodl pohledem do Sheeany. „Tobě a tvým čarodějkám neodpustíme, co jste provedly Qelsu. Nikdy. Ale Liet-Kynes a Stilgar nás přesvědčili, abychom vás nechali naživu, aspoň tak dlouho, dokud se od vás můžeme učit."

Ošlehaný vůdce vyvedl dvojici do jasného slunečního světla. Vítr jim házel pichlavý písek do očí. Všude kolem osady už uhynuly stromy. Rozšiřující se duny zabraly během noci dalších pár stop za nápadným skalním výchozem. Každý dech suše praskal, dokonce i v relativním chladu rána.

„Zabili jste už jiné benegesseriťanky," řekla Sheeana, „a zavraždili naši družku Stukovou. Jsem teď na řadě já?"

„Ne. Protože jsem řekl, že vás necháme naživu."

Ošlehaný muž je vedl osadou. Dělníci už rozmontovávali velké skladištní stany, aby je mohli přesunout dál od okraje písku. Kolem prorachotilo těžké pozemní auto plné beden. Jakýsi nafouklý letoun zakroužil a přistál poblíž hladkého písku. Snad tanker?

Var je vedl k velké ústřední budově, smontované z dělených kovových stěn a kuželovité střechy. Uvnitř se nacházel stůl plný map. Na zdech byly připev-

něny zprávy a celá jedna stěna předváděla mapu z polymerového papíru, topografickou projekci celého kontinentu s vysokým rozlišením. Značka za značkou ukazovala ustavičný růst pouštního pásu.

Kolem stolu seděli muži, prohlíželi si zprávy a překřikovali se v ruchu konverzace. Stilgar a Liet-Kynes, oba v zaprášených šatech z lodi, mávli na své dva spoluvězně. Oba mladíci se zdáli být veselí a uvolnění.

Teg pozoroval to uspořádání a bylo mu jasné, že Stilgar a Liet strávili celý předchozí den ve velitelském stanu. Starý vůdce se posadil mezi ně a Tega a Sheeanu nechal stát.

Var zabušil do stolu a přerušil změť hlasů. Všichni přestali mluvit, očividně netrpělivě, a zírali na něj. „Vyslechli jsme si popis našich nových přátel, co se jistě stane z naší planety. Všichni jsme slyšeli legendy o dávno ztracené Duně, kde byla voda vzácnější než krev.“ Jeho tvář vypadala ztrhaně. „Pokud neuspějeme a červi obsadí planetu, bude náš svět cenný jen podle měřítek cizinců.“

Jeden z mužů zavrčel na Sheeanu: „Zatracené benegesseriťanky!“ Ostatní na ni také zle zírali. Čelila jejich odporu klidně, bez poznámek.

Liet a Stilgar se zdáli být ve svém živlu. Teg si připomněl diskuse Bene Gesseritu nad původním gholovským projektem, jak mohou dávno zapomenuté schopnosti těchto historických postav získat význam. Toto byl dokonalý příklad. Dvojice předních přeživších postav ze starých dnů Arrakis samozřejmě věděla, jak si poradit s krizí, které tito lidé teď čelili.

Prošedivělý vůdce zvedl ruce a jeho hlas zněl stejně suše jako vzduch. „Po smrti Tyrana kdysi dávno utekli moji lidé do Rozptylu. Když se dostali na Qelso, mysleli si, že objevili ráj. Celých patnáct set let potom to taky ráj byl.“

Muži se zabodli pohledy do Sheeany. Var vysvětlil,

jak uprchlíci vybudovali vzkvétající společnost, postavili města, pěstovali rostliny, těžili kovy a minerály. Netoužili nikam expandovat, ani se vydat pátrat po dalších ztracených bratřích, kteří unikli během času Hladomoru.

„A pak se před několika desítkami let všechno změnilo. Přišli návštěvníci, Bene Gesserit. Nejprve jsme ty ženy uvítali, byli jsme rádi, že máme zprávy zvenku. Nabídli jsme jim nový domov. Staly se našimi hosty. Ale ty nevděčnice znásilnily celou naši planetu a ta teď umírá."

Další muž zaťal ruce do pěstí a pokračoval v historce. „Písečný pstruh se rozmnožil mimo jakoukoli kontrolu. Během několika let uhynuly rozlehlé lesy a pláně – jen za pár let! Na pustinách začaly zuřit obří požáry a změnil se model počasí. Velká část našeho světa se proměnila v suchopár."

Teg promluvil svým velitelským hlasem: „Pokud vám Liet a Stilgar řekli o nelodi a o její misi, pak víte, že nevezeme žádné písečné pstruhy a nemáme v úmyslu ublížit vaší planetě. Zastavili jsme se tady jen proto, abychom doplnili cenné zásoby."

„Vlastně jsme utekli ze srdce benegesseritského řádu, protože jsme nesouhlasili s jeho politikou a vedením," dodala Sheeana.

„Máte ve svém nákladovém prostoru sedm velkých písečných červů," obvinil je Var.

„To ano, ale nevypustíme je tady."

Liet-Kynes promluvil tiše, jako by poučoval děti: „Jak jsme vám už řekli, jakmile ten proces vysoušení jednou začal, je to řetězová reakce. Písečníí pstruzi nemají žádné přirozené nepřátele a jejich zapouzdřování vody je natolik rychlé, že se nic nedokáže natolik rychle přizpůsobit, aby proti nim mohlo bojovat."

„My ale bojovat budeme," řekl Var. „Vidíte, jak prostě žijeme v tomto táboře. Vzdali jsme se všeho, abychom tu mohli zůstat."

„Ale proč?“ zeptala se Sheeana. „I při postupu pouště máte ještě mnoho let na přípravu.“

„Na přípravu? Myslíš na kapitulaci? Můžeš to nazývat beznadějným bojem, ale pořád je to *boj*. Pokud nedokážeme poušť zastavit, aspoň ji zpomalíme. Budeme bojovat s červy a s pískem.“ Muži kolem stolu zamručeli. „Bez ohledu na to, co říkáte, se pokusíme zbrzdit postup pouště všemi možnými způsoby. Zabíjíme písečné pstruhy a lovíme nové červy.“ Var se postavil a ostatní ho následovali. „Jsme komanda, zapřisáhlá zpomalit smrt našeho světa.“

Poušť mě pořád volá. Zpívá mi v krvi jako milostná píseň.

LIET-KYNES,
Planetologie: Nová pojednání

Brzy ráno druhého dne vedl Var svou skupinu zaprášených odhodlaných bojovníků na spálenou dlažbu přistávací zóny. „Moji noví přátelé, dneska vám ukážeme, jak zabít červa. Možná se nám podaří zabít i dva."

„Šaj-hulúda," řekl Stilgar hodně stísněně. „Fremeni dřív ty velké červy uctívali."

„Fremeni byli na červech a na koření závislí," odpověděl mu tiše Liet. „Tito lidé ne."

„S každým démonem, kterého zničíme, dáváme naší planetě trochu víc času k přežití." Var vyhlížel do pouště, jako by jeho nenávist mohla písek zatlačit zpátky. Stilgar sledoval mužův pohled přes hluboce zastíněné duny a pokoušel se představit si krajinu před sebou jako bujnou a zelenou.

Slunce právě vystupovalo nad příkrou stěnu hor, odráželo se na stříbřitém trupu starého letounu, určeného do malých výšek, zaparkovaného v oblasti vypáleného štěrku a roztaveného cementu. Varovi lidé se neobtěžovali se stálými přistávacími drahami ani s pásy letecké základny, kterou stejně spolknou postupující duny.

Přes protesty obou mladých mužů byli Sheeana a Teg nuceni zůstat v táboře jako rukojmí pod podezíravým dohledem. Liet a Stilgar byli přijati do lovu díky svým neocenitelným znalostem pouště. Dneska své znalosti předvedou.

Varovo komando vyšplhalo do silně opotřebovaného letounu. Očividně přečkalo nesčetné bouře, obtížné lety a nedokonalou údržbu. Trup mělo poškrábaný a odřený. Uvnitř to čpělo po naftě a potu a sedadla byla tvrdá jako kámen, cestující se mohli přidržovat jen tyčí nebo pásů.

Stilgar se mezi tou dvacítkou ošlehaných zarputilých mužů cítil dobře. Jeho cvičenému pohledu se zdálo, že členy komanda ovládlo nervózní očekávání, ale fyzicky jsou příliš slabí na útrapy, kterým budou brzy čelit. Změna klimatu byla rychlá a tito lidé, i když žili v kočovnických táborech na okraji písku, si pořád neuvědomovali pravou krutost pouště. Budou se muset rychle učit, aby mohli čelit stupňujícímu se strádání. On a jeho přítel je mohou vést – pokud je budou poslouchat.

Liet se posadil vedle Stilgara a s upřímným nadšením promluvil k Varovým mužům: „V tuto chvíli obsahuje vzduch na Qelsu ještě dost vlhkosti, takže nejsou třeba žádná opravdu dramatická opatření. Ale brzy si budete muset dávat pozor, abyste nevyplýtvali ani kapičku vody."

„Už teď žijeme za nejpřísnějšího šetření," řekl jeden muž, jak by ho tím Liet urazil.

„Ano? Nerecyklujete vlastní pot, dýchání ani moč. Stále dovážíte vodu z vyšších zeměpisných šířek, kde je lehce dostupná. V mnoha oblastech na Qelsu je možno ještě pěstovat rostliny a lidé tam žijí normálním životem."

„To se zhorší," podpořil ho Stilgar. „Vaši lidé se musí ještě hodně zocelit, než planeta dosáhne rovnováhy. Toto je první den vašeho výcviku v terénu."

Muži si nejistě cosi mumlali, když slyšeli podobná slova od dvou chlapců, ale Liet mluvil optimisticky: „Není to tak zlé. Můžeme vás naučit, jak vyrobit filtršaty, jak zakonzervovat každý dech, každou kapku potu. Máte instinkt, ale proti červům je vám k ničemu. Musíte se naučit, jak přežít mezi velkými červy, kteří se nakonec chopí vlády nad vaším světem. Je nutné změnit přístup."

„Fremeni to tak dělali dlouho." Stilgar se usadil vedle svého přítele. „Je to počestný způsob života."

Bojovníci se zachytili pásů, rozkročili se, aby udrželi rovnováhu, a chystali se na vzlet. „Co nás čeká? Pít recyklovaný pot a moč? Žít v zapečetěných komorách?"

„Jen tehdy, pokud neuspějeme," řekl starý Var. „Já raději věřím, že máme ještě šanci, bez ohledu na to, jak naivně to zní." Zavřel poklop lodi a upnul se pásy na skřípající sedadlo pilota. „Takže pokud vám tyhle věci nejsou příjemné, pak raději zabráníme poušti získat další záchytné body."

Letoun vystoupal nad suchý tábor a stočil se přes mrtvé lesy a pahorky čerstvých dun, které polykaly zbytky lučin. Letěli na jihovýchod do míst, kde byli pozorováni červi, a motor přitom pravidelně zadrhával. Plavidlo připomínalo líného čmeláka s přeplněnými a těžkými nádržemi.

„Zastavíme pohyblivé písky," řekl jeden mladý člen komanda.

„A pak se pokusíte zastavit vítr." Plavidlem otřásl vzestupný termální proud a Stilgar se chytil volně visícího popruhu. „Za pár krátkých let bude vaše planeta jen písek a skály. Čekáte, že se stane zázrak a promění poušť zpátky?"

„Sami ten zázrak provedeme," odpověděl Var a jeho tým souhlasně zabručel.

Letěli přes pusté duny, daleko za bod, kde mohli vidět něco jiného než světle hnědou barvu od hori-

zontu k horizontu. Stilgar poklepal prstem na poškrábané okenní plasklo a zakřičel přes hluk motoru: „Pochopte poušť takovou, jaká doopravdy je – není to místo, kterého je třeba se bát a nenávidět ho, ale veliký motor k pohánění celého impéria."

Liet dodal: „Malí červi v pouštním pásu už vytvořili nevyčíslitelně cenné množství melanže, která jenom čeká na sklizení. Jak jste přežili tak dlouho bez koření?"

„Nepotřebovali jsme koření patnáct set let, od té doby, co jsme dorazili na Qelso," zavolal Var z kokpitu. „Když něco nemáš, naučíš se bez toho žít, jinak prostě žít nebudeš."

„My na koření kašleme," řekl jeden ze členů komanda a pohrdavě se přitom ušklíbl. „Radši bych stromy a obilí a tučná stáda."

Var pokračoval: „Naši první osadníci přivezli zdaleka spoustu koření a tři generace bojovaly se svou závislostí, až zásoby došly. A co pak? Byli jsme nuceni přežít bez něj – a přežili jsme. Proč bychom se měli znovu vystavovat takové hrozné závislosti? Mým lidem je líp bez koření."

„Melanž má cenné vlastnosti, pokud se konzumuje opatrně," řekl Liet. „Pro zdraví, prodloužení života, jasnozřivé schopnosti. A je to cenný artikl na prodej, kdybyste se někdy znovu spojili s CHOAM a zbytkem lidstva. Až Qelso vyschne, budete možná potřebovat zásoby z jiných světů, abyste naplnili své základní potřeby."

Pokud někdo přežije Vnějšího nepřítele, pomyslel si Stilgar pro sebe a připomněl si všudypřítomnou hrozbu chycení tou jiskřící sítí. Tito lidé se však mnohem víc soustředili na místní nepřátele, na boj s pouští, na pokusy zastavit to, co se zastavit nedalo.

Připomenul si velké sny Pardota Kynese, Lietova otce. Pardot provedl výpočty a určil, že fremeni mo-

hou proměnit Dunu na úrodnou zahradu, ale jen po generacích intenzivního úsilí. Podle historie se Arrakis skutečně stala načas zelenou a úrodnou, než si ji zabrali noví červi a přivedli poušť zpátky. Zdálo se, že té planetě není souzena rovnováha.

Omlácené letadlo letělo nízko a motory hučely. Stilgar uvažoval, jestli zvuk jejich průletu přivábí červy, ale jak tak zíral dolů na hypnotické, jakoby mořské duny, viděl jenom pár skvrn rezavě zbarveného písku, které naznačovaly čerstvé výlevy koření.

„Vypouštím signální vibrátory," zavolal Var a z malých prostorů pod kokpitem se vyvalily pulzující nádoby – obdoba prastarých bubnů. „To by mělo přilákat aspoň jednoho."

Bubny se v obláčku písku a prachu zabořily do dun a vysílaly hučivé signály. Var se s letounem obrátil zpátky, aby se ujistil, že přístroje pracují náležitě, a pak vybral další dvě místa v okruhu pěti kilometrů. Stilgar nedokázal pochopit, proč mu letoun pořád připadá přetížený.

Jak tak kroužili a pátrali po červovi, popisoval Stilgar své legendární dny na Duně, kdy s Paulem Muad'Dibem vedli ubohou armádu fremenů k vítězství nad mnohem početnějšími silami. „Využili jsme sílu pouště. To se od nás můžete naučit. Jakmile poznáte, že nejsme vaši nepřátelé, můžeme se toho od sebe hodně naučit navzájem."

Pod Stilgarovým pevným vedením mohou tito lidé pochopit své možnosti. S probuzením populace přijde probuzení planety, se zónami rostlin a zeleně, aby se udržela poušť pod kontrolou. Možná by mohli uspět, jen kdyby dokázali najít – a udržet – rovnováhu.

Stilgar si vzpomněl na něco, co mu jednou řekl Lietův otec. *Extrémy vedou nevyhnutelně k potížím. Jen prostřednictvím rovnováhy můžeme naplno sklízet ovoce přírody.* Naklonil se blíž k pozorovacímu

okénku plavidla a uviděl známé vlnění písku, vlny pohybu v hloubce, které narušovaly hladké duny. „Známky červa!“

„Připravte se na první dnešní střetnutí.“ Prošedivělý Var se zašklebil a obrátil se od kokpitu. „Dodávka, která dorazila minulý večer, nám poskytla dost vody na dva cíle – ale potřebujeme je najít.“

Voda! To těžké letadlo tedy neslo vodu.

Muži změnili pozice a zamířili ke střílnám a hadicím, připevněným na bocích jinak očesaného plavidla. Pilot se stočil zpátky směrem k prvnímu shluku bubnů.

Zatímco se členové komanda chystali udeřit, Stilgar dumal o tom podivném obratu. Pardot Kynes mluvil o nutnosti pochopit ekologické následky, o tom, že lidé jsou správci země, nikoli vlastníky. *Na Arrakis musíme udělat něco, o co se na celé planetě nikdy nikdo nepokusil. Musíme použít člověka jako konstruktivní ekologickou sílu – zavádějící upravený život ve stylu Země: rostlinu sem, zvíře sem, člověka tamhle – aby se transformoval vodní cyklus, vybudoval nový typ krajiny.*

Dnešní bitva byl pravý opak. Stilgar a Liet pomohou bojovat, aby zabránili poušti spolknout celé Qelso. *I kdyby to znamenalo zabít Šaj-hulúda.* Už jen to pomyšlení ho hluboce zneklidňovalo.

Nejbližším oknem viděl Stilgar pahorek v pohybu, ženoucího se písečného červa, přitahovaného k bubnu. Liet se přitiskl až k němu a řekl: „Odhaduju to na čtyřicet metrů. Větší než ti Sheeanini červi v našem nákladovém prostoru.“

„Tihle vyrostli ve volné poušti,“ řekl Stilgar. „Šaj-hulúd chce tuto planetu.“

„Dokud jí mohu pomoci, tak ne,“ řekl Var. Ale jakoby na protest se přímo pod letadlem vynořila obrovská hlava a pátrala kolem, snažila se vystopovat zdroj vibrací.

Z přední a zadní části letadla vystupovaly dlouhé trubky. Členové komanda se chopili ovládání svých zbraní, hubic, které se daly otáčet a zaměřovat. Letadlo kleslo níž. „Palte, až budete připraveni, ale šetřete, jak se dá. Voda je pro ně dost vražedná."

Bojovníci vypálili ze svých hadic vysokotlaké proudy vody a zasáhli červa dole. Mokré přívaly byly účinnější než dělostřelecké granáty.

Zaskočený tvor se svíjel a kroutil kulatou hlavou tam a zpátky, zmítal se v křečích. Tvrdé prstencové segmenty se oddělily a odhalily měkké růžové maso mezi nimi, voda se jako kyselina propalovala do nejcitlivějších míst. Červ se válel na vlhkém písku ve zjevné agónii.

„Vraždí Šaj-hulúda," řekl znechuceně Stilgar.

Liet byl taky ohromený, ale řekl: „Ti lidé se musejí bránit."

„To stačí! Je mrtvý – nebo brzy bude," zvolal Var. Malá jednotka neochotně vypnula hadice a s nenávistí shlížela na umírajícího červa. Smrtelně zraněné zvíře se nedokázalo zavrtat dost hluboko, aby uniklo té jedovaté vlhkosti, a dál se kroutilo, zatímco letoun kroužil nad jeho smrtelným zápasem. Konečně se bestie naposledy otřásla a přestala se hýbat.

Stilgar přikývl, stále s vážným výrazem. „Život v poušti s sebou nese jisté nezbytnosti, je třeba dělat těžká rozhodnutí." Musel se smířit s jasným faktem, že tento červ tady na Qelso nepatří. Žádný červ sem nepatří. Po cestě zpátky do osady narazili na druhého červa, přilákaného vibracemi motorů jejich letadla. Členové komanda vyprázdnili nádrže vody a druhý červ zahynul ještě rychleji.

Liet a Stilgar spolu seděli ve stísněném tichu, zabraní do toho, co viděli, do boje, k němuž se dobrovolně připojili. „I když moje dcera Chani ještě nemá zpátky svoje vzpomínky," řekl Liet, „jsem rád, že tohle neviděla."

Ačkoli nálada bojovníků na palubě letounu byla radostná, dva mladí muži vzpomínali na Arrakis a mumlali si fremenské modlitby. Stilgar ještě pořád rozjímal nad tím, co viděli a dělali, když Var najednou tlumeně vykřikl na poplach.

Najednou se kolem nich vyrojily podivné lodi.

Vidíte jenom tvrdost, devastaci a ošklivost. To proto, že nemáte víru. Já kolem sebe vidím potenciální ráj, protože Rakis je rodiště mého milovaného Proroka.

Waff z Tleilaxu

Když Waff poprvé zahlédl Rakis, vyděsily ho ty bezútěšné ruiny až do hloubi srdce. Ale když ho Edrikův koráb s malým týmem gildovních asistentů vyložil, pocítil radost nad tím, že se znovu dotkl pouštní planety. Hluboko v kostech cítil svaté volání.

Na tomto písku stál ve svém předešlém životě, tváří v tvář Prorokovi. Se Sheeanou a Ctihodnou matkou Odradovou jel na velikém červovi až k ruinám síče Tabr. Jeho gholovské vzpomínky byly narušené a nejisté, plné protivných mezer. Waff si nedokázal vzpomenout na své poslední chvíle, kdy děvky obklíčily pouštní planetu a spustily své hrůzné Vyhlazovače. Rozběhl se snad do nějakého beznadějného úkrytu, ohlížel se jako Lotova žena naposledy za městem, odsouzeným k záhubě? Viděl exploze a ohnivé stěny, spalující oblohu a ženoucí se k němu?

Ale v axolotlské nádrži v Bandalongu už rostly buňky dalšího gholy Waffa. Byl to obvyklý proces. Tajná rada *kehlu* naplánovala sériovou nesmrtelnost všech tleilaxanských Pánů už dávno předtím, než kdo kdy slyšel o Ctěných matre. Následující věc, kterou si Waff uvědomoval, bylo probuzení k minulému

životu během velikého loutkového představení, v němž ty brutální ženy vraždily jednoho jeho sourozence za druhým, dokud jediný z nich – on sám – nedosáhl tak zoufalé krize, že prolomila gholovskou bariéru a odhalila jeho minulost. Přinejmenším něco z ní.

Ale teprve teď Waff skutečně uviděl Armageddon, který děvky způsobily na tomto posvátném světě.

Ekosystém Rakis byl od základu zničen. Polovina atmosféry vyhořela, půda byla sterilizována, většina životních forem mrtva – od mikroskopického písečného planktonu až k obřím písečným červům. Oproti tomu působila stará Duna přímo útulně.

Obloha měla přízračnou temně purpurovou barvu s nádechem oranžové. Zatímco jejich loď kroužila a pátrala po nějakém méně příšerném místě než ostatní, studoval Waff panel s atmosférickými údaji. Obsah vlhkosti byl abnormálně vysoký. Arrakis ve své geologické minulosti disponovala volnou vodou, ale písečný pstruh ji uzamkl. Za bombardování se musely vypařit podzemní řeky a moře, uvolněné ze spodních vrstev.

Hrůzné zbraně Ctěných matre nejenže proměnily měkké duny na spálenou měsíční krajinu, ale také rozmetaly obrovské mraky prachu, který se z atmosféry plně neusadil ani po desetiletích. Coriolisovy bouře budou horší než kdy předtím.

On a jeho tým asi budou muset nosit zvláštní tělesnou ochranu a další dýchací masky. Jejich malé chatrče by měly být zapečetěny a klimatizovány. Waffovi to nevadilo. Liší se to tak moc od nošení filtršatů? Do jisté míry jistě, ale není to zásadně těžší.

Jeho letoun kroužil nad troskami rozprostírající se metropole, která se za dnů Muad'Diba nazývala Arrakén, během vlády Božského imperátora pak Slavnostní město Onn a později – po smrti Leta II. – příkopové město Kén. Waff byl šťastný, že má své čtyři

asistenty na pomoc s tvrdou prací, která ho na této vypálené planetě jistě čeká. Utajení mu už na srdci neleželo, když se teď červi úspěšně zabydleli na Buzzellu.

Studoval povrch a rozeznal hrudkovité geometrické tvary, které kdysi bývaly pravoúhlými ulicemi a vysokými budovami. V šeru sežehnutého denního světla překvapivě zahlédl četné zdroje umělého osvětlení a několik tmavých staveb nedávného data. „Vypadá to, že tam dole je nějaký tábor. Kdo jiný mohl přijít na Rakis? Co tady může chtít?"

„Totéž co my," řekl gildař. „Koření."

Zavrtěl hlavou. „Je už ho tu příliš málo, aspoň dokud nepřivedeme zpátky červy. Nikdo jiný to nedovede."

„Snad tedy poutníci? Pořád můžou existovat tací, kteří podnikají hadždž," řekl druhý asistent. Waff věděl, že z Rakis vyšla závratná směsice odštěpených náboženských skupin a kultů.

„Spíš jsou to hledači pokladů," poznamenal třetí gildař.

Waff v duchu citoval ze Žargonu šaríjatu: „Dá-li se dohromady lačnost a zoufalství, dokážou lidé nadlidské výkony – i když ze špatných pohnutek."

Zvažoval, že si vybere pro základnu nějaké jiné místo, ale pak uznal, že spojení zdrojů s těmi cizinci jim možná pomůže v tom drsném prostředí déle vydržet. Nikdo nevěděl kdy – nebo jestli vůbec – se pro ně Edrik vrátí, nebo jak dlouho bude trvat práce s červy, ani jak dlouho ještě vydrží sám Waff. Plánoval, že tady zůstane až do konce svých dnů.

Neohlášené plavidlo přistálo na okraji tábora a gildaři čekali na instrukce od Waffa. Tleilaxan si vzal na oči ochranné brýle, aby se bránil před kousavým větrem, a vystoupil. Na dlouhé cesty venku asi bude muset nosit kyslíkovou masku, atmosféra Rakis však byla překvapivě dýchatelná.

Z tábora na něj hledělo šest vysokých a špinavých mužů. Kolem hlav měli omotány hadry, vyzbrojeni byli noži a starými mólskými pistolemi. Oči měli podlité krví, kůži hrubou a popraskanou. Ten, který stál vpředu, měl střapaté černé vlasy, rozložitou hruď a břicho pevné jako skála. „Máš štěstí, že jsem zvědavý, kdo jsi. Jinak bychom tě byli sestřelili."

Waff vztáhl ruce. „Nejsme pro tebe žádná hrozba, ať jsi kdokoli."

Pět mužů na něj namířilo mólské pistole a poslední máchl do vzduchu nožem. „Zabrali jsme si Rakis pro sebe. Všechno koření tady je naše."

„Vy jste si zabrali celou planetu?"

„Ano, celou tuhle pitomou planetu." První muž si odhodil tmavé vlasy z čela. „Jsem Guriff a tohle jsou mí prospektoři. V té spálené krustě zbylo sakra málo koření, a to je naše."

„Jen si ho nechte." Waff naznačil krátkou formální úklonu. „Máme jiné zájmy, jsme geologičtí výzkumníci a archeologové. Rádi bychom sebrali údaje a provedli testy, abychom mohli stanovit míru poškození ekosystému." Čtyři gildovní asistenti čekali za ním naprosto mlčky.

Guriff se hlasitě a od srdce zasmál. „Tady toho moc z ekosystému nezbylo."

„Tak odkud se bere ten dýchatelný kyslík?" Věděl, že už Liet-Kynes kdysi dávno kladl tuto otázku. Zajímalo ho to, protože planeta neměla rozšířené rostlinstvo ani vulkány, které by vytvářely atmosféru.

Muž jen hleděl. Na tohle očividně nepomyslel. „Připadám ti jako nějaký planetolog? Pusť se do toho a prozkoumej to, ale nečekej od nás žádnou pomoc. Tady na Rakis si musíš stačit sám, jinak je po tobě."

Tleilaxan povytáhl obočí. „A co kdybychom se s vámi na důkaz přátelství chtěli podělit o naši kořeněnou kávu? Pochopil jsem, že voda je tu dnes dosažitelnější než za starých časů."

Guriff se podíval na své prospektory a pak řekl: „Rádi přijmeme tvou pohostinnost, ale nehodláme ti to oplácet."

„Moje pozvání nicméně pořád platí."

Waff použil vlastní zásoby melanže (zbylé z experimentů s červy) a v prašné Guriffově boudě připravil kávu. Guriff neměl v táboře nijak zoufalou nouzi o vodu, i když jeho obydlí čpělo po dlouho nemytých tělech a pronikavě sladkém kouři z drogy, kterou Waff nedokázal identifikovat.

Na jeho rozkaz čtyři gildaři vztyčili přístřešky, přivezené z korábu, postavili chráněné spací stany a laboratorní prostory. Waff neviděl důvod jim pomáhat. Koneckonců byl tleilaxanský Pán a oni jeho pracovníci, takže jim umožnil, aby plnili své úkoly.

Během druhé konvice kořeněné kávy se Guriff uvolnil. Nevěřil tomu drobnému Tleilaxanovi, ale koneckonců zřejmě nevěřil nikomu. Snažil se tvrdit, že necítí žádnou zvláštní zášť k Waffově rase a že jeho sběrači odpadků nejsou nijak zaujatí vůči jiným lidem nižšího společenského postavení. Guriffovi šlo jenom o Rakis.

„Všechen ten roztavený písek a plaston. Když odsekáme horní vrstvu skla, dostaneme se dolů k základům pevnějších budov Kénu." Guriff vytáhl ručně kreslený graf. „Vykopáváme pohřbené poklady. Cosi jsme našli a myslíme si, že je to původní benegesseritská Centrála – několik těžce zabarikádovaných protileteckých krytů s kostrami." Usmál se. „Taky jsme odkryli extravagantní chrám, postavený kněžími Rozděleného boha. Byl tak veliký, že nám nemohl ujít, a nacpaný cetkami, ale stejně to nestálo za tu snahu. CHOAM od nás čeká něco mnohem

výjimečnějšího, i když to vypadá, že jim stačí prodávat schránky s ‚pravým pískem z Rakis‘ důvěřivým bláznům.“

Waff neodpověděl. Edrik a kormidelníci mu právě ten písek opatřili pro původní experimenty s červy.

„Ale máme před sebou ještě spoustu kopání. Kén byl veliké město.“

Waff ve svém předchozím životě tyto stavby viděl, než byly zničeny. Znal okázalost, s kterou si bláhoví kněží vyzdobili všechny pokoje a věže (jako by Bůh dbal na takový nevkus!). Guriff a jeho muži tu skutečně najdou spoustu bohatství. Ale špatného druhu.

„Chrám kněží se zhroutil víc než většina jiných velkých staveb. Možná to byl přímý cíl útoku Ctěných matre.“ Prospektor se usmál masitými rty. „Ale hluboko v podzemních patrech pod chrámem jsme našli truhly uskladněných solárů a zásoby melanže. Užitečný zisk. Víc než jsme čekali, ale zas ne bůhvíco. Jdeme po něčem větším. Tyran zakopal hluboko v jižních polárních krajích obrovskou zásobu koření – tím jsem si jistý.“

Waff vydal jakýsi skeptický zvuk a napil se kořeněné kávy. „Za patnáct set let nikdo ten poklad nenašel.“

Guriff zvedl prst, všiml si na něm záděry a zakousl se do ní. „A přesto mohlo to bombardování tak rozrušit zemskou kůru, že se pod ní odhalily sloje. A díky bohům – nezůstali tu žádní červi, aby nás přitom obtěžovali.“

Waff vydal nic neříkající zvuk. *Ještě ne.*

Starý Tleilaxan věděl, že se mu čas krátí, a tak aniž by se obtěžoval spánkem, začal s přípravami na pokračování v práci. Jeho gildovní společníci byli zřej-

mě přesvědčení, že se kormidelník nakonec vrátí, i když Waff si tím jistý nebyl. Byl tady na Rakis, a to ho velice těšilo.

Zatímco gildovní pomocníci dokončovali připojení generátorů a utěsňovali prefabrikované přístřešky, tleilaxanský výzkumník se vrátil na palubu téměř prázdného letounu. V nákladovém prostoru se otcovsky usmál na své úžasné vzorky. Posílení červi byli malí, ale draví. Vypadalo to, že jsou připravení poprat se s mrtvým světem. S *vlastním* světem.

Kdysi dávno dokázali fremeni přivolat písečné červy a jezdit na nich. Ti původní tvorové však vyhynuli, když planetární úpravy Leta II. proměnily Arrakis na zahradní svět se zelenými rostlinami, tekoucími řekami a vláhou z oblohy. Takové prostředí znamenalo pro červy smrt. Ale když byl Božský imperátor zavražděn a jeho tělo se rozpadlo na písečné pstruhy, celý proces proměny v poušť nastal znova. Čerstvě zrození červi se stali mnohem útočnějšími než jejich předchůdci. Chopili se velkého úkolu znovu vytvořit takovou Dunu, jakou byla kdysi.

Waff teď stál před mnohem obtížnějším úkolem. Jeho pozměnění tvorové byli zdokonalení, aby odolali i tomu nejdrsnějšímu prostředí, ústa a hřebeny na hlavách měli dost silné na to, aby se dokázali prolomit sklovitými dunami. Mohli se zavrtat hluboko pod černý povrch, mohli růst a množit se – dokonce i tady.

Stál před zaprášenou schránou, v níž se hemžili červi. Každý vzorek byl dlouhý asi dva metry. A silný.

Tvorové vycítili jeho přítomnost a začali sebou neklidně škubat. Waff vyhlédl ven, kde obloha nabírala purpurově hnědou barvu soumraku. Bouře vířily ve vzduchu písčitý prach. „Buďte trpěliví, moji miláčkové," řekl. „Brzo vás vypustím."

Jsme naivní, když si myslíme, že ovládáme vzácnou komoditu. Jen díky podlosti a věčné ostražitosti ji bráníme před našimi soupeři.

KOSMICKÁ GILDA
Vnitřní zpráva

Edrik přemístil svůj maxitrajler od ruin Rakis. O tleilaxanského Pána se už nestaral. Waff posloužil svému účelu.

Důležitější bylo, že Orákulum času povolalo všechny přeživší kormidelníky. Edrik jim přednese radostnou novinu. Mořským červům se na Buzzellu očividně dařilo, takže bude ke konzumaci spousta ultrakoření. Tato neobvykle koncentrovaná podoba může být ještě lepší než původní koření. Děsivě silná melanž udrží kormidelníky naživu i bez všetečné a nenasytné frakce administrátorů a bez čarodějek z Kapituly.

Svoboda!

Pobavilo ho, když viděl, jak si Waff odváží své vzorky červů na Rakis v naději, že vytvoří nový cyklus koření. Edrik si nemyslel, že tam ten malý výzkumník mnoho zmůže, alternativní zdroj koření by se však hodil. Ale i bez něj už kormidelníci nebudou nikdy znovu utiskováni mocenskými hrami. Čtyři gildaři, které Edrik poslal jako Waffův doprovod, sloužili jako špióni a budou tajně hlásit všechno, čeho Tleilaxan dosáhne.

Edrik se ve své nádobě pro sebe usmál, potěšen, že myslel na všechny možnosti. S prvním balíčkem ultrakoření z Buzzellu, bezpečně uskladněným ve své bezpečnostní komoře, naváděl kormidelník koráb dál do prázdnoty vesmíru. Dokonce i Orákulum mu k těm úžasným zprávám poblahopřeje.

Než však mohl docestovat na svou naplánovanou schůzku, rozvlnila se kolem něj prázdnota. Edrik prozkoumal zakřivení vesmíru a uvědomil si, co to je. O pár chvil později se kolem jako salva broků ve vesmíru objevily spousty gildovních lodí, blikaly skrz zakřivený vesmír a vynořovaly se vpředu i vzadu, nahoře i dole, až jeho koráb naprosto obklopily.

Edrik vyslal zprávu ve vlnovém pásmu, kterou mohli dostat jenom jeho druhové kormidelníci. „Vysvětlete svou přítomnost."

Ale nikdo z těch impozantních nově přibyvších neodpověděl. Edrik studoval piktografy a kartuše po stranách obrovských trupů a uvědomil si, že jsou to nové gildovní lodě, naváděné iksanskými matematickými kompilátory.

Počítači ovládaná plavidla ho obkličovala. Edrik vycítil hrozbu a se vzrůstajícím znepokojením vyslal otázku: „Jaké máte oprávnění?"

Ostatní gildovní lodi utvořily kolem jeho maxitrajleru dusivou barikádu. Ticho těch obrovských lodí působilo hrozivěji než jakékoli vyslovené ultimátum. Jejich blízkost deformovala jeho Holtzmanova pole a bránila mu zakřivit vesmír.

Konečně se ozval hlas, rozhodný a jednotvárný, ale znepokojivě sebejistý. „Požadujeme tvůj náklad koření z mořských červů. Vstoupíme na tvoji loď na prohlídku."

Edrik odhadoval nepřátele a v duchu si procházel labyrint možností. Ty lodě zřejmě patří frakci administrátorů. Fungují s iksanskými přístroji, takže nepotřebují kormidelníky ani melanž. Proč by mu tedy

měly chtít zkonfiskovat ultrakoření? Aby se nedostalo kormidelníkům? Aby se zajistila naprostá závislost na iksanských navigačních přístrojích?

Nebo jde o nějakého úplně jiného nepřítele? Létají snad s těmi loděmi piráti CHOAM, kteří chtějí uloupit cennou novou komoditu? Čarodějky z Kapituly, které si chtějí vynutit další závislost na melanži Sesterstva?

Ale jak by se kdokoli z cizích dozvěděl o ultrakoření?

Zatímco Edrikův koráb bezmocně visel ve vesmíru, vynořily se z gildovních plavidel, které ho obklopovaly, malé dělostřelecké lodě. Neměl jinou možnost než dovolit vstup na svoji loď.

Edrik toho muže s příslušnými gildovními insigniemi neznal, ale ten kráčel po palubách a sestupoval až na nepřístupnou úroveň, přičemž překonával veškeré bezpečnostní bariéry. Doprovázelo ho šest pořádně svalnatých mužů. Vůdce se blahosklonně usmál, když stanul před kormidelníkovou nádobou a podíval se do ní. „To tvoje nové koření má fascinující možnosti. Žádáme ho od tebe."

Edrik schválně zesílil reproduktory a zaduněl ze své schrány: „Zajeď si na Buzzell a opatři si vlastní."

„To není prosba," řekl ten muž a tvářil se bezvýrazně. „Zjistili jsme, jakou má ta látka intenzitu, a jsme přesvědčeni, že to bude prostředek k řešení naší obtížné situace. Odvezeme ji do centra impéria myslících strojů."

Myslících strojů? Co má frakce administrátorů společného s Nepřítelem? „Nemůžeš si ho vzít," opakoval Edrik, jako by měl v té záležitosti nějaké slovo.

Bezvýrazný gildař cosi naznačil svým urostlým bodyguardům a ti vytáhli zpod svých uhlazených šedých rób kladiva. Vůdce jim klidně a věcně pokývl.

Edrik zpanikařil a odplaval ve své nádobě dozadu, ale neměl kam utéci. Svalnatí bodyguardi se nestarali

o to, co je v nádobě, ani že ho vystavením vzduchu zabijí. Silnýma rukama se rozpřáhli těžkými kladivy a rozmlátili silné plaskleněné stěny.

Ve stěnách se objevily roztřepené praskliny jako ohňostroje a koncentrovaný melanžový plyn se s hvízdáním dral prasklinami ven. Stráže nijak nereagovaly na to, že jim melanž proudí přímo do tváří, i když normálního člověka by její koncentrace zarazila. Vůdce s bezvýraznou tváří přihlížel jako člověk, vyhlížející blížící se bouři, zatímco Edrikova atmosféra unikala ven.

Když už tlak vzduchu nestačil na to, aby kormidelníka nadnášel, zhroutil se na podlahu své nádoby. Malátně zvedl ruce s plovacími blánami a slabým hlasem, pouhým lapáním po dechu požadoval odpovědi. Gildař a jeho společníci mu žádná vysvětlení nedali.

Edrik ležel na zemi, chřadl a škubal sebou. Natáhl gumovitou ruku a pokoušel se plavat, ale vzhledem k tomu, že veškerý kořeněný plyn unikl, byl vzduch příliš řídký. Nemohl už dýchat, sotva se dokázal pohybovat. Přesto kormidelník nezemřel rychle.

Muž s bezvýraznou tváří přistoupil blíž k rozbité stěně a jeho rysy se proměnily. Khrone řekl svým společníkům, Tvarovým tanečníkům: „Vezměte to koncentrované koření. S touhle látkou Omnius probudí svého Kwisatze Haderacha."

Ostatní odešli pátrat po palubách a brzy objevili zásobu modifikované melanže. Když se maskovaní strážci vrátili k lodím, nechal si Khrone v rukách jeden z těžkých balíků. Zhluboka se nadechl. „Skvěle. Odvezte z tohoto korábu naše lidi. Až budeme v bezpečí, zničte loď a všechny na její palubě."

Chladně shlédl na umírajícího Edrika. Z prasklin v nádobě už prosakovalo jen pár rezavých pramínků plynu. „Posloužil jsi svému účelu, kormidelníku. Načerpej z toho útěchu." Tvarový tanečník odkráčel.

Edrik dál namáhavě dýchal, ale po melanži zbyla jen pachová stopa. V době, kdy se počítači ovládané gildovní lodě seřadily do formace ve vesmíru, taktak se držel, aby se nepropadl do bezvědomí.

Nepřátelská plavidla zahájila palbu. Edrikův maxitrajler explodoval dřív, než kormidelník dokázal vychrlit nadávku.

Je umění vyprávět legendy a je umění je prožít.

Rčení na starém Kaitanu

Operace na doplnění zásob *Ithaky* probíhaly na dosud úrodném severu planety, daleko od veškerých viditelných lidských středisek. Garimiová řídila ten složitý proces s desítkami plavidel z hangárových palub, Duncana nechala na velitelském můstku. Cítil se tam jako uvězněný, nemohl odejít kvůli ochrannému závoji, který mu neloď obvykle poskytovala. Nesnášel, že musí zůstat tady, zatímco ostatní dělají riskantní práci… a to ani nevěděl, co od něj ten starý muž a žena chtějí.

Netušil, co se děje ve Starém impériu, co je s Murbellou a Kapitulou. Věděl jenom to, že po něm Nepřítel pořád pátrá – a Duncan se pořád schovával, jako to dělal celá desetiletí. Je to skutečně ta nejlepší cesta boje, nejlepší cesta, jak bránit lidstvo? Plul vesmírem stejně dlouho jako *Ithaka* a v poslední době se nejisté vody zdály být hlubší než kdy dřív.

Teď už to byly dva dny, co se Teg ani Sheeana a jejich tým neozvali. Pokud se skupina jednoduše setkala s domorodci, někdo by se teď už jistě přihlásil. Duncan měl strach z nějaké další léčky, podobné té, na jakou narazili na planetě Psovodů.

Miles Teg byl jeho mentorem a jeho studentem a Sheeana… ach, Sheeana. Byli milenci a sexuální

soupeři. Vyléčila ho a zachránila ho, takže mu samozřejmě na Sheeaně záleželo. Popíral to, pokoušel se tak chránit sám sebe, ale nevěřila mu a nevěřil si ani on sám. Nepochybně měli mezi sebou pouto jako žádné jiné, odlišné od toho, jaké na sebe uvalil s Murbellou.

Studoval krajinu dole a připadalo mu, že na něj volá. V severních a jižních zalesněných zeměpisných šířkách se dalo rozeznat mnoho měst. Cítil, že by měl být tam dole, čelit možným nebezpečím s ostatními, ne trčet na palubě *Ithaky*, přinucen držet se v bezpečí a mimo dohled.

Jak dlouho mám ještě čekat?

Když býval mistrem šermířem rodu Atreidů, nikdy by nezaváhal. Pokud by mladému panu Paulu Atreidovi hrozilo nějaké nebezpečí, Duncan by okamžitě přiskočil a bil se za něj, ignoroval tu nepostižitelnou hrozbu starého muže a ženy. Jak říkaly čarodějky ve své často citované Litanii: *Budu svému strachu čelit.* A bylo načase, aby to udělal.

Zavřel oči, nechtěl vidět rozšiřující se poušť, která vypadala jako řezná rána, táhnoucí se přes celý kontinent. „Tohle ignorovat nebudu." Duncan zavolal Thufira Hawata a Garimiovou, která se nedávno vrátila na neloď s celou svou flotilou a doplněnými zásobami *Ithaky*.

Když dorazili, Duncan vstal. „Zachráníme tu skupinu tam dole," oznámil jim, „a uděláme to hned. Nevím, jakou vojenskou sílu mají ti lidé na planetě, ale postavíme se jí, pokud je bašár v nějakém maléru."

Thufirovi se rozjasnil pohled a tvář se mu začervenala. „Budu řídit jednu z lodí."

Duncan zůstal vážný. „Ne, budeš plnit mé rozkazy."

Garimiovou Duncanovo smělé prohlášení překvapilo, ale přikývla, když ho slyšela oponovat Thufiro-

vi. „Máš pro nás nějaké instrukce, než vyrazíme? Mám té misi velet?“

„Ne – udělám to osobně.“ Než se s ním mohli začít dohadovat, vyrazil Duncan k výtahu a oni museli za ním. „Už mě unavuje se schovávat. Měl jsem v plánu utíkat a zůstat nenápadný, držet se o krok před tou divnou sítí. Ale tím jsem přišel o mnoho ze sebe. Jsem *Duncan Idaho.*“ Zvýšil hlas, když vstoupili do výtahu. „Byl jsem mistrem šermířem rodu Atreidů a manžel Svaté Alie, vládkyně nože. Byl jsem poradcem a společníkem Božského imperátora. Je-li tam Nepřítel, nenechám zbytek lidstva, aby mu čelilo samo. Jestli Sheeana a bašár potřebují moji pomoc, tak půjdu pomoci.“

Thufir ztuhl a pak si dovolil potěšený úsměv. „Měl jsi opustit *Ithaku* už dávno, Duncane. Nechápu, cos tím dokázal, když jsi tu zůstával. Nepole nezajišťovalo dokonalou ochranu.“

Garimiová vypadala, že jí Duncanův přístup udělal radost. „Moje týmy si tu planetu tam dole dobře prohlédly. Vypadá jako příjemné místo k usídlení. Znamená to, že přestaneš odporovat mému úsilí a necháš nás konečně vytvořit kolonii?“

Dveře výtahu se zavřely a skupina začala klesat k hangárovým palubám, kde lodě právě doplňovaly palivo. „To se ještě uvidí.“

Teg čekal na svou příležitost v táboře dlouho poté, kdy Stilgar a Liet odletěli do časného rána. Touto dobou už Duncan jistě vyvodil náležité závěry.

„Myslíš si, že nás nakonec přece jenom zabijí?“ Sheeanin tón byl překvapivě věcný, jako by se smířila s nevyhnutelným.

„Možná jenom tebe. To tobě dávají vinu.“ Nebyla

v tom ani stopa humoru. I když jim bylo dovoleno sedět na zemi venku, jejich věznitelé je pořád bedlivě hlídali.

Napila se z malého šálku vody, kterou dostali. „To je vtip?"

„Jenom zábava." Teg vzhlédl k obloze. „Musíš věřit Duncanovi, že se rozhodne zareagovat správně."

„Možná si myslí, že to zvládneme sami. Duncan hodně důvěřuje našim nezávislým schopnostem."

„A já taky. Kdyby to bylo nutné, dokázal bych vyvraždit všechny tyhle lidi." Zvolil to slovo schválně. *Vyvraždit.* Jako to udělal s Ctěnými matre v jejich pevnosti na Gammu. „A netrvalo by mi to déle než okamžik. Ty to víš."

Sheeana ho viděla, když vyrazil proti Psovodům a pomohl jí, Thufirovi a rabbimu uprchnout. Ale viděla také, jak ho ten výbuch energie vyčerpal. „Ano, já vím, Milesi. A modlím se, aby to nebylo třeba."

Kdesi v dálce zaslechli kvílivý hukot malého letounu, vracejícího se z pouště. Tegovy citlivé uši poznaly zvuk jeho zadrhávajícího se motoru. Vesničané se shromáždili v přistávací zóně, dychtiví uvítat skupinu lovců. Nejprve se na obloze objevily dvě skvrny. Letěly nízko. Pak se k nim přidala spousta dalších bodů jako rozptýlené hejno stěhovavých ptáků. Hučení přešlo v rachot.

Teg si zaclonil oči a identifikoval mnohá z těch přilétajících plavidel. „Těžařské letouny a lehké lodě z nelodi. Tak takhle nás chce Duncan zachránit. Snaží se je zastrašit. Vypadá to, že sem poslal všechno, co máme."

„Rozhodně máme početnější síly. Duncan mohl nasadit přímější metodu a zachránit nás vojenskými prostředky."

Teg pozoroval, jak se ty lodě blíží, a usmál se. „Je chytřejší. Stejně jako já se chce vyhnout krveprolití, zvlášť v konfliktu, kterému zatím nerozumí." *Naučil*

jsem ho to já, nebo to on naučil mě? Bašár uvažoval o jejich minulých životech, ale odpověď neznal.

Na rovném otevřeném prostoru v okolí vesnice společně přistálo víc než čtyřicet plavidel. Nebyly to bitevní lodi ani obrněná útočná plavidla, i když některá měla obranné zbraně. Bašár se Sheeanou poodešli od stanů k největšímu těžařskému raketoplánu. Nikdo se je nepokusil zastavit, lidé cítili posvátnou hrůzu z toho, co viděli.

Tega překvapilo, když uviděl, jak sám Duncan kráčí dolů po rampě vedoucího plavidla ve své tradiční atreidské uniformě, naleštěných botách a s insigniemi své hodnosti. Jestli Qelsané odešli ze Starého impéria před patnácti sty let, nemohli nic z těch symbolů poznat, ale Teg si pomyslel, že uniforma propůjčuje Duncanovi zřetelnou velitelskou auru a nepochybně i sebevědomí.

Přejel pohledem po zmatených vesničanech a konečně zahlédl Tega a Sheeanu. Vydal se k nim a ve tváři mu byla znát úleva. „Jste naživu. Nestalo se vám nic?“

„Stukové ano,“ řekla Sheeana se stopou hořkosti.

„Neměl jsi opouštět neloď,“ řekl Teg. „Teď jsi zranitelný, viditelný pro pátrače a jejich širokou síť.“

„Jen ať si mě najdou.“ Duncan se tvářil pevně, jako by dospěl k nevyhnutelnému rozhodnutí. „To nekonečné stíhání a schovávání k ničemu nevede. Nemůžu porazit Nepřítele, dokud se s ním nestřetnu.“

Sheeana se nervózně podívala k obloze, jako by čekala, že se tam znenadání objeví starý muž a žena. „Ten útok mohla vést Garimiová, nebo i Thufir. Místo toho ses nechal ovládnout city.“

„Zahrnul jsem je do toho svého správného rozhodnutí.“ Duncan se trochu začervenal, jako by skrýval pravou odpověď, a pospíšil si s vysvětlením. „Komlinkou jsem mluvil se Stilgarem a Lietem-Kynesem na palubě letadla. Zachytili jsme je v poušti, takže

mám jistou představu o tom, co se tady stalo. Vím, jak zabili Stukovou – a proč.“

„A jsi překvapený, že mě vidíš živou?“ zeptala se Sheeana. „Taky doufám, že vděčný.“

Teg ji přerušil. „Smrt Stukové byla tragická přehnaná reakce. Tihle lidé si o nás udělali představu předem.“

Duncan přikývl a řekl: „Ano, Milesi. A kdybych podnikl nějakou horlivou akci s početnější palebnou silou, přineslo by to spoustu další smrti a mnohem větší tragédii. V jednom ze svých dřívějších životů bych se možná zachoval přesně takhle, ale stačilo mi jen pomyslet si, co bys byl udělal ty.“

Z tankeru se spolu se členy komanda vynořili Stilgar a Liet. Oba mladí gholové teď vyzařovali jakousi tvrdost a v očích jim byl znát nový život. Fremenský naíb a planetolog objevili na Qelsu něco, co je nabilo novou energií a vrátilo je do jiných časů.

Teg věděl, čím všichni gholové prošli od té doby, kdy získali zpátky své vzpomínky. Na palubě *Ithaky* byli chráněni a v pohodlí, nuceni spokojit se s četbou o své minulosti a pozorováním červů v nákladovém prostoru, jako by to byly nějaké exponáty v zoo. Ale tito gholové si pamatovali skutečnou Arrakis. Život Stilgara a Kynese nebyl v těch bouřlivých starých dobách bezpečnější ani pohodlnější, ale měli jasně vymezeno, kým jsou.

Z letadel, která přistála, se objevovali další: Thufir, Garimiová a víc než tucet Sester, svalnatí benegesseritští dělníci, druhá generace dětí, narozená na nelodi, která poprvé v životě stanula na skutečné planetě. Pět rabbiho stoupenců stálo v jasném slunečním svitu a udiveně se rozhlíželo po krajině, po volném prostoru. Za okamžik se objevil i sám stařec a mžoural svýma sovíma očkama za brýlemi.

Var se obdivně díval na těžařské raketoplány a lehké letouny, na své nové společníky Stilgara a Lieta.

Zvedl bradu. Duncan zřejmě během návratu lodě z pouště dlouze hovořil i s tím vesnickým vůdcem. „Duncane Idaho, ty víš, jakým těžkým zkouškám tady čelíme, k čemu jsme byli dotlačeni. Jsme jediní, kdo se postavil vymírání této planety. Nepustíme sem poušť. Nemáš právo nás odsuzovat."

„Já vás neodsuzuju za váš boj, ale nemůžu vám odpustit, co jste udělali naší družce. Dávné benegesseritské návštěvnice vašeho světa jednaly bez ohledu na následky toho, co vám provedly. A vy jste teď udělali totéž."

Starý vůdce zavrtěl hlavou. Oči mu plály vztekem a spravedlivostí. „Zabili jsme čarodějky, které sem přivedly písečné pstruhy. Objevili jsme další čarodějku a zabili jsme ji taky."

Duncan to bezpochyby bezúčelné dohadování najednou uťal. „Vezmeme si naše přátele a zase vás opustíme. Nechám vás vašemu marnému boji proti poušti, kterou nemůžete porazit."

Teg a Sheeana popošli dopředu, nemohli se už dočkat, až odtud zmizí. Liet a Stilgar se ale drželi vzadu a dívali se jeden na druhého. Stilgar se napřímil a řekl: „Duncane, bašáre... Liet a já jsme si to rozmysleli. Tohle je poušť – ne *naše* poušť, ale je jí blíž než všechno ostatní, s čím jsme se jako gholové setkali. Byli jsme oživeni za nějakým účelem. Zkušenosti z naší minulosti mohou být na takovém místě důležité."

Liet-Kynes na něj navázal, jako by si se Stilgarem předem nacvičili, co budou říkat. „Rozhlédni se kolem. Dokážeš si představit svět, kde zoufaleji potřebují náš talent? Jsme cvičeni jako bojovníci proti nemožným vyhlídkám. Jsme zvyklí na pouštní boj. Jako planetolog znám nejlepší způsoby, jak ovládat šíření dun, a vím toho o životním cyklu písečného červa víc než většina lidí."

Stilgar přikývl, jeho nadšení rostlo. „Můžeme těmto bojovníkům ukázat, jak se budují síče v nejdrsněj-

ší poušti. Můžeme je naučit, jak vyrobit pravé filtršaty. Jednoho dne možná dokonce dokážeme znovu jezdit na velkých červech." Hlas mu přeskočil. „Poušť neumí zastavit nikdo, ale my aspoň udržíme lidi naživu. Vy ostatní se vraťte na neloď, ale nás tady Qelsané potřebují."

Sheeana se zastavila u průlezu nejbližší lodě. Očividně ji to nepotěšilo. „To nejde. My vás a všechny gholy potřebujeme na palubě *Ithaky*. Každý z vás byl stvořen, vychován a vycvičen proto, abyste nám pomohli proti nepříteli."

„Ale nikdo neví jak, Sheeano," upozornil ji Duncan. To, co řekli ti dva mladí muži, na něj zapůsobilo. „Nikdo z vás nemůže říct jistě, proč potřebujeme Stilgara a Lieta. A co přesně je náš boj?"

„Nejsme žádné vaše nástroje ani herní figurky." Stilgar si založil ruce na prsou. „Jsme lidské bytosti se svobodnou vůlí, bez ohledu na to, jak jsme byli stvořeni. Nikdy jsem se neprosil, abych mohl sloužit benegesseritským čarodějkám."

Liet svého přítele podpořil: „Tohle je věc, kterou chceme dělat, a kdo může říct, že to není náš osud? Můžeme zachránit planetu, nebo aspoň její obyvatelstvo. Copak to není dost významný cíl?"

Teg chápal to dilema až moc dobře. Tito dva si našli spojení, kterého se mohli držet, bitvu, kterou mohli bojovat a která skutečně vyžadovala jejich specifické schopnosti. On sám byl vyroben jako pěšák do hry a byl nucen tu roli hrát. „Nechme je jít, Sheeano. Máš na lodi dost experimentálních subjektů."

Thufir Hawat přistoupil k bašárovi, s úlevou pozoroval, že je jeho učitel v bezpečí. Střelil ustaraným pohledem k Sheeaně. „Nic jiného pro ně nejsme, bašáre? Jenom experimentální subjekty?"

„V jistém smyslu. A teď se musíme vrátit zpátky do své klece." Nemohl se dočkat, až opustí tuto umírající planetu, než vyvstanou další problémy.

„Ne tak rychle," řekl starý rabbi a předstoupil. „Moji lidé nejsou, a nikdy nebyli, součástí vašeho lehkovážného poletování po vesmíru. Odjakživa jsme chtěli nějaký svět, kde bychom se mohli usadit. Oproti kovovým palubám a stísněným kajutám vypadá tato planeta dost dobře."

„Qelso umírá," řekla Sheeana. Rabbi a jeho pracovití společníci jen pokrčili rameny.

Var se zamračil, stejně jako někteří kočovní vesničané kolem. „Nepotřebujeme žádné další odčerpávání zdrojů. Jste tu vítáni jedině tehdy, pokud máte v úmyslu bránit se poušti."

Izák, jeden ze silných židovských mužů, přikývl. „Pokud se tady rozhodneme zůstat, budeme bojovat a pracovat. Naši lidé nejsou žádní nováčci, když jde o přežití a když proti nám stojí celý vesmír."

Bez ohledu na to, kam jdu, bez ohledu na to, co jsem nechal za sebou, je moje minulost vždycky se mnou jako stín.

DUNCAN IDAHO,
zápisky z nelodi

Liet-Kynes a Stilgar se nakrátko vrátili na *Ithaku* vzít si informace z archivů a některé zařízení, které by mohli potřebovat k monitorování měnícího se klimatu na Qelsu. Liet dokonce přestavěl několik nepoužívaných senzorových bójí na orbitální satelity počasí a neloď je rozmístila.

Rozloučil se s ostatními gholovskými dětmi, které s ním vyrůstaly – s Paulem Atreidem, Jessikou, Letem II. A také s Chani, vlastní dcerou. V návalu citu popadl Liet tu mladou ženu, která byla fyzicky téměř o tři roky starší než on sám, za ruku. Usmál se na ni. „Chani, jednoho dne si mě budeš pamatovat takového, jaký jsem byl na Arrakis – zaměstnaného v síčích, jako imperiálního planetologa nebo soudce změny, nositele otcova snu v zájmu fremenů a Duny."

Tvářila se zaujatě, jako by se snažila uchopit nějaký slabý záblesk paměti, jak ho tak poslouchala. Pustil jí ruku a pohladil ji po čele, po tmavě zrzavých vlasech. „Možná jsem silný vůdce, ale bojím se, že jako otec jsem nebyl nic moc. Tehdy a *teď* taky. Až si

na mě vzpomeneš, vzpomeň si na všechno, co jsme spolu zažili."

„Vzpomenu. Kdybych si na všechno vzpomněla už teď, nejspíš bych se chtěla s tebou vrátit do pouště. A stejně tak Usúl."

Paul vedle nich zavrtěl hlavou. „Moje místo je tady. Náš boj je větší než jedna poušť."

Stilgar vzal přítele za paži a pobídl Lieta, aby si pospíšil. „Ta planeta je pro nás dost velká. Celou duší cítím, že právě proto jsme byli s Lietem přivedeni zpátky, ať si to Sheeana uvědomuje, nebo ne. Ať se to teď jeví jakkoli, jednou možná všichni uvidíme, že je to součást větší bitvy."

Rabbi mezitím promluvil ke svým dvaapadesáti nadšeným stoupencům na jejich stanovištích na nelodi. Izák a Levi převzali mnoho starcových povinností a na jeho pokyn dohlíželi na židy, aby si sebrali svoje věci a přinesli z rozsáhlých skladišť nelodi prefabrikované přístřešky. Zanedlouho všichni odletí dolů na zem, kde se vylodí a začnou pod Izákovým vedením vykládat nákladní lodi.

Na zemi Var procházel mezi vší tou činností a organizoval své lidi. Dychtivým pohledem přejel po několika plavidlech, které Duncan poslal dolů jako součást své demonstrace síly.

„Ty těžařské letouny by nám hodně pomohly při převozu surovin a vody přes kontinent."

Sheeana zavrtěla hlavou. „Ty lodi patří na *Ithaku*. Můžeme je potřebovat."

Var se na ni nasupil. „Dost malá kompenzace za smrt celého světa, řekl bych."

„Já jsem ke smrti toho tvého světa nijak nepřispěla. Tys naopak chladnokrevně zabil Stukovou, dřív než –"

Teg rychle přešel do mentatského způsobu myšlení a v duchu probíral zásoby a vybavení, které nesli na palubě nelodi. Zamumlal k Sheeaně: „I když jsme se

na zkáze tohoto světa nijak nepodepsali, doplnili jsme tu zásoby naší lodi a mnoho z našich lidí se tady usadí. Hodila by se nějaká symbolická odměna."
Když přikývla, obrátil se Teg k Varovi. „Můžeme uvolnit dva letouny. Víc ne."

„A dva pouštní experty," ozval se Liet. „Stilgara a mě."

„Nemluvě o ochotné a silné pracovní síle. Budete rádi, že tu židy máte." Teg si všiml, jak pracovití jsou rabbiho lidé. Čekal, že se jim na této planetě povede dobře, i za tužšího klimatu. Jednoho dne ale možná usoudí, že Qelso nakonec není jejich zaslíbená země.

Nebylo překvapením, že Garimiová a její konzervativní stoupenkyně chtěly také natrvalo opustit neloď. Víc než stovka Sester požádala o uvolnění z *Ithaky*, aby se mohly usadit na Qelsu i s jeho rostoucí pouští. Plánovaly, že tu vybudují základ svého nového řádu. Po návratu na neloď oznámila Garimiová jejich volbu Sheeaně spíš jako zdvořilostní oznámení, než jako věc k diskusi.

Ale lidé z Qelsa o něčem takovém nechtěli ani slyšet. Uvítali plavidlo Sester s vytasenými zbraněmi. Var předstoupil s rukama založenýma na prsou. „Přijímáme mezi sebe Lieta-Kynese a Stilgara a taky židy. Ale žádnou benegesseritskou čarodějku tu nechceme."

„Čarodějky ne!" zvolali další Qelsané a najednou nasadili vražedné výrazy. „Jestli je najdeme, zabijeme je."

Sheeana, která je na rozloučenou doprovázela, se pokusila zasáhnout ve prospěch Garimiové: „Můžeme je odvézt na druhou stranu kontinentu. Nikdy se o jejich osadě nedozvíte. Slibuji, že vám nezpůsobí žádné potíže."

Ale rozzuření Qelsané netoužili poslouchat a Var se znovu chopil slova. „Tvé ženy jednají jen v zájmu Sesterstva. Přivítali jsme je tu jednou, k naší hluboké a trvalé lítosti. Teď Qelsané jednají jen pro blaho Qelsa. Žádná členka tvého Sesterstva tu není vítaná. Nemůžu to už prohlásit jasněji, jinak bych musel použít násilí.“

Rabbi se vlekl mezi stany a přenosnými stavbami směrem k lodi, při každém kroku zvedal obláček prachu. Otřel si pot z čela a zastavil se vedle Tega a Sheeany. Stísněně se díval z jednoho na druhého. „Myslím, že moji lidé tady budou šťastní, z boží milosti.“ Kopl botou do suchého prachu. „Bylo nám souzeno mít pod nohama půdu.“

„Vypadáš nějak ustaraně, rabbi,“ všimla si Sheeana.

„Ustaraně ne. Smutně.“ Tegovi připadal sklíčený a jeho vodnaté staré oči se zdály být červenější než obyčejně, jakoby od pláče. „Já s nimi nebudu. Nemůžu opustit neloď.“

Černobradý Izák povzbudivě objal starce kolem ramen. „Tohle pro nás bude jako nový Izrael, rabbi, pod mým vedením. Nerozmyslíš si to?“

„Proč nezůstaneš se svými lidmi?“ zeptal se Teg.

Rabbi sklopil oči a na neplodnou půdu skáply slzy. „Mám silnější závazek k jedné z mých stoupenkyň, kterou jsem zklamal.“

Izák tichým hlasem vysvětlil Tegovi a Sheeaně: „Přeje si zůstat s Rebekou. I když je z ní jen axolotlská nádrž, odmítá ji opustit.“

„Budu na ni dohlížet po všechny své zbývající dny. Moji stoupenci tady budou v dobrých rukách. Izák a Levi jsou jejich budoucnost, kdežto já jejich minulost.“

Zbytek židů obklopil rabbiho, loučil se s ním a přál mu všechno dobré. Pak se uslzený stařec spolu s Tegem, Sheeanou a ostatními vydal na čekající raketoplán, který je dopravil zpátky na neloď.

ČTYŘIADVACET LET PO ÚNIKU Z KAPITULY

Jsme zraněni, ale neporaženi. Trpíme, ale umíme snést velkou bolest. Jsme hnáni ke konci civilizace a naší historie – ale zůstáváme lidmi.

Matka velitelka Murbella,
projev k přeživším na Kapitule

Když se epidemie vyčerpala, přeživší – všechno Ctihodné matky – bojovaly, aby udržely Sesterstvo pohromadě. Žádné vakcíny, imunitní opatření, diety ani karantény neúčinkovaly a běžná populace vymřela.

Stačily jen tři dny a Murbellino srdce se proměnilo v kámen. Kolem sebe viděla umírat tisíce slibných mladých akolytek, pilných studentek, které toho ještě nenastudovaly dost na to, aby se mohly stát Ctihodnými matkami. Všechny zahynuly buď na nákazu, nebo na Agónii, které byly chvatně vystaveny.

Kiria sklouzla ke své bývalé krutosti Ctěných matre. Častokrát se úporně přela o to, že byla ztráta času pečovat o každého, kdo se nakazil tou nemocí. „Je lépe vynaložit zdroje na důležitější věci, na činnosti, které mají nějakou šanci na úspěch!"

Murbella nemohla popřít její logiku, i když s tím názorem nesouhlasila. „Nejsme myslící stroje. Jsme lidé a budeme o lidi pečovat."

Bylo smutnou ironií, že jak vymíralo víc a víc obyvatelstva, stačilo k pečování o zbylé nemocné méně

Ctihodných matek. Tyto ženy se postupně mohly vrátit ke svým hlavním záležitostem.

Ze skoro prázdné komnaty v Centrále vyhlížela Murbella ven širokými klenutými dělenými okny za svým trůnem. Kapitula kdysi bývala rušným administrativním komplexem, pulzujícím srdcem nového Sesterstva. Než udeřila nákaza, zavedla Matka velitelka Murbella stovky obranných opatření, monitorovala neustálý postup flotily Nepřítele, jednala s Iksany, s Gildou, s uprchlíky a s vojenskými diktátory a s každým, kdo mohl bojovat na její straně, kdo mohl jakkoli pomoci.

V dálce viděla hnědé kopce a vymírající sady, ale ji zajímalo tajemné, nepřirozené ticho města samotného. Studentské koleje a pomocné budovy, nedaleký kosmodrom, obchody, zahrady a ztenčující se stáda... o to všechno měly pečovat stovky tisíc obyvatel. Naneštěstí většina normálních aktivit kolem Centrály ustala. Zbylo příliš málo živých na pokrytí i té nejzákladnější práce. Sama planeta byla víceméně prázdná, veškeré naděje vyhasly v několika dnech. Tak příšerně náhle!

Vzduch v okolním městě byl těžký zápachem smrti a plamenů. Z desítek ohňů stoupal černý kouř – nebyly to pohřební hranice, protože Murbella měla jiné způsoby, jak naložit s těly. Pálily se na nich prostě kontaminované šaty a další materiály, včetně nakažených zdravotnických zásob.

V jedné nesporně malicherné chvíli si Murbella zavolala dvě vyčerpané Ctihodné matky. Řekla jim, aby si vzaly suspenzorové svorky, a nařídila jim odstranit deaktivovaného robota z jejích soukromých komnat. Přestože se ten nenáviděný stroj celé roky ani nepohnul, začínalo jí připadat, že se jí vysmívá. „Vezměte tu věc pryč a zničte ji. Nenávidím všechno, co představuje." Poslušné ženy se zjevnou úlevou vyplnily její rozkaz.

Matka velitelka vydala další instrukce: „Uvolněte naše zásoby melanže a rozdělujte koření všem přeživším.“ Každá zdravá žena byla převelena k péči o zbývající nemocné, i když to byl beznadějný úkol. Přeživší Ctihodné matky se naprosto vyčerpaly, celé dny pracovaly bez odpočinku. I s tělesnou kontrolou, které je naučilo Sesterstvo, byly příliš přetížené, aby mohly pokračovat dál. Ale melanž je mohla pomoci udržet v chodu.

Kdysi dávno, v dobách Služebnického džihádu, představovaly tišící účinky melanže účinné opatření proti hrůzným nákazám, šířeným stroji. Murbella nečekala, že by teď koření vyléčilo někoho, kdo se už nakazil, ale přinejmenším by mohlo pomoci přeživším Ctihodným matkám vykonávat únavné práce, které se po nich vyžadovaly. Přestože Murbella zoufale potřebovala každý gram koření na placení Gildě a Iksanům, její Sestry ho potřebovaly ještě víc. Pokud by spojené Sesterstvo na Kapitule zahynulo, kdo jiný by za lidstvo vedl boj?

Další výdaj mezi spoustou jiných. Ale pokud ho teď nevynaložíme, nikdy nedosáhneme vítězství. „Udělejte to. Rozdělte, kolik bude třeba.“

Jakmile byly její rozkazy splněny, provedla výpočty a ke své hrůze si uvědomila, že stejně nezůstalo naživu dost Ctihodných matek na to, aby spotřebovaly nashromážděné zásoby koření Sesterstva...

Veškerý pomocný personál zahynul a Murbella si připadala izolovaná. Už zavedla úsporná opatření, redukovala služby a eliminovala všechny nepotřebné činnosti. Přestože většina Ctihodných matek nákazu přežila, nebylo jisté, jestli přežijí důsledky.

Svolala si ty, které byly mentaty, nařídila jim stanovit, které práce jsou důležité, a vytvořit nouzový plán operací za pomoci personálu, nejkvalifikovanějšího pro dané úkoly. Kde by mohly získat pracovní sílu, nutnou k údržbě Kapituly, k obnově a k pokra-

čování v boji? Možná by mohly přesvědčit některé zoufalé uprchlíky ze zničených planet, aby sem přiletěli, až vymizí poslední stopy nákazy.

Murbella už byla unavená prostým zotavováním Kapituly, která byla jen malým bitevním polem na rozlehlém galaktickém plátně vrcholící války. Největší hrozba pořád zůstávala, přibližující se flotila Nepřítele útočila na jednu planetu za druhou, hnala uprchlíky jako zdivočelá zvířata před lesním požárem. Bitva na konci vesmíru.

Kralizec…

Přiběhla k ní jedna Ctihodná matka se zprávou. Ta žena, sotva víc než dívka, patřila k těm, které byly přinuceny pokusit se o Agónii dlouho předtím, než by měly, ale přežila. Její oči už nesly jemně modravý nádech, barvu, která zesílí, bude-li dál konzumovat melanž. Měla ohromený a utrápený výraz, který sahal až do hloubky její duše.

„Tvé hodinové hlášení, Matko velitelko." Podala Murbelle hromádku riduliánských krystalových destiček, na nichž byla ve sloupcích vytištěna jména.

Murbelliny poradkyně jí zprvu poskytovaly chladná a praktická prostá čísla a součty, ale ona si vyžádala skutečná jména. Každá osoba, která zemřela na nákazu, byla *osoba* a každý dělník a akolytka na Kapitule byli vojáci, padlí v boji proti Nepříteli. Nechtěla je zneuctít tím, že je přetvoří na pouhá čísla a součty. Duncan Idaho by jí takovou věc nikdy neodpustil.

„Čtyři další z nich byli Tvaroví tanečníci," řekla žena, která zprávu doručila.

Murbella zaťala zuby. „Kdo?" Žena jí řekla jména. Murbella je téměř neznala, byly to nenápadné Sestry, které na sebe nepřitahovaly pozornost… přesně jako to dělali zvědové Tvarových tanečníků. Dosud se mezi oběťmi nákazy objevilo šestnáct těch proměnlivých tvorů. Odjakživa měla podezření, že i nové Ses-

terstvo bylo infiltrováno, a teď měla důkaz. Myslící stroje by nikdy nepochopily tu ironii, že i Tvaroví tanečníci podléhali hrůzné epidemii. Umírali stejně snadno jako kdokoli jiný.

„Uchovejte jejich těla pro pitvu a analýzu, spolu s těmi ostatními. Když nic víc, možná zjistíme něco, co nám umožní je mezi námi odhalovat."

Mladá žena čekala, zatímco si Murbella projížděla dlouhý seznam jmen. Pohled se jí zachytil na jedné položce ve třetím sloupci jedné destičky. Cítila, jak jí po zádech přeběhl studený mráz. Připadalo jí, jako by dostala těžkou ránu.

Gianna.

Její vlastní dcera, její nejmladší dítě s Duncanem Idahem. Dívka celé roky odkládala prodělání Agónie. Nikdy nedosáhla bodu, kdy by si připadala připravená na to martyrium. Gianna se zdála být hodně slibná, ale to ani zdaleka nestačilo. Přestože nepůsobila jako připravená, byla dívka – spolu s tisíci dalších – nucena přijmout předčasně jed, jedinou šanci k přežití.

Murbellu to rozrušilo. Měla být po Giannině boku, ale v tom zmatku Matce velitelce nikdo neřekl, že její dcera přijme Vodu života. Většina Sester si ani neuvědomovala, kdo je Gianna. Udřené a vyčerpané pomocnice to ani nemusely vědět. Murbella se věnovala svým oficiálním povinnostem a fungovala několik dní za sebou beze spánku jako pravá benegesseriťanka.

Měla jsem tam být, abych ji podpořila a pomohla jí, i když bych se mohla jenom dívat, jak umírá.

A přesto ji o tom nikdo neinformoval. Nikdo nevěděl, že Gianna je zvláštní.

Měla jsem na to pomyslet a zkontrolovat ji, ale odložila jsem to, přepokládala, že to vyjde.

Vzhledem ke spoustě událostí, které se kolem ní odehrávaly, přišla Murbella o život vlastní dcery.

Nejprve Rinya a teď Gianna, obě zničené tou nebezpečnou Agónií. Zbývaly jí jenom dvě dcery: Janess byla pryč na frontě, bojovala s myslícími stroji, zatímco její sestra Tanidia, která neznala identitu svých rodičů, byla přidělena k missionarii. Ačkoliv obě dvě čelily riziku, mohly se alespoň vyhnout té hrozné nákaze.

„Dvě z mých dětí jsou mrtvé," řekla nahlas, ačkoliv žena netušila, oč jde. „Ach, co si o mně Duncan pomyslí?" Odložila zprávu. Na chvíli zavřela oči, zhluboka se nadechla a zklidnila se. Ukázala na jméno v seznamu obětí a řekla: „Vezmi mě k ní."

Žena shlédla a rychle to zvážila. „Těla v tomto sloupci už byla odvezena do přístavu. Toptéry s nimi právě teď odlétají."

„Spěchej. Musím se pokusit ji ještě vidět." Murbella vyrazila ze síně a přitom se ohlédla, aby se ujistila, že mladá žena jde za ní. Matka velitelka si připadala nepříjemně ochromená, ale musela to udělat.

Pozemním autem se vydaly na nejbližší letiště, kde to hučelo toptérami. Po cestě mladá Ctihodná matka aktivovala svou komlinku a tichým hlasem si vyžádala informace. Pak nasměrovala řidičku na konkrétní přístupovou cestu.

Na všech přistávacích plochách se nakládaly veliké nákladní toptéry mrtvolami a odlétaly, jakmile byly plné. Za běžných, normálních dob byly zemřelé benegesseriťanky pochovávány ve vzkvétajících sadech nebo zahradách. Těla se rozložila a poskytla půdě živiny a hnojivo. Teď se mrtví vršili tak rychle, že je ani veliké nákladní lodě málem nestačily odvážet.

Mladá asistentka nasměrovala řidičku k jedné části přistávací dráhy, kde se nakládala tmavě zelená toptéra. Jeden balík s tělem za druhým putoval do velkého nákladového prostoru. „Musí být tady, Matko velitelko. Chtěla bys... chtěla bys, abychom to vyložily, abys ji mohla najít a identifikovat?"

Obě vystoupily z pozemního auta. Murbella si připadala otřesená, ale snažila se obrnit. „To není třeba. Je to jenom její tělo, ne *ona*. Přesto si ale dovolím tu sentimentalitu a doprovodím ji do dun.“ Murbella zanechala mladou Ctihodnou matku jiným povinnostem, nastoupila do toptéry a posadila se vedle pilotky.

„Na palubě je moje dcera,“ řekla Murbella. Pak zmlkla a zasmušile hleděla z okénka.

Toptéra se rozvibrovala a rozechvěla, když se s pomocí motorů a máchajících křídel vznesla. Na cestu do pouštní zóny byla třeba zhruba půlhodina. Tu hodinu si Matka velitelka nemohla dovolit být pryč z Centrály. Ale zoufale ten čas potřebovala…

I ty nejlepší ze Sesterstva, které prodělaly nejobtížnější zkoušky, byly tou nanejvýš reálnou a materiální tragédií zdrceny – ale ne až k naprosté porážce. Učení Bene Gesseritu jim ukazovalo, jak ovládnout základní emoce, jak jednat v zájmu obecného blaha a vidět věci v širším rámci. Rozměr toho neštěstí – *vyhlazení* – lámal v řadě Sester i ty nejsilnější bariéry, když viděly, jak téměř devadesát procent obyvatelstva planety padlo v pouhých několika dnech. Bylo na Murbelle, aby udržovala morálku přeživších.

Myslící stroje vymyslely krutý a účinný způsob ničení našich lidských zbraní, ale my se tak lehce odzbrojit nenecháme!

„Matko velitelko, jsme na místě,“ řekla pilotka stručně natolik nahlas, aby to bylo slyšet přes hukot křídel.

Murbella otevřela oči a uviděla volnou poušť, světle hnědé víry písku a prachu, kroužící ve zbloudilém vánku. Vypadalo to nedotčené a panenské, bez ohledu na to, kolik lidských mrtvol sem Sesterstvo už složilo. Viděla, jak na obloze krouží další toptéry, klesají nad duny a otevírají nákladní prostory, aby mohly shodit náklad… z každého plavidla stovky těl, zaba-

lených v černé látce. Mrtvé Sestry padaly do písku jako zuhelnatělé dříví.

Přírodní faktory se s nimi vypořádají mnohem účinněji, než by dokázaly obří pohřební hranice. Poušť je vysuší a písečné bouře je oholí až na kost. V mnoha případech je prostě spolykají písečni červi. Jistý druh čistoty.

Jejich toptéra se vznášela nad malou pánví. Na obou stranách se zvedaly vysoké pahorky dun, kolem nich poletoval písek, zvířený křídly toptéry. Pilotka zmáčkla cosi na přístrojové desce a spodní vrata se s unaveným zasténáním otevřela. Vyvalila se těla, zabalená v látce. Byla ztuhlá, jejich rysy schované, ale pro Murbellu to stejně byly osobnosti. Jedno z těch neidentifikovaných těl patřilo její vlastní dceři... narozené těsně předtím, než sama Murbella podstoupila Agónii, těsně předtím, než navždycky ztratila Duncana.

Nepokoušela se namlouvat si, že kdyby stála po dceřině boku, byla by Gianně pomohla přežít. Zdolání melanžové Agónie byla čistě individuální bitva. Murbella však stejně litovala, že u toho nebyla.

Těla se bez cavyků sesypala do měkkého písku. Murbella pozorovala dole pohyb hadovitých těl – byli to dva velcí červi, přilákaní vibracemi toptéry nebo nárazy dopadajících těl. Tvorové nabrali a spolkli lidská těla a pak se ponořili zpátky do písku.

Pilotka toptéry s nimi vystoupala výš, aby se mohly otočit, takže Murbella mohla shlédnout dolů a pozorovat tu příšernou horečnou hostinu. Pilotka se dotkla komlinky v uchu, dostala vzkaz. Věnovala Murbelle chabý úsměv. „Matko velitelko, konečně nějaké dobré zprávy."

Poté co Murbella viděla, jak dole pod nimi zmizelo poslední neoznačené tělo, neměla náladu jásat, přesto čekala.

„Jedna z našich výzkumných osad hluboko v poušti přežila. Stanice Shakkad. Byli dost daleko a ne-

měli žádný kontakt s Centrálou. Nějak se jim povedlo vyhnout se viru."

Murbella si pamatovala na malou skupinku vědců a pomocníků z jiných světů. „Izolovala jsem je sama, aby mohli pracovat. Chtěla jsem, aby zůstali dokonale odříznutí – vůbec žádný kontakt! Pokud se k nim přiblíží jediná z nás, mohly bychom je nakazit."

„Stanice Shakkad nemá dost zásob, nevydrží dlouho," řekla pilotka. „Možná bychom jim tam mohly shodit nějaké balíky."

„Ne, nic! Nemůžeme riskovat zamoření." Myslela na ty lidi, jako by žili uprostřed vražedného minového pole. Ale jakmile epidemie odezní, těch několik lidí snad přežije. Jen hrstka. „Pokud jim dojde jídlo, měli by konzumovat víc melanže. Najdou jí dost, aby přežili aspoň nějakou dobu. I kdyby někteří hladověli, je to lepší, než kdyby všichni podlehli té zatracené epidemii."

Pilotka neprotestovala. Murbella vyhlédla ven do pouště a uvědomila si, co se stalo z ní a z jejích Sester. Zamumlala hlasitě, ale její slova se utopila v hučení motorů: „Jsme noví fremeni a celá tahle obléhaná galaxie je naše poušť."

Toptéra odlétla, zamířila zpátky k Centrále a nechala červy hodovat.

Nenávist se množí v úrodné půdě samotného života.

PRASTARÉ RČENÍ

Neloď odletěla od zmatku na planetě Qelso a nechala tam některé ze svých lidí, některé jejich naděje a možnosti. Duncan na tom světě hodně riskoval, poprvé za celá desetiletí si troufl opustit neloď. Prozradil tím, kde se nachází? Dokáže ho teď Nepřítel najít? Bylo to možné.

Ačkoli se Duncan rozhodl nekrčit se a neschovávat, neměl v plánu přivolat na všechny nevinné lidi na této planetě zkázu. Udělá další skok, zamete za sebou stopy. A tak *Ithaka* riskovala další nenaváděný průchod zakřiveným vesmírem.

To bylo před třemi měsíci.

Scytale vyhlídkovým okénkem ze silného plaskla pozoroval, jak se pod nimi Qelso zmenšuje a pak se najednou propadá do prázdnoty. Nikdy mu nebylo dovoleno vystoupit z lodi ani na krok. Soudě podle toho, co viděl, by se s radostí usídlil na tomto světě, i přes jeho rozšiřující se poušť.

Přestože měl Scytale paměť zpátky, zjistil, že část z něj pořád postrádá otce, svého předchůdce, sebe sama. Jeho mysl teď obsahovala všechno, co potřeboval. Ale chtěl víc.

S tímto novým tělem mohl mít tleilaxanský Pán před sebou další století, než se vinou narůstajících

genetických chyb zase zhroutí. Dost času na to, aby se vyřešila řada problémů. Ale po další stovce let bude pořád posledním tleilaxanským Pánem, posledním zbývajícím nositelem Velké víry. Pokud ovšem nebude moci použít buňky Rady Pánů, uschované ve své nulentropické kapsli. Jednoho dne mu možná čarodějky dovolí využít axolotlské nádrže pro účely, k jakým je Tleilaxané stvořili.

Na Qelsu si lámal hlavu, jestli nemá zůstat a vybudovat tam nový domovský svět Tleilaxanů. Byla to zatím nejlepší příležitost. Dokázal by postavit náležité laboratoře a zařízení? Nabrat stoupence mezi místními lidmi? Měl se pustit do takového rizika? Mladý Scytale studoval posvátné knihy, dlouze a tvrdě meditoval a nakonec se rozhodl, že tam nezůstane – dospěl k témuž rozhodnutí jako rabbi. Nebylo pravděpodobné, že by se na Qelsu někdy dostal k axolotlské technologii, kterou potřeboval. Jeho rozhodnutí bylo dokonale logické.

Rabbiho nedávné trápení a vztek se však nedaly vysvětlit tak lehce. Nikdo ho do té volby nenutil. Od té doby, kdy loď opustila planetu a její rostoucí pouště, přecházel starý muž sem a tam po chodbách a šířil nespokojenost jako jed. Byl jediný svého druhu, kdo zůstal na palubě. Stejně jako Scytale.

Starý svatý muž jídal s ostatními uprchlíky, reptal na to, jak hrubě se s ním zachází a jak těžké musí být pro jeho lid vybudovat nový Sion bez jeho vedení. Garimiová a její stoupenkyně tvrdé linie, kterým byla planeta násilím zapovězena, s jeho stížnostmi nijak nesympatizovaly.

Když to všechno Scytale viděl, došel k závěru, že rabbi je druh člověka, který obviňuje ostatní, aby se sám dostal do pozice mučedníka. Nedokázal opustit axolotlskou nádrž, která kdysi bývala Rebekou, a tak soustředil nenávist na benegesseritský řád a obviňoval ten místo vlastní špatnou volbu.

No, pomyslel si Scytale, zášti je tady dost velká zásoba.

Wellington Yueh ve svých soukromých kajutách studoval vlastní odraz v zrcadle – nažloutlou tvář, tmavé rty a špičatou bradu. Úzká tvář byla mladší než ta, kterou by čekal ze svých vzpomínek, ale stejně poznatelná. Od té doby, kdy si oživil paměť, nechával si tmavé vlasy růst, až je měl tak dlouhé, že si je mohl svazovat náhražkou kroužku sukovské školy.

Ještě sám sebe naplno nepřijal. Bylo třeba podniknout jeden velice důležitý krok.

V ruce držel značkovač, naplněný tmavým inkoustem, který nechá nesmazatelnou stopu. Nebylo to přímo tetování a nebyl tu žádný implantát ani účastník hlubokého imperiálního kondicionování, ale moc tomu nechybělo. Ruce měl jisté a tahy pevné.

Jsem sukovský doktor, chirurg. Dokážu nakreslit jednoduchý geometrický tvar.

Nápadný kosočtverec na čele, umístěný dokonale ve středu. Bez váhání udělal další tah, spojil linky a vymaloval ho na kůži. Když s tím byl hotový, znovu se prohlédl. Wellington Yueh se na sebe díval do zrcadla: sukovský doktor a osobní lékař rodu Verniů a pak rodu Atreidů.

Zrádce.

Odložil značkovač a v čistém lékařském plášti zamířil do zdravotního střediska. Stejně jako starý rabbi byl kvalifikován jako kterákoli benegesseritská lékařka, mohl prohlížet pacienty a obsluhovat axolotlské nádrže.

Jako součást svého programu začala Sheeana nedávno pěstovat dalšího gholu z buněk nulentropické kapsle tleilaxanského Pána. Teď, když byli Stilgar

a Liet-Kynes pryč, cítila, že má na takový krok právo. Držela se však bezpečnostních opatření a odmítala prozradit identitu dítěte, které rostlo v axolotlské nádrži.

Benegesseriťanky stále prohlašovaly, že gholy potřebují, i když nedokázaly přesně vysvětlit proč. Po úspěchu s oživením vzpomínek na minulé životy Yueha, Stilgara a Lieta-Kynese se však u dalších gholů podobné výsledky zatím nedostavily. Některé čarodějky, zvlášť Vrchní proktorka Garimiová, dál dávaly najevo hluboké výhrady k návratu Jessiky a Leta II. kvůli jejich minulým zločinům. A tak se jako dalšího pokusily probudit Thufira Hawata.

Yueh nevěděl, jakým způsobem se čarodějky pokusily strhnout Hawatovy obranné zdi, ale obrátilo se to proti nim. Místo aby se Hawat probudil, zmocnily se ho křeče. Starý rabbi byl u toho a přispěchal sedmnáctiletému gholovi na pomoc, odstrčil Sestry a vyhuboval jim za nerozumné riziko, které podstoupily.

Ale Yueh stejně jako Scytale měl své staré znalosti. Nebyl už dítě, nečekal na to, až se z něj něco *stane*. Jednoho dne sebral odvahu a zapřísahal Sheeanu, aby ho zapojila do práce. „Vy čarodějky jste mě přinutily vzpomenout si na můj minulý život. Neprosil jsem se vás o to, ale vy jste si to nedaly vymluvit a probudily jste mě. Spolu se vzpomínkami a vinou přišly užitečné znalosti. Nechte mě zase pracovat jako sukovského doktora."

Zpočátku si nebyl jistý, jestli benegesseriťanky budou souhlasit, zvlášť vzhledem k neustálé hrozbě ze strany neznámého sabotéra – ale když Garimiová začala automaticky protestovat, Sheeana se rozhodla, že ho podpoří. Měl povoleno provádět vizity ve zdravotním středisku, pokud zůstával pod dohledem.

U vchodu do hlavní axolotlské místnosti si Yueha pečlivě prohlédly dvě strážkyně a pak mávly rukou,

že může dovnitř. Ani jedna nic nepoznamenala o novém kosočtverci na jeho čele. Napadlo ho, jestli si ještě vůbec někdo pamatuje, co ta značka kdysi znamenala.

V napjatém tichu se Yueh pustil do prohlídky funkčních axolotlských nádrží. Několik jich vyrábělo melanž do lodních zásob, ale jedna byla očividně těhotná. To neznámé gholovské dítě bude v děloze růst za mnohem silnějších bezpečnostních opatření. Yueh byl přesvědčený, že to dítě nebude další pokus o Gurneyho Hallecka, Xaviera Harkonnena ani Serenu Služebnici. Nebude to ani duplikát Lieta-Kynese nebo Stilgara. Ne, Sheeana experimentovala s někým jiným – s někým, o kom je přesvědčená, že může *Ithace* hodně pomoci.

Yueh znal Sheeaninu impulzivní povahu a bál se toho, kdo by to dítě mohlo být. Sestry nebyly imunní vůči špatným rozhodnutím (jak dostatečně prokázaly, když přivedly zpátky *jeho*!). Nedokázal si představit, že by *právě jeho* mohla některá z žen považovat za zachránce nebo hrdinu, a přesto byl jeden z jejich prvních experimentů. Co když chtěly čarodějky z podobné zvědavosti studovat zločinné postavy z temných stránek dějin? Imperátor Shaddam? Hrabě Fenring? Bestie Rabban? Nebo dokonce sám opovrhovaný baron Harkonnen? Yueh si už teď dokázal představit Sheeanino vysvětlení. Nepochybně by tvrdila, že i ty nejhorší postavy mají potenciál zajistit neocenitelné informace.

Jaké hady mezi nás vypustily? uvažoval.

V hlavním zdravotním středisku u nádrží objevil starého rabbiho. Bručel a dával si dohromady kufřík s lékařskou výbavou. Od té doby, kdy odmítl zůstat se svými lidmi na Qelsu, trávil celé hodiny nad nádrží, které říkal Rebeka. Sice pohrdal tím, co se s ní stalo, přesto se zdálo, že se mu ulevilo, když toho nového gholu neimplantovali do ní.

Sestrám se nechtělo nechat rabbiho tak dlouho setrvávat u nádrží, a tak mu nakládaly povinnosti, aby neměl čas. „Mám provést spoustu testů na Scytaleovi," obořil se na Yueha a vydal se na odchod ze střediska. „Sheeana ho chce prověřit – zase."

„Můžu to udělat za tebe, rabbi. Já tu nemám moc povinností."

„Ne. Bodat jehly do Tleilaxana je teď jedno z mých největších potěšení." Zastavil se pohledem na nové Yuehově značce na čele, ale nic k tomu neřekl. „Pojď se mnou." Rabbi vzal Yueha pevně pod paží a vyvedl ho do chodeb pryč od postávajících benegesseriťanek. Když byli dost daleko a stařec si připadal v bezpečí, naklonil se k němu blíž a promluvil spikleneckým tónem: „Jsem přesvědčený, že ten Scytale je sabotér, i když jsem ještě neobjevil žádný důkaz! Nejdřív ten starý, a teď tahle nová náhrada. Všichni jsou stejní. Ten mladý Scytale s oživenými vzpomínkami teď pokračuje v zákeřné práci na zničení naší lodi. Kdo může věřit Tleilaxanovi?"

Kdo může věřit komukoli? pomyslel si Yueh. „A proč by chtěl loď zničit?"

„Víme, že má nějaký špinavý plán. Zeptej se sám sebe, proč by v té své nulentropické kapsli spolu s ostatními – včetně tvých – schovával i buňky Tvarových tanečníků. Na co by je potřeboval? Není ti to dost podezřelé?"

„Ty buňky zkonfiskovala a zajistila Sheeana. Nikdo k nim neměl přístup."

„Jsi si tím jistý? Možná nás chce všechny zabít, aby mohl pro sebe oživit celou armádu Tvarových tanečníků." Rabbi zavrtěl hlavou. Začervenalé oči se mu za brýlemi mračily. „A to není všechno. Ty čarodějky mají vlastní plány. Proč myslíš, že neprozradí identitu nového gholovského dítěte? Ví vůbec Duncan Idaho, kdo roste v té *nádrži*?" Natáhl krk a ohlédl se přes rameno zpátky ke zdravotnímu středisku,

dával si pozor na pozorovací snímače. „Ale ty to můžeš zjistit!“

Yueh byl popletený a zvědavý, ale neprozradil rabbimu, že i on mívá podobné pochybnosti. „Jak? Ani mně to neřeknou.“

„Ale na tebe nedohlížejí tolik jako na mě! Ty čarodějky se bojí, že něco provedu a zabrzdím jejich program. Ale ty jsi jejich spolehlivý malý ghola, když teď máš své vzpomínky.“ Rabbi mu podsunul malý zapečetěný polymerový disk se špetkou průhledné látky uprostřed. „Ty máš přístup ke snímačům. Tohle jsou vzorky buněk tamhle z té těhotné nádrže. Nikdo mě neviděl, jak je beru, ale analýzu si sám provést netroufám.“

Yueh si disk nenápadně vsunul do kapsy. „Vážně to chci vědět?“

„Můžeš si dovolit to nevědět? Nechám to na tobě.“ Rabbi s mumláním proklouzl pryč. Se svou přenosnou výbavou se vlekl k Tleilaxanově kabině.

Vzorek tížil Yueha v kapse. Proč Sestry drží totožnost toho gholy v tajnosti? Co mají za lubem?

Trvalo mu několik hodin, než našel příležitost nikým nepozorovaně vklouznout do jedné z malých laboratorních kajut na nelodi. Coby sukovský doktor měl povoleno ta zařízení využívat, přesto pracoval rychle, jak jen to šlo. Projel malý vzorek z axolotlské nádrže katalogem DNA. Srovnal buňky rostoucího gholy s identifikacemi, provedenými před lety, když Sestry poprvé určily materiál ze Scytaleovy nulentropické kapsle.

Netrvalo dlouho a Yueh objevil protějšek vzorku. Jakmile zjistil odpověď, hrůzou sebou cukl. „To není možné! To by si netroufly!“ Ale když si vzpomněl, jaké mučení Sheeana použila, aby probudila jeho vzpomínky, v hloubi duše nemyslel, že by čarodějky něčeho nebyly schopny. Teď už chápal, proč Sheeana odmítla odhalit identitu toho gholy.

Ale její volba stejně nedávala smysl. Sestry měly mnoho jiných možností. Lepších. Proč se znovu nepokusit oživit Gurneyho Hallecka? Nebo Ghanimu jako společnici pro ubohého Leta II.? K jakému účelu by mohly potřebovat – otřásl se – *Pitera de Vriese*?

Benegesseriťanky si rády pohrávaly s nebezpečnými hračkami, křísily postavy, aby jim sloužily jako šachové figurky v jejich velké hře. Znal otázky, které by kladly, jen aby uspokojily svou ďábelskou zvědavost. Byl Piter de Vries zkažený ze své genetické podstaty, nebo byl ďábel proto, že ho pokřivili Tleilaxané? Kdo jiný by uvažoval podobně jako Nepřítel, než Harkonnen? Existuje nějaký důkaz o tom, že se nový Piter de Vries promění v ďábla jako předtím, nebude-li vystaven zkaženému vlivu barona?

Dokázal si živě představit, jak se na něj Sheeana povýšeně mračí. „Potřebujeme dalšího mentata. A zrovna ty, Wellingtone Yuehu, bys mu neměl vyčítat staré zločiny z minulého života."

Pořád tomu nevěřil. Pevně zavřel oči a připadalo mu, jako by ho pálilo i falešné kosočtverečné tetování na čele. Vzpomínal si, jak byl nucen pozorovat Wannu, podstupující nekonečné mučení z rukou toho hnusného mentata. A ten muž mu vrazil nůž hluboko do zad a otočil jím. *Piter de Vries!*

Pořád ještě cítil tu ostrou ocel, jak se mu zařezává do orgánů, smrtelnou ránu, jednu z posledních vzpomínek prvního života. Piterův smích zněl ozvěnou spolu s Wanniným křikem ve schráně agónie… a Yueh jí nemohl pomoci.

Piter de Vries?

Yueh se zapotácel, stěží schopen tu informaci vstřebat. Nemůže dovolit takovému monstru, aby se znovu narodilo.

O několik dní později vešel Yueh do zdravotního střediska a namířil si to k jediné těhotné nádobě. V tu chvíli tam nebyl nikdo, jen to nevinné dítě. I kdyby to skutečně byl de Vries, toto gholovské dítě nespáchalo žádný ze zločinů svého originálu.

Ale spáchá! Je pokřivený, ďábelský, zákeřný. Sestry ho vychovají a budou trvat na oživení jeho vzpomínek. Pak bude zpátky!

A přece zůstával Yueh uvězněn ve své předchozí logice. Pokud ghola Piter – a vlastně *všichni* gholové – nedokážou uniknout řetězům osudu, neplatí to i pro Yueha? Je proto Yueh odsouzen je všechny zradit? Je odsouzen ke spáchání další hrůzné chyby – nebo musí všechno obětovat, aby jí zabránil? Napadlo ho, že se poradí s Jessikou, ale pak to zavrhl. Tohle je jeho břemeno, jeho rozhodnutí.

Použil rabbiho vzorek, sám provedl genetické testy a viděl výsledek. Musí jednat sám. Přestože byl sukovský doktor, vycvičený a kondicionovaný k záchraně životů, někdy je třeba smrti jednoho monstra, aby se zachránilo mnoho nevinných.

Piter de Vries!

Nepřímo už poprvé způsobil smrt de Vriese, když dal vévodu Letovi zub s jedovatým plynem a ten ho skousl v mentatově přítomnosti. Yueh selhal v mnoha směrech, způsobil mnoho bolesti a zklamání. Dokonce i Wanna by ho zavrhla, za to, co provedl sobě a Atreidům.

Ale teď – druhý život, druhá šance. Wellington Yueh dokáže věci napravit. Každé z oživených gholovských dětí mělo údajně velký význam. Yueh byl přesvědčen, že toto je ten jeho.

Ručně malovaný kosočtverec na Yuehově čele zvyšoval břemeno, pod nímž zápasil se svým rozhodnutím. V oživených vzpomínkách jasně viděl, jak se stal skutečným sukovským doktorem, jak absolvoval celou osnovu interní školy imperiálního kondiciono-

vání a složil slavnostní přísahu. „Sukovský lékař nepřipraví žádného člověka o život."

A přesto byla Yuehova přísaha porušena, a to kvůli Harkonnenům. Kvůli *Piteru de Vriesovi.* Jaká ironie! Prolomení jeho sukovské přísahy mu teď dovolí zničit právě toho člověka, který jeho kondicionování prolomil! Má svobodu zabíjet.

Yueh měl už nástroj smrti s sebou v kapse pláště. Jeho plán byl jasný, nebude nic riskovat. Protože bezpečnostní snímače stále monitorovaly zdravotní středisko a jeho axolotlské nádrže, nemohl to Yueh vykonat tajně jako skutečný sabotér. Jakmile to provede, všichni na palubě *Ithaky* se časem dozvědí, kdo zabil gholu de Vriese. A on bude čelit následkům.

Na čele mu vystoupil pot, když kráčel po místnosti. Pozorná benegesseritská stráž ho sledovala, proto to nemohl odkládat. Ty zatracené čarodějky by ještě vycítily jeho stísněnost, nervózní pohyby. Yueh vytáhl svůj přístroj, obrátil číselník, jako by ho nastavoval, a vložil jeho hrot do těhotné nádrže, jako by nabíral biologický vzorek. Tak jednoduše podal vražednou dávku rychle působícího jedu. Dosud nikdo nezjistil nic podezřelého.

Tak. Hotovo. Jak příhodné, de Vries býval expert na důmyslně namíchané jedy. A tento neměl žádný protijed, o to se Yueh postaral. Za pár hodin nenarozený de Vries ochabne a zemře. Bohužel i s nádrží. Ale tomu se nedalo vyhnout. Nezbytná oběť.

Když vycházel z místnosti, zarputile se usmíval a zrychlil krok. Zítra už nebude co skrývat. Thufir Hawat a bašár Teg projdou bezpečnostní holozáznamy a vyslechnou stráže. Dozvědí se, kdo to udělal. Na rozdíl od skutečného sabotéra nemůže záběry vymazat. Bude chycen.

Poprvé od svého probuzení byl Yueh spokojen sám se sebou. Konečně si vychutnal nedostižnou chuť vykoupení.

Vyšlete na Buzzell průzkumný tým, aby zjistil, proč tak drasticky klesl export súkamenů. Tento nedostatek dodávek spolu s prudkým poklesem výroby melanže po nákaze na Kapitule je nanejvýš podezřelý, zvlášť ve světle faktu, že do obou podniků jsou zapleteny čarodějky. Během tisíciletí jsme se naučili jim nedůvěřovat.

INSTRUKCE CHOAM

Teď, když Khrone vlastnil vzorek ultrakoření, věděl přesně, co žije v úrodných mořích Buzzellu. Kormidelníci tam rozhodně prováděli nějaký nečekaný plán, vypustili novou rasu červů, produkujících melanž. Potřeboval tam zajet a podívat se sám. Vůdci myriády Tvarových tanečníků bylo jedno, že ztratí příjmy ze súkamenů, ve své masce funkcionáře CHOAM však musel hrát nejvyšší nelibost.

„Monstra?" Stál v hlavním doku a věnoval té ženské Corystové zničující pohled. „Mořští hadi? To si nedokážete vymyslet lepší výmluvu pro svou neschopnost?"

Khrone se zamračil na moře a přetáhl si tmavý obchodnický háv přes ramena. Někde tam ve vodě plavali ostražití fibiáni, potápěli se a sklízeli drahokamy z nalezišť cholisterů, z nichž už spoustu spolykali hladoví a rostoucí mořští červi. Zátoky hlídaly obrněné čluny, ty by však byly jistě k ničemu, pokud by se některý z těch obřích tvorů rozhodl zaútočit.

Ctihodná matka Corystová se držela vzpřímeně, falešný úředník jí kupodivu strach nenaháněl.

„To není výmluva, pane. Nikdo neví, odkud ti červi přišli, ani proč se objevili právě teď. Ale jsou skuteční. Gildovní lovecké lodě jednu mršinu vytáhly, pokud byste se chtěl podívat."

„Nesmysl. Taková historka očividně prospívá novému Sesterstvu." Ignoroval její protesty a naznačil Corystové, aby ho doprovodila po kamenité stezce po pobřeží. Jeho boty klapaly na volných kamenech. Šlápl do kaluže, shlédl a zamračil se na svou nohu a pak šel dál. „CHOAM má podezření, že uměle vytváříte nedostatek, abyste zvedly ceny. Máte finanční závazky. Sesterstvo už roky nechává vyrábět nesmírně drahé lodě, zbraně a vojenské zásoby. Vaše ztráty jsou obrovské."

„Jsou to ztráty celého *lidstva*, pane." Corystová promluvila ostrým hlasem.

„A teď sama Kapitula, sražená na kolena nákazou. Zdá se, že Sesterstvo už není schopno plnit své finanční závazky. CHOAM vás tudíž nepovažuje za dobré úvěrové riziko."

Corystová se obrátila do ostrého mořského větru. „Tyto záležitosti byste měl probrat s Matkou velitelkou."

„To bych *měl*, ale protože je na planetě pod karanténou, nemůžu ji dost dobře navštívit, viďte? Vaše Sesterstvo se rozpadá v důsledku útoku zvenčí a vnitřních sporů."

Na plastokamenných rampách na okraji vody stály ženy a přebíraly od unaveně vyhlížející skupinky fibiánů síť s malými deformovanými súkameny.

Khrone už na pohled dokázal odhadnout, že ty kameny jsou bídné kvality, ale bylo to aspoň něco, co mohl zabavit jako opožděnou platbu. „Ti vaši fibiáni se mořských monster bojí? Nemůžou se vydat k bohatším nalezištím měkkýšů?"

„Sklízejí, co mohou, pane. Žádná bohatší naleziště neexistují. Ta monstra zhltla spoustu cholisterů. Naše podmořská pole jsou zpustošena. A ano, fibiáni jsou pochopitelně vyděšení. Mnoho z nich bylo povražděno.“ Corystová na něj chladně hleděla a Khrone oceňoval její ocelový výraz. Dokázal ho respektovat. „Pokud mi nevěříte, máme i holozáznamy.“

„Nezáleží na tom, jestli věřím vaší historce. Chci jenom vědět, co s tím Sesterstvo zamýšlí dělat.“ Khrone věděl, že ženy nemohou dělat nic. Mořští červi nakonec zničí celý průmysl súkamenů na Buzzellu, čímž odstraní další vyjednávací trumf Matky velitelky, zrovna když si zoufale potřebuje kupovat spojence a zajistit vybavení.

Exilové Sestry, udržované v nevědomosti, zatím nechápaly skutečný potenciál těch červů. Základní chemické vlastnosti nové melanže, ukradené z Buzzellu, budou na lidské receptory působit tisíckrát účinněji. No, to bude vážně dobře fungovat!

Napadlo ho, jestli už Kosmická gilda ví o Edrikově zničeném maxitrajleru. Možná že ne. Podobně jako on se ztratila spousta kormidelníků, takže co znamená jeden navíc? Kdyby bylo třeba, mohl by Khrone snadno, roztroušením několika narážek tu a tam, připsat tu ztrátu útoku bojové flotily myslících strojů. Když nic jiného, je Omnius aspoň dobrým obětním beránkem.

Myriáda Tvarových tanečníků nastražila své pasti všude. Iksané vyráběli domnělé zbraně a odčerpávali fondy koření z Kapituly. A teď mizí i bohatství Sesterstva v súkamenech. Gilda se ve svých nových lodích naplno spolehla na počítačové navigační přístroje a kormidelníci nemají žádný zdroj melanže.

Všichni nepřátelé Tvarových tanečníků padnou. On se o to postará. Ztracení Tleilaxané a původní Páni už byli vyhlazeni. Iksany má Khrone omotány kolem prstu. Jako další přijde na řadu nové Sesterstvo,

Gilda a veškeré lidstvo. Nakonec, až on a jeho pomocníci porazí myslící stroje, nezbude nic než Tvaroví tanečníci. A to bude stačit.

Khrone, potěšený sám sebou, vykročil po molu a vytrhl síť se súkameny ženám, které se je pokoušely třídit. „Vaše produkce drasticky poklesla a příliš mnoho obchodníků CHOAM odjíždí s prázdnýma rukama."

Corystová přešlapovala hned za ním. „Spoléhám na to, že najmeme námezdné lovce, aby ty mořské červy vystopovali. Je možné, že najdeme něco zajímavého – snad něco ještě cennějšího, než jsou súkameny."

Takže ty ženy už mají jisté podezření o ultrakoření! „O tom pochybuji," řekl. Sebral síť surových súkamenů a kráčel zpátky k přistávací ploše. Posoudil celý rozsáhlý herní plán a rozhodl se, že je konečně načase zamířit do srdce říše myslících strojů. Dodá ultrakoření Omniovi a nechá všemysl dál se oddávat jejímu bláznivému snu o vytvoření a ovládání vlastního Kwisatze Haderacha.

Nakonec jí to nebude nic platné.

Věříme, že přiznání by mělo vést k odpuštění a k vykoupení. Obvykle však vede jen k dalším obviněním.

DOKTOR WELLINGTON YUEH,
zašifrovaný zápis

Axolotlská místnost čpěla zápachem smrti. Duncan nedokázal odtrhnout pohled od nehybného chladného těla nádrže a jasných známek nekrózy. Zuřil v něm vztek a bezmocnost. A kdo měl být to dítě? Sheeana to neřekla ani jemu. Ty zatracené benegesseriťanky a jejich tajnosti!

„Ničeho se nedotýkej," varoval ho Teg. „Dej mi rovnou všechny bezpečnostní záznamy. Tentokrát toho sabotéra najdeme." Jedna ze Sester spěchala sebrat záznamy.

Mezitím mladý Thufir obešel místo kolem otrávené nádrže a jejího nenarozeného gholy. Skoro úplně se už vzpamatoval z pokusu o spuštění vzpomínek, který tak dramaticky nevyšel, a teď postupoval přísně podle metod, které ho naučil bašár. Žíravý jed úplně zničil rostoucí plod a pak se prokousal děložní stěnou, která ho udržovala naživu. Nádrž se nějak zhroutila na zem a kolem mrtvého masa se rozlévaly žluté kaluže.

Sheeana se obrátila na jednu ze Sester. „Přiveď sem Jessiku. Okamžitě."

Duncan se na ni ostře podíval. „Proč Jessiku? Je podezřelá?"

„Ne, ale tohle jí způsobí bolest. Možná bych jí ani neměla říkat…“

Za okamžik získal Teg od jedné z benegesseriťanek bezpečnostní holozáznamy. „Prohlédnu každou vteřinku. Musí tam být nějaký důkaz, který ukáže na zrádce mezi námi.“

„To není třeba. Já jsem toho gholu zabil.“ Byl to hlas mladého muže. Všichni se bleskurychle obrátili a podívali se na zachmuřeného doktora Wellingtona Yueha. „Musel jsem to udělat.“

Thufir se rychle přesunul, aby ho chytil za paži, a Yueh se nebránil. Stál pevně, připraven čelit otázkám, které se na něj pohrnou. „Můžete mě trestat, ale nemohl jsem připustit, abyste zplodily dalšího pokřiveného mentata. Piter de Vries by způsobil jedině krveprolití a bolest.“

Zatímco Duncan okamžitě pochopil důsledky Yuehova přiznání, Sheeana se zmateně zeptala: „Piter? O čem to mluvíš?“

Yueh se nevzpíral železnému Thufirovu sevření. „Zažil jsem toho ďábla osobně a nemůžu vám dovolit přivést ho zpátky. Nikdy.“

Právě v tu chvíli vrazila dovnitř udýchaná mladá Jessica, která za sebou táhla tříletou Alii. Alia měla napjatý, dychtivý pohled, plný vyzrálosti a porozumění, které by mít neměla. Nesla si baculatou panenku, která pozoruhodně připomínala dětskou verzi tučného barona Harkonnena. Jednu paži měla málem utrženou. Za babičkou přišel i Leto II. Vypadal zvědavě a ustaraně.

Sheeana to pořád nechápala. „Co má Piter de Vries společného s tímhle?“

Yueh nasadil znechucený výraz. „Nesnaž se mě rozesmát takovou lží. Já vím, kdo byl ten ghola.“

„To dítě nebylo Piter de Vries,“ řekla Sheeana klidným tónem. „Měl to být vévoda Leto Atreides.“

Yueh vypadal, jako by dostal ránu sekerou. „Nebylo o tom pochyb – provedl jsem genetické srovnání!"

Jessica poslouchala ode dveří. Ve tváři jí probleskla naděje, ale pak se ponořila do smutku. „*Můj* Leto?"

Yueh se pokusil klesnout na kolena, ale Thufir ho držel zpříma.

„Ne! To není možné!"

Alia se s dospělou vnímavostí pokusila vzít matku za ruku, ale Jessica se vytrhla oběma dětem a hrozivě se vztyčila nad sukovským doktorem. „Tys zabil mého vévodu? *Znova?*"

Chytil se za spánky. „To není možné. Sám jsem viděl výsledky. Byl to Piter de Vries."

Thufir Hawat zvedl bradu. „Aspoň jsme chytili našeho sabotéra."

„Já bych byl vévodu nikdy nezabil! Já jsem Leta miloval –"

„A teď jsi ho zavraždil podruhé," řekla Jessica. Zabodávala se do něj každým sloven, ostrým jako ledový střep. „Leto, můj Leto…"

Konečně to vypadalo, že Yuehovi došla Thufirova poznámka. „Ale nezabil jsem ty tři další gholy, ani jsem nezničil jejich nádrže! Žádnou jinou sabotáž jsem nespáchal."

Teg řekl: „Jak ti můžeme věřit? Tohle si vyžádá spoustu dalšího vyšetřování. Ve světle nových informací si znovu projdu všechny důkazy."

Sheeaně to očividně dělalo starosti, ale její slova všechny překvapila. „Můj cit pro pravdu mi napovídá, že mu můžu věřit."

Nádrž a nenarozený plod ležely na zemi a chemicky se rozkládaly. Tkáně pokrývaly černé pásy a šířily se do kaluže kolem. Yuehovi se chtělo vrhnout se do té jedovaté žíraviny, jako by se tím mohl zabít.

Thufir ho dál držel v železném sevření. „Ještě ne, *zrádče*."

„Z toho nevzejde nic dobrého," ozval se starý rabbi ze dveří zdravotního střediska. Nikdo ho neslyšel přijít.

Zoufalý Yueh se na něj podíval. „Testoval jsem ty vzorky, které jsi mi dal – to dítě bylo de Vries!"

Starý muž couvl jako poplašený pták. Tvářil se pobouřeně nad samotným náznakem, že by snad toho labilního mladého muže mohl nějak vyprovokovat. „Ano, dal jsem ti vzorek, který jsem získal z axolotlské laboratoře. Ale jen jsem nadnesl otázku – a nikdy jsem nenavrhl, že bys měl spáchat vraždu! Vraždu! Já jsem boží muž a ty jsi doktor – sukovský doktor! Jak sis mohl představovat...?" Zavrtěl hlavou. Jeho šedá brada dnes vypadala zvlášť rozčepýřená. „Ta nádrž, kterou jsi zabil, mohla klidně být Rebeka! Nikdy bych ti takovou věc nenavrhl."

Všichni v místnosti si vyměnili pohledy a mlčky se shodovali, že Yueh bude nakonec tím sabotérem.

„Já jsem to nebyl," řekl. „V těch dalších případech ne. Proč bych se přiznával k tomuto a to ostatní popíral? Můj zločin je stejný."

„Vůbec není stejný," řekla Jessica přiškrceným hlasem. „Byl to můj vévoda..." Obrátila se a odešla, zatímco za ní Yueh prosebně hleděl.

Každý člověk, ať působí jakkoli altruisticky nebo vyrovnaně, v sobě má schopnost páchat strašlivé násilnosti. Ta vlastnost mi připadá tuze vzrušující, zvlášť protože může v člověku dřímat dlouhou dobu a teprve pak propukne. Pomyslete například na tradičně poslušné ženušky. Když se tyhle dárkyně života rozhodnou naopak životy brát, jsme svědky nádherné zuřivosti.

ERASMUS,
laboratorní poznámky

Schůze Ctihodných matek na Kapitule se rychle zvrhla ve vražednou záležitost.

Kiria s planoucíma očima od sebe odstrčila židlopsa a vstala. „Matko velitelko, musíš se smířit s jistými fakty. Kapitula je víc než zdecimována. Iksané ještě pořád nevyrábějí Vyhlazovače, jak slíbili. Tento boj jednoduše nemůžeme vyhrát. Jakmile si to přiznáme, můžeme začít dělat realistické plány."

Murbella si kalnýma očima vyrovnaně měřila bývalou Ctěnou matre. „Například?" Matka velitelka se potýkala s takovou spoustou neustávajících krizí, závazků a neřešitelných problémů, že se sotva dokázala soustředit na zprávy, přicházející do téměř prázdné Centrály. Nákaza se na Kapitule vyčerpala, takže každý, kdo měl umřít, byl už mrtvý. Kromě izolovaných obyvatel stanice Shakkad v hluboké poušti byly jedinými přeživšími na celé planetě Ctihodné matky.

A myslící stroje přitom pořád postupovaly vesmírem, pronikaly hlouběji do Starého impéria – přestože vysláním průzkumných sond a nákazy sem na Kapitulu prolomily svůj původně předvídatelný postup. Omnius musel chápat význam nového Sesterstva. Klíčové vítězství na této planetě by mohlo zastavit zbylý roztříštěný boj lidstva.

„Vezměme si, co potřebujeme," řekla Kiria, „zkopírujme archivy a zmizme do velkého neznáma vybudovat zárodky kolonií. Myslící stroje jsou neúnavné, ale my umíme být rychlé a nepředvídatelné. V zájmu přežití lidstva a uchování Sesterstva se musíme rozptýlit, rozmnožit a *zůstat naživu.*" Ostatní Ctihodné matky ji zdrženlivě pozorovaly.

V Murbelle vřel vztek. „Tyhle staré přístupy se znovu a znovu neosvědčují. Nemůžeme přežít prostě tím, že utečeme, nebo že se budeme množit rychleji, než nás Omnius dokáže zabíjet."

„Mnoho Sester tomu věří stejně jako já – tedy ty, které zůstaly naživu. Vedeš nás už skoro čtvrt století a tvoje politika selhala. Většina Kapituly je mrtvá. Tato krize nás nutí zvážit nové alternativy."

„Myslíš tím staré alternativy. Máme před sebou moc práce na to, abychom znovu omílaly tu únavnou debatu. Je identifikační test genetiky Tvarových tanečníků připraven k distribuci? Ten test je zásadně důležitý pro všechny vlády klíčových planet. Naši vědci ty mrtvoly studovali celé týdny a musíme poslat –"

„Neměň téma, Matko velitelko! Pokud nepřijmeš rozumné rozhodnutí, pokud nechápeš, že se musíme přizpůsobit okolnostem, pak tě vyzývám na souboj o vedení."

Laerová v úžasu odstoupila od stolu, zatímco Janess pozorovala matku a nedala najevo žádné emoce. Bašárka se vrátila na Kapitulu z bitev na periferiích, když se nákaza vyčerpala.

Murbella si měřila Kirii a dovolila si chladný úsměv. Z hlasu jí odkapávala kyselina. „Myslela jsem, že s podobnými nesmysly jsme skončily už před lety.“ Vybojovala spoustu výzev a všechny ty ženy zabila. Ale Kiria byla připravena to znovu vyzkoušet. „Vyber si čas a místo.“

„Vybrat? To je ti podobné, Matko velitelko – odkládat, co se musí udělat hned.“ Kiria vyskočila bleskurychle, jak jí to nervové impulzy dovolily, a švihla nohou. Murbella provedla otočku a zaklonila se tak pružně, že ji to samotnou překvapilo. Smrtící hrana Kiriina chodidla o vlásek minula její levé oko. Útočnice přistála na nohách, připravená k dalšímu boji přímo v poradní místnosti. „Nemůžeme si vybírat čas a místo k bojování. Musíme být připraveny vždycky, vždycky se *přizpůsobit*.“ Znovu se vrhla kupředu s oběma rukama napřaženýma, s prsty pevnými jako kolíky dřeva, aby je zaryla Murbelle do hrdla.

Murbella se vyhnula Kiriině útoku. Než se protivnice stačila vyškubnout, popadla ji Murbella za paži a dodala jí vlastní pohybovou energii, vyvedla soupeřku z rovnováhy a práskla s ní na poradní stůl, až rozházela listy riduliánského krystalu. Kiria spadla a narazila do židlopsa. Ve vzteku reflexivně udeřila pěstí do kožichu toho klidného zvířete, až ho prorazila a jeho krev se vylila na zem. Živý nábytek jen slabě poplašeně a bolestně písknul a zemřel.

Murbella vyskočila na stůl a skopla na svou protivnici volně ležící holoprojektor. Ostrý okraj přístroje ji udeřil do čela a způsobil silně krvácející ránu. Matka velitelka se přikrčila jako číhající šelma, chystala se bránit před frontálním útokem, ale Kiria se skrčila pod stůl a vyrazila zády nahoru, až stůl převrhla. Když Murbella spadla, Kiria přeskočila převržený stůl a vrhla se na Matku velitelku. Zvolila primitivní, ale účinnou vražednou metodu, obtočila jí šlachovité prsty kolem hrdla.

Murbella se pevnou rukou zabodla Kirii do boku s takovou silou, že jí přerazila dvě žebra, ale zároveň ucítila nepříjemné prasknutí, jak si sama zlomila prsty. Místo aby se Kiria stáhla, jak se čekalo, zahučela bolestí, zvedla Murbellu za krk a ramena a udeřila jí hlavou o zem.

Murbelle zvonilo v uších a cítila, jak jí praskla lebka. Vidění jí lemovaly mihotavé tmavé skvrny bezvědomí jako drobní supi, kteří čekají na čerstvou mršinu. Musela zůstat při vědomí, musela bojovat. Kdyby teď omdlela, Kiria by ji zabila. A kdyby teď podlehla, ztratila by nejen život, ale i Sesterstvo. V tuto chvíli se může rozhodnout o osudu celé lidské rasy.

Janess sklíčeně pozorovala matku, ale Laerová a další Ctihodné matky byly dobře vycvičeny a nezasáhly. Sjednocení s Ctěnými matre si od Bene Gesseritu vyžádalo jisté ústupky, včetně práva kohokoliv vyzvat Matku velitelku k boji o post.

Kiria ji dál škrtila a Murbella se snažila nadechnout se. Zablokovala bolest ve zlomených prstech a tvrdě práskla dlaněmi Kirii do uší. Ohlušená žena se zakymácela a Murbella jí ohnutým prstem vydloubla oko, až se jí po tváři rozlila krev a rosol.

Kiria se vykroutila, postavila se na nohy, ale Murbella za ní vyrazila náporem úderů rukama a kopů. Její soupeřka přesto ještě nebyla poražena. Kiria kopla Murbellu patou do hrudní kosti, pak ji ze strany udeřila do břicha. Murbella cítila, jak se v ní něco roztrhlo, cítila to poškození, ale netušila, nakolik je zlé. Zalovila ve svých zásobách energie a ramenem odhodila Kirii na bok.

Ctěná matre odtáhla pysky, odhalila krvavé dásně a zuby. Vzpamatovala se a napřela všechnu svoji sílu do úderu, rozmačkané oko ignorovala. Ale když došlápla, uklouzla na kaluži krve židlopsa na hladké podlaze. To ji na okamžik vyvedlo z rovnováhy – ale stačilo to, aby to Murbelle poskytlo výhodu. Matka

velitelka bez váhání udeřila tak tvrdě, že si zlomila vlastní zápěstí – a Kiriin krk. Vyzývatelka padla mrtvá na podlahu.

Murbella se kymácela. Janess se k ní vrhla s ustaranou tváří, připravena pomoci matce a velitelce. Murbella zvedla ruku. Zlomené zápěstí jí ochable viselo, ale potlačila bolestivé škubání ve tváři. „Dokážu stát sama."

Některé mladší Ctihodné matky s vyvalenýma očima a napjatými výrazy ustoupily ke zdem poradní místnosti.

Murbelle se příšerně chtělo svalit se vedle své oběti na zem a poddat se vyčerpání a bolesti. Ale nemohla si to dovolit – na to ji pozorovalo příliš mnoho Ctihodných matek. Nikdy nemohla dát najevo slabou chvilku, zvlášť ne teď.

Sebrala dech a poslední záblesky vytrvalosti a promluvila klidným hlasem. „Teď půjdu do svých komnat a vyléčím se." Pak dodala tišeji: „Janess, ať mi z kuchyní pošlou posilující energetický nápoj." Změřila si pohrdavým pohledem mrtvou Kirii, pak zvedla oči k Janess, Laerové a k užaslému obecenstvu v sále. „Nebo si někdo z vás přeje mě teď vyzvat a využít mého stavu?" Vzdorně zvedla zlomené zápěstí. Nikdo výzvu nepřijal.

Murbella, zraněná zvenčí i zevnitř, si vůbec nepamatovala, jak se jí povedlo dostat se zpátky do svých komnat. Postupovala pomalu, ale nepřijala žádnou pomoc. Ostatní Ctihodné matky vycítily její odhodlání a nechaly ji být.

V tlumeně osvětleném pokoji už na ni čekal nápoj s kořením. *Jak dlouho mi trvalo, než jsem sem došla?* Po jediném doušku cítila, jak se jí tělem rozlévá energie. Zamumlala díky Janess, to dcera se postarala, aby byl nápoj tak silný.

Vzkázala, že ji nikdo nemá vyrušovat, zavřela dveře a vypila zbytek osvěžujícího nápoje. Podpořil

vnitřní opravy, se kterými už začala, opatrně pátrala myslí, aby posoudila rozsah svých zranění. Nakonec dovolila návalu bolesti, aby jí zaplavil smysly, a určila, co jí Kiria provedla. Stupeň vnitřních zranění ji vyděsil. V žádné předchozí výzvě se nikdy nedostala tak blízko prohře.

Shromáždí se zbytek Ctihodných matek za mnou – nebo začnou znovu slídit po mých slabostech jako hladové hyeny?

Nemohla si dovolit ztrácet čas a energii bojováním s vlastními lidmi. Po nákaze jich zbývalo jen málo. Co kdyby bylo Sesterstvo znovu infiltrováno Tvarovými tanečníky? Mohl by některý z nich, vycvičený v exotických bojových technikách, vystoupit pod maskou Ctěné matre s výzvou a zabít Murbellu? Co kdyby se Tvarový tanečník stal Matkou velitelkou Sesterstva? Pak by byly vážně všechny ztraceny.

Lehla si na záda, zavřela oči a ponořila se do hojivého transu. Rozhodující byl čas. Musí znovu nabrat plnou sílu. Omniovy jednotky objevily tento svět a brzy přijdou.

Každý člověk vysílá stín... a někdo temnější než ostatní.

ŽARGON ŠARÍJATU

Zatímco byl Yueh pod zámkem a vyšetřován, došlo k dalšímu případu sabotáže. K případu, na který měl Yueh alibi.

Benegesseritské Sestry svolaly pasažéry lodi do velké haly na naléhavou schůzi. Garimiová vypadala zvlášť pobouřená, Duncan Idaho a Miles Teg byli na pozoru. Scytale, věčný outsider, všechno pozoroval napjatým pohledem. Co se stalo teď? *A budou mě z toho obviňovat?*

Bylo to horší než vražda gholy a axolotlské nádrže? Zabili někoho dalšího? Byl do vesmíru vyprázdněn další zásobník vody, vyplýtvány zásoby, které si nabrali na Qelsu? Kontaminovány zásoby koření? Zničeny nádrže na potravu? Poškozeno sedm písečných červů?

Tleilaxan se opřel a pozoroval, jak lidé proudí dovnitř z venkovních chodeb a zaujímají místa pohromadě podle přátelství nebo sdílených názorů. Vyzařovalo z nich až hmatatelné napětí. Sešly se jich více než dvě stovky, většina zvědavých, poplašených nebo vyděšených. V izolovaných sekcích zůstalo jen několik proktorek s mladšími dětmi, narozenými během putování. Ostatní už byly dost staré na to, aby se s nimi jednalo jako s dospělými.

Prohlášení přednesl sám bašár. „Z naší zapečetěné zbrojnice zmizely výbušné nálože. Osm ze sto dvaceti – rozhodně dost na to, aby tuto loď poškodily.“

Následovalo krátké ticho a pak následoval příliv šepotu, vzdechů a obžalob.

„Nálože,“ opakoval bašár. „Na Kapitule byly rozmístěny kolem lodi jako samodestrukční mechanismus pro případ, že by se Duncan nebo někdo jiný pokusil ukrást plavidlo. A teď je osm z nich pryč.“

Sheeana přistoupila k bašárovi. „Sama jsem ty miny deaktivovala, aby toto plavidlo mohlo uniknout. Byly bezpečně pod zámkem, ale teď zmizely.“

„Pokud chybějí, možná byly vyhozeny do vesmíru... nebo nastraženy kolem lodi jako časované bomby,“ řekl Duncan. „Mám podezření na to druhé a myslím, že náš sabotér má další plány.“

Rabbi hlasitě zasténal. „Vidíte? Další nezpůsobilost! Měl jsem zůstat na Qelsu se svými lidmi.“

„Možná jsi ty miny ukradl právě *ty*,“ vyštěkla na něj Garimiová.

Zatvářil se zděšeně. „Ty si troufáš mě obviňovat? Svatého muže mého postavení? Nejprve Yueh řekne, že jsem ho zmanipuloval, aby zamordoval to gholovské dítě, a ty si teď myslíš, že jsem ukradl miny?“ Scytale si uvědomoval, že křehký stařec by žádnou z těch těžkých min ani neuzvedl, natož hned osm.

„Yueh byl pod neustálým dohledem Thufira Hawata a mým,“ řekl Teg. „I pokud zabil tu axolotlskou nádrž a rostoucího gholu, miny ukrást nemohl.“

„Pokud nemá nějakého komplice,“ řekla Garimiová a spustila tak další vlnu mumlání.

„Zjistíme, kdo je vzal,“ odřízla Sheeana dohadování. „A kde je ukryl.“

„Za minulé tři roky jsme se dost naposlouchali podobných slibů,“ pokračovala Garimiová s významným pohledem na Tega a Thufira. „Ale naše bezpečnostní síly jsou naprosto k ničemu.“

V jedné z předních řad poblíž Chani a Jessiky seděl Paul Atreides. „Víme jistě, že ty nálože zmizely teprve nedávno? Jak často se zbrojnice kontroluje? Možná, že si je vzali Liet-Kynes a Stilgar pro boj s písečnými červy a neřekli nám to."

„Měli bychom loď evakuovat," řekl rabbi. „Najít si další planetu, nebo se vrátit na Qelso." Hlas se mu zachvěl. „Kdybyste vy čarodějky nesebraly... nesebraly... Rebeku, byl bych teď v bezpečí se svými lidmi. Všichni jsme se tam mohli usadit!"

Garimiová se zamračila. „Rabbi, tím svým kritizováním a rozkladnými argumenty už celé roky vyvoláváš neshody, ale nenabízíš žádné řešení."

„Říkám pravdu, jak ji vidím! Ty ukradené miny jsou jenom další z řady sabotáží. Moje Rebeka zůstala naživu jenom náhodou, čtyři axolotlské nádrže už byly zavražděny. A kdo poškodil podpůrné systémy, nádrže na vodu? Kdo kontaminoval nádoby s řasami a zničil vzduchové filtry? Kdo nalil kyselinu na těsnění pozorovatelny nákladového prostoru? Mezi námi je nějaký zločinec a je čím dál tím troufalejší a troufalejší! Proč ho nenajdete?"

Scytale zůstal zticha a nenápadný, poslouchal debatu. Všichni se báli dalších případů sabotáží a ukradené miny by dokázaly velkou loď poškodit nebo i zničit.

Tleilaxan nepochyboval, že se nakonec jejich podezření obrátí proti němu z důvodů jeho rasy, ale mohl prokázat nevinu. Měl laboratorní záznamy, bezpečnostní záběry a pevné alibi. Nicméně *někdo* ty sabotáže spáchat musel.

Když se ta vyčerpávající schůze rozpustila, rabbi s reptáním prošel kolem Scytalea. Tvrdil, že se jde posadit na hlídku vedle Rebeky, „zajistit, aby se ji nikdo nepokusil zabít!" Když se k němu starý muž přiblížil, zachytil Scytale jeho obvyklý zvláštní slabý pach, lehce odlišný nádech ve vzduchu.

Scytale najednou instinktivně a sotva slyšitelně zahvízdal komplikovanou melodii, kterou si pamatoval z hlubin svých minulých životů. Rabbi si ho nevšímal a kráčel dál. Scytale se zamračil. Nebyl si jistý, jestli nezaznamenal krátké zaváhání, jak kolem něj stařec procházel.

Bůh je Bůh a jen on dává život. Pokud sám Bůh nemá sílu přežít, pak nám nezbývá nic jiného než zoufalství.

ŽARGON ŠARÍJATU

Veškerá šetření na Rakis přinášela týž výsledek. Přežilo jenom pár nevýznamných ohnisek jejího ekosystému. Planeta byla prázdná a strašidelná, a přesto to vypadalo, jako by měla vlastní vůli k životu. Navzdory všem očekáváním, navzdory vědě Rakis stále lpěla na své řídké atmosféře a na svých doušcích vlhkosti.

Guriffovi ostřílení prospektoři spokojeně přijali zásoby, které jim Waff a gildaři nabídli jako gesto dobré vůle. Waff chtěl především dosáhnout toho, aby se o něj ti muži nestarali, až se pustí do svých neškodných „geologických výzkumů“. Prospektoři byli zásobováni nepravidelně připlouvajícími loděmi CHOAM, které jezdily kontrolovat jejich práci, ale Guriff nikdy netušil, kdy se objeví další z nich. Tleilaxanský Pán měl dost baleného jídla z maxitrajleru na celé roky, pokud by jeho upadající tělo tak dlouho vydrželo.

Především se potřeboval postarat o své červy.

Jak doufal, prospektoři se celé drsné dny a noci soustředili na vlastní kopání v naději, že najdou legendární ztracenou zásobu Tyranovy melanže. Chráněné průzkumné čluny, vzdorující drsnému podnebí,

rozvážely senzory a sondy do polárních oblastí, zatímco muži vrtali zkušební jámy a neúspěšně pátrali po jakýchkoli stopách koření.

Velká bedna z Edrikova maxitrajleru obsahovala pozemní auto se širokou korbou, které se dokázalo pohybovat v tom nejtvrdším terénu. Když prospektoři zmizeli, zavolal si Waff na pomoc své čtyři gildaře. Bez přítomnosti zvědavých zraků namáhavě přemístili dlouhé, pískem naplněné testovací nádoby na vůz. Waff se chystal podniknout pouť do zuhelnatělé a sklovité pustiny, která kdysi bývala mořem dun.

„Vypustím ty vzorky sám. Vaši pomoc nepotřebuji." Nařídil gildařům, aby se vrátili do stanů s pevnými stěnami. „Zůstaňte tady a připravte jídlo – a dejte si pozor, abyste postupovali náležitými způsoby." Dal jim přesné instrukce ohledně příslušných technologií. „Jakmile vypustím červy, vrátím se a budu oslavovat."

Nechtěl, aby Guriff a jeho muži ani tito nedůvěryhodní gildovní asistenti sledovali tak soukromou a posvátnou chvíli. Dnes navrátí Proroka na Rakis, na planetu, kam patří.

Oblečen do ochranného šatu nastavil souřadnice a odjel se dvěma dlouhými nádobami vzadu na voze. Zamířil přímo na východ do červenooranžového svítání.

Ačkoli krajina kolem byla špinavá, zvětralá a k nepoznání, Waff přesně věděl, kam jede. Než přiletěl na Rakis, zahloubal se do starých diagramů, a protože Vyhlazovače Ctěných matre pozměnily dokonce i magnetické pole planety, pečlivě upravil své mapy z oběžné dráhy. Kdysi dávno ho Božský posel úmyslně donesl k síči Tabr. Červi ho musejí považovat za posvátný a Waffa nenapadalo vhodnější místo k vypuštění posílených, vylepšených tvorů. Teď tam mířil.

Světlo prašné oblohy koupalo sklovitou půdu v děsivých barvách. Z nádob za sebou cítil Waff bušení,

jak se červi kroutili, nemohli se dočkat, až vtrhnou do volné pouště. Domů.

Ještě na maxitrajleru Waff pozoroval ty jančící a házející se tvory a měřil jejich růst v laboratorních podmínkách. Věděl, že červi jsou nebezpeční, a to dlouhé věznění v malých nádobách z nich vysávalo sílu. Dokonce ani za pečlivě kontrolovaných podmínek nebyl schopen kopírovat optimální prostředí a vzorky slábly. Něco se kazilo.

Ale byl plný naděje. Teď, když se vážně ocitl tady, bude všechno v pořádku. Posvátná Rakis! Mohl se jenom modlit, aby ten zraněný pouštní svět zajistil to, co tleilaxanský Pán nemohl, aby nabídl červům – Prorokovi – své nesmírné výhody.

Když se Waff dostal na pláň a viděl roztavené skály, připomněl si zvětralou linii hor, které chránily pohřbené fremenské město. Zastavil auto. To, co kdysi bývalo volným pískem, pokrývala sklovitá krusta – kusy kamení roztavené na sklo výbuchy nepochopitelných zbraní. Ale červi už budou vědět, co dělat.

Waff se za autem na okamžik zastavil, zavřel oči a pomodlil se ke svému Bohu a Prorokovi. Pak rozmáchlým gestem uvolnil plaskleněné stěny nádrží a nechal písek vysypat se ven. Z nádob se jako rozvinuté pružiny vyhrnuly dlouhé hadovité siluety a spadly do písku u auta. Waff obdivně hleděl na jejich silná hřebenovitá těla a na plynulý, lehký pohyb.

„Jdi, Proroku! Vezmi si zpátky svůj svět."

Osm červů se plazilo po tvrdé hladké zemi. *Osm*, svaté tleilaxanské číslo.

Osvobození tvorové se nahodile rozptýlili, zatímco je s posvátnou úctou sledoval. Waff doufal, že dokážou prorazit roztavený písek a zavrtat se do měkčích vrstev pod ním, uzpůsobil je k tomu. Do každého vzorku implantoval drobný indikátor, který mu umožní je sledovat a pokračovat ve výzkumech.

Červi se však obrátili a obklopili vůz, blížili se. Lovili *jeho*. Waff na chvíli ztuhl hrůzou. Byli rozhodně dost velcí na to, aby na něj mohli zaútočit a zabít ho. „Proroku, neubližuj mi. Přivedl jsem tě zpátky na Rakis. Máš svobodu, abys ji znovu proměnil na své království.“

Červi zvedli tupé hlavy a začali se kývat dozadu a dopředu. *Snaží se mi snad předat nějaký vzkaz?* Ze všech sil se to snažil pochopit. Mohly by jejich hypnotické pohyby znamenat nějaký podivný tanec? Nebo manévr predátora?

Stál bez hnutí. Čekal.

Pokud je pro ně tahle krajina příliš krutá, pokud by ho Prorok potřeboval zhltnout, aby přežil, byl Waff plně připraven své upadající tělo obětovat. Má-li to být konec, ať se tak stane.

Potom se písečná červi společně obrátili, jako by reagovali na nějaký tichý signál, a vyrazili pryč, dlouhými těly naráželi na skelné duny. Za okamžik se zastavili, sklonili zpevněné hlavy a narazili jimi do tvrdého povrchu. Prolomili krustu a ponořili se pod ni, razili si cestu do panenských sterilizovaných písků. Vraceli se do pouště! Waffovi se dmulo srdce. Věděl, že přežijí.

Když se vracel k pozemnímu autu, uvědomil si, že má v očích slzy.

Když se síly sešikují a konečná bitva se rozběhne, dá se výsledek rozhodnout za pouhých pár chvil. Pamatujte si: ještě než se vypálí první rána, je bitva z poloviny za námi. Vítězství nebo porážku mohou ovlivnit přípravy, které probíhají týdny nebo i měsíce předem.

BAŠÁR MILES TEG,
žádost k Bene Gesseritu o přidělení zdrojů

Hlavní továrník Šajama Sen svolil, že dorazí ke Kapitule. Iksanský hodnostář však zůstal na palubě své lodi vysoko na oběžné dráze, hodně daleko od rekonvalescenčních operací. Nechtěl riskovat a vystavit se posledním stopám nákazy, přestože nemoc se už dole vyčerpala.

Murbella musela kvůli svým požadavkům putovat za ním – ale za těch nejpřísnějších možných karanténních opatření, jaké bylo možné si vymyslet. Připadala si bláznivě a bezmocně, uzavřená v dekontaminační kouli jako nějaký laboratorní exemplář v nádrži. Vnější obal té benegesseritské koule – přestože byl při průchodu atmosférou na oběžnou dráhou sežehnut a pak vystaven vesmírnému vakuu – musel tady nahoře navíc podstoupit ozáření a sterilizační procedury. Zbytečná, přehnaná bezpečnost. *Ospravedlnitelná paranoia*, připustila si. Murbella Iksanovi tu mimořádnou prevenci nezazlívala, nicméně bude jí mít co vysvětlovat.

Zatímco čekala uvnitř své zapečetěné dutiny na palubě gildovní lodi (řízené matematickým kompilátorem, ne kormidelníkem), uklidňovala se. Pořád byla bolavá po souboji s Kirií, ale věděla, že ta divoká reakce na hloupou hru o moc byla nutná. Žádná z dalších rozčilených Sester ji teď nevyzve. Její role Matky velitelky tak zůstane nezpochybnitelná.

Murbella znovu proklela odbojné Ctěné matre a jejich nesmyslné zničení masivních loděnic a zbrojovek na Richesu. Kdyby se to bylo nestalo a Iks a Riches by produkovaly výzbroj, pojistila by si lidská rasa významnou obranu. Teď se stal hlavním průmyslovým centrem Iks a hlavnímu továrníkovi připadalo, že si může dovolit vzpurnost. Krátkozrací blázni!

Do velké místnosti s kovovými stěnami vešel Šajama Sen a zaujal pohodlné místo k sezení naproti ní. Tvářil se samolibě a sebejistě, kdežto ona si připadala jako zvíře v kleci v zoo. „Odvolala jsi mě z naší práce, Matko velitelko?"

Navzdory značně neohrabané pozici se Murbella pokusila chopit se vedení této schůzky. „Hlavní továrníku, měli jste tři roky na okopírování Vyhlazovačů, které jsme vám dodaly, ale za naše platby v melanži jsme dostali jenom zprávy o vašich testech a jeden slib za druhým. Nepřítel zničil víc než stovku planet a jeho bitevní lodi se blíží. Sama Kapitula byla málem vyhlazena nedávnou nákazou."

Sen se formálně uklonil. „Jsme si toho plně vědomi, Matko velitelko, a máš mou soustrast." Zvedl se a nalil si ze džbánu sklenici vody, pak se začal procházet po rozlehlé přijímací místnosti, jako by okázale předváděl vlastní svobodu pohybu.

Vztekem jí zrudly tváře i krk. Jak může ten chlap mluvit tak klidně tváří v tvář hroutící se lidské civilizaci? „Požadujeme zbraně, které jsi nám slíbil – a bez dalších odkladů."

Sen zaťukal o sebe nehty, vzorovanými soustavou obvodů, a prázdným pohledem si změřil její ochrannou kouli. „Ale ještě jsme nedostali plnou platbu a doslechli jsme se, že tvé nové Sesterstvo je ve vážných finančních potížích. Pokud dál věnujeme veškeré své zdroje na ty Vyhlazovače a ty nesplníš –"

„Dohodnuté množství melanže bude vaše ve chvíli, kdy dokončíte instalaci Vyhlazovačů do našich nových válečných lodí. To víš." Netroufala si Senovi prozradit, že uvolnila spoustu melanže ze zásob na pomoc Ctihodným matkám k boji s nákazou.

„Aha, ale jestli je tvé koření kontaminováno nákazou, k čemu nám bude? Jak jinak nám zaplatíš?"

Murbella nemohla věřit jeho slepotě. „Koření není kontaminováno. Zavedeme jakákoli sterilizační opatření, jaká si budeš přát."

„A co když to zničí jeho účinek?"

„Pak dodáme původní koření, abyste si ho dekontaminovali, jak se vám zlíbí. Přestaň se dohadovat o nesmysly, když nám hrozí vyhlazení celé lidské rasy!"

Sen se zatvářil pohoršeně. „Ty tomu říkáš nesmysly? Vlastnosti koření jsou složité a tak agresivními opatřeními mohou být poškozeny. Ta látka pro nás nemá žádnou cenu, pokud ji nemůžeme použít."

„Organismus nákazy má krátké trvání. Pokud se nepřenáší od hostitele k hostiteli, choroba rychle vymizí. Ulož koření na rok na nějakou planetku bez atmosféry, jestli chceš."

„Ale ty potíže a nepříjemnosti... Jsem přesvědčený, že tyto okolnosti si zaslouží nové jednání o ceně."

Kdyby Murbelle nebránil její kontejner, byla by ho za tu drzost zabila. „Máš vůbec představu, kolik zkázy Nepřítel šíří?"

Našpulil rty a řekl: „Dovol mi rozlišit nuance, Matko velitelko. Ctěné matre tohoto Nepřítele vyprovokovaly, až proti nim vypustil svou flotilu – a pak

i proti nám. Spojení s těmi děvkami byla tvá vlastní pošetilost, a platí za to celá lidská rasa. Iks nemá s robotickými vetřelci řádné spory. Vzhledem k tomu, že se vyvinuli z prastarých myslících strojů, je možné, že my Iksané máme víc společného s *nimi* než s manipulativními a vražednými ženami."

Ach. Teď tomu začínala rozumět. Murbella poslouchala úsečný hlas Odradové v sobě a tisíc dalších Ctihodných matek, horečně nabízejících rady, a donutila se ke klidu. Bylo jasné, že se Iksan pokouší diskusi vyhrotit. Ale proč? Aby ji rozptýlil? Nepodařilo se mu dosáhnout takového pokroku ve vývoji Vyhlazovačů, jak prohlašoval? Zaostává výroba za plánem?

Vybrala si manévr, kterým doufala jeho žvásty zastavit. „Souhlasím se třiceti procenty navíc k dohodnuté dávce koření. Bude uloženo do úschovy v Gildovní bance podle tvého výběru. Předpokládám, že to stačí na vynahrazení všech obtíží? Platba však bude záviset na *skutečné dodávce* výzbroje podle naší smlouvy. Gilda zajistila nové válečné lodě. Kde jsou tedy mé Vyhlazovače?"

Šajama Sen se uklonil, čímž její nabídku přijal a stáhl se se svými námitkami. „Naše výrobní světy pracují na plné obrátky. Okamžitě můžeme začít vybavovat tvé nové lodě Vyhlazovači."

„Vydám rozkazy." Přecházela uvnitř své dekontaminační koule jako tygr v kleci. Z pachů dezinfekce, pronikající vzduchovými filtry, se jí obracel žaludek. Měla pocit, že větrání její dutiny nepracuje náležitě. „Jak můžeme vědět, že ty zbraně budou fungovat, jak slibuješ?"

„Vy jste dodali originály a my jsme je přesně okopírovali. Pokud fungují originály, pak budou fungovat i kopie."

„Originály *fungovaly*. Viděl jsi, co zbylo z Rakis a z Richesu!"

„Pak se nemáš čeho bát.“

„Od nynějška trvám na tom, že do tvých továren rozmístíme benegesseritské inspektorky a dohlížitelky. Budete se jim zodpovídat a ony ohlídají sabotáže.“

Šajama Sen se tomu požadavku bránil, ale nemohl přijít na žádný legitimní argument. „Pokud tvé ženy nebudou do ničeho zasahovat, povolíme jim přístup. Je to všechno?“

„Ještě musíme na vlastní oči vidět úspěšný test, než se pustíme do bitvy.“

Sen se znovu usmál. „Nechala bys nás vyhladit nějaký svět jenom kvůli důkazu? Hm, vidím, že ve tvém novém Sesterstvu přežívají metody Ctěných matre.“ Zasmál se. „Poskytnu ti úplné záznamy našich předchozích testů a dokonce uspořádám novou demonstraci, chceš-li.“

„Prozkoumám ty tvé údaje, hlavní továrníku. Pošli je na Kapitulu a připrav demonstraci, abych se mohla přesvědčit na vlastní oči.“

Znovu zaťukal svými silikonovými nehty. Byl to protivný a nervózní zvyk. „Výborně. Najdu nějakou příjemnou planetku a pro tvou zábavu ji spálíme.“

Murbella se přitiskla k zaoblené průhledné stěně své koule. „A ještě na jedné věci trvám. Na mnoha planetách se našli Tvaroví tanečníci, manipulovali s vládami, oslabovali naši obranu. Některým se dokonce podařilo infiltrovat na Kapitulu. Potřebuji se ujistit, že *ty* nejsi Tvarový tanečník.“

Sen se překvapením až zakymácel. „Obviňuješ mě, že jsem Nepřítel, utajený proměnlivý tvor?“

Murbella se opřela o pevnou stěnu a chladně si ho měřila. Jeho rozhořčení ji nijak nepřesvědčilo. Provedla cosi u vnitřního ovládacího panelu a u spodku benegesseritské koule se otevřel malý zapečetěný kontejner. Byla to sterilizační schránka, autokláv a chemická lázeň. Z balíčku ještě stoupala pára, když

se objevil před hlavním továrníkem, aby si ho přebral.

„Je to testovací zařízení, které jsme vyvinuly. Analyzovaly jsme vzorky Tvarových tanečníků, které jsme objevily mezi našimi mrtvými, provedly jsme genetické testy a vyrobily tento neomylný indikátor. Hned teď, hlavní továrníku – za mého dohledu – ten test sám na sobě provedeš."

„To neudělám." Zafuněl.

„Uděláš, jinak od nás nedostaneš žádnou melanž."

Sen začal znovu přecházet sem tam a mračil se. „Co je to za test? Co to dělá?"

„Je skoro úplně automatický." Murbella mu vysvětlila princip a jednoduché kroky. „Jako bonus pro tebe můžeme dovolit Iksu, aby to vyráběl ve velkém. Existuje spousta podezíravých lidí, kteří všude kolem vidí Tvarové tanečníky. Prodávat tuhle výbavu by mohlo přinést slušný zisk."

Sen to zvažoval. „Možná máš pravdu."

Zatímco Murbella přihlížela, podrobil se testu. Stál přitom natolik blízko její koule, aby mohla pozorovat každý jeho pohyb. Pokud Ctihodné matky věděly, nedala se ta zkouška jen tak oklamat a hlavní továrník neměl čas na přípravu nějakého podvodu. S napjatým zájmem čekala a ulevilo se jí, když indikátory prozradily, že jde bezpochyby o člověka. Šajama Sen nebyl Tvarový tanečník.

S popuzeným výrazem podržel chemický papírek tak, aby ho viděla. „Teď jsi spokojená?"

„Ano. A radím ti, abys tomu testu podrobil všechny svoje hlavní inženýry a vedoucí týmů. Iks je pravděpodobný cíl, do kterého by se mohl Nepřítel infiltrovat. Další důvod k tomu, aby moje Sestry dohlížely na tvou důležitou práci pro nás."

Sen působil upřímně znepokojený, jako by ho ta možnost dřív nenapadla. „Připouštím, že to zní rozumně, Matko velitelko. Rád bych ty výsledky sám viděl."

„Tak je přilož, až budeš posílat údaje o testech Vyhlazovačů. Mezitím se připrav na instalaci svých zbraní do všech nových válečných lodí, vycházejících z loděnic na Uzlu. Spojíme se do mohutné ofenzivy proti flotile myslících strojů.“

Každý vnímavý organismus vyžaduje místo naprostého klidu, kde se jeho mysl může toulat ve vzpomínkách a kam se jeho tělo touží vracet.

ERASMUS,
zaznamenané úvahy

„Teď, když jsi mezi námi víc než rok, je načase ukázat ti mé zvláštní místo, Paolo.“ Nezávislý robot máchl kovovou rukou a majestátní róba kolem něj zavlála. „A tobě samozřejmě taky, barone Harkonnene.“

Baron se zamračil a z hlasu mu odkapával sarkasmus. „Tvé zvláštní místo? Jistě nás okouzlí to, co *robot* považuje za zvláštní místo.“

Během doby, kterou s Paolem prožili v Synchronizaci, ztratili úctu a strach před myslícími stroji. Působily udřeně a mohutně, byly napěchovány zbytečnostmi a skoro úplně postrádaly impulzivnost. Oba byli v relativním bezpečí, protože si Omnius myslel, že Paola potřebuje, a baron udržoval Paola na uzdě. Přesto baron cítil potřebu projevit odvahu a proměnit okolnosti ve svůj vlastní prospěch.

Stěny interiéru nyní už známé katedrální komnaty se proměnily v barevné cákance, jako by na nich pilně pracovali neviditelní malíři. Tmavé odstíny zelené a hnědé, nahrazující bezvýrazný kov a kamenné zdi, se zformovaly do vysoce realistických podob stromů a ptáků. Deprimující strop se otevřel obloze a spusti-

la se zvláštní syntetická hudba. Svěží zahradou se vinuly stezky, vysypané štěrkem z drahých kamenů a tu a tam lemované pohodlnými sklopnými lavičkami. Na jedné straně se objevilo jezírko s lekníny.

„Má zahrada k rozjímání." Erasmus zformoval na tváři umělý úsměv. „Velice si to místo užívám. Je pro mě zvláštní."

„Aspoň že ty kytky nesmrdí." Paolo urval jednu zářivou chryzantému, přičichl k ní a pohodil ji vedle cestičky. Po roce stálého tréninku baron konečně přetvořil chlapcovu osobnost na něco, na co mohl být hrdý.

„To je všechno krásné," řekl baron suše. „A úplně zbytečné."

Dávej si pozor, co mu říkáš, dědečku, varoval ho vnitřní hlas Alie. *Nenech nás dnes zabít.* Byla to jedna z jejích pravidelných domluv.

„Trápí tě něco, barone?" zeptal se Erasmus. „Toto by mělo být místo klidu a rozjímání."

Vidíš, cos provedla! Vypadni mi z hlavy.

Ale já jsem tu chycena s tebou. Nemůžeš se mě zbavit. Jednou jsem tě zabila gom džabbárem a s trochou citlivé manipulace to můžu udělat znova.

„Vidím, že tě často zaplavují znepokojivé myšlenky." Erasmus k němu přistoupil blíž. „Nechtěl bys, abych ti otevřel lebku a podíval se dovnitř? Dokážu ten problém napravit."

Dej si na mě pozor, Zvrácenosti! Můžu mu na tu nabídku klidně kývnout!

Přinutil se usmát, když odpovídal nezávislému robotovi: „Jenom se nemůžu dočkat, až zjistím, jak přesně můžeme spolupracovat s Omniem. Vaše válka proti lidstvu už nějaký čas běží a my jsme tu hosty celý rok. Kdy začneme dělat to, pro co jste nás sem přivedli?"

Paolo skopl drn na pěšinku z drahokamů. „Ano, Erasme. Kdy se dostaneme k nějaké zábavě?"

„Dost brzo." Robot zavířil róbou a vedl své společníky zahradou.

Chlapec právě oslavil jedenácté narozeniny a vyvíjel se v silného mladého muže, svalnatého a vysoce trénovaného. Díky neustálému baronovu vlivu se v něm potlačily prakticky všechny stopy jeho bývalé atreidské osobnosti. Sám Erasmus dohlížel na Paolův dynamický bojový trénink s bitevními roboty, to všechno v rámci přípravy na proměnu v předpokládaného Kwisatze Haderacha.

Ale baron pořád nedokázal pochopit, *proč* se to má stát. Proč by se stroje staraly o nějakou obskurní lidskou náboženskou postavu z pradávné historie?

Erasmus jim pokynutím ruky naznačil, aby se posadili na nejbližší lavičku. Syntetická hudba a zpěv ptáků kolem zesílily a zrychlily, až se z nich stala jedna propletená melodie. Robotův výraz se znovu změnil, vypadal, jako by se zasnil. „Není to krása? Složil jsem to sám."

„Velice působivé." Baron pohrdal hudbou jako příliš uhlazenou a mírumilovnou. Dával přednost kakofonii a disharmonii.

„Za tisíce let jsem vytvořil úžasná umělecká díla a řadu iluzí." Erasmova tvář a tělo se proměnily a staly se napohled dokonale lidskými. Dokonce i křiklavý a zbytečný oděv se upravil, až se před nimi robot zjevil jako matrónovitá stará žena v květovaných šatech s malou zahradnickou lopatkou v ruce. „Tohle je jedna z mých oblíbených. Za ty roky jsem ji zdokonalil, víc a víc jsem čerpal ze životů, které mi přinášeli Tvaroví tanečníci."

Zabořil zahradní lopatku do umělé půdy vedle lavičky a vykopal plevel, který tam před chvilkou ještě nebyl, tím si byl baron jistý. Z odhalené tmavé hlíny vylezl červ a stará žena ho lopatkou překrojila napůl. Obě části kroutícího se tvora se ztratily do půdy.

V hlase stařeny zazněl jemný podtón, ne nepodobný tomu, jakým babičky vyprávějí dětem pohádky na dobrou noc. „Kdysi dávno – během tvého původního života, drahý barone – jeden tleilaxanský výzkumník jménem Hidar Fen Adžidika vytvořil umělé koření, které nazval amal. Přestože se ukázalo, že ta látka má značné vady, Adžidika jí konzumoval veliká množství a následkem toho byl čím dál tím šílenější, což ho dovedlo až k smrti."

„To zní jako pořádný neúspěch," řekl Paolo.

„Ach, Adžidika ve velkém stylu neuspěl, ale vykonal něco velice důležitého. Nazývejme to vedlejším účinkem. Jako své zvláštní vyslance vytvořil silně zdokonalené Tvarové tanečníky a chtěl jimi osídlit novou oblast. Rozptýlil je do širého vesmíru jako zvědy, kolonizátory, přípravce cesty. Zemřel dřív, než se k nim mohl přidat. Ubohý blázen."

Stará žena nechala lopatku zaraženou v hlíně. Když se narovnala, opřela se rukou v kříži, jako by ji tam bolelo. „Ti noví Tvaroví tanečníci objevili naše impérium strojů a Omnius mi dovolil je studovat. Celé generace jsem pracoval s proměnlivými tvory, učil jsem se, jak z nich vytáhnout informace. Půvabné biologické stroje, mnohem dokonalejší než jejich předchůdci. Ano, osvědčují se jako nesmírní pomocníci pro výhru v naší konečné válce."

Baron se rozhlédl po iluzorní zahradě a uviděl další postavy, pracovníky, kteří působili lidsky. Noví Tvaroví tanečníci? „Takže jsi s nimi navázal spojenectví?"

Stará žena našpulila rty. „Spojenectví? Jsou to sluhové, ne partneři. Tvaroví tanečníci byli stvořeni, aby sloužili. Omnius a já jsme pro ně jako bohové, větší Páni, než kdy byli Tleilaxané." Zdálo se, že Erasmus uvažuje. „Vážně lituji, že mi nepřivedli žádného ze svých Pánů, dokud je Ctěné matre skoro všechny nezahubily. Rozhovor s ním by mohl být nanejvýš poučný."

Paolo obrátil rozhovor zpátky k tématu, které ho zajímalo. „Jako konečný Kwisatz Haderach budu taky bůh."

Erasmus se rozchechtal jako stará žena. „Dej si pozor na velikášství, mladíku. Zničilo už spoustu lidí – jako Hidara Fena Adžidiku. Čekám, že už brzy budu mít klíč, který ti pomůže dosáhnout tvého potenciálu. Potřebujeme osvobodit boha, který se krčí ve tvém těle. A to si vyžaduje silný katalyzátor."

„Co je to?" chtěl vědět mladý muž.

„Pořád zapomínám, jak netrpěliví jste vy lidé!" Stará žena si oprášila květované šaty. „Proto mám takovou radost z Tvarových tanečníků. Vidím v nich potenciál pro vaše zdokonalení. Tvaroví tanečníci mohou být druh lidí, které by i myslící stroje dokázaly snášet."

Baron si odfrkl. „Lidé nikdy nebudou dokonalí! Věř mi, znal jsem jich spoustu a všichni mě nějakým způsobem zklamali." Rabban, Piter... dokonce ani Feyd u něj nakonec neuspěl.

Nezapomeň na sebe, dědečku. Vzpomeň si, zabila tě malá holka otrávenou jehlou. Haha!

Drž hubu! Baron se nervózně poškrábal na temeni hlavy, jako by se chtěl provrtat masem a kostí a vyrvat ji ven. Zmlkla.

„Obávám se, že máš pravdu, barone. Lidé si možná nezaslouží záchranu. Nechceme ale, aby na to přišel Omnius, jinak vás všechny zničí."

„Myslel jsem, že vy stroje na tom už pracujete," řekl baron.

„Do jisté míry ano. Omnius se snaží ze všech sil, ale jsem si jistý, že až najdeme tu neloď, skončí s tím." Stará žena vyrývala díry do země a sázela do nich semenáčky, které se jí najednou objevovaly v rukách.

„Co je tak zvláštního na jedné ztracené lodi?" zeptal se baron.

„Naše matematické předpoklady tvrdí, že na palubě je Kwisatz Haderach."

„Ale *já* jsem Kwisatz Haderach!" naléhal Paolo. „A mě už máte."

Stařena mu věnovala jízlivý úsměv. „Ty jsi náš nouzový plán, mladíku. Omnius dává přednost záruce nadbytečnosti. Existují-li dva pravděpodobní Kwisatzi Haderachové, chce je mít oba."

Baron, jehož tvář připomínala nespokojenou masku, zapraskal klouby. „Takže ty si myslíš, že na palubě lodi je další ghola Paula Atreida? To se mi nezdá!"

„Já jenom tvrdím, že je tam další *Kwisatz Haderach*. Nicméně jestliže máme gholu Paula Atreida, jistě může existovat i další."

Jsme na Zlaté stezce, nebo jsme z ní zbloudili? Tři a půl tisíce let jsme se modlili za osvobození od Tyrana, ale když je teď pryč, nezapomněli jsme, jak žít bez tak přísného vedení? Víme, jak činit nezbytná rozhodnutí, nebo se beznadějně ztratíme v pustině a zahyneme kvůli vlastním chybám?

MATKA PŘEDSTAVENÁ ODRADOVÁ,
Úvahy o vlastním epitafu, zapečetěný benegesseritský archiv, zaznamenáno před bitvou o Uzel

Garimiová, hluboce vyvedená z míry, se odmítla posadit v Sheeaniných soukromých kajutách, přestože k tomu byla několikrát vybídnuta. Vypadalo to, že ji nezajímá ani van Goghova malba na stěně. Ukradené miny pozvedly dlouho kypící napětí na nový nepříjemný stupeň. Horečné pátrací týmy nedokázaly objevit žádný z těch explozivních nástrojů. Sheeana věděla, že přísná Vrchní proktorka má vlastní podezření a vlastní okruh lidí, které z toho obviňuje.

„Ty a bašár jste tam na Qelsu neudělali dobrý obchod," řekla Garimiová. „Nechali jste tam všechny ty lidi a zařízení a sami si nevzali nic!"

„Doplnili jsme si všechny zásoby."

„A co když nám další sabotáž zasáhne životně důležité systémy? Liet-Kynes a Stilgar byli naši nejschopnější odborníci na konzervaci, recyklování

a opravy. Co když je budeme potřebovat, aby nám pomohli? Máš v úmyslu vypěstovat si další?“

Sheeana se klidně a pobaveně usmála, čímž tu ženu rozčilila ještě víc. „To bychom mohli, ale já myslela, že podezíráš všechny gholovské děti. A přesto chceš Lieta a Stilgara zpátky? Kromě toho, Liet měl možná pravdu. Možná je jejich osudem zůstat na Qelsu.“

„Teď je jasné, že ani jeden z nich nebyl tím sabotérem – i když si tím pořád nejsem tak docela jistá v případě Yueha.“

Sheeana zírala na jasné nánosy barvy, které prastarý umělec s takovou energií vrhl do obrazu. Van Gogh byl génius. „Podnikla jsem nezbytnou akci, založenou na našich potřebách a prioritách.“

„To sotva! Ustoupili jsme požadavkům těch vražedných kočovníků, aby se na jejich planetu nedostala žádná benegesseriťanka. Mohly jsme tam vybudovat novou školu – a místo toho teď celá loď může kdykoli vybouchnout!“

Aha, tak tohle jí ve skutečnosti leží na srdci.

„Víš moc dobře, že bych tebe a tvoje stoupenkyně moc ráda nechala tam usídlit.“ Přiměla se zasmát. „Ale nechtěla jsem vyvolat válku s lidmi z Qelsa. Můžeme si vycvičit další odborníky na problematiku životně důležitých systémů. Tato loď přežije, jako přežila už desítky let.“

Garimiová očividně neměla náladu nechat se jen tak odbýt. Řekla: „Jak přežije? Vytvoříme si nějakého nového gholu, aby nás zachránil? Takhle jsi řešila všechno, ať to byla Zvrácenost jako Alia, zrádce jako Yueh nebo Jessica nebo Tyran jako Leto II. Pandora aspoň měla dost zdravého rozumu a zavřela svou skříňku.“

„A já ji chci pořádně otevřít. Chci oživit historii, zvlášť Paula Atreida – a Thufira Hawata. Můžeme čerpat z bezpečnostních znalostí mistrů zbraní rodu Atreidů.“

„Když jsi to zkusila naposledy, Hawat na celé čáře zklamal.“

„Tak si vypěstujeme dalšího. A Chani může být vynikající páka pro probuzení Paula. Jessica už je taky zralá na probuzení. Dokonce i Leto II. je připraven.“

Garimiové se zablesklo v očích. „Hraješ si s ohněm, Sheeano.“

„Kovám si zbraně. A k tomu je oheň nutný.“ Sheeana se obrátila a dala Garimiové na vědomí, že diskuse je u konce. „Slyšela jsem tvé názory tolikrát, že je znám nazpaměť. Dneska poobědvám s gholy. Ti možná mají nějaké podnětné nápady.“

Popuzená tmavovlasá žena vyšla za Sheeanou z jejích kajut a následovala ji po chodbách k jídelně. Z výtahu najednou nečekaně vystoupil mladý Leto II., sám a zamlklý jako obvykle. Dvanáctiletý hoch se často o samotě toulal po chodbách nelodi. Teď se podíval na obě ženy a zamrkal, ale neřekl nic. Zvláštní, hloubavé dítě.

Než ji Sheeana stačila zastavit, došla Vrchní proktorka k Letovi. Nesla se vzpřímeně a působila hrozivě. „Tak co, Tyrane, kde je tvá Zlatá stezka? Kam nás dovedla? Pokud jsi byl tak jasnozřivý, proč jsi nás nevaroval před Ctěnými matre nebo před Nepřítelem?“

„Já nevím.“ Chlapec vypadal, že je v upřímných rozpacích. „Já si to nepamatuju.“

Garimiová si ho znechuceně měřila. „A co si *pamatuješ*? Bude z tebe Božský imperátor, největší řezník v dějinách lidstva? Sheeana si myslí, že nás možná zachráníš, ale já tvrdím, že nás Tyran může zrovna tak dobře zničit. V tom jsi nejlepší. Nechci zpátky tebe ani to tvoje nestvůrné ego, Leto II. Tvoje Zlatá stezka je slepá ulička, která vede do maléru.“

„To není Zlatá stezka tohoto chlapce,“ řekla Sheeana a chytila ženě paži jako do svěráku. „Nech ho být.“

Leto rychle vykročil, vyhnul se jim a utekl chodbou pryč. Garimiová triumfálně pohlédla na Sheeanu. Ta se na ni dívala jen jako na blázna, zostuzeného vlastním nerozumným výbuchem.

Oči a uši ho pálily z těch obvinění Vrchní proktorky, ale Leto si nepřipustil ani slzičku. Moudrý člověk neplýtvá vodou, aby v ní utopil své emoce; tolik o staré Duně věděl. Vzdaloval se od Sheeany a té nesnesitelné Vrchní proktorky a všech ostatních, kdo si mysleli, že ví, co od něj mají čekat. V duchu popíral, co Garimiová řekla, a snažil se zablokovat, co věděl sám.

Byl jsem Božský imperátor, Tyran. Vytvořil jsem Zlatou stezku... ale mám uzamčené vzpomínky a nechápu vlastně, co to je! Navzdory všemu, co se naučil o své původní době, si Leto připadal jako pouhý dvanáctiletý kluk, který nikdy nežádal o oživení.

Dopravním výtahem sjel do pater hluboko dole a zamířil na místo, kde se cítil pohodlněji a bezpečněji. Nejprve uvažoval, že by vklouzl do dunícího proudu recirkulačních prostor a vzduchových potrubí, ale přísná bezpečnostní opatření, zavedená bašárem Tegem a Letovým přítelem Thufirem, uzavřela do těch míst veškerý přístup.

Před nepříjemným setkáním s Garimiovou Leto plánoval, že se připojí k Thufirovi při jeho pravidelné lekci na výcvikovém podlaží. Přestože tomu gholovi bylo už sedmnáct let a měl své bezpečnostní povinnosti s bašárem, pořád často cvičně soupeřil s Letem. Leto II. byl totiž přes své mládí a postavu schopný utkat se i s větším a silnějším protivníkem. V minulých několika letech byli jeden druhému skutečnou výzvou.

Právě teď ale Leto potřeboval být sám. Došel na spodní úrovně lodi a zastavil se u hlavních přístupových dveří do obrovského nákladového prostoru. Bezpečnostní snímače ho už jistě zachytily. Těžce polkl. Nikdy si netroufl vydat se sám dovnitř, i když celé hodiny zíral skrz plasklo na vězněné písečné červy.

V chodbě stáli dva mladí strážci a hlídali přístup na nákladovou palubu. Když viděli, jak se k nim chlapec blíží, napjali se. „Toto je zakázaná oblast."

„Zakázaná pro *mě*? Víte, kdo já jsem?"

„Jsi Tyran Leto, Božský imperátor," řekla mladá žena, jako by odpovídala na otázky proktorky. Byla to Debray, jedna z benegesseritských dcer, narozených ve vesmíru po úniku nelodi.

„A tihle červi jsou mou součástí. Nepamatuješ si vlastní dějiny?"

„Jsou nebezpeční," odpověděl mužský strážce. „Neměl bys sem chodit."

Leto si tu dvojici nevzrušeně měřil. „Ale ano, měl. Zvlášť teď. Potřebuju cítit písek, čichat melanž, červy." Přimhouřil oči. „Mohl bych tak probudit svoje vzpomínky, jak si to Sheeana přeje."

Debray se zamračila a muž se nad tím zamyslel. Pak řekl: „Sheeana vážně říkala, že je třeba nasadit všechny prostředky ke spuštění oživovacího procesu u gholů."

Obrátil se ke své společnici: „Zavolej Thufira Hawata a nejdřív ho informuj. Tohle je nanejvýš mimořádný případ."

Leto se přiblížil ke dveřím. „Jenom se potřebuju dostat za průlez. Nepůjdu daleko. Červi se drží uprostřed prostoru, nebo ne?" Směle použil jednoduché ovládání a otevřel dveře. „Já ty červy znám. Thufir to pochopí. Ani on ještě nezískal své vzpomínky."

Než se strážci dokázali domluvit a zastavit ho, vrhl se Leto do nákladového prostoru. Sám písek jako by

vydával křupavé zvuky statické energie. Teplota byla vysoká a vzduch tak teplý, až ho pálil v krku. V nosních dírkách ho štípaly silné pachy kamení a skořice. Obří červi na vzdáleném konci kilometr dlouhého prostoru se vydali k němu.

Už jen to, že stál na písku, přeneslo chlapce zpátky na místo, které tak obsáhle studoval v knihovně nelodi. Skutečná Arrakis, která se během jeho prodlouženého života proměnila z pouště na kvetoucí zahradu. Teď mu opékal kůži suchý žár. Nabral do sebe hluboké uklidňující doušky vzduchu, zavánějícího skořicí.

Letovi bylo jedno, jestli vydává hluk, kráčel dál do písku, bořil se až po kotníky do měkkých přesypů. Varovného křiku strážných si nevšímal a plahočil se dál od kovové zdi. Tohle je to nejbližší skutečné poušti, co červi kdy poznali.

Vyšplhal na vršek duny a rozhlédl se kolem ke hranicím prostoru. Představoval si, jak velkolepá musela být kdysi Arrakis. Toužil po tom, aby si na to dokázal vzpomenout. Duna, na které stál, byla ve srovnání se skutečným přesypem malá a i sedm červů v nákladovém prostoru bylo drobnějších než jejich nijak neomezovaní předchůdci.

Největší červ se vpředu před ním hrnul pískem, následován ostatními. Leto cítil spojení s těmi sedmi červy. Jako by ti úžasní tvorové vycítili jeho duševní bolest a chtěli mu pomoci, přestože měl vzpomínky pořád ještě uzamčeny v gholovské kryptě.

Letovi se po tvářích rozlily nečekané slzy – ne ze vzteku na Garimiovou, ale z radosti a posvátné úcty. Slzy! Nedokázal ten příval vlhkosti zastavit. Možná že kdyby zahynul přímo tady na písku, jeho tělo by se vstřebalo do těla červů, zbavilo všech strachů a očekávání.

Tito červi byli jeho potomci, každý v sobě nesl zrnko jeho bývalého vědomí. *Jsme jedno.* Leto je lá-

kal. Ačkoliv mu gholovské buňky ještě neuvolnily vzpomínky na tisíce let původního života, tito písečńí červi v sobě měli také pohřbeny vzpomínky. „Sníte? Jsem v těch snech *já*?“

Sto metrů od něj se červi zastavili a zavrtali se zpátky do písku, jeden po druhém. Vycítil, že ho jejich přítomnost nijak neohrožuje, ale... chrání. Oni ho *vážně* znají!

Od průlezu za sebou uslyšel Leto známý hlas, volal jeho jméno. Ohlédl se a uviděl Thufira Hawata, stojícího na okraji prostoru. Mával na něj, aby se vrátil do bezpečí. „Leto, dej si pozor. Neprovokuj ty červy. Jsi můj přítel, ale pokud tě některý sežere, nepolezu mu do krku, abych tě vytáhl!“ Thufir se pokusil zasmát, ale vypadal hluboce vystrašený.

„Potřebuju být s nimi jenom chvíli o samotě.“ Leto vycítil, jak se něco pohybuje pod pískem. O sebe neměl starost, ale nechtěl vystavit nebezpečí přítele. Zachytil silný pach, skořicovou vůni koření.

„Uteč! Honem!“

Thufir zápasil se svým strachem, ale pak se náhle rozhodl a odvážil přiblížit se k chlapci na několik metrů. „Sebevražda červy? Tohle tady vyvádíš?“ Pohlédl na průlez za nimi, očividně uvažoval, jestli by se ještě dokázal dostat zpátky do bezpečí, kdyby bylo třeba. Ve tváři mu vystoupily ustarané vrásky. Vypadal, že má strach o sebe a o Leta, zápasí s něčím, co jde proti jeho instinktům. A přesto postupoval dál kupředu.

„Thufire, zůstaň tam. Jsi ve větším nebezpečí než já.“

Červi cítili, že se v jejich doméně ocitl někdo jiný. Ale chovali se mnohem neklidněji, než mohl vetřelec způsobit. Leto vycítil nenávist, pobouřenou a instinktivní reakci. Rozběhl se zpátky k Thufirovi, aby ho zachránil. Zdálo se, že jeho přítel bojuje sám se sebou.

Písek najednou explodoval a červi obklopili jeho i Thufira. Tvorové se vztyčili z nízkých dun a jejich kulaté prázdné tváře po čemsi sem a tam pátraly.

„Leto, musíme jít.“ Thufir popadl chlapce za rukáv. Mluvil chraplavě, trhaně. „Pojď!“

„Thufire, oni mi neublíží. A cítím... cítím, že bych je mohl přimět, aby se odplazili. Ale jsou hrozně rozrušení. Něco kvůli... tobě?“ Leto vnímal cosi, čemu nerozuměl.

Červi najednou udeřili společně jako beranidlo na dva mladíky na duně. Thufir vyrazil od Leta a na měkkém písku ztratil pevnou půdu pod nohama. Leto se ho pokoušel dohnat, ale ve výbuchu písku a prachu mezi ně vyrazil největší červ. Další tvor se tyčil na druhé straně Thufira, který stál jako přikovaný na místě, a vzpínal své klikaté tělo do vzduchu. Thufir vydal rozechvělý výkřik, při němž se svíralo srdce. Neznělo to vůbec jako hlas gholovského přítele, kterého Leto znal. Neznělo to dokonce ani lidsky.

Píseční červi udeřili na Thufira, ale nespokli ho. Nejvyšší červ do něj jakoby ze mstivého vzteku udeřil a vmáčkl mladíkovo tělo do písku. Vztyčil se další červ a převalil se přes už polámaného Thufira Hawata. Tělo bez života pak ještě navíc rozmačkal třetí červ. Pak se trojice stáhla, jako by byla hrdá na to, co vykonala.

Leto klopýtal pískem k pomlácenému tělu, bez ohledu na ohrožení. Sklouzl po rozvířené duně a padl na všechny čtyři vedle dobité, částečně pohřbené mrtvoly. „Thufire!“

Ale neviděl známou tvář svého přítele. Polámané rysy byly bledé a bezvýrazné, vlasy bezbarvé, výraz nelidský. Černé oči jako knoflíčky mrtvě zíraly do prázdna.

Leto v šoku zavrávoral dozadu.

Thufir byl Tvarový tanečník.

Zde je moje maska – vypadá stejně jako vaše. Nevidíme, jak naše masky vypadají, dokud je nosíme.

SOUKOLÍ KLAMU,
tleilaxanský komentář

Rozruch ve vedení nelodi. Úžas. Ani Duncan Idaho nedokázal pochopit, jak se mohla stát taková věc. Jak dlouho je Tvarový tanečník sledoval přímo na palubě nelodi? Rozdrcené odporné tělo nenechávalo prostor žádným pochybám.

Thufir Hawat byl Tvarový tanečník! Jak to mohl být on?

Původní válečník a mentat sloužil rodu Atreidů. Hawat byl Duncanovým dobrým a věrným přítelem – ale ne tahle jeho falešná verze. Za celou tu dobu, během tří let sabotáží a vražd – a možná ještě déle – Duncan v Hawatovi Tvarového tanečníka nepoznal, ani bašár Teg, který ho učil. Ani benegesseritské Sestry, ani žádné z gholovských dětí. *Ale jak to?*

A vznášela se nad nimi ještě horší otázka, clonila Duncanovy myšlenky jako zatmění slunce: *Objevili jsme jednoho Tvarového tanečníka. Jsou tu i další?*

Podíval se na Sheeanu, na přepadlého Leta II. a na dva šokované strážce, kteří zírali na to odlišné tělo. „Musíme to udržet v tajnosti, dokud neprověříme

všechny na lodi. Musíme je pozorovat, najít nějaký způsob, jak je otestovat..."

Souhlasila. „Pokud jsou na palubě ještě nějací další Tvaroví tanečníci, musíme jednat dřív, než zjistí, co se stalo." Nasadila benegesseritský Hlas, použila tón, silný jako úder, a řekla strážným: *„Neříkejte o tomhle nikomu."*

Ztuhli. Sheeana už v duchu plánovala, jak zavést tvrdá opatření a prozkoumat každého na lodi. Duncanova mentatská mysl horečně pracovala a pokoušela se pochopit, co se mohlo stát, ale hlodavé otázky se vzpíraly všem pokusům o nastolení logiky.

Jedna z nich vyvstávala nad ostatními: *Jak vůbec poznáme, že ty testy fungují?* Thufir měl už za sebou výslech Mluvčích pravdy, stejně jako všichni na palubě. Tito noví Tvaroví tanečníci dokázali nějak obejít i cit čarodějek pro pravdu.

Pokud byl mladý ghola v nějaké chvíli nahrazen Tvarovým tanečníkem, jak mohlo dojít k takové náhradě, aniž se o tom Duncan dozvěděl? A kdy se to stalo? Narazil skutečný Thufir náhodou na nějakého skrytého Tvarového tanečníka kdesi v tmavé chodbě? Na jednoho z tajných přeživších po sebevražedných náletech Psovodů a na jeho dlouhodobou složitou léčku? Jak jinak by se Tvarový tanečník mohl dostat na palubu *Ithaky*?

Když Tvarový tanečník přebíral identitu oběti, vtiskl do sebe dokonalou kopii charakteru původní osoby a jejích vzpomínek a vytvořil tak přesný duplikát. A přesto ten falešný Thufir riskoval kvůli mladému Letovi II. život mezi červy. Proč? Kolik z Thufira bylo vlastně Tvarovým tanečníkem? Existoval vůbec někdy skutečný ghola Thufira?

Zpočátku, když se Tvarový tanečník odhalil, cítil Duncan pocit úlevy, že se konečně našel ten sabotér a vrah. Ale po bleskurychlé mentatské analýze si dal dohromady několik případů sabotáží, během kterých

měl ghola Thufira Hawata jasné alibi. Sám Duncan s ním byl v době, kdy se odehrálo několik útoků. To vedlo k nevyvratitelnému předpokladu. Jiná možnost prostě neexistovala.

Mezi námi nebyl jen jeden Tvarový tanečník.

Duncan a Teg se setkali v malé místnosti, určené pro důvěrné schůzky. Byla obložena mědí, aby se tak blokovala veškerá snímací zařízení. Drobné známky ukazovaly, že původně byla vybudována jako výslechová místnost. Jak často ji původní Ctěné matre používaly k tomu účelu? Pro mučení, nebo jen pro zábavu?

Teg a Duncan stáli klidně v pozoru před Ctihodnými matkami Sheeanou, Garimiovou a Elyenovou, které zkonzumovaly poslední dostupné dávky drogy pravdy. Všechny ženy byly ozbrojené a silně nedůvěřivé. Sheeana řekla: „Pod různými záminkami jsme izolovaly všechny na palubě, nasadily několik vrstev pozorování. Většina lidí si myslí, že pátráme po chybějících minách. Zatím jenom velice málo lidí ví o Thufiru Hawatovi. Další Tvaroví tanečníci netuší, že jim hrozí riziko odhalení."

„Celá ta myšlenka by mi připadala úplně absurdní – až donedávna. Teď mi žádné podezření nepřipadá moc paranoidní." Duncan se zadíval na bašára a oba přikývli.

„Můj pravdivý trans je hlubší než dřív," řekla Elyenová. Znělo to jakoby z dálky.

„Možná jsme předtím nedávaly ty správné otázky." Garimiová se opřela rukama o stůl.

Teg řekl: „Tak se ptejte. Čím dřív nás očistíte od podezření, tím rychleji můžeme ten nádor vyříznout. Potřebujeme jiné testy."

Za obvyklých okolností by cvičená benegesseriťanka měla umět odhalit podvod pouhou jednou nebo dvěma otázkami, ale tento zvláštní výslech trval hodinu. Sheeana a její Sestry musely být důkladné, protože si budovaly kádr důvěryhodných spojenců. A musely odvést lepší práci než dřív. Tři Ctihodné matky pátraly i po tom nejmenším náznaku výmluvy. Duncan ani Teg jim žádný neposkytli.

„Věříme vám," řekla nakonec Garimiová. „Dokud nám nedáte důvod si to rozmyslet."

Sheeana přikývla. „Prozatím uznáváme, že jste přesně tím, co o sobě tvrdíte."

Zdálo se, že to Tega hořce pobavilo. „A Duncan a já uznáváme zase vás tři. *Prozatím.*"

„Tvaroví tanečníci jsou imitátoři. Dokážou změnit vzhled, ale ne svou DNA. Teď, když máme vzorky buněk toho falešného Hawata, mohly by naše sukovské doktorky vyvinout přesný test."

„To doufáme," řekl Teg. Bašár vypadal, že jím ztráta jeho chráněnce otřásla až do morku kostí. Nic už teď nebral jako samozřejmost.

Garimiová se tvrdě zakabonila a pronesla: „Zřejmá odpověď je, že se Hawat narodil jako Tvarový tanečník a pak byl pečlivě pěstován a manipulován naším tleilaxanským Pánem. Kdo by znal Tvarové tanečníky líp než starý Scytale? Víme, že měl jejich buňky ve své nulentropické kapsli. Pokud to tak bylo, táhl se ten podvod skoro osmnáct let."

Sheeana pokračovala: „Dítě Tvarového tanečníka mohlo napodobovat lidské dítě už od začátku. Jak rostlo, bralo na sebe podobu, založenou na archivních záznamech mladého atreidského válečníka a mentata. A protože nikdo mezi námi – dokonce ani ty ne, Duncane – si nepamatuje původního Hawata jako dospívajícího, nemusela ta maska být ani dokonalá."

Duncan věděl, že má pravdu. Když Thufir Hawat ve svém původním životě unikl Harkonnenům a do-

stal se na Caladan, byl už ostřílený válečný veterán. Duncan si pamatoval svůj první opravdový rozhovor s Hawatem. Dělal stájníka na caladanském hradu, pracoval se saluskými býky, s nimiž vévoda Paulus rád za velké parády bojoval. Někdo tehdy býky nadrogoval, aby byli zuřiví, a mladý Duncan se pokusil vyvolat poplach, ale nikdo mu nevěřil. Když pak býci Pauluse roztrhali, sám Hawat vedl vyšetřování. Přivlekl mladého Duncana před vyšetřovací výbor, protože důkazy naznačovaly, že je zvěd Harkonnenů...

A teď byl tenhle Hawat Tvarovým tanečníkem! Duncanovi pořád nešla na rozum celá ta nepopiratelná realita.

„Potom tedy všechny gholovské děti mohou být Tvarovými tanečníky," řekl Duncan. „Navrhuji povolat Scytalea. Teď je náš první podezřelý."

„Nebo," řekl Teg ostře, „může být náš nejlepší prostředek. Jak už Garimiová prohlásila, kdo zná líp Tvarové tanečníky?"

Když byl tleilaxanský Pán přiveden do kajuty s měděnými stěnami, posadili se Duncan a Teg na druhou stranu stolu, připojili se k rostoucí vyšetřovací komisi pro vykořenění infiltrace Tvarovými tanečníky. Scytale působil vyděšeně a znepokojeně. Bylo mu patnáct let, ale nevypadal jako chlapec. Se svými drobnými rysy, ostrými zuby a šedou pletí působil cize a podezřele. Duncan však chápal, že je to jenom neuvědomělá reakce, založená na primitivních pověrách a předchozích zkušenostech.

Když se Scytale posadil, Elyenová se k němu naklonila. Vypadala nejpřísněji ze všech. „Cos to provedl, Tleilaxane? Jaký máš plán? Jak ses nás pokusil

zradit?“ Použila Hlas, natolik důrazný, že to se Scytalem škublo.

„Neprovedl jsem nic.“

„Ty a tvůj genetický předek jste věděli, co roste v axolotlských nádržích. Otestovaly jsme si buňky, než jsme vám povolily vytvořit gholy, ale v případě Thufira Hawata jste nás nějak podvedli.“ Ukázali mu obrázky mrtvého Tvarového tanečníka. Duncan viděl, že Tleilaxanovo překvapení je nelíčené.

„Jsou všechny gholovské děti podobně poskvrněné?“ chtěla vědět Sheeana.

„Žádné z nich není,“ stál na svém Scytale. „Pokud je někdo nevyměnil až *potom*, co byly vytaženy z nádrží.“

Elyenová přimhouřila oči. „Mluví pravdu. Nepozoruji žádné známky.“ Sheeana a Garimiová se tiše poradily a společně přikývly. Pak Sheeana řekla: „Pokud sám není Tvarový tanečník.“

„Není pravděpodobné, že by Scytale byl Tvarový tanečník, spousta z nás mu stejně i tak nevěří,“ upozornil Duncan. „Tvarový tanečník by si vybral postavu, která by se mezi námi mohla snáz pohybovat.“

„Někoho jako Thufir Hawat,“ řekl Teg.

Mladý Scytale vypadal, že je hodně znepokojený. „Tihle noví Tvaroví tanečníci byli přivedeni zpátky z Rozptylu. Ztracení Tleilaxané prohlašovali, že je upravili tak, že tomu neporozumíme. Ke své hrůze jsem teď zjistil, že ani já je nepoznám. Věřte mi, nikdy jsem Thufira nepodezíral.“

„Jak se tedy Tvarový tanečník dostal na palubu, pokud nebyl vypěstován z buněk Tvarových tanečníků ze tvé nulentropické kapsle?“ zeptala se Sheeana.

„Tvarový tanečník mohl vystupovat jako jeden z nás, už když jsme opustili Kapitulu,“ uvažoval Duncan. „Jak pečlivě jste prověřily všech původních sto padesát lidí, kteří se při úniku nahrnuli na palubu?“

Teg zavrtěl hlavou. „Ale proč by čekal víc než dvacet let, než udeří? To nedává smysl.“

„Snad spící agent,“ nadnesla Sheeana. „A nemohl být Tvarový tanečník dlouho někým jiným a teprve nedávno nahradit Thufira?“

„Ano, hledejte nějakého obětního beránka, kterého budete pronásledovat,“ řekl Scytale hořce a sklesl na vyšetřovací židli, která pro něj byla moc velká. „Nejlépe Tleilaxana.“

Sheeaně plály oči. „Jako preventivní opatření jsme zavřely všechny gholovské děti do oddělených pokojů, kde nemohou způsobit žádné škody, pokud je někdo z nich Tvarový tanečník. A našim sukovským doktorkám jsme už nařídily, aby odebraly krevní vzorky. Nemůžou uniknout.“

Duncan uvažoval, zda její prudkost nenaznačuje, že *ona sama* je Tvarový tanečník. Podezíravě přimhouřil oči a dál ji pozoroval. Bude muset sledovat každého, koho dokáže, a to neustále.

Garimiová se rozhlédla po jejich malém důvěryhodném kádru. „Já – nebo někdo, koho vybereme – zůstane na navigačním můstku a bude hlídat neloď. Všichni ostatní budou odvedeni do hlavní zasedací místnosti. Naženeme je tam a prověříme všechny, i děti. Zamkneme dveře a všechny otestujeme. Jednoho po druhém. Zjistíme pravdu.“

„Jaké zásadní testy můžeme použít?“ zeptal se Teg. „Na všechny z nás?“

Scytale se ozval: „Jsem přesvědčen, že dokážu vyvinout spolehlivou metodu. Za použití vzorku tkáně toho Hawatova Tvarového tanečníka připravím srovnávací tabulku. Jsou jisté... techniky, které mohu použít. Ten Tvarový tanečník patří k nové rase, přivedené zpátky Ztracenými Tleilaxany, liší se od těch starých. Ale s tím vzorkem –“

„A proč bychom ti měli věřit?“ řekla Garimiová. „Zatím se neprokázala ani tvá vlastní nevina.“

Scytale nasadil nešťastný výraz. „Někomu věřit musíte."
„Musíme?"
„Nechám se během příprav nepřetržitě sledovat vašimi odborníky."
Duncan se podíval na tleilaxanského Pána. „Scytaleův návrh je dobrá věc."
„Můžu vám navrhnout i jiné řešení. Když Tvaroví tanečníci na Tleilaxu a na dalších světech zradili mé Pány, někteří z nás měli čas se bránit. Vytvořili jsme toxin, který působí speciálně na Tvarové tanečníky – selektivní jed. Pokud mi zajistíte přístup do laboratorních zařízení, můžu ten jed znovu vyrobit v podobě plynu."
„K čemu?" zeptal se Teg. Pak se jeho výraz proměnil, jak pochopil. „Aha, pustit ho do větracích systémů *Ithaky*. Zabili bychom tak všechny Tvarové tanečníky, kteří mezi námi zbyli."
„Napustit celou loď by si vyžádalo obrovské množství," řekl Duncan a v duchu prováděl mentatské výpočty k odhadu množství vzduchu uvnitř gigantického plavidla, koncentrace plynu, který by byl pro proměnlivé tvory smrtelný, možnosti onemocnění ostatních a oslabení posádky.
Garimiová nechtěla věřit vlastním uším. „Navrhujete, abychom nechali tohoto *Tleilaxana* vypustit do lodi nějaký neznámý plyn? Oni vytvořili Tvarové tanečníky!"
Scytale jí odpověděl hlasem ztěžklým pohrdáním. „Vy čarodějky nedokážete uvažovat. Copak nevidíte, že sám čelím strašné hrozbě? Tohle jsou *noví* Tvaroví tanečníci, přivedení zvenčí Ztracenými Tleilaxany – našimi nepovedenými nevlastními bratry, kteří se spojili se Ctěnými matre, aby vyhladili všechny staré Pány, jako jsem já. Myslete! Pokud jsou na palubě *Ithaky* další Tvaroví tanečníci, pak jsem ve větším osobním nebezpečí než kdokoli jiný. Copak to nedokážete pochopit?"

„Scytaleův plyn musí být až to poslední řešení,“ řekl Duncan.

Sheeana se rozhlédla po místnosti. „Nechám ho začít pracovat na tom plynu, ale byla bych raději, kdybychom odhalili Tvarové tanečníky přímo.“

„A vyslechli je,“ řekla Garimiová.

Scytale se rozesmál. „Vy si myslíte, že můžete vyslýchat Tvarového tanečníka?“

„Nikdy nepodceňuj Bene Gesserit.“

Sheeana přikývla. „Dokud nevymýtíme všechny další tajné vetřelce, dokud neprokážeme, že mezi námi nejsou žádní jiní Tvaroví tanečníci, spočívá naše jediné bezpečí v tom, že se budeme držet v dost velkých skupinách. Proměnliví tvorové tak nebudou moci zaútočit, aby je někdo neviděl.“

„A co když je už většina z nás Tvarovými tanečníky?“

„Pak jsme všichni ztraceni.“

Během svého věznění byly všechny gholovské děti otestovány. Nejprve Leto II. Když se píseční červi vrhli na Thufira Hawata, protože nějak vycítili cizího Tvarového tanečníka, Letův šok působil upřímně. Záznamy ukazovaly, jak nevěřícně zírá na zničené tělo, které se vrátilo ke svému původnímu bezvýraznému stavu Tvarových tanečníků. Ale Thufir se očividně do nebezpečí vrhl sám, dobrovolně se vydal k Letovi, přitom ho k tomu nic nenutilo. Proč by se Tvarový tanečník pouštěl do takového rizika, pokud by ovšem nebyl tak dokonalou kopií, že by pro něj i přátelství bylo skutečné?

Leto, ghola Tyrana, byl mnoho zvláštních věcí. Ale Tvarový tanečník nebyl. Scytaleova genetická analýza to prokázala.

Paul Atreides byl také shledán nevinným, stejně jako Chani, Jessica a tříletá Alia, kterou fascinovaly jehly a vzorky. Navzdory obvyklým podezřením, obklopujícím Wellingtona Yueha, se ukázalo, že i on je ten, za koho se prohlašuje.

Když Scytale dokončil krevní a buněčné vzorky, Sheeana pořád nebyla spokojena. „I kdybychom teď mohli věřit gholovským dětem, znamená to jenom, že se další Tvaroví tanečníci – pokud nějací existují – skrývají mezi zbytkem z nás."

„Tak otestujeme zbytek," řekla Garimiová. „Nebo použijeme ten Scytaleův jedovatý plyn. Já osobně se podrobím jakékoli zkoušce, znovu a znovu, a navrhuji, abychom to udělali všichni."

Scytale poplašeně zvedl malé ruce. „Tento test je velice intenzivní! Budu muset připravit dost tabulek pro všechny na lodi, a to si vyžádá spoustu času."

„Tak si ten čas uděláme," oznámila Sheeana. „Cokoli jiného by byla hloupost."

Proč nám zkáza připadá tak fascinující? Vidíme-li nějakou hroznou tragédii, považujeme se za chytré, že jsme se jí sami vyhnuli? Nebo má naše fascinace kořeny ve vzrušení a ve strachu z vědomí, že příště můžeme být na řadě my?

MATKA PŘEDSTAVENÁ ODRADOVÁ,
Dokumentace následků

Murbella a Janess – matka a dcera, Matka velitelka a Nejvyšší bašárka – se vznášely na oběžné dráze mrtvé planety Riches. Pluly v pozorovací lodi, odděleny od týmů inženýrů, stále ještě nedůvěřivých vůči vyhořelé nákaze na Kapitule. Přestože nemoc už proběhla a vyčerpala se, Iksané stále odmítali sdílet uzavřený prostor s Murbellou a Janess, které jí byly vystaveny.

Dvě ženy, samy ve své malé lodi, však měly dokonalý výhled na probíhající zkoušky. Viděly vše „z první řady“.

Více než před pěti lety lodě odbojných Ctěných matre z Tleilaxu bombardovaly Riches a vyhladily nejen veškeré obyvatelstvo, ale také zbrojní průmysl a napůl vybudovanou bitevní flotilu, která měla být dodána novému Sesterstvu. Nyní, když byla planeta bez života, však představovala dokonale příhodné místo, kde mohli Iksané demonstrovat své nové Vyhlazovače.

Murbella spustila komlinku a promluvila ke čtyřem doprovodným testovacím lodím: „Cítíš z toho jakési samolibé uspokojení, viď, hlavní továrníku?"

Šajama Sen na obrazovce povytáhl obočí a trhl hlavou dozadu, aby předvedl nevinnost. „Testujeme zbraně, které sis u nás objednala, Matko velitelko. Žádalas o demonstraci, místo abys nám věřila. Musíme tedy dokázat, že naše technologie funguje, jak bylo oznámeno."

„A rivalita mezi Iksem a Richesem nemá s výběrem cíle nic společného?" Stěží dokázala ovládat svůj sarkasmus.

„Riches je už jenom historická poznámka pod čarou, Matko velitelko. Veškeré potěšení, jaké mohli mít Iksané z nešťastného osudu soupeřů, už dávno vyprchalo." Sen se odmlčel a pak dodal: „Připouštíme však, že nám ta ironie neunikla."

Od posledního setkání s Murbellou vysoko nad Kapitulou mluvil hlavní továrník malinko jinak. Nedávno, když se Sen vrátil s plnými záznamy všech testů na Iksu, působil překvapeně, snad i rozpačitě. Chopil se jejího návrhu a použil buněčný test na všechny své lidi. Výsledkem bylo odhalení dvaadvaceti Tvarových tanečníků, z nichž všichni pracovali v klíčových odvětvích.

Murbella by si je byla ráda vyslechla, možná i podrobila iksanské T-sondě. Ale ti Tvaroví tanečníci, kteří nebyli okamžitě zabiti, si vzali život sami, nějakým způsobem použili automatické vypínací zařízení ve svých mozcích. Ta ztracená příležitost ji vztekala, ale stejně pochybovala, že by se její Sestry od těch proměnlivých tvorů něco dozvěděly. Nicméně byla ráda, že rozmístila osm důvěryhodných inspektorek, aby od té chvíle dohlížely na průmyslový postup.

„Náš program dodávek je napjatý, Matko velitelko, jak jsi požadovala," vyslal k ní Sen. „Vyzbrojujeme

tvé lodě z Uzlu, co nejrychleji můžeme. Až uvidíš úspěšné testy těchto čtyř Vyhlazovačů, nemůžeš popřít, že naše technologie je spolehlivá."

„Může to vypadat jako škoda plýtvat tak ničivou silou na cíl, který neublíží skutečnému nepříteli," řekla Janess. „Ale požadujeme důkaz." Obě si prošly záznamy předcházejících zkoušek, ale ty se daly zfalšovat.

„Stejně to chci vidět na vlastní oči," řekla Murbella. „A pak vrhneme všechno do obrany před postupem strojů."

„Vypouštíme bomby," oznámil jeden z iksanských pilotů. „Dívejte se, prosím."

Iksanské lodě vyplivly čtyři koule světla a žhnoucí Vyhlazovače vířily jako dětské větrníky k rozpraskanému světu dole. Při sestupu se chvěly a roztahovaly a vysílaly rozčeřené vlny, které stále jasněly, místo aby slábly.

Atmosféra Richesu byla už vypálená, lesy a města srovnány se zemí během první řetězové reakce. Iksanské modifikované zbraně však nalezly ještě dost paliva na to, aby se celá planeta znovu rozhořela.

Murbella mlčky pozorovala hrůzně rychlý postup plamenných stěn. Hleděla na to bez mrknutí, až jí vyschlo v očích. Planeta zářila jako žhavý uhel ve vánku. V kontinentech se objevily praskliny, oranžové průrvy zaplály. Bez ohledu na to, že ji Iksané mohou na otevřené komlince slyšet, řekla nakonec dceři: „Pokud dodáme takovou zbraň doprostřed flotily myslících strojů, nadělá nepředstavitelnou škodu."

„Možná vážně máme šanci," řekla Janess.

Šajama Sen je přerušil z reproduktorů: „Předpokládáš, Matko velitelko, že myslící stroje budou tak pošetilé, aby udržovaly lodě v natolik sevřené formaci, že bude stačit jedna zbraň?"

„O bojových plánech Nepřítele a o tom, jak postupuje jeho flotila, toho víme hodně. Nepoužívá moto-

ry na zakřivení vesmíru, takže metodicky postupuje od jednoho cíle ke druhému, krok za krokem. Myslící stroje si nepotrpí na překvapení.“ Murbella se podívala na svoji dceru a zpátky na hořící planetu. Pak vyštěkla na Iksany rozkazy: „Výborně, není třeba plýtvat dalšími Vyhlazovači. Až je konečně vypustíme na bitevní lodě strojů, bude to pro mě dostatečná demonstrace. Chci nejméně deset Vyhlazovačů na palubu každé naší nové válečné lodě. Žádné další odklady! Už jsme čekaly dost dlouho.“

„Stane se, Matko velitelko,“ řekl Sen.

Murbella se kousala do spodního rtu a pozorovala, jak Riches dál plane. Hlavní továrník byl nebývale ochotný a nevyžadoval už ani další dodatečné platby. Možná že poté, co Iksané viděli nesčetné zničené planety, konečně poznali, kdo je jejich pravý nepřítel.

Sítě jsou všude, ať je vidíme, nebo ne, zahrnují naše individuální i společné životy. Někdy je nutné je ignorovat, v zájmu vlastního zdravého rozumu.

LODNÍ DENÍK,
záznam Duncana Idaha

Tvaroví tanečníci na palubě.

Jessica se ve svých kajutách s malou Alií a dvanáctiletým Letem cítila znovu jako matka – po všech těch staletích. Všichni tři měli společnou minulost a rodokmen, ale žádné jiné znalosti ani společné vzpomínky. Ještě ne. Jessice připadalo, že nejsou nic víc než herci, memorující texty a hrající své role, snažící se být tím, kým *by měli* být. Její tělo bylo teprve sedmnáctileté, ale připadala si mnohem starší, když ty dva mladší utěšovala.

„Co je to Tvarový tanečník?" ptala se tříletá Alia a přitom si hrála s ostrým nožem, který nosila u boku. Od té doby, co se dívka naučila chodit, projevovala silné okouzlení zbraněmi a často prosila, aby s nimi mohla cvičit, místo aby si hrála s vhodnějšími hračkami. „Přijdou si pro nás?"

„Jsou už v lodi," řekl Leto, pořád ještě otřesený. Nechtělo se mu věřit, že Thufir byl Tvarový tanečník a on že to nepoznal. „Proto nás všechny testují."

„Nikoho jiného zatím neobjevili," pronesla Jessica. Ona a Thufir byli vytaženi z nádrže ve stejný rok.

V jeslích byla vychovávána s gholou válečníka a mentata a nikdy si nevšimla žádné změny v jeho osobnosti. Zdálo se jí nemožné, že by byl Thufir Tvarovým tanečníkem od samého začátku.

Skutečný Hawat, mistr assassinů a bývalý mistr zbraní rodu Atreidů, byl veteránem početných úspěšných vojenských tažení (stejně jako bašár Miles Teg), sloužil třem generacím rodu Atreidů. Není divu, že ho Sheeana a benegesseriťanky považovaly za neocenitelného spojence. Proto ho chtěly přivést zpátky a teď bylo jasné, proč jejich krize, která v něm měla spustit vzpomínky, nefungovala. Ghola Thufira nebyl skutečným gholou Thufira a ten pravý ghola Thufira možná ani nikdy neexistoval.

Teď – pokud nenajdou nezkažené buňky a nevypěstují nového gholu – nezískají lidé na palubě *Ithaky* nikdy přístup k Hawatovým mentatským a taktickým zkušenostem. Jessica si uvědomila, že po celé té dlouhé době přinesl vlastně gholovský projekt jen velmi málo užitečného. Jen Yueh, Stilgar a Liet-Kynes byli probuzeni ke svým minulým životům, ale ti dva poslední byli pryč. A Yueh, i když zkušený sukovský doktor, neznamenal moc velký přínos jejich týmu.

Zabil mého vévodu Leta – znovu.

Vzhledem k hrozbě Tvarových tanečníků, ztracených výbušnin a různých případů sabotáže byla potřeba gholů a jejich starých zkušeností stále naléhavější. Zbývající neprobuzené gholovské děti musely mít nějaké zvláštní schopnosti. Jessica věděla, že všechny byly přivedeny zpět z jistého důvodu. Každý z nich. Paul, Chani a ona sama měli náležitý věk. Dokonce i Leto II. by už mohl být dost starý. Postupná a pečlivá opatření nemohla stačit. Teď už ne.

Povzdechla si. Kdy tedy mohou být jejich historické zkušenosti užitečné, když ne teď? *Musím získat zpátky své vzpomínky!*

Jessica toho mohla ve prospěch nelodi nabídnout mnohem víc, pokud by dostala příležitost. Bez svého původního života si připadala jen jako slupka člověka. Teď se ve svých kajutách tak prudce vztyčila, až Alii i Leta vylekala. „Vy dva byste se měli vrátit do svých pokojů." Její strohý hlas nepřipouštěl žádné argumenty. „Musím něco důležitého vykonat. Ty benegesseriťanky jsou zbabělci, i když si to neuvědomují. Už si to víc nemůžou dovolit."

Sheeana byla v jistých směrech drzá a zbrklá, ale v jiných zase až příliš umírněná. Jessica však znala někoho, kdo se nebude zdráhat způsobit jí bolest.

„Za kým to jdeš?" zeptal se Leto II.

„Za Garimiovou."

Tvrdá Ctihodná matka si ji změřila s kamenným výrazem a pak se pomalu usmála. „Proč bych to měla dělat? Zbláznila ses?"

„Jen uvažuju prakticky."

„Chápeš vůbec, jak moc bude tohle bolet?"

„Jsem na to připravena." Podívala se na tmavé kudrnaté vlasy Garimiové, její všední a nezajímavé rysy. Naproti tomu Jessica byla pravý ideál klasické krásy, zformované Bene Gesseritem pro roli svůdkyně, chovné matky, jejíž rysy se po smrti znovu a znovu kopírovaly. „A já vím, Vrchní proktorko, že pokud někdo dokáže takovou bolest způsobit, pak jsi to ty."

Vypadalo to, že Garimiová váhá mezi pobavením a nejistotou. „Představovala jsem si nesčetné způsoby, jak do tebe zabořit nůž, Jessiko. Často jsem přemýšlela nad tím, kolik škody tvé činy způsobily starému Sesterstvu. Vykolejila jsi celý náš program Kwisatze Haderacha, vytvořila monstrum, které jsme nedokázaly ovládat. Po Paulovi jako přímém násled-

kovi tvého vzdoru jsme tisíce let trpěly pod vládou Tyrana. Z jakého myslitelného důvodu bych tě měla chtít probudit? Zradila jsi nás."

„Když říkáš." Garimiové slova ji bolela jako rány kamenem. Ta žena Jessiku mučila celé roky, stejně jako chudáka Leta II. Jessica znala všechna ta obvinění, věděla, jak se na ni dívá konzervativní frakce Bene Gesseritu. Ale ještě se nesetkala s tak šokující hlubokou nenávistí a vztekem, které jí teď ta žena dávala najevo.

„Tvá slova toho spoustu odhalují, Garimiová. *Staré* Sesterstvo. Kudy bloudí tvé myšlenky? My už žijeme v budoucnosti."

„To neruší tu hroznou bolest, kterou jsi způsobila."

„Trváš na tom, že bych měla nést vinu. Ale jak ji můžu cítit, když si to nepamatuji? Vyhovuji ti jako obětní beránek, jako fackovací panák za všechna myslitelná zla z minulosti? Sheeana chce oživit moje vzpomínky, abych nám mohla pomáhat. Ale *ty*, Garimiová, bys mě měla taky chtít probudit. Připusť si to – napadá tě lepší benegesseritský trest než mě ponořit do těch neodpustitelných věcí, které jsem podle tebe provedla Sesterstvu? Probuď mě! Nech mě, ať to vidím sama!"

Garimiová se natáhla a popadla ji za zápěstí. Jessica se instinktivně pokusila odtáhnout, ale nepodařilo se jí to. Výraz její společnice ztvrdl. „Budu s tebou Předávat. Dám ti všechny svoje myšlenky a vzpomínky, takže *budeš* vědět." Garimiová se k ní naklonila blíž. „Napumpuju ti do mozku stovky generací minulých životů, které se odehrály potom, cos spáchala svůj zločin, abys viděla celý záběr a následky toho, cos provedla." Přitáhla si Jessiku k sobě.

„To nejde. Sdílet můžou jenom Ctihodné matky." Jessica se pokusila zacouvat.

Garimiové oči byly jako z oceli. „A ty jsi Ctihodná matka – nebo jsi byla. Proto v tobě jedna žije." Po-

padla Jessiku v týle, chytila ji za bronzové vlasy a trhla s ní k sobě. Garimiová sklonila vlastní čelo a přitiskla ho na Jessičino. „Tohle dokážu. Jsem na to dost silná. Umíš si představit, proč to dělám? Možná bude tvůj žal tak mocný, že tě paralyzuje!"

Jessica se bránila. „Nebo… mě… posílí."

Chtěla vlastní vzpomínky, to ano – ale nikdy netoužila přijmout všechny Garimiové zkušenosti, nebo zkušenosti těch četných předků, kteří prožili perzekuci Božského imperátora Duny, jejího vnuka. Všech těch, kteří přečkali časy Hladomoru, snažili se překonat závislost na melanži, která už nebyla dostupná. Hrůzy těch generací zanechaly v lidské psychice hluboké jizvy.

Jessica to všechno nechtěla. *Garimiová tvrdí, že jsem to způsobila.*

Cítila něco uvnitř hlavy a vzdorovala, ale Garimiová byla silnější, vynucovala si na ní Předávání, přelévala do ní vzpomínky, uvolňovala je. Jessice bušila v lebce kladiva, tak silná, že by dokázala rozbít kosti a vymanit se. Slyšela prasknutí v temnotě a uvažovala, jestli Garimiová vyhrála…

Otřesená Jessica – *skutečná* Jessica, vázaná konkubína vévody Leta Atreida, Ctihodná matka Bene Gesseritu – se rozhlédla kolem sebe s údivem, jaký si dřív ani nedokázala představit. Ačkoliv viděla jen stěny nelodi, vzpomínala si, jak příjemný byl život s vévodou a s jejich synem Paulem. Vzpomínala si na blankytně modrou oblohu Caladanu, působivé východy slunce na Arrakis.

Nakonec Garimiovou porazila. Teď vyšla z komnat té hrozivé ženy, vrávorala, přesycená vědomostmi. Proud vzpomínek byl požehnáním a zároveň novým

břemenem, protože se ocitla bez svého milovaného vévody Leta.

Cítila náhlou prázdnotu a připadalo jí, jako by klesala do nekonečné jámy. *Leto, můj Leto! Proč jen tě Sestry nepřivedly zpátky zároveň se mnou, stejně jako Paula a Chani? A k čertu s tebou, Yuehu, žes mě o něj připravil dvakrát!*

Připadala si hluboce osamělá, srdce vysušené, v mysli jenom vzpomínky a znalosti. Jessica si umínila najít nějaký způsob, jak být pro své Sesterstvo zase užitečná.

Když se vrátila do svých kajut, objevila Alii, jak tam na ni čeká. Děvče se na ni klidně podívalo s bystrou inteligencí vysoko převyšující jeho věk a řeklo: „Matko, řekla jsem doktoru Yuehovi, že se ti vrátí vzpomínky. Teď se tě bojí ještě víc. Mohla bys ho zabít pohledem. Honila jsem ho a nakopla za tebe."

Jessica potlačila automatickou nenávist k Yuehovi. Starý Yueh. „To nesmíme dělat. Zvlášť ne teď." Zrádce měl pravdu, když se bál návratu jejích vzpomínek, přestože už o jeho zločinech věděla a odpustila mu. *Ale to bylo jenom v hlavě, ne v srdci.* Jessica tam stála a její oživené vzpomínky a city do ní zarážely dýku ještě hlouběji.

Nedokázala se ubránit návalu emocí, musela se k Alii natáhnout a prudce ji sevřít v náručí. Pak vzhlédla ke své dceři jako úplně poprvé. „Teď jsem zase tvoje matka."

Test musí být přesně vymezen, teprve pak může být užitečný. Jaké jsou parametry? Jaká je přesnost? Testy až příliš často nedokážou nic jiného než analyzovat samotného testujícího.

BENEGESSERITSKÁ PŘÍRUČKA

Smrt Hawatova Tvarového tanečníka se nemohla udržet v tajnosti dlouho. Všichni byli považováni za podezřelé a zavřeni v izolaci, dokud Sheeana a její kádr prověřených jedinců neprovedli plné sčítání, neizolovali a neschválili bezpečnostní týmy. Pak odvedli všechny obyvatele lodě do hlavní schůzovní haly. Obří místnost mohla snadno hostit stovky lidí celé dny, bylo-li by třeba, k dispozici byl i dostatek jídla. Garimiová mezitím zůstala na navigačním můstku a dohlížela na *Ithaku* sama.

Protože všichni lidé – alespoň ti *známí* – byli zavřeni ve schůzovní místnosti, mohli být mezi nimi uvnitř i tajní zrádci. V příštích několika dnech během pečlivého testování budou vymýceni všichni zbylí Tvaroví tanečníci.

Mladší děti, narozené během putování vesmírem, si nejprve myslely, že je to nějaká hra, ale brzy začaly být neposedné. Lidé začali cítit nepohodlí a podezíravost a divili se, proč má jenom hrstka jedinců dovoleno přicházet a odcházet za nějakými záhadnými úkoly. A proč je mezi těmi důvěryhodnými i odporný

malý Tleilaxan? Mnoho lidí na palubě se na Scytalea pořád dívalo s pohrdáním, ale on si na podobné jednání zvykl. Rasa Tleilaxanů byla odjakživa opovrhovaná a nevěřilo se jí. Ale kdo za to může?

Uplynulý den strávil v horečné práci a spolu se sukovskými doktorkami dali dohromady dost analytických pomůcek, aby mohli provést genetické srovnání všech dosud netestovaných osob. Jako záložní plán vyrobil také dostatečné množství svého plynu, jedovatého pro Tvarové tanečníky, a naplnil jím četné kanystry, přestože Sheeana nebyla připravena schválit tak hazardní experiment – ještě ne. Nevěřili mu docela a drželi ten plyn pod přísnou kontrolou.

Ani on jim plně nevěřil. Koneckonců byl tleilaxanský Pán, snad poslední žijící. Tajně si připravil ještě překvapivější bezpečnostní test. Dobře věděl, co dělá. Nikomu o tom neřekl ani slovo.

Když byli všichni připraveni, posadil se Scytale do přední řady, aby provedl to, co považoval za významný proces odhalení. Pozoroval neklidné benegesseriťanky, sukovské doktorky, archivářky a proktorky. Teg seděl v publiku vedle rabbiho a dvou benegesseritských Sester. Gholovské děti čekaly o pár řad dál, každé z nich už bylo prověřeno a shledáno čistým. U jedněch zavřených dveří postával Duncan Idaho a ostatní východy hlídali muži Bene Gesseritu.

Zatímco shromáždění cestující čekali, promluvila Sheeana zepředu ze sálu jasnými a nesmlouvavými slovy s nádechem Hlasu. „Objevili jsme mezi námi Tvarového tanečníka a jsme přesvědčeni, že v této místnosti je jich víc."

Chvíle otřeseného ticha se stísněně protahovala, zatímco se Sheeana pokoušela pohlédnout každému do očí. Scytalea nepřekvapilo, že nikdo nevystoupil. Starý rabbi bez podpory svých lidí vypadal zároveň

rozhořčený a ztracený. Teg mu z vedlejšího sedadla řekl, aby byl trpělivý. Rabbi se do něj zabodl pohledem, ale neprotestoval.

„Vytvořili jsme jednoduchý test." Sheeana mluvila unaveně, i když její hlas burácel. „Bude to únavné a časově náročné. Ale všichni se mu podrobíte."

„Doufám, že nikdo z vás nemá nic lepšího na práci." Duncan si založil ruce na prsou a vyslal k nim chmurný úsměv. „Dveře budou hlídány, dokud celý ten proces neproběhne."

Na pódium vystoupil Scytale a sukovské doktorky a nesli výbavu, injekční stříkačky a chemické tampóny. „Jakmile očistíme každého dalšího člověka, naše skupina spolehlivých stoupenců poroste. Žádný Tvarový tanečník se zkoušce nevyhne."

„Kdo byl ten Tvarový tanečník, kterého jste chytili?" zeptala se jedna ze Sester s úzkostí v hlase. „A proč si myslíte, že je mezi námi další? Jaké máte důkazy?" Když Sheeana vysvětlila, jak červi zabili Thufira Hawata, publikem se rozneslo ohromené mumlání.

Bašár zavolal ze svého místa s nádechem viny a odporu: „Víme, že ten falešný Thufir nemohl spáchat všechny případy sabotáží, které jsme zaznamenali. Byl se mnou osobně, když došlo k několika z nich."

„Jak mám vědět, že vy *všichni* nejste Tvaroví tanečníci?" Rabbi se zvedl a zabodl se pohledem do Sheeany, do sukovských doktorek a zvlášť do Scytalea. „Nikdy jsem nechápal vaše chování." Teg ho stáhl zpátky dolů.

Sheeana ignorovala starcovu otázku a ukázala na přední řadu. „Teď vezmu prvního."

Dvě sukovské doktorky se přesunuly dopředu se svou výbavou a Sheeana řekla: „Udělejte si pohodlí. Tohle chvilku potrvá."

Pro Scytalea však byl tento proces především kamufláž k odvedení pozornosti – a to nevěděly dokonce ani benegesseriťanky. Každý Tvarový tanečník v publiku se musí cítit jako v pasti a pokusí se najít nějaký způsob, jak uniknout odhalení. Proto musel tleilaxanský Pán jednat rázně, než skrytí proměnliví tvorové stačí něco podniknout. Pečlivě pozoroval velké shromáždění a pohrával si s malým přístrojem, který si přinesl.

Pomalá analytická procedura byla jistě spolehlivá, ale Scytale založil svůj tajný plán na tom, co věděl o starých Tvarových tanečnících, vytvořených původními tleilaxanskými Pány. Sázel na to, že noví proměnliví tvorové z Rozptylu jsou podobní, přinejmenším v základních reakcích. Museli se vyvinout ze stejného základního projektu. Pokud ano, možná ví, jak je odhalit, a to slabým a doplňkovým testem... ale naprosto nečekaným, což by mohlo zapracovat v jeho prospěch.

Uprostřed schůzovní místnosti prováděly sukovské doktorky svůj první test na poddajné Sestře. Natáhla ruku a čekala, až jí odeberou kapku krve.

Scytale bez varování aktivoval svůj emitor pronikavého hvízdání. Pištivý tón kolísal nahoru a dolů, byl intenzivní, ale slabý, mimo rozsah slyšení většiny lidí. Původní Tvaroví tanečníci kdysi komunikovali s Tleilaxany kódovaným hvízdaným jazykem, tajným souborem naprogramovaných not, vypálených do jejich nervových systémů. Scytale byl přesvědčen, že ten nesnesitelný zvuk přiměje každého Tvarového tanečníka odhodit svou masku, alespoň na chvíli.

Najednou se v řadách sedadel zachvěl starý rabbi a jeho tělo se začalo zmítat v křečích. Kožnatá tvář se změnila a pod bradkou se vyhladila. Vydal ze sebe překvapený vzteklý výkřik a vyskočil na nohy. Teď byl ten stařec nečekaně pružný, šlachovitý a divoký.

Tvář měl plochou s vpadlýma očima a mopsličím nosem, podobnou pouhé lebce, vyrobené z měkkého vosku.

„Tvarový tanečník!“ zvolal někdo.

Rabbi se jako tornádo vrhl na benegesseriťanky.

Nikdy nepodceňuj své nepřátele – ani své spojence.

MILES TEG,
Vzpomínky starého velitele

Kvůli rabbiho neustálým stížnostem, negativismu a křehkému vzhledu ho všichni na palubě opomíjeli, nebo mylně hodnotili. I Miles Teg.

Tvarový tanečník se pohyboval rychle a vražedně jako laserový paprsek. Udeřil do bašára tak, že by mu byl roztříštil lebku, kdyby ho zasáhl přímo. Teg se taktak vyhnul díky návalu své nadlidské rychlosti. Stačilo to, aby si zachránil život, ale útok ho přesto omráčil.

Rabbi zničehonic zabil dvě sestry po svém druhém boku a pak vyrazil přímo a vražedně k nejbližšímu východu, razil si cestu přívalem smrtících úderů. Ze skrytých kapes v tmavých konzervativních šatech vytáhl dvě malé házecí dýky. Ostří nebyla větší než jeho palce, ale mrštil s nimi přesně. Ostré hroty, nepochybně otrávené, probodly hrdla dvou mužů, kteří hlídali dveře. Rabbi téměř neslyšně odstrčil jejich umírající těla z cesty a vyrazil na chodbu.

Scytale pozorně sledoval dav, aby se ubezpečil, že uprchlý nepřítel neodvrátí pozornost od dalších případných Tvarových tanečníků, skrytých mezi lidmi v místnosti. Nezpozoroval však žádné další změny.

Sheeana křikla na ostatní, aby pronásledovali rabbiho. „Víme, kdo to je, ale dokáže měnit vzhled. Teď ho musíme vystopovat.“

Jedna ze Sester se pokusila lodním interkomem varovat Garimiovou, ale nepodařilo se jí to. „Je to pokažené.“

„Sprav to.“ Sheeana si uvědomila, že rabbi měl během karantény v této veliké místnosti dost času nenápadně provést další sabotáž.

Doktor Yueh se vrhl ke sténajícímu Tegovi a sklonil se u něj, aby prověřil, jak vážně je zraněn. Dvě zhroucené Sestry vedle byly očividně mrtvé. Výraz v doktorově gholovské tváři napovídal spíš zdrcení než vysvětlení. Když prohlížel Tega, mumlal si, jako by se pokoušel pochopit tu situaci. „Rabbi mi dal vzorek buněk gholovského dítěte. Musel vzít buňky Pitera de Vriese ze skladiště a oklamat mě. Věděl, co udělám, jak budu reagovat.“

Duncan se podíval z Yueha a Tega na Sheeanu. „Už je mi jasné to spojení. Thufir Hawat a rabbi. Proč jsme to neviděli?“

Sheeana zadržela dech, jak si to najednou taky uvědomila. „Oba byli dole na planetě Psovodů!“

Duncan přikývl. „Hawat a rabbi byli spolu sami během toho honu na Ctěné matre. Všichni jste si museli probojovat cestu zpátky k lodi, když jste objevili, že Psovodi jsou Tvaroví tanečníci.“

„Jistě.“ Sheeana se tvářila vážně. „Ti dva vyběhli z lesa na poslední chvíli. Vypadá to, že nakonec přece jenom Psovodům neunikli.“

„Takže původní rabbi a Thufir –“ začal Duncan.

„Oba dva už jsou dávno mrtví, nahrazení Tvarovými tanečníky ještě na planetě. Jejich těla byla během lovu odstraněna.“

Duncan konečně dosáhl mentatského soustředění a při dalším zřejmém závěru vyskočil. „Pak od té výměny uběhlo víc než pět let. Pět let! Celou tu dobu

musely duplikáty Hawata a rabbiho čekat na příležitost, pak zabily gholy a axolotlské nádrže, ničily naše životně důležité systémy, donutily nás zastavit se na Qelsu, kde jsme se vystavili lovcům. Zachytil tam Nepřítel naši stopu? Dosud se nám dařilo vyhýbat se síti, ale teď, když byli Tvaroví tanečníci odhaleni –"

Sheeana zbledla. „A co ty ukradené miny? Co s nimi rabbi udělal? Může je kdykoli spustit, pokud se k nim dostane."

Teg se začínal dávat dohromady. Očividně ještě malátný vyrazil ke dveřím. „Ten Tvarový tanečník ví, že musí ukrást neloď, než ho stačíme zabít. Má namířeno k navigačnímu můstku."

„Je tam Garimiová," řekla Sheeana. „Doufejme, že ho zastaví."

Než se Tvarový tanečník dostal na navigační můstek, znovu se proměnil na rabbiho. Měl v sobě všechny vzpomínky, zkušenosti a osobní detaily toho starce a ještě mnohem víc. Křehký rabbi vtrhl do místnosti s vyděšeným výrazem, až Garimiovou vylekal. „Co tady děláš?" zeptala se ho.

Měl vyvalené a vyděšené oči, jako by si myslel, že ho Garimiová ochrání. Brýle mu spadly. „Tvarový tanečník!" zasupěl a vrávoral k ní. „Zabíjí benegesseriťanky!"

Garimiová se bleskově obrátila k panelu interkomu, aby kontaktovala Sheeanu – a rabbi udeřil. Smrtící rána směřovala ke krku, ale ona ten pohyb vycítila a v poslední možné chvíli odvrátila. Jeho pěst ji místo toho udeřila z boku do ramene. Sklouzla ze židle a rabbi se na ni znovu vrhl.

Garimiová na něj ze země nasměrovala kopanec, zamířila na jedno starcovo sukovité a nejisté koleno,

ale rabbi uskočil jako panter a vydal divoký skřek. Garimiová se znovu vymrštila na nohy a zaujala obranný postoj. Spodní ret se jí prohnul. „Chytré, rabbi. I když teď vím, kdo jsi, necítím z tebe vůbec pach Tvarového tanečníka."

Rabbi sebou trhl, obrátil se, vyrval židli, upevněnou do podlahy, a máchl jí k ní. Sklonila se a natáhla se po ní, jak jí letěla nad hlavou. Vytrhla mu ji z rukou a její tlak stačil na to, aby ho srazil na zem.

Rabbi se zvedl a tentokrát proměnil své tělo do podoby divokého futára. Tělo se mu napínalo svaly, zuby měl najednou ostré a dlouhé a drápy sekaly do vzduchu. Garimiová klopýtla dozadu, aby se dostala z jeho vražedného dosahu, a praštila rukou do interkomu. „Sestry! Tvarový tanečník na navigačním můstku!"

Futár se vrhl vpřed a svými ostrými, nově vyrostlými pařáty jí rozerval roucho. Garimiová mu zlámala žebra divokými a horečnými ranami, které měly protivníka spíš zranit než jí zachránit život. Vzteklým kopancem s nasazením plné síly patou mu vykloubila stehenní kost.

Ale futár se sesul a hned potom převalil, bleskurychle se otočil a než si stačila vychutnat chvíli vítězství, popadl Garimiovou za krk. Sklesla, ani nevzdechla. Čistě zlomyslným gestem jí rozerval hrdlo a pak klidně proměnil své tělo do bezvýrazného stavu Tvarového tanečníka. Rukávem si setřel krev z tváře.

Rabbi byl polámaný víc, než stačily jeho schopnosti proměnlivého tvora okamžitě uzdravit. Lezl a pak kulhal k hlavnímu ovládacímu panelu *Ithaky*. Na chodbě slyšel přibíhající kroky, a tak neprodyšně uzavřel navigační můstek, spustil nouzové zámky a aktivoval obranný mechanismus proti vzpouře.

Za léta, kdy Tvarový tanečník žil pod svou maskou, tajně nabral vzorky buněk Duncana Idaha, She-

eany a bašára Milese Tega. Teď si dokázal proměnit náležité identifikační otisky prstů, takže ho vysoce zabezpečené ovládání poslouchalo. Zavřené dveře zabrání veškerému vyrušování. Benegesseriťanky nakonec objeví nějaký způsob, jak se dostat dovnitř, ale v té době už bude mít úkol splněn.

Jeho páni, myslící stroje, budou upozorněni. A přijdou.

Kdysi dávno se naučil, jak ovládat Holtzmanovy motory. Odhadl souřadnice, jak nejlépe uměl, z nepřítomnosti navigátora si hlavu nedělal, zakřivil prostor a vrhl *Ithaku* přes vesmír. Loď se propadla do jiné hvězdné oblasti, nedaleko od Omniových postupujících sil. Rekonfiguroval lodní komsystémy a spustil lokátorový maják. Jeho nadřízení ten signál znali.

Myslící stroje zareagují rychle. Tvarový tanečník už cítil lačnou neviditelnou tachyonovou síť, jak se blíží. Tentokrát nebude úniku. Neloď bude dokonale lapena.

I malí protivníci mohou být vražední.

BENE GESSERIT,
analytická zpráva o tleilaxanském problému

Když se Duncan, Sheeana a Teg dostali k navigačnímu můstku, silné průlezy byly neprodyšně uzavřeny a zamčeny. Neprostupně. Můstek byl zkonstruován tak, aby odolal i armádě.

Během několika chvil dorazily další Sestry, které se nejprve rozběhly do zbrojnice a vzaly si ruční zbraně: jedovaté šipkové zbraně, omračovače a silný laserový řezák. Nic z těch přístrojů nestačilo. Přispěchaly i gholovské děti a připojily se k davu před zavřeným můstkem. Byl mezi nimi Paul, Chani, Jessica, Leto II. a malá Alia.

Duncan vycítil změnu, jak se neloď potácela zakřiveným vesmírem. „Je u řízení, přesunul nás!"

„Garimiová je tedy mrtvá," usoudila Sheeana.

„Tvarový tanečník nás chce předat přímo Nepříteli," řekl Teg.

„Je načase nasadit Scytaleův jedovatý plyn a zabít ho." Sheeana se obrátila na dvě Sestry, stojící na chodbě. „Najděte Tleilaxana a odveďte ho k našemu hlídanému krytu. Vezměte jeden kanystr, vypustíme ten plyn na můstek."

„Na to není čas," řekl Duncan. „Musíme se dostat dovnitř!"

Ozvala se Alia, promluvila záhadně chladně a inteligentně. Prohlásila: „Já se dokážu dostat dovnitř."

Duncan se na dívku podíval. Znepokojovaly ho ozvěny vzpomínek, vyvolané tím dítětem. Původní Duncan ji jako malou neznal – zabil ho sardaukar, když byla Jessica teprve těhotná. Ale měl živé vzpomínky na starší Alii jako svou milenku v jiném životě. To všechno však byla minulost. Dneska by z ní mohly být jen mýtus nebo legenda.

Sklonil se k ní, aby si s ní promluvil. „Jak? Není moc času."

„Jsem dost malá." Ukázala mu pohledem na úzký ventilační otvor, vedoucí na velitelskou palubu. Byla ještě mnohem drobnější než Scytale.

Sheeana už odsouvala mřížku. „Jsou tam v cestě přepážky, filtry a mříže. Jak se přes ně dostaneš?"

„Dejte mi řezák. A šipkovou pistoli. Otevřu vám dveře, jak to nejrychleji dokážu. Zevnitř."

Když Alia dostala, co potřebovala, zvedl Duncan děvče nahoru, aby se mohlo vplazit do malého tunelu. Nebyly mu ani čtyři roky a skoro nic nevážilo. Jessica stála a přihlížela a vypadala dospěleji než před několika dny. Dívala se, jak se její „dcera" pouští do nebezpečné situace, ale neprotestovala.

Dítě soustředěně a klidně sevřelo řezák mezi zuby, zastrčilo si šipkovou pistoli do košile a začalo se plížit větracím otvorem. Vzdálenost mezi kajutami nebyla velká, ale každý metr znamenal boj. Vydechla a snažila se udělat se co nejmenší, aby se protáhla dál.

Ostatní začali zvenku bušit do zavřených dveří, aby odvedli pozornost Tvarového tanečníka. Pomocí těžkých řezáků, které jiskřily a kouřily, se s kvílením milimetr po milimetru probíjeli tvrdou pancéřovou překážkou. Tvarový tanečník bude vědět, že by potřebovali hodiny, aby se prořezali až na navigační můstek. Alia věřila, že Tvarový tanečník nebude čekat její přepad.

Setkala se s první překážkou, řadou plastocelových tyčí, protkaných filtrační mřížkou. Hustá deska byla pokryta neutralizačními chemikáliemi a nabita slabým elektrostatickým filmem, který měl vzduch, pronikající na navigační můstek, pročistit ode všech narkotik a jedů. S tímto filtrem by Scytaleův plyn neúčinkoval, i kdyby ho dokázali vypustit.

Alia s lokty vraženými do boků vytáhla z pusy řezák a trhavými pohyby zápěstí odřízla mříže. Jemně odložila přepážku před sebe, přičemž si dávala pozor, aby nevydala žádný zvuk, a přelezla přes ni. Ostré okraje ji poškrábaly na prsou a na nohách, ale Alia si z bolesti nic nedělala.

Podobně zdolala i druhou mřížku a pak zjistila, že se ocitla u posledního otvoru, z něhož už mohla skrz mříž pozorovat Tvarového tanečníka. Jeho podoba se občas proměnila, někdy se vrátila k postavě starého muže, někdy se stal futárem, ale převážně měl Tvarový tanečník bezvýrazný holý vzhled. Alia věděla, že nesmí svého protivníka podcenit, ještě než zahlédla roztrhané tělo Garimiové na zemi.

Špičkou žhnoucího řezáku odstranila drobné pojistky, které držely poslední zástěnu na místě. Jak nejtišeji mohla, přidržela mřížku na místě a zkroutila se, aby zpod košile vytáhla šipkovou pistoli. Napjala se, zhluboka se nadechla a čekala na pravou chvíli.

Mám jenom krátkou chviličku překvapení, takže ji musím využít co nejlíp.

Tvarový tanečník pracoval nad řízením, pravděpodobně vysílal signál tajemnému Nepříteli, nejspíš dalším vlastního druhu. Každá chvíle váhání může *Ithaku* uvést do většího a většího nebezpečí.

Najednou Tvarový tanečník trhl hlavou a zajel pohledem k mřížce. Nějak ji vycítil. Alia na něj bez váhání hodila uvolněnou mříž jako střelu. Uskočil z cesty, zareagoval přesně, jak čekala. Stále ležela na břiše ve ventilační šachtě, natáhla před sebe ruku se

šipkovou pistolí a několikrát vypálila. Tři smrtící šipky našly cíl: dvě v očích Tvarového tanečníka, další v tepně na jeho krku.

Otřásl se v křeči, chvíli sebou mlátil a pak padl bez života. Alia se vyvlékla ze vzduchové šachty, padla na zem, nabyla rovnováhu a ověřila si, že Garimiová je opravdu mrtvá. Pak ležérně došla ke dveřím. Mrštnými prstíky vypojila vnitřní bezpečnostní opatření a otevřela průlez zevnitř.

Za ním stáli Duncan a Teg se zbraněmi a báli se, co uvidí. Malá dívenka je uvítala s vyrovnaným výrazem. „Náš Tvarový tanečník už není problém."

Přes Aliino rameno viděli nelidské tělo, roztažené na zemi u převrácené židle. Z ran od šipek v očích vytékaly stružky krve a kolem krku měl karmínový krvavý límec. Na podlaze ležela roztrhaná Garimiová.

Sheeana přimhouřila oči. „Vidím, že jsi zkušený zabiják."

Alii to nevyvedlo z míry. „Taky jsem slyšela. Neoživili jste snad gholovské děti kvůli jejich schopnostem? Tohle mi jde nejlíp."

Duncan spěchal k řízení nelodi, aby zjistil, co falešný rabbi provedl. Zbystřil smysly a s hrůzou viděl, jak se najednou objevila smrtící vlákna blikající sítě a stále sílí. Nezničitelná. Past byla jasná, mocná a všichni ji mohli vidět.

Teg se hnal k pozorovatelně. „Duncane! Blíží se lodě – spousta! Tvarový tanečník nás přivedl přímo na práh Nepřítele. Jsme chyceni a síť se kolem nás stahuje."

„Po všech těch letech jsme uvězněni v jejích vláknech." Duncan přejel po všech pohledem. „Aspoň zjistíme, kdo doopravdy je ten náš Nepřítel."

Naše společná lidskost by z nás měla samozřejmě dělat spojence. Smutné však je, že právě ty podobnosti se často projevují jako obrovské rozdíly a nepřekonatelné překážky.

MATKA VELITELKA MURBELLA,
projev k novému Sesterstvu

Vzhledem ke kritickému nedostatku času nemohly tisíce nově vybavených gildovních lodí podstoupit zkušební lety a testy. Na paluby těžce obrněných plavidel, postavených na Uzlu a v sedmi dalších satelitních loděnicích, se nakládaly masově vyráběné Vyhlazovače. Posádky činily přípravy k přesunu do frontových linií.

Novým velitelům, naverbovaným ze stovek ohrožených planet, se dostalo jen minimálního výcviku. Jen stěží to bude stačit, aby dokázali čelit nepříteli v četných zranitelných bodech, jimiž se lidstvo pokoušelo vytyčit hranici ve vesmíru. Murbella věděla, že přes jejich odhodlání a chrabrost a bez ohledu na to, kolik výcviku a zkušeností mají za sebou, budou lidští bojovníci většinou vyhlazeni.

V měsících poté, kdy se vyčerpala nákaza na Kapitule, otevřela Matka velitelka její brány vytlačeným uprchlíkům ze všech evakuovaných planet. Zpočátku se báli usadit se na světě, nedávno stiženém karanténou, ale pak se začali hrnout. Ubohé skupiny lidí ne-

měly mnoho možností na vybranou, a tak přijaly nabídku útočiště u Sesterstva, za niž se odvděčily konáním životně důležitých prací v zájmu válečného úsilí. Politika a staré frakce musely jít stranou. Teď se všechny životy zasvětily přípravám na poslední vystoupení proti blížícím se silám Omnia.

Ctihodná matka Corystová posílala z Buzzellu neuvěřitelné zprávy. Obří mořští červi, působící spoušť v operacích se súkameny, prý také produkovali jistý druh koření. Murbellu okamžitě napadlo, že jde o nějaký experiment Gildy. To nemohla být přirozená událost. Corystová navrhovala, aby se červi lovili a koření sklízelo, ale Matka velitelka nemohla myslet tak daleko dopředu. Na novém zdroji koření bude záležet teprve tehdy, pokud lidská rasa přežije Nepřítele.

Matka velitelka Murbella svolala velkou válečnou radu pro delegáty planet z frontových linií, které byly v bezprostředním nebezpečí útoku sil myslících strojů. Přes jejich rozhořčení všichni podstoupili buněčné testování, aby se vymýtili skrytí Tvaroví tanečníci. Murbella nenechávala nic náhodě. Zákeřní proměnliví tvorové mohli být kdekoli.

Ve velké schůzovní místnosti Centrály kráčela podél stolu z elakkového dřeva ke svému určenému místu. Nasadila své benegesseritské schopnosti pečlivého pozorování a studovala všechny shromážděné, které sem přivedlo zoufalství. Pokoušela se vidět ty představitele v různých kostýmech a uniformách jako vojenské vůdce, v podstatě jako generály v poslední velké bitvě za lidstvo. Lidé v této místnosti povedou seskupení lodí a vybudují tisíc obranných stanovišť. Ale jsou to hrdinové, jaké lidská rasa potřebuje?

Murbella se obrátila k delegátům. Viděla jim v očích stísněnost a ve vzduchu cítila pach bojácného potu. Rozsáhlá flotila Nepřítele se hrnula po galaxii

kupředu jako plamenná stěna, valila se přes jednu hvězdnou soustavu za druhou, mířila neúprosně ke Kapitule a zbývajícím planetám v srdci Starého impéria.

Murbella procestovala různé opevněné světy a přitom studovala jejich přípravy, zajistila spojenectví s vůdci těchto planet, vojenskými diktátory, komerčními konglomeráty i drobnými vládami. Vize Leta II. o Zlaté stezce rozštěpila lidstvo tak, že už nenásledovalo jediného charismatického vůdce. Murbella teď musela tu škodu napravit. Různorodost možná vedla k přežití kdysi, ale pokud teď četné planety a armády nedokážou vystoupit společně proti mnohem většímu nepříteli, zahynou všichni.

Byla-li Tyranova jasnozřivost tak mocná, jak to, že přes obrovskou vzdálenost nepředvídal existenci velkého impéria strojů? Jak to, že Božský imperátor nevěděl, že lidstvo čeká další kolosální konflikt? Cítila slabý třes. Nebo to *věděl* a všechno se odehrávalo tak, jak Tyran plánoval?

Po značném úsilí vybojovala kritickou vnitřní bitvu a přesvědčila směsici vůdců, že nejsilnější obrana vyjde ze sjednoceného plánu – *jejího* plánu – ne ze stovky nezávislých a beznadějných obranných bitev. Aby své poselství rozšířila, musela se prosekat úpornými chapadly nejrůznější planetární byrokracie. V této válce nebylo snadné vůbec nic.

Murbella s vědomím břemene svého postavení zaklepala na velký kulovitý kámen na stole. Vydal hlasité znělé dunění, které přivedlo shromáždění k pořádku. „Vy všichni víte, proč jste tady. Musíme vybudovat své poslední základny, tisíce po celém vesmíru. Mnoho z nás zemře – nebo zemřeme *všichni*. Žádná jiná možnost není. Jde jen o to, jak brzy a jakým způsobem zemřeme. Zvolíme si smrt jako svobodní lidé, bojující až do konce… nebo jako poražení a na útěku?“

Místnost se rozezvučela kakofonií hlasů, přízvuků a jazyků, i když trvala na tom, aby všichni mluvili běžnou galaštinou. Nasadila Hlas, aby tím hlukem pronikla. „Stroje se blíží! Pokud budeme spolupracovat a necouvneme tváří v tvář soupeři, možná máme způsob, jak ho zarazit."

Zaznamenala, že v publiku sedí gildovní úředníci a iksanští inženýři. Kvůli krátkému rozvrhu dodávek se některé práce na konstrukci válečných lodí musely dost odbývat, ale její hrstka benegesseritských inspektorek a dohlížitelek operace kontrolovala.

„Naše zbraně a lodě jsou nyní připraveny, ale než budeme pokračovat, měla bych na vás na všechny jednu otázku." Zabodla se do vůdců pohledem. Kdyby ještě byla Ctěnou matre, zaplály by jí oči oranžově. „Máte odhodlání a odvahu udělat, co je nutné?"

„A *ty*?" vykřikl jakýsi vousatý muž z jedné velice malé planety ve vzdálené soustavě.

Murbella znovu zaklepala na svůj akustický kámen. „Moje nové Sesterstvo ponese hlavní nápor počáteční srážky s myslícími stroji. Už jsme s nimi bojovaly v řadě soustav, zničily jim mnoho lodí a tady na Kapitule přežily jejich nákazu. Ale tato válka se nikdy nevyhraje na jednotlivých bitevních polích." Pokynula Janess a ta něco provedla na ovládacím panelu. „Všichni se podívejte na tohle."

Celé shromáždění se leklo, když se objevila obrovská holografická projekce. Vyplnila celý prostor velké schůzovní místnosti v Centrále detailními mapami početných slunečních soustav galaxie. Postupující skvrna označovala zisky myslících strojů. Bylo to jako přílivová vlna, zaplavovala všechny soustavy, které jí stály v cestě. Temno porážky a vyhlazení už zasáhlo většinu známých soustav v oblastech Rozptylu.

„Musíme soustředit své síly. Protože Nepřítel nepoužívá motory na zakřivení vesmíru, postupuje od

soustavy k soustavě. Známe jeho trasu, a proto se mu můžeme postavit přímo do cesty." Murbella vstoupila mezi simulované hvězdy a planety. Putovala prstem od bodu k bodu, po zářících hvězdách a obyvatelných planetách, které ležely v cestě Nepříteli. „Budeme muset držet linii – tady a tady a všude! Můžeme doufat, že Nepřítele zastavíme, jedině když spojíme všechny své lodě, velitele a zbraně." Máchla rukou přes zářící obrazy, nacházející se přímo před uchvatitelskými myslícími stroji. „Cokoli jiného by byla zbabělost."

„Nazýváš nás zbabělci?" zahřměl vousatý muž.

Zvedl se nějaký obchodník. „Jistě můžeme vyjednávat –"

Murbella ho přerušila. „Myslící stroje nechtějí žádný konkrétní svět. Nepátrají po drahokamech, po koření ani po žádném jiném zboží. Nemůžeme jim nabídnout nic výměnou za mír. Ony žádný kompromis nepřijmou a budou nás pronásledovat bez ohledu na to, kam utečeme." Podívala se na rozčileného muže a řekla: „Tím, že dnes utečete před konfliktem, *můžete* nějaký čas přežít. Ale nebude úniku pro vaše děti nebo vnuky. Stroje je povraždí, všechny až do posledního. Ceníte si svého života víc než jejich? Pokud ano, považuji vás za zbabělce."

Přes mumlání v síni už nikdo jiný nahlas nepromluvil. Na obří hvězdné mapě se podél rozhraní mezi teritorii zabranými stroji a ohroženými lidskými planetami rozzářila linie drobných světel.

Murbella přejela pohledem po obecenstvu. „Každý z nás má zodpovědnost zastavit Nepřítele, aby nepřestoupil tuto hranici. Neúspěch znamená smrt lidské rasy."

Pravá oddanost je neotřesitelná síla. Problém je v tom, určit přesně, kde spočívá oddanost jedince. Často je to pouto jen k sobě samému.

DUNCAN IDAHO,
Tisíc životů

Vůdce myriády Tvarových tanečníků dorazil na Synchronizaci s dlouho očekávaným darem pro všemysl. Myslící stroje stále považovaly Khronea jen za služebníka, za poslíčka.

Omnius a Erasmus nikdy nezískali podezření, že by proměnliví tvorové mohli budovat vlastní plány, nezávislé na lidstvu i na myslících strojích. Jak naivní, slepé a nesmírně typické. Všemysl ocení tuto novou melanž, nutnou pro její grandiózní plány, a díky tomu nebude o Khroneovi a jeho Tvarových tanečnících pochybovat. Měl v úmyslu z toho vytěžit co nejvíc.

„Stařec a stařena“ se svou brutalitou a arogancí dali už dávno novým proměnlivým tvorům důvod porušit jejich oddanost. Erasmus si o sobě myslel, že má blízko k Tvarovým tanečníkům, ale je ještě mnohem víc... a že se též podobá lidem, ale je lepší. A je taky jako Omnius... ale nekonečně mocnější.

Khrone a zbytek myriády nebyli nikdy doopravdy oddaní myslícím strojům. Neviděl důvod přijmout otroctví strojních pánů o nic víc než přijmout domi-

nanci původních Tleilaxanů, kteří před spoustou staletí vytvořili jejich předchůdce. Vynucené spojenectví, partneři druhé třídy... Všemysl byla jen další vrstva ve velké pyramidě těch, kteří si *mysleli*, že ovládají Tvarové tanečníky.

Po takovém úsilí se Khrone nemohl dočkat, až se zbaví toho nekonečného klamu. Nebavilo už ho množství masek, které musel nosit, a komplikované nitky, za které tahal. Ale brzy...

Letěl sám ve své malé lodi přímo do srdce moderního impéria strojů. Poloha Synchronizace byla do všech nových Tvarových tanečníků geneticky naprogramována jako jakési naváděcí zařízení. Když Khrone vstoupil do vzdušného prostoru nad technologickou metropolí, dovolil myšlenkám zatoulat se zpátky k Iksu. Továrníci a inženýři úspěšně zvládli zvláštní demonstraci nad mrtvým Richesem a nyní už Vyhlazovače vycházely z výrobních linek. Na Matku velitelku Murbellu zapůsobila síla, které byla svědkem, a ukázka ji naprosto přesvědčila. Blázen!

Ale ne ve všem. Při předchozím setkání s hlavním továrníkem Šajamou Senem ho Murbella přinutila provést biologický test, který prokázal, že není Tvarový tanečník. S ohledem na to se Khroneovi velice ulevilo, že toho muže *nenahradil*, jak ho to mnohokrát dřív lákalo.

Tvaroví tanečníci už ovládali většinu důležitých pozic na Iksu, a když hlavní továrník lehkovážně rozdal biologické testy všem hlavním inženýrům a vedoucím týmů (aniž by měl podezření, že mezi nimi může být většina Tvarových tanečníků), myriáda byla nucena jednat ukvapeně. Jakmile rozhořčený Sen oznámil podezření Sesterstva, byli infiltrátoři nakonec nuceni ho zabít a převzít jeho identitu. O ty nezvladatelné benegesseritské kontrolorky a dohlížitelky nad výrobou se postarali už předtím. A tak klam pokračoval dál neodhalen.

Zdokonalení Tvaroví tanečníci rychle zařadili mezi vůdce Iksu zbývající lidi. Pak společně zinscenovali všechny nezbytné testy, vybrali požadované obětní beránky, zaměnili přesvědčivé údaje a v souladu s Murbellinými požadavky to celé podstoupili Kapitule. Vše v dokonalém pořádku.

Když vedení Sesterstva přežilo nákazu, přinutilo celou lidskou obranu konečně se spojit proti flotile myslících strojů a bránit celou rasu místo jen jednotlivých planet. Stovky nových lodí, které vyšly z loděnic na Uzlu, se naložily dostatečným množstvím Vyhlazovačů na konečné zastavení blížící se vlny Omniových lodí. Síly všemysli se dosud prakticky nestřetly s vážnějším odporem a teď byly na cestě ke Kapitule. Naposled.

Khronea vážně lákalo nechat Ctihodné matky a jejich obránce posledních stanovišť uspět. Za předpokladu dostatečného množství funkčních Vyhlazovačů by lidé mohli flotilu strojů zaskočit. Lidé a myslící stroje by se mohli snadno vyhladit navzájem. Nicméně to by bylo příliš... snadné. Kralizec vyžadoval mnohem víc! Fundamentální změna ve vesmíru ho tentokrát zbaví obou rivalů a přenechá všechny zbytky Starého impéria Tvarovým tanečníkům.

Khrone si byl budoucností naprosto jistý, když vedl svou loď spletitým labyrintem měděných věží, zlatých vížek a propletených stříbřitých budov. Vnímavé stavby se odsunuly stranou, aby jeho lodi poskytly místo k přistání. Když malé plavidlo dosedlo na hladké proměnlivé ploše, Khrone vystoupil a nadechl se vzduchu, čpějícího kouřem a horkým kovem. Neobětoval ani chvíli, aby se rozhlédl kolem.

Ústřední svět strojů byl založen výhradně na efektu. Khrone měl podezření, že v tom má prsty Erasmus. Ovšem Omnius se svým zveličeným pocitem vlastní důležitosti nepochybně chtěl, aby se před ním

všichni jeho strojní patolízalové klaněli jako před bohem – i kdyby je k tomu všemysl musela naprogramovat.

Na zemi se objevily obdélníkové pláty, vytvořily spojenou stezku, která Khronea dovedla k cíli ve skvostné klenuté katedrále. Kráčel po ní s hlavou vysoko vztyčenou a nesl svůj cenný balíček. Nechtěl vypadat jako prosebník, předvolaný před svého pána. Khrone byl spíš muž s posláním, který musí vykonat důležitý obchod. Omnia potěší, že získá koncentrované ultrakoření, které bude moci použít na svého klonovaného Kwisatze Haderacha…

V okázalé síni stál ghola barona Harkonnena s mladým Paolem u sedmipatrové pyramidové šachové desky. Baron se zamračil a srazil věž na jedné z horních úrovní. „Tento tah není dovolen, Paolo."

„Umožňovalo mi to vyhrát, že?" Mladík, potěšený svou chytrostí, si založil ruce na prsou.

„Podvodem."

„Je to nové pravidlo. Pokud jsme tak důležití, jak tvrdíš, tak bychom měli mít dovoleno tvořit si vlastní pravidla."

Po baronově tváři se mihl vztek a pak se proměnil v zasmání. „Chápu tvou úvahu – a vidím, že se učíš."

Když se k nim Khrone přiblížil, změřili si ho oba dva stejně znechuceně. „Ach, to jsi ty." Baron mluvil úplně jinak, než když byl mučen Tvarovými tanečníky. „Nemyslel jsem, že tě ještě někdy uvidím. Caladan už tě nudí?"

Khrone si jich nevšímal. Zaznamenal, že dva hlavní myslící stroje se vrátily k masce postaršího páru v zahradnických šatech. Proč teď nosí tyto masky? Kvůli těmto dvěma gholům? Myslící stroje tady před nikým neudržovaly žádné tajemství. Khrone se v jejich chování nikdy pořádně nevyznal.

Možná to mělo něco společného s tím, že Omnius a Erasmus chtěli získat všechny životy, které Khrone

sesbíral a vstřebal během své poslední mise mezi lidmi. Těšili se na sdílení se svými „vyslanci" Tvarovými tanečníky pokaždé, když se vzdálení reprezentanti vrátili. Zdálo se, že se tím cítí nadřazení, a nezávislý robot měl díky tomu pocit, že jaksi patří k lidské rase.

„Podívej, něco přinesl," upozornil Paolo. „Dárek pro nás?"

Khrone šel přímo za starcem a stařenou. Žena se naklonila a ve tváři měla divoký a lačný výraz. „Myslím, žes přinesl víc než jen balíček, Khrone. Nějakou dobu už jsi v Synchronizaci nebyl. Ukaž nám osoby, které jsi získal. Každý kousek nás posílí, udělá nás většími."

„Já už toho mám dost." Starý muž se odvrátil. „Začínají mi připadat nějak odporní. Jsou všichni stejní."

„Jak to můžeš říci, Danieli? Každý člověk je jiný, tak nádherně chaotický a nepředvídatelný."

„Přesně to myslím. Všichni mě matou. A nejsem Daniel, jsem Omnius. Máme před sebou Kralizec, není čas na další přípravné hry."

„Někdy se rád dál považuju za Marty. V mnoha směrech je to pro mě přitažlivější než jméno a maska Erasma." Stařena popošla o krůček ke Khroneovi. Tvarový tanečník se neodvážil couvnout, i když nesnášel to, co se mělo stát. Ruku měla pokroucenou s velkými klouby. Připadala mu jako pařát, když se dotkla jeho čela. Přitiskla se blíž a Khrone se otřásl, neschopen zablokovat ten zásah.

Pokaždé, když Tvarový tanečník napodobil lidskou postavu, vzal si vzorek původního objektu a získal jak genetickou stopu, tak otisk vzpomínek a osobnosti. Myslící stroje vypustily proměnlivé tvory po celém Starém impériu. Infiltrovali se mezi lidi a sbírali víc a víc životů, jak do sebe zahrnovali užitečné lidi a hráli jejich role. Kdykoli se nějaký Tvarový tanečník vrátil do strojního impéria, zvlášť Eras-

mus chtěl přidat ty životy do svého rozsáhlého skladiště údajů a zkušeností.

Khrone a jeho druhové předávali ty informace z vynucené podřízenosti. Ale ačkoliv myslící stroje dokázaly přebrat různé životy, které Tvaroví tanečníci okopírovali, nedokázaly uchopit jádra jejich osobností. Khrone si udržoval svá tajemství, i když jim předložil všechny ty lidi, kterými byl v posledních letech – iksanský inženýr, zástupce CHOAM, člen posádky na gildovní lodi, dělník v docích na Caladanu a mnoho dalších.

Když ten proces skončil, žena stáhla ruku. Její vrásčitá tvář nasadila spokojený úsměv. „No, tihle jsou ale zajímaví! Omnius o ně jistě bude mít taky zájem."

„To se ještě uvidí," řekl starý muž.

Khrone si připadal vyčerpaný. Nadechl se a napřímil. „Proto jsem nepřišel." Hlas měl ostudně slabý a chvěl se mu. „Získal jsem zvláštní látku, kterou shledáte neocenitelnou pro svůj projekt Kwisatze Haderacha." Natáhl k nim balíček s ultrakořením, jako by nabízel dar králi. Přesně takové chování od něj Omnius očekával. Starý muž přijal balíček a pečlivě si ho prohlížel.

Tvarový tanečník si změřil pohledem Paola. „Tato silná forma melanže jistě odemkne jasnozřivost v každém Atreidovi. Pak budeš mít svého Kwisatze Haderacha, jak jsem ti vždycky sliboval. Není třeba dál stíhat tu neloď."

Omnia ta poznámka pobavila. „Je zvláštní, že to říkáš právě teď."

„Co tím myslíš?"

Stará žena vedle něj se zašklebila. „Tohle je významný den, protože oba naše plány přinesly ovoce. Naše trpělivost a prozíravost se vyplatily. Ale co si počneme se *dvěma* Kwisatzi Haderachy?"

Khrone se zarazil, lekl se, s tím nepočítal. „Se dvěma?"

„Po spoustě let neloď konečně padla do naší léčky.“

Khrone spolkl překvapení a zůstal strnule stát. „To je... nanejvýš skvělé.“

Stará žena si zamnula ruce. „Všechno kulminuje najednou. Připomíná mi to vrcholnou větu symfonie, kterou jsem kdysi napsal.“

Stařec začal přecházet po místnosti s balíčkem ultrakoření v rukou. Očichal ho.

Paolo se odvrátil od šachové hry. „Nepotřebuješ dalšího Kwisatze Haderacha. Máš *mě*. Dej mi hned to koření!“

Erasmus mu věnoval shovívavý úsměv. „Možná o něco později. Nejprve zjistíme, co pro nás má ta neloď, kdo je jejich Kwisatz Haderach. Mohlo by to být zajímavé.“

„Kde je to plavidlo?“ zaměřil se Khrone na hlavní otázku. „Jste si jistí, že ho máte?“

„Naše lodě ho právě teď obklopují a naši lidé na palubě podnikli opatření, aby už nemohlo uniknout. Tví Tvaroví tanečníci odvedli dobrou práci, Khrone.“

Omnius ho přerušil: „A co se týče celkového obrazu, naše největší bojové lodě se blíží k lidským obráncům v jejich Starém impériu. Brzy dobudeme Kapitulu, ale to je jen jeden z mnoha simultánních cílů.“

„Měla by to být dost velkolepá bitva.“ Od Erasma to znělo spíš suše než dychtivě.

Všemysl přísně prohlásila: „Jakmile budou splněny náležité podmínky, je podle našich matematických odhadů triumf jistý. Úspěch se blíží.“

Erasmus se s radostným výrazem na tvarokovové tváři zářivě usmál na Paola a na barona. „Dva Kwisatzi Haderachové jsou lepší než jeden!“

Čas je vzácnější zboží než melanž. Ani ten nejbohatší muž si nemůže dokoupit minuty a vložit je do hodiny.

Vévoda Leto Atreides,
poslední vzkaz z Caladanu

Kolem *Ithaky* se svírala pavučinková síť skvostných barev. Motory nelodi se napínaly, ale nedokázaly uniknout. Duncan se snažil znovu ovládnout kormidlo a vytrhnout se z těch podivných pout, spustil Holtzmanovy motory a chystal se vyrvat díru v lesknoucím se síťoví. Bylo to jejich jediné východisko.

Sheeana se zabodla pohledem do mrtvého Tvarového tanečníka na zemi a nařídila dvěma Sestrám, které stály nedaleko: „Odneste tu věc z navigačního můstku!“ Ženy za pár chvil odstranily bezvládného a zkrvaveného proměnlivého tvora.

Nyní, když byla síť viditelná všem, soustředil Duncan své mentatské vědomí a studoval propletenou mřížku, která je polapila. Horečně pátral po dírách nebo slabých místech v pevné struktuře, ale nenašel nic, co by svědčilo o nejmenším defektu, žádné odřené místo, které by jim umožnilo uniknout.

Zkusí tedy brutální sílu.

Před lety se vytrhl ze sítě za použití Holtzmanových motorů, způsobem, který nikdy neměl fungovat. Letěl s *Ithakou* v přesně vhodném úhlu a rych-

losti, aby pronikl strukturou vesmíru. Připomínalo mu to manévr mistra meče, pomalý útok čepele proti osobnímu štítu.

„Přidávám rychlost," řekl.

Teg, celý zpocený, se naklonil nad řízení. „Tohle bude jen taktak, Duncane." Velká loď táhla za pestrobarevná vlákna, několik jich vyrvala a nabírala rychlost. „Uvolňujeme se!"

Duncan pocítil krátkou chvíli naděje, nápor triumfu.

Vtom lodí otřásla exploze, následovala další a další. Trupem probíhaly vibrace a šokové vlny, jako by do něj bušil nějaký obr velikým kladivem. Navigační můstek se otřásal.

Duncan se přidržel křesla a vyvolal diagnostické mapy. „Co je to? Pálí na nás Nepřítel?"

Detonace srazila Tega na palubu, ale vyhrabal se zpátky na nohy a chytil se ovládacího pultu, aby udržel rovnováhu. „Ty ukradené miny! Myslím, že jsme je zrovna objevili." Slova se z něj hrnula ve spěchu. „Buď Thufir nebo rabbi je museli nastavit, aby vybuchly –" Jakoby na potvrzení jeho spekulací otřásla palubou další exploze, mnohem blíž než předtím.

Ithaka se vymkla kontrole, její motory byly paralyzovány. Paluba se naklonila, generátory umělé gravitace nefungovaly. Plavidlo se začalo otáčet kolem své osy a Duncan se cítil nepříjemně dezorientovaný.

Jiskřící síť zjasněla a stahovala se jako oprátka.

Nakonec se v dálce objevily lodě Nepřítele jako lovci, blížící se k nastavené pasti. Duncan hleděl na externí monitory. Kdo je to tak dlouho stíhal? Tvaroví tanečníci? Nějaká divoká neznámá rasa? Co by mohlo být dost děsivé na to, aby to zahnalo Ctěné matre zpátky do Starého impéria?

„Ti grázlové si myslí, že nás mají." Duncan zaťal ruku v pěst.

„A nemají?" Bašár vzhlédl od svých monitorů. Děsilo ho, kolik indikátorů vážného poškození v jed-

notlivých sekcích plavidla se rozsvítilo, vypadalo to jako přehlídka ohňostrojů. „Ty miny poškodily naše nejdůležitější systémy. Visíme mrtví ve vesmíru."

Duncan za pomoci mentatského soustředění studoval panely na své velitelské přístrojové desce. Složitá zobrazení ukazovala stahující se síť všude kolem nich. Píchl prstem na jeden shluk na diagramu, do oblasti pulzujících poblikávajících elektronických signálů. Na první pohled se ta změť nelišila od zbytku propojených pramínků, ale jak ji studoval, měl pocit, že možná objevil slabé místo. „Podívejte se sem."

Teg se vzrušeně naklonil. „Nějaká mezera?"

„Jen kdybychom se mohli hýbat!" Duncan si lámal hlavu a přecházel sem a tam před řídicím panelem. „Byl by to pěkný pijácký taneček dostat se tím bludištěm – pokud by loď vůbec dokázala letět."

„Kdybychom pracovali všichni společně, celá posádka, trvalo by to týden, než bychom to spravili. Tolik času nemáme." Bašár ukázal na taktické obrazovky, které ukazovaly údaje ze vzdálených senzorů. „Lodě Nepřítele nás obkličují. Vědí, že nás chytily."

Duncan se smířil s tou neveselou skutečností. „Holtzmanovy motory jsou mrtvé. Neexistuje způsob, jak je opravit včas, neexistuje únik." Udeřil pěstí do panelu vedle spletené pulzující skuliny v obraze. „Ale já vím, že bych to zvládl. Proč tahle zatracená loď není schopna letět?"

Teg se podíval na údaje senzoru, které naznačovaly blížícího se Nepřítele, viděl automatické zprávy o poškození, proudící přes displej, a přesně věděl, co je třeba udělat. Mohl to udělat jenom on.

„Já tu loď dokážu spravit." Neměl čas to vysvětlovat. „Buď připravený." A potom prostě zmizel.

Miles Teg zrychlil svůj metabolismus, rozjel se do hyperrychlosti, kterou získal poté, kdy přežil nesnesitelné mučení pod rukama Ctěných matre a jejich podřízených. Čas kolem něho zpomalil. Bude to pro něj nebezpečné kvůli extrémním potřebám energie, ale musel to udělat. Rychle blikající poplašná světla se proměnila v pomalé pulzování, jehož jednotlivé cykly jako by trvaly hodinu, jasněly a tmavly. Přístup k archivním záznamům o lodních systémech by trval moc dlouho, ale Teg je prozkoumal už předtím. Jako mentat si všechno pamatoval a teď se pustil do práce.

Sám.

Přes svou zvýšenou rychlost se Teg ještě přiměl běžet, jak nejrychleji mohl. Na jednotlivých palubách stáli všichni ztuhlí jako sochy s ustaranými a zmatenými výrazy. Teg se kolem nich hnal k nejbližším poškozeným místům.

Na místě, kde vybuchla první mina, zíral v úžasu a zděšení na zkroucený kov, na roztavené krátery ve strojním zařízení, na systémy, které se vypařily. Pospíchal od jedné exploze ke druhé a určoval, jak vážné jsou škody a které přístroje jsou klíčové pro jejich nutný únik. Vetřelci těch osm min nastražili a ukryli dobře a každá detonace vyústila v ochromující úder: navigace, životně důležité systémy, motory na zakřivení vesmíru, obranné zbraně.

Teg se rozhodoval bleskurychle. Život ho připravil na naléhavé případy. Na bitevních polích člověk nemůže váhat. Pokud se Duncanovi nepodaří s *Ithakou* odletět hned teď, nebudou už žádné životně důležité systémy potřebovat. Ty může on nebo někdo jiný opravit později. Přijatelné riziko. Generátory nepole byly mimo provoz.

Motory. Čtyři z osmi min byly nastaveny na poškození motorů na zakřivení vesmíru. Sabotérský Tvarový tanečník schválně dovedl neloď blízko k zá-

kladně Nepřítele, detonace ji pak poškodila a nechala v troskách.

Teg ve své hyperrychlosti studoval, analyzoval a sestavoval plán za pomoci mentatských schopností. Prověřil zásobní materiál, náhradní komponenty, nouzové vybavení. Musel pracovat rychle s tím, co měl, nikdo mu pomoci nemohl. Nejprve přesměroval a znovu naprogramoval zbraně a připravil je spustit salvu výstřelů na blížící se lodě. To by jim mělo zajistit několik chvil navíc.

Teg dál spěchal. Pulzující poplašná světla střídavě jasněla a slábla jako vycházející a zapadající slunce. Podle jeho měřítka uplynula další hodina. Ve skutečném čase proběhlo jenom pár vteřin od té doby, kdy zmizel z můstku. Pak se obrátil k motorům, životně nutným pro jejich únik.

Základní vazby byly zničeny, Holtzmanovy katalyzátory vytřeseny z koster, vyraženy z připojení a vyřazeny z provozu. Dvě reaktivní jednotky byly zdemolovány. Exploze se málem prorvala trupem. Stál tam ohromený, paže se mu chvěly, byl přesvědčen, že to nedokáže spravit. Ale přinutil se podobné myšlenky potlačit a vrátil se zpátky do práce.

Tegovi se chvěly svaly vyčerpáním a plíce ho pálily, lapal po dechu tak rychle, že se molekuly vzduchu taktak stačily dostat na místo.

Oprava trupu by měla být lehká. Teg se rozběhl do sektorů údržby, kde objevil náhradní pláty. Nedokázal by dost rychle uvést do chodu těžkou zvedací mašinérii nelodi, a tak usoudil, že budou muset stačit suspenzory. Nastavil projektory nulové gravitace na těžké pláty a pospíchal s nimi po chodbách, vyhýbal se zkamenělým lidem.

S každou vteřinou se bitevní lodě Nepřítele přibližovaly. Někteří z jeho spolucestujících se teprve teď dozvěděli o minách, které vybuchly. Vyrazil ještě rychleji a suspenzorové nosiče s ním držely krok.

V několika „hodinách“ podle jeho metabolismu a jen několika okamžicích v realitě napravil poškození trupu, které by mohlo vést k prasknutí motoru. Tegovi se z těla lil pot a blížil se zhroucení. Nikdy předtím si nedovolil ponořit se tak hluboko do propasti spalujícího metabolismu.

Tegovo tělo nemohlo toto tempo udržet dlouho. Ale pokud se mu to nepovede, bude loď chycena a všichni zemřou. Do žaludku se mu zakously hladové tesáky. To nepůjde. Musel se soustředit, musel motor svého těla nakrmit palivem, aby mohl udělat, co se udělat muselo.

Měl hlad jako vlk. Aniž by zpomalil svou superrychlost, přepadl lodní skladiště, kde našel energetické tyčinky a výživné oplatky. Hltal koncentrované živiny, dokud se nezasytil. Pak se znovu rozběhl od jednoho místa problému ke druhému a přitom spaloval kalorie stejně rychle, jak je stačil polykat.

V té vysoce soustředěné práci strávil celé dny subjektivního času. Pro pozorovatele zvenku, uvězněné v chladném tempu normálního času, uplynula jenom minuta nebo dvě.

Když mu ten úkol přerůstal přes hlavu, snažil se bašár přehodnotit, co loď potřebuje k fungování. Co je holé minimum oprav, které by Duncanovi umožnily proletět tou oslabenou skulinou?

Miny, které vybuchly, vedly k řetězové sérii škod. Teg se ve všech detailech málem utopil, ale připomínal si bezprostřední potřebu a nutil se bruslit na tenkém ledě možností.

Teg a jeho hrdinní muži toto plavidlo ukradli z Gammu před více než třiceti lety. Ačkoliv od té doby *Ithaka* sloužila obdivuhodně, nepodstoupila žádnou obvyklou nezbytnou údržbu v loděnicích Gildy. Opotřebované součásti nebyly nahrazeny, systémy selhávaly věkem a zanedbaností, navíc i zásahy sabotérů. Teg, limitovaný náhradními díly a materiály,

které našel v prostorách údržby, se pokusil odložit možné opravy.

Alarmy dál pomalu pulzovaly. Pohyboval se příliš rychle na to, aby pro něj zvukové vlny něco znamenaly. Ve skutečném čase by sirény ječely, lidé křičeli, létaly by rozkazy.

Teg opravil další kostru katalyzátorů Holtzmanových motorů, pak si udělal chvíli a podíval se průhledem ven. Na obrazovce mezi liniemi viděl, že lodě Nepřítele už dorazily, masivní a těžce ozbrojené... celá flotila monstrózních hranatých věcí, která se ježila zbraněmi, soustavami antén a dalšími ostrými výstupky.

Přestože se Teg už cítil vyčerpaný, věděl s nepříjemnou jistotou, že musí postupovat ještě rychleji.

Vrhl se na lodní sklad melanže, pohyboval se tak rychle, že dokázal rozbít zámky jediným úderem ruky. Vytáhl koláče tmavě hnědé koncentrované látky, hleděl na ni a prováděl mentatský výpočet. Je to vhodná dávka vzhledem k jeho hypermetabolismu a tělu, procházejícímu biochemickým soukolím rychleji než kdy dřív? Jak rychle to na něj zaúčinkuje? Teg se rozhodl pro tři oplatky – trojnásobek maxima, jaké kdy zkonzumoval – a všechny je zhltl.

Jak mu melanž proudila tělem a zaplavovala smysly, cítil se znovu oživený, nabitý a schopný zvládnout nezbytné a nemožné. Svaly a nervy měl jako v ohni a nohy nechávaly na podlaze stopy, jak se hnal.

Další systém opravil za několik chvil. Ale tou dobou se už kolem nich svírala bitevní flotila Nepřítele a neloď pořád ještě nemohla letět.

Teg shlédl na svá předloktí a viděl, že se mu kůže jakoby scvrkla, jako by stravoval každou kapku energie z vlastního těla.

Blížící se plavidla spustila salvu ničivých výstřelů. Koule energie se hnaly kupředu jako bouřkové mraky, blížily se podivně pomalu. Ty výstřely by jistě

zničily, co opravil, možná by dokonce zlikvidovaly celou loď.

Teg v dalším výbuchu extrémní rychlosti pádil k ovládání obranných systémů. Díkybohu několik zbraní opravil. Obranné systémy *Ithaky* stagnovaly, ale řízení palby bylo dost rychlé. Teg opětoval palbu nahodilou kanonádou, podobnou výbuchu oslavného ohňostroje. Spustil paprsky, pečlivě namířené na nalezení a rozptýlení blížících se střel. Jakmile však Teg vypálil salvu, obrátil se ke zbraňovým systémům zády a hnal se k dalšímu poškozenému motoru.

Bašár Teg si připadal jako svíčka, vypálená až do posledního kousku barevného vosku. Vyčerpaný muž i přes svou nejlepší snahu pořád viděl, že se jejich zkáza blíží.

Jak se můžeme odvděčit člověku, který vykonal nemožné?

BAŠÁR ALEF BURZMALI,
Žalozpěv za vojáka

Duncan na navigačním můstku hleděl na senzorové projekce od chvíle, kdy Miles zmizel. Věděl, co bašár dělá.

Po vnitřních explozích visela *Ithaka* mrtvě ve vesmíru, obklopená loděmi Nepřítele, které se ježily větším množstvím zbraní, než viděl u celé harkonnenské bojové flotily. Miny vyřadily z provozu generátor nepole a nechaly velkou loď viditelnou a ohroženou ve vesmíru.

Po téměř čtvrtině století unikání byli chyceni. Možná už bylo sakra načase, aby čelil těm tajemným lovcům. Kdo jsou ti podivní a neviditelní nepřátelé? Jediné, co kdy viděl, byly ty přízračné stíny starce a stařeny. A teď…

Na monitorech před ním se nesouvislé místo v pavučinkovité síti změnilo, téměř se uzavřelo a pak se znovu lákavě do široka otevřelo, jako by se mu vysmívalo.

Duncan promluvil nahlas, spíš sám k sobě než ke komukoli jinému. Pronesl jakousi modlitbu. „Dokud dýcháme, máme šanci. Naším úkolem je identifikovat každou příležitost, jakkoli pomíjivá nebo obtížná může být."

Teg řekl, že opraví jejich systémy. Duncan věděl o bašárových schopnostech, udržovaných v tajnosti. Teg celé roky skrýval svůj talent před Bene Gesseritem, který se podobných projevů bál, považoval je za známky potenciálního Kwisatze Haderacha. Nyní je ty schopnosti mohly všechny zachránit. „Nezklam nás, Milesi."

Blížící se plavidla vypálila na neloď sérii výstřelů. Duncan sotva stačil vykřiknout nadávku a připravit se na náraz – když tu najednou zastavil palbu Nepřítele nával neuvěřitelně rychlých a obratných obranných dávek. Přesně zaměřených, okamžitě vypálených. Všechny střely odvráceny.

Duncan zamrkal. Kdo spustil tu odvetnou palbu? Zavrtěl hlavou. Neloď neměla být schopna ani základních manévrů nebo obrany. Po zádech mu přejel potěšený mráz. Miles!

Najednou začaly kontrolky na řídicích panelech zářit, rozblikaly se zelené indikátory. Jeden systém za druhým začal naskakovat. Duncan vycítil pohyb a ucukl hlavou doleva.

Před ním se zhmotnil bašár, ale byl to jiný Miles Teg – ne ten mladý ghola, kterého Duncan vychoval a oživil, ale příšerně vyčerpaný muž, vysušený a starý jako chodící mumie. Vypadal vyždímaný a krůček od zhroucení. Vyčerpal se až daleko za hranici, kdy by normální člověk padl mrtev.

„Řízení... aktivní." Ta dýchavičná slova ho stála víc energie, než mu zůstalo. *„Do toho!"*

Všechno se to odehrálo v jediném okamžiku, jako by se i Duncan byl propadl do urychleného časového rámce. Jeho prvním instinktem bylo popadnout přítele. Teg umíral, možná byl už mrtvý. Zestárlý bašár už se nedokázal držet zpříma. „*Do toho* – sakra!" To byla poslední slova, která ze sebe dokázal Teg vyrazit.

Duncan uvažoval s mentatskou přesností, vrhl se zpátky k ovládacím panelům, přísahal si, že nepro-

marní, co pro ně bašár udělal. *Priority*. Sáhl na pilotní panel a prsty se mu na kontrolkách rozběhly jako vyděšený pavouk.

Teg se zhroutil na zem s roztaženýma rukama a nohama, mrtvý jako vysušený list, ještě starší než byl první starý bašár v posledních chvílích na Rakis. *Miles!* Všechny jejich společné roky, vyučování, učení, spoléhání jeden na druhého. Duncanovi za jeho mnoho životů na málokom záleželo tolik jako na něm.

Odpoutal myšlenky od toho otřesu a žalu, ale mentatská paměť mu uchovávala všechny zkušenosti jasné a ostré. Miles! Teg na zemi nebyl víc než stará slupka. Duncan neměl čas na vztek ani na slzy.

Neloď začala zrychlovat. Pořád ještě viděl, jak vyklouznout z té kruté sítě, ale teď se musel navíc potýkat s celou flotilou lodí Nepřítele. Vypálily druhou salvu.

Nejasná prasklina před nimi jako by je lákala. Duncan řídil loď k ní, vedl ji tak rychle, jak mu lidské reflexy dovolovaly. „Pojďme!" řekl Duncan a silou vůle se snažil si to vynutit.

Na trupu *Ithaky* se zableskly další výbuchy, poškrábaly loď, která byla vychýlená z kursu a točila se. Duncan ji naváděl podle svých nejlepších schopností.

Holtzmanovy motory žhnuly a diagnostické panely ukazovaly četné chyby a selhání systémů, ale nic z toho nebyla bezprostředně osudová vada. Duncan tlačil plavidlo blíž a blíž tomu otvoru. Lodě nepřítele jim nemohly odříznout cestu, nedokázaly se pohybovat tak rychle, aby je zastavily.

Vytrhl se další kus sítě. Duncan viděl, jak se to děje.

Přinutil se soustředit zpátky na motory, nasadil zrychlení mnohem větší, než systémy obvykle dovolovaly. Teg se při svých horečných opravách nezabýval zbytečnostmi bezpečnostních a ochranných ome-

zení. Zvýšenou rychlostí se osvobodili od kordónu, který je obklopoval.

„Zvládneme to!“ řekl Duncan zhroucenému bašárovi, jako by ho přítel ještě mohl slyšet.

Najednou vyrazila kupředu jakási loď Nepřítele ve tvaru torpéda. Žádný člověk by nedokázal řídit plavidlo tak rychle, měnit směr s akcelerací, která by mohla lámat kosti jako hrst slámy v sevřené pěsti. Útočník rozpálil své motory, vyčerpal veškeré palivo jediným výpadem kupředu – a vrhl jim svou loď přímo do cesty.

Duncan už tak nemohl dobře manévrovat a teď se nedokázal vyhnout včas. Neloď byla příliš veliká, příliš ochablá, příliš neohrabaná. Sebevražedné plavidlo Nepřítele nezadržitelně narazilo do spodní části trupu *Ithaky*, vychýlilo ji z kursu a znovu jí poškodilo motory. Po tom nečekaném nárazu začala neloď rotovat. Beranidlo Nepřítele se propadlo a explodovalo a šoková vlna je ještě víc vychýlila z kursu, mimo kontrolu… zpátky do zbylých vláken sítě.

Duncan z úleku a vzteku zaklel.

Neloď, neschopná zakřivit vesmír, se s kvílením motorů stáhla. Kontrolky na panelech na můstku zaplály červeně a pak zmatněly. Malá vnitřní exploze ještě víc poškodila Holtzmanovy motory. *Ithaka* visela bez hnutí ve vesmíru. Znovu.

„Je mi to líto, bašáre,“ řekl Duncan se zlomeným srdcem. Neměl co jiného na práci, a tak si klekl vedle slupky svého přítele.

Na hlavní obrazovce na můstku se objevil vzkaz, silný signál z okolních bitevních lodí. Duncana i v jeho šoku a smutku překvapilo, když konečně uviděl pravou tvář Nepřítele.

Na monitoru se objevila hladká tvarokovová tvář myslícího stroje. „Jste našimi vězni. Vaše plavidlo už není schopno samostatného letu. Dopravíme vás ke všemysli Omniovi.“

Myslící stroje!

Duncan se snažil pochopit, co viděl a slyšel. Omnius? Nepřítel, vystupující jako laskavý starý pár, je ve skutečnosti myslící stroj? Nemožné! Myslící stroje stály tisíce let mimo zákon a poslední všemysl byla zničena v bitvě o Corrin na konci Služebnického džihádu.

Stroje? Nějak spojené s novými Tvarovými tanečníky?

Lodě Nepřítele se po nich sápaly jako hyeny po čerstvé mršině.

Někteří lidé si stěžují, že je pronásleduje minulost. Naprostý nesmysl! Já si ji vychutnávám.

Ghola barona Vladimira Harkonnena

Ithaka, lapená flotilou strojů, byla držena v zajetí s poškozenými motory a vyhořelými zbraněmi. Duncan nemohl dělat nic než čekat a oplakávat svého mrtvého přítele. Dorážely na něj následky a vzpomínky. Pohyboval se metodicky, spoléhal na mentatské soustředění, které ho provede i tou nejjednodušší činností.

Vedle něj na navigačním můstku stála Sheeana. Přestože se honosila benegesseritskou kázní a schopností udržet všechny city na uzdě, vypadala hluboce utrápená, zatímco společně zvedali Tegovo tělo z místa, kde leželo zhroucené na palubě. Duncanovi se ani nechtělo věřit, jak křehké a lehké jsou bašárovy ostatky. Zdálo se, jako by byl z pavoučích sítí a šlach, suchého listí a dutých kostí.

„Miles za nás za všechny položil život," řekl Duncan.

„Dvakrát," řekla.

Její poznámka přiměla Duncana pomyslet na všechny vlastní životy, které položil za Atreidy. Chraplavým hlasem řekl: „Tentokrát byla ta oběť k ničemu. Miles vyplýtval celý život na to, aby pro nás provedl opravy, které jsme potřebovali, a já jsem nás nedokázal uvolnit. Neměl to dělat."

Sheeana si ho změřila tvrdým pohledem. „Neměl to ani *zkusit*? Jsme lidé. Musíme zkoušet, bez ohledu na riziko. Nikdy neexistují žádné záruky. Každý čin v životě je riskantní hra. Bašár bojoval do poslední chvilky své existence, protože věřil, že máme šanci. Hodlám udělat totéž."

Duncan shlédl na vyzáblou mumifikovanou tvář přítele a vzpomněl si na veškeré odhodlání a tvrdý trénink, který mu starý bašár dal jako mladému gholovi. Sheeana měla pravdu. I když se Duncanovi nepodařilo *Ithaku* osvobodit a nechat je uniknout, on a Miles ukázali Nepříteli, že lidé jsou nepředvídatelní a nezlomní a že je není radno podceňovat. A ještě nebylo po všem. Místo aby je myslící stroje jednoduše zajaly, byly nuceny obětovat jednu ze svých největších bitevních lodí jen proto, aby je zastavily.

„Odneseme ho k jedné malé přetlakové komoře," oznámil. Veškerý pohyb nelodi teď ovládala plavidla Nepřítele, která je táhla s sebou, bylo zbytečné zůstávat u řízení. „Nemám v úmyslu dopustit, aby se dostal do rukou myslících strojů."

Bašárovy pozůstatky se budou o samotě vznášet vesmírem. Je ostatní možná zajmou a použijí na experimenty myslících strojů, nebo z jakého důvodu je ten stařec a stařena po desetiletí pronásledovali. Ale Miles ne. Ten akt bude další malé vítězství – a dost malých vítězství dokáže vyhrát celou válku.

Dorazili k jedné komoře. Duncan poznal, že právě tuto použil, když se zbavoval posledních Murbelliných věcí, předmětů, které k němu lnuly jako pavučina, dokud se nepřinutil je vyhodit. Umístili tragicky lehounkou slupku Tegova těla do komory a zapečetili ji. Duncan se podíval pozorovacím otvorem a rozloučil se.

„Není to ceremonie, jakou bych si pro něj představoval. Naposledy měl bašár za pohřební hranici celou Rakis. Ale není čas." Než si to Duncan stačil roz-

myslet, stiskl tlačítko, které vypouštělo komoru. Otevřel vnější poklop a tělo vypadlo do prázdnoty. „Měli bychom svolat všechny na lodi a připravit se na obranu."

„Na jakou obranu?"

Podíval se na ni. „Na všechno, co vymyslíme."

Omlácená neloď, postrkovaná kupředu stovkou plavidel myslících strojů, byla přinucena snést se na Synchronizaci. Pohyblivé budovy se rozestupovaly, aby zajatému plavidlu vytvořily místo k přistání. Teď už viditelná *Ithaka* klesala jako spoutané divoké zvíře, trofej lovců ve velké hře.

Baron Harkonnen to považoval za úchvatný pohled. Z vysunutého balkonu v jedné z Omniových nevypočitatelných věží studoval plavidlo, jak klesalo. Konstrukci nelodi neznal. Byla masivní, ale ne tak hrozivá, jak si představoval. Tento design byl mnohem organičtější, vypadal cizeji než obří maxitrajlery Gildy, vražedné lodě sardaukarů, vojenská plavidla rodu Harkonnenů nebo jeho vlastní rodinné fregaty. Vypadalo to na odlišný vývoj, záhadně podobný oblým tvarům konstrukcí myslících strojů.

Divná loď, divní pasažéři.

Podle původních zpráv od strojních zvědů, kteří neloď zajali, bylo na palubě mnoho gholů z jeho vlastní minulosti. Trápení, oživená z historie, přesně jak předvídal Erasmus – lady Jessica, další Paul Atreides, nižší mistr meče zvaný Duncan Idaho a kdo ví kolik dalších? Gholové byli jako vykašlané a rozprsknuté kusy hlenu.

Nedočkavý Paolo stál vedle něj na balkoně a díval se k improvizovanému kosmodromu, který čekal na nové plavidlo. „Zabijeme je všechny? Nechci tu dal-

šího Kwisatze Haderacha. Mám být jediný. Měl bych hned sníst to ultrakoření, které dodal Khrone."

„Já bych tě nechal, kdybych mohl, drahý chlapče, ale Omnius to nedovolil. Buď trpělivý. I kdyby ta neloď přivezla další verzi Paula Atreida, bude nejspíš měkký a soucitný. Nemá výhodu zocelování *ode mě*." Baronovy plné rty se zkřivily odporem. Sám Paolo si ani neuvědomoval, kolik z jeho základní osobnosti bylo proměněno. „Nebudeš mít problém ho porazit."

„Už jsem to v duchu viděl," odpověděl Paolo. „Skutečné, jasnovidné sny – a teď chápu, co se stane. Měl jsem vize o konzumaci koření, o krvavém noži v mé ruce a o Paulovi, jak leží mrtvý na zemi."

„Potom se nemáš čeho bát."

Omniem tvarované budovy se kymácely jako rákosí, pak objaly přistávající omlácenou neloď a stáhly ji dolů do kolébky z živého kovu. Přistávací a vypínací procesy se zdály být nekonečné. Bylo opravdu nezbytné, aby loď jako pařáty obklopila taková spousta stavebních vzpěr? Při zřejmém poškození motorů by zajatci stejně nikdy neobjevili způsob, jak loď znovu odstartovat. Omnius však s oblibou prováděl všechno s brutální silou. To baron chápal.

Za okamžik se na balkoně objevil Erasmus, znovu v masce matrónovité staré ženy. Baron klidně pohlédl na robota a oznámil: „Půjdu na palubu té nelodi. Chci jako první –" rty se mu prohnuly úsměvem, „– pozdravit naše hosty."

Staré ženě zajiskřilo v očích. „Jsi přesvědčený, že je to moudré, barone? Nevíme zatím přesně, kdo je na palubě. Můžeš se dostat do nebezpečí, pokud tě někdo pozná. Ve tvém minulém životě z tebe moc lidí radost nemělo."

„Rozhodně nemám v plánu jít tam nechráněný! Vlastně čekám, že *ty* mi zajistíš plnou bezpečnost. Někteří naši vnímaví roboti, možná – nebo raději ne,

ozbrojený kontingent Tvarových tanečníků. Paolo zůstane tady v bezpečí, ale já *půjdu* na palubu.“ Opřel si ruce v bok. „Vlastně to žádám.“

Erasmus vypadal pobaveně. „V tom případě ti ty Tvarové tanečníky dáme. Jdi na palubu, barone, a buď naším vyslancem. Jsem přesvědčen, že nasadíš veškerou diplomacii, jakou situace vyžaduje.“

Budeme čelit Nepříteli a zemřeme, pokud musíme zemřít. Já bych ale mnohem raději zabila toho, koho musíme zabít.

MATKA VELITELKA MURBELLA,
vysílání lidským obranným silám

Deset tisíc gildovních lodí proti nekonečnému počtu plavidel Nepřítele.

Matka velitelka si na tento střet připravila všechny vojenské diktátory, politické vůdce a další samozvané generály, stejně jako své divoké Sestry – to, co z nich zbylo. Její lidští obránci se rozmístili do dráhy blížících se sil myslících strojů a zakopali se na svých pozicích.

Gildaři byli přivezeni v poslední chvíli, aby pomohli zalidnit četné bojové lodi a odstartovat s nimi na určené body střetu ve vesmíru. Neprověření vojenští velitelé byli připraveni, jak jen je Matka velitelka dokázala připravit. Jako dobrovolníci nastoupili uprchlíci z planet, rozdrcených náporem myslících strojů, připomínali přízraky vojáků s krví podlitýma očima. Každé plavidlo bylo naloženo Vyhlazovači z produkce neúnavných iksanských továren.

Naneštěstí Omnius se připravoval už celá staletí.

Myslící stroje postupovaly jako nějaká přírodní síla, neuhýbaly a neměnily kurs, bez ohledu na sílu obrany, sešikované proti nim. Prostě se valily přes všechno, co jim stálo v cestě.

Aby Murbellin plán fungoval, musela být linie lodí Nepřítele zastavena současně ve všech bodech, ve všech hvězdných soustavách. Žádné bitevní pole nebylo nedůležité. Rozdělila svou obranu do stovky oddělených pluků a každý vybavila stem nových gildovních válečných lodí. Bitevní pluky byly rozmístěny na široce rozptýlené, ale důležité body vně obydlených soustav, připraveny odrazit Nepřítele.

Murbellina stovka nově zkonstruovaných plavidel hlídala na poslední obranné linii prostor poblíž Kapituly, vojenskou sílu doplňovalo množství menších a starších lodí. Věděli, že Omnius považuje tuto planetu za primární cíl. Když Matka velitelka čekala na střet, pomyslela si, že její nové lodě vypadají úžasně a obranná linie působivě. Bojovníci na palubách byli spíš sebejistí než vystrašení.

Podle nejlepších odhadů nového Sesterstva je však myslící stroje přečíslovaly více než sto ku jedné.

V zájmu podpoření sebedůvěry zhlédli všichni bojovníci holozáznamy iksanských zkoušek nových Vyhlazovačů na mrtvém Richesu, obdivovali masivní ničivou sílu, skrytou v každé té mocné zbrani. Benegesseritské pozorovatelky monitorovaly iksanské výrobní linky a poté, co byly složité zbraně instalovány do Murbelliny flotily, zkontrolovali je technici. Přimkla se k naději, že tato linie posledních základen se promění v drtivou porážku Omniových sil.

Matka velitelka si teď víc než za uplynulé čtvrtstoletí přála, aby mohla mít znovu po boku Duncana Idaha, aby tomuto poslednímu konfliktu čelil s ní. Cítila osamělost velitele, svádělo ji to poddat se primitivním lidským pověrám a obrátit se s modlitbou k nějakému neviditelnému andělu strážnému. Odolala tomu a zatvrdila se.

Tohle musí vyjít!

Její velké lodě hlídaly na okraji planetární oběžné dráhy, nevěděly, z které strany se flotila Nepřítele

přiblíží. Dole pod nimi na nákazou vyprázdněných kontinentech přežívali v dočasných táborech uprchlíci, dychtiví evakuovat se z Kapituly. I kdyby však existovala plavidla, která by je odvezla, nebylo kam. Každá funkční loď v celém sektoru byla odvelena do střetu s myslícími stroji a přidána k Murbelliným bojovým plukům. Spolkly všechno, co lidstvo dokázalo dát dohromady.

„Lodě Nepřítele se blíží, Matko velitelko," řekl administrátor Gorus, který dostal zprávu ze senzorové paluby. Jeho světlý cop vypadal jaksi roztřepený, pleť bělejší než obvykle. Byl přemluven, aby zůstal na palubě hlavní lodi na ústředním bojišti, dohlížel na nové lodě, které jeho továrny vyrobily. Nebyl z toho vůbec šťastný.

„Přesně včas. Přesně, jak se čekalo," řekla Murbella. „Ať se naše plavidla rozptýlí do nejširšího možného palebného postavení, abychom mohli zasáhnout Nepřítele najednou, než na nás stačí zareagovat. Stroje jsou přizpůsobivé, ale málokdy počítají s nečekaným."

Gorus se na ni kysele podíval. „Děláš závěry na základě starých záznamů, Matko velitelko? Soudíš podle toho, jak Omnius reagoval před patnácti tisíci lety?"

„Do jisté míry ano, ale věřím svým instinktům."

Těžce vyzbrojené lodě strojů se blížily a vypadaly nejprve jako rej jiskřiček, potom jako sprška meteoritů, která se zvětšovala a zvětšovala. Monstrózní plavidla vystupovala jako obrovská síla – byly jich tisíce oproti zoufalé stovce lodí Sesterstva. Věděla, že všude podél obranné linie, na stovce jiných soustav čelí její obránci podobné přesile.

„Připravit k vypuštění Vyhlazovačů. Zastavte je, než se dostanou blíž ke Kapitule." Murbella si založila ruce na prsou. Všichni kapitáni na komlinkách hlásili připravenost k akci.

Blížící se lodě zpomalily, jako by si zvědavě prohlížely, co znamená ta malá překážka. *Podcení nás,* pomyslela si Murbella. „Maximalizujte cíle. Palte do sevřených seskupení lodí Nepřítele. Slučujte exploze."

„Cíle zaměřeny, Matko velitelko," hlásil Gorus okamžitou zprávu senzorových techniků.

Murbella musela myslící stroje předběhnout, než zahájí palbu. „Spusťte Vyhlazovače." Snažila se zachovat rozvahu.

Z pumovnic se rozletěly stříbrné jiskry a Vyhlazovače vířily k linii lodí Nepřítele, ale jejich záblesky postupně bledly. Nestalo se nic, i když některé z těch těžkých zbraní už musely zasáhnout cíle. Zdálo se, že lodě strojů na něco čekají.

Rozhlédla se kolem. „Potvrďte, že jsou Vyhlazovače aktivovány. Kde jsou exploze? Odpalte druhou salvu!"

Rozezněly se alarmy. Gorus horečně pobíhal z jednoho stanoviště na druhé, křičel na gildaře na horních palubách. Do velitelského centra vrazila ztrápeně vyhlížející Ctihodná matka a zastavila se před Murbellou. „Naše Vyhlazovače nefungují. Jsou k ničemu."

„Ale byly přece testovány! Naše Sestry dohlížely na výrobní linky. Jak by mohly být vadné?"

Najednou celá stovka obranných lodí Kapituly zmrtvěla ve vesmíru, jejich motory pohasly, světla se rozblikala. Hučení pomocných raket, udržujících postavení, umlklo.

„Co se děje?" chtěl vědět Gorus. „Sabotáž? Zradil nás někdo?"

Plavidla strojů se začala blížit, jako by na tuto chvíli čekala.

Nějaký gildař vyslal dutým hlasem zprávu z akustického monitoru: „Ty umělé navigační systémy nereagují, administrátore. Nemáme přístup k vlastnímu

řízení. Naše lodě jsou... nefunkční." Nouzová světla zalila paluby přízračným světlem.

„Objevily stroje, jak neutralizovat naše systémy?"

Gorus se obrátil k Murbelle. „Žádné rušení neprobíhá. Ono... prostě to nefunguje. Nic."

Najednou se na ně hnaly síly strojů, tisíc plavidel, která mohla obránce lehce překonat. Murbella se připravila na smrt. Její bojovníci nemohou ochránit ani sami sebe, natož Kapitulu.

Ale místo aby flotila Nepřítele zaútočila, pomalu plula kolem obránců, jako by se vysmívala jejich bezmocnosti. Stroje se neobtěžovaly spustit palbu, jako by jim obrana Sesterstva nestála ani za povšimnutí!

Daleko za nimi se blížila další vlna myslících strojů, která právě dorazila na vzdálený okraj sluneční soustavy, a společně obkličovaly Kapitulu. Totéž se muselo dít všude, na všech Murbelliných pečlivě uspořádaných posledních základnách po stovce hvězdných soustav.

„Ony to věděly! Ty zatracené stroje *věděly*, že naše Vyhlazovače nebudou fungovat!" Omniovy lodě propluly kolem Murbelliných plavidel, jako by nebyly nic víc než oblázek na cestě, a postupovaly k nyní nechráněnému domovskému světu Sesterstva.

Žádné z nových gildovních bojových plavidel nemělo na palubě kormidelníka. Většina z nich zmizela i se svými maxitrajlery. Každá loď z jejích bojových pluků používala pro navádění iksanské matematické kompilátory. Matematické kompilátory! Počítače... myslící stroje.

Iksané! Teď svou němou kletbu adresovala přímo sobě za to, že tak moc věřila novým Vyhlazovačům a vlastní schopnosti předvídat taktiku Nepřítele.

„Pojď se mnou, administrátore. Chci se na ty Vyhlazovače podívat osobně." Popadla Goruse za paži tak tvrdě, až mu způsobila modřiny.

Za nouzového osvětlení spěchali na zbraňovou palubu, kde byla instalována výzbroj. V jednom stojanu za druhým se tam skrývala naleštěná stříbrná vejce, bomby iksanské výroby, schopné roztavit planety. Zastavil je jeden rozrušený gildař. „Testovali jsme ty zbraně, administrátore, a byly instalovány správně. Ovladače palby jsou funkční. Právě jsme odpálili desítky Vyhlazovačů, ale žádný nevybuchl."

„Proč nefungují?"

„Protože... protože ty Vyhlazovače samy..."

Murbella došla k místu, kde ten muž namátkou otevřel jedno pouzdro. Nálož Vyhlazovače pod spletitým labyrintem obvodů a drobných součástek se vtavila do pláště mechanismu, čímž se stala nefunkční. Zbraň byla vyřazena z provozu.

„Je k ničemu, Matko velitelko," řekl Gorus. „Sabotáž."

„Ale sama jsem viděla zkoušky. Jak je to možné?"

„Možná že všechno zničil nějaký nastavený časový mechanismus, nebo flotila Nepřítele vyslala deaktivační signál. Nějaký ďábelský trik, který jsme nemohli předpokládat."

Murbella tam stála celá zděšená. Provinila se stejnou chybou, o níž byla přesvědčena, že jí padnou za oběť stroje: nenaplánovala nečekané. Společně otevřeli další Vyhlazovač a nalezli ho podobně roztavený a nefunkční. Chlad jí zmrazil srdce a šířil se žilami. Iksané ty zbraně stavěli celé roky a Sesterstvo stály tolik melanže, že je to málem zruinovalo. Napálili ji a její flotila byla Iksany vykastrována, ještě než bitva vůbec začala.

„A co naše motory?"

„Mohou fungovat, pokud je budeme ovládat bez matematických kompilátorů."

„Kašlu na kompilátory! Najděte způsob, jak zachránit nějaké Vyhlazovače. Jsou všechny nefunkční? Úplně všechny?"

„Jediný způsob, jak to zjistit, Matko velitelko, je všechny otevřít a prozkoumat."

„Můžeme prostě všechny odpálit a doufat, že pár jich funguje." Murbella pomalu přikývla. To bylo opravdu řešení. V tuto chvíli je nic nestálo. Musela přijít na nějaký způsob, jak bojovat, a doufala, že se ostatním bojovým plukům vede lépe... ale pochybovala o tom. Bez funkčních Vyhlazovačů byly všechny planety v přední linii v podstatě nechráněny tváří v tvář úplnému zničení.

A všechno to měla na svědomí ona.

Někteří tvrdí, že samo přežití může být největší pomstou. Já za sebe dávám přednost něčemu extravagantnějšímu.

BARON VLADIMIR HARKONNEN, GHOLA

Z náhlého rozmaru řekl baron deseti Tvarovým tanečníkům, kteří ho doprovázeli, aby vystupovali jako sardaukaři ze Starého impéria. Netušil, jestli vůbec někdo ten žert pochopí – móda se měnila a historie podobné detaily zapomínala – ale pomohlo mu to vytvořit dojem ovládání. Během svého původního života dosáhl velkého vítězství nad rodem Atreidů s nezákonnými sardaukary po boku.

Baron nechal neklidného Paola čekat s Erasmem, údajně „pro jeho vlastní ochranu", a oblékl se do šlechtické uniformy, pokryté zlatými prýmky a ozdobnými řetězy úřadu. Po boku mu visela slavnostní dýka s otrávenou špičkou a v rukávu měl pro snadný přístup ukryt omračovač se širokým dosahem. I když měl jako doprovod a stráž imitované sardaukary, nijak zvlášť jim nevěřil. Člověk nemůže být nikdy dost opatrný.

Když však baronova svita došla k uvězněné nelodi, nemohla v kilometr dlouhém trupu najít dveře – byla to zoufalá a trapná chvíle, ale Omnius se nehodlal nechat zdržovat. Části okolních budov, vedeny vše-myslí, se proměnily v gigantické nástroje, které trup rozervaly, sloupIy pláty a nosníky a nechaly v něm

širokou ránu. Brutální síla byla lehčí a přímější než hledání příslušného průlezu a rozšifrovávání neznámého ovládání.

Když byla neloď příhodně otevřena, vnořil se baron se svým doprovodem mezi visící trosky a jiskřící elektrické obvody. Byli připraveni na útok, ale navenek šli sebejistě, postupovali klikatícími se chodbami. Několik Omniových vznášejících se transočí letělo po chodbách před nimi, aby pátraly a zmapovaly interiér plavidla.

Zajatci jistě pochopí, že jim nezbývá než se vzdát. Jaký jiný závěr by si mohli udělat? Baron měl naneštěstí ze svého původního života značné zkušenosti s fanatiky, jako byly třeba bláznivé bandy fremenů na Arrakis. Dalo se čekat, že ubozí nešťastníci plánují nějaký zoufalý, beznadějný odpor, dokud nebudou všichni vyvražděni, včetně toho domnělého Kwisatze Haderacha v jejich středu.

Paolo by pak zůstal jediným kandidátem a bylo by to vyřízeno.

V nelodi nejprve narazili na Duncana Idaha a benegesseritskou ženu, která se tvářila vzdorně a představila se jako Sheeana. Ti dva čekali na příchozí skupinu uprostřed rozlehlé chodby. Baron si toho muže pamatoval jen matně ze záznamů rodu Atreidů: mistr meče z Ginázu, jeden z vévodových nejspolehlivějších bojovníků, zabitý na Arrakis při ochraně Paula a Jessiky při jejich útěku. Podle úšklebku na Idahově tváři odhadoval, že i tento ghola má zpátky své vzpomínky.

„Hohó, vidím, že mě znáš."

Idaho nehnul ani brvou. „Unikl jsem z Giedi Primy jako chlapec, barone. Při jednom z honů jsem porazil Rabbana. Od té doby jsem prožil řadu životů. Tentokrát doufám, že tě uvidím umírat na vlastní oči."

„Jak odvážně mluvíš, jako jeden z těch uňafaných psů, které si vodíval po boku imperátor Shaddam: sa-

mý otravný štěkot a vrčení, ale člověk je lehko zašlápl." Chráněný svými sardaukarskými Tvarovými tanečníky se zahleděl dopředu do chodby. „Kolik lidí máte na palubě?" Vyštěkl: „Přiveďte je sem na prohlídku."

„Už jsme se shromáždili," řekla Sheeana. „Jsme na tebe připraveni."

Baron si povzdechl. „A jistě jste po palubách rozmístili komanda a ostřelovače? Vaše osobní záznamy budou určitě zfalšovány. Takový dětinský odpor nám může trochu znepříjemnit život, ale nic tím nezískáte. Máme dost vojáků na to, abychom vás všechny zkosili."

„Bylo by od nás hloupé vzpírat se," řekla Sheeana. „Aspoň tak zřejmým způsobem."

Baron se zamračil a uvnitř hlavy uslyšel hlásek malé dívenky. *Pohrává si s tvou myslí, dědečku!*

„To ty děláš taky!" zasyčel sám pro sebe, až vylekal ostatní.

„Na palubu přichází dalších pět set našich mužů," řekl falešný velitel sardaukarů. „Mobilní strojní senzory prohledají každou kajutu ve všech patrech, najdeme všechno, co se najít dá. Objevíme Kwisatze Haderacha."

„Kwisatze Haderacha?" zeptal se Idaho. „Toho hledali ten stařec a stařena? Na této lodi? Jen si klidně ztrácejte čas."

Sheeana ostře dodala: „Kdybychom měli na palubě takového nadčlověka, nikdy byste nás nedokázali chytit."

Ta poznámka barona vyvedla z míry. V duchu slyšel nesnesitelný Aliin hlas, který se smál jeho rozpakům. Tvář mu zčervenala, ale přinutil se nahlas nic neříct. Co je to za blázna, dohaduje se s nějakým neslyšitelným hlasem neviditelného trapiče! Z chodeb nelodi dorazily další skupiny lidí a shromáždily se před ním jako vojáci na přehlídce.

Nejvíc ho znervóznil jeden mladý ghola malé postavy. Ten teenager byl hubený, nažloutlé pleti a ve tváři měl vtištěný zachmuřený výraz. Oči mu plály nenávistí k baronovi, i když jemu nepřipadal ani trochu povědomý. Uvažoval, co mu asi provedl.

Prohlédni si ho pozorněji, dědečku. Jistě ho poznáváš? Málem tě zabil!

Přísahám, že najdu nějaký způsob, jak si tě vyrvat z hlavy!

S neurčitým výrazem se znovu podíval na toho zarputilého gholu a najednou pochopil hrubý černý kosočtverec na jeho čele. „Páni, to je Yueh! Můj drahý doktore Yuehu, moc rád vás zase vidím. Nikdy jsem neměl příležitost vám říct, jak moc jste tehdy pomohl věci Harkonnenů. Rád vidím, že mám na palubě téhle lodi nečekaného spojence."

Yueh vypadal hubený a slabý, ale lesk v jeho očích byl nepochybně vražedný. „Já nejsem váš spojenec."

„Jste malý slabý červ. Bylo snadné vás tehdy zmanipulovat – dokážu to udělat znova." Barona překvapilo, že ten vychrtlý mužík necouvl. Tato verze Yueha se zdála být silnější, snad pozměněná lekcemi své ostudné minulosti.

„Nemáte už na mě žádnou páku, barone. Nemám žádnou Wannu. A i kdybych měl, nezopakoval bych své předchozí chyby." Založil si ruce na úzké hrudi a zvedl špičatou bradu do výšky.

Baron se prudce odvrátil od sukovského doktora, jak předstoupili další zajatci z nelodi. Jedna mladá žena s bronzovými vlasy, asi osmnáctiletá, vypadala přesně jako ta rozkošná lady Jessica. Vzhledem k tomu, že si ho měřila s přímo hmatatelným odporem, bylo jasné, že i tento ghola má zpět své vzpomínky. Věděla Jessica, že je vážně jeho vlastní dcera? Jaké zábavné rozhovory by spolu mohli vést!

Vedle mladé Jessiky stála ochranitelsky nějaká mladší žena, oblečená jako fremenka, a tmavovlasý

mladík – dokonalá podoba Paola, jen starší. „Ale, není to mladý Paul? Další Paul Atreides?“

Jeden rychlý řez, pouhé píchnutí otrávenou dýkou, a konkurenční Kwisatz Haderach by byl pryč. Ale baron se otřásl, když si pomyslel, jak by na to asi reagoval Omnius. Baron samozřejmě chtěl, aby Paolo získal svou mocenskou pozici, ale netoužil pro toho chlapce obětovat vlastní život. Přestože baron Paola vychoval a vycvičil, byl to koneckonců pořád *Atreides*.

„Nazdar, dědečku,“ řekl Paul. „Pamatuju si tě mnohem staršího a tučnějšího.“ Baron zjistil, že mu to chování a tón vadí. A co bylo horší, cítil zvláštní pocit, jako by měl omdlít... jako by tohle měl Paul odjakživa souzeno říci, jako by to viděl v desítkách různých vizí.

Baron přesto výsměšně zatleskal. „Není ta gholovská technologie úžasná? Tohle je jako přídavek na konci jednoho z těch únavných vystoupení potulných pěvců před imperátorem. Všichni společně ještě jednou, co?“

Paul ztuhl. „Rod Atreidů kdysi dávno potlačil Harkonneny až k vyhlazení. Očekávám teď podobný výsledek.“

„Hohó!“ Gholu barona to pobavilo, ale přesto nepostoupil ani o krůček. Ukázal na svou sardaukarskou gardu. „Ať je prohlédne doktor a dentista, než se ke mně přiblíží. Zvlášť dejte pozor na jejich zuby. Hledejte kapsle s jedem.“

Baron splnil svůj účel a právě se chystal opustit neloď, když mezi shromážděnými uprchlíky uviděl malou dívenku. Stála tiše vedle štíhlého asi dvanáctiletého chlapce a všechno pozorovala. Oba v sobě měli cosi atreidského. Ztuhl, když poznal Alii.

Nejenom že ho to krvežíznivé dítě bodlo jedovatým gom džabbárem a sužovalo ho v myšlenkách, teď dokonce stojí před ním! *Podívej, dědečku – teď tě*

můžeme mučit zevnitř i zvenčí! Její hlas se mu probodl lebkou jako mrazivý krumpáč.

Baron zareagoval bez ohledu na následky. Popadl od boku svou ceremoniální dýku, chňapl dívenku za límec a zvedl čepel. „Nazývali tě Zvrácenost!“

Alia se bránila jako vzteklé zvíře, ale nekřičela. Drobné nožky ho s překvapivou silou nakoply do břicha a vyrazily mu dech. Baron se zakymácel, a aniž by na vteřinu zaváhal, vrazil jí otrávené ostří hluboko do boku. Šlo to lehce. Vytrhl nůž zase ven a zabodl ho znova, tentokrát přímo do Aliina srdce.

Jessica vykřikla. Paul se vrhl kupředu, ale bylo pozdě. Duncan zaduněl vztekem a šokem a vrhl se na nejbližšího sardaukara, zabil ho drtivým úderem do krku. Zaútočil na druhého strážce, i jemu zlomil vaz a jako divoké zvíře vyrazil k baronovi. Ten neměl čas se ani vylekat, než ho jeho stráže sevřely mezi sebe, čtyři další muži drželi Duncana zpátky. Zbytek falešných sardaukarů zvedl zbraně, aby udržel šokované zajatce v šachu.

Baron se zase uklidnil a ušklíbl se na dívenku, která rychle umírala v jeho sevření. „To je oplátka za to, žes mě zabila.“ Zasmál se krvi na svých rukách a odhodil ji na zem jako odloženou panenku. A uvnitř v hlavě ani hlásek od jeho trapičky. Odešla taky?

Ve tvářích okolostojících zajatců bylo vidět vražedné zoufalství, až byl baron nesvůj. V ochranném obklopení sardaukarských Tvarových tanečníků couvl a přitom se usmíval. Oba mrtví vojáci se proměnili na Tvarové tanečníky. Nezdálo se, že by to kohokoli ze zajatců nějak překvapilo. Ta atreidská sebranka se shromáždila kolem zavražděného dítěte, zatímco sardaukaři sebrali své druhy.

Sheeana zastavila Duncana, než se stačil vrhnout do dalšího sebevražedného útoku. „Jedna smrt nám stačila, Duncane.“

„Kdepak. Je to jenom začátek." S viditelnou snahou se ovládl. „Ale zatím to bude muset stačit."

Baron se zasmál a Tvaroví tanečníci ho postrkovali pryč. Když se podíval na svůj doprovod, viděl, že proměnliví tvorové se tváří nespokojeně nad tím, co udělal. „Co? Nemusím vám ospravedlňovat své důvody. Aspoň je ta Zvrácenost už pryč."

Pryč, říkáš? Hlasité hihňání malé dívenky se mu rozeznělo v lebce jako tříštící se sklo. *Pryč? Mě se tak lehce nezbavíš! Zakořenila jsem ti v hlavě, ještě než se ten ghola vůbec narodil.* Hlas zesílil. *Teď tě budu mučit víc než dřív. Nedal jsi mi jinou šanci, musím fungovat jako tvé svědomí, dědečku.*

Baron odkráčel rychlejším krokem a přitom se snažil zbavit se jejího výsměšného ducha.

V naprosté válce je v sázce naprosto všechno – dobýt znamená udržet si všechno, podlehnout znamená všechno ztratit.

VÁLEČNÍK ZE STARÉ ZEMĚ

Zatímco myslící stroje pevně obklopovaly neloď, dívala se Sheeana, jak Jessica odnáší tělo malé Alie. Jak bolestné to pro ni muselo být. Se svými oživenými vzpomínkami Jessica důkladně věděla, jaká byla Alia ve skutečnosti, a chápala její veliký potenciál. Tak hořká ironie. Svatá Alia, vládkyně nože – sražená nožem.

Jessica houpala bezvládné dítě v náruči a otřásala se, jak se snažila potlačit vzlyky. Když vzhlédla k Sheeaně, měla v očích chladnou prázdnotu. Duncan se postavil vedle Jessiky, na tváři masku zarputilého vzteku. „My se pomstíme, má paní. Spousta z nás baronem pohrdá, nemůže přežít dlouho." Dokonce i Yueh byl napjatý a nebezpečný jako nabitá zbraň.

Paul a Chani se chytili za ruce a čerpali sílu jeden ze druhého. Leto II. přihlížel mlčky, nepochybně čelil lavině protikladných myšlenek ve vlastní mysli. Ten chlapec odjakživa působil dojmem, jako by v něm bylo něco mnohem víc, připomínal obří ledovec, jehož podstatná část je skryta pod povrchem. Sheeana měla už dávno podezření, že by mohl být nejmocnější ze všech gholů, které vytvořila.

Jessica držela hlavu vysoko, našla v sobě sílu. „Odneseme ji do mých kajut. Duncane, pomohl bys mi?“ Doktor Yueh, zoufale prahnoucí po odpuštění, se držel nedaleko.

Sheeana pozorovala ten výjev, plná úzkosti, zoufalství a vzteku. Kromě ztráty bašára byla ještě zavražděna Alia, zatímco tři další gholové – Paul, Chani a Leto II. – stále zůstávali neprobuzení. Stilgara a Lieta-Kynese nechali na Qelsu a Thufir Hawat byl Tvarový tanečník. Nyní, když čelili Nepříteli a potřebovali gholovské děti, aby naplnily svůj osud, bylo až příliš jejích „zbraní“ nedostupných! Měla jenom Yueha a Jessiku... a Scytalea, pokud mohla spoléhat na Tleilaxana.

Sheeaně hrozilo, že ji přemůže vyčerpání. Letěli tak dlouho, nesli s sebou své plány a naděje, ale nikdy nenalezli konec. A tohle zdaleka nebylo to, v co doufali.

Znovu se v ní probudil tichý a vzdálený hlas Sereny Služebnice, rozezlený odhalením Nepřítele. Mluvila z přímé zkušenosti. *Ty ďábelské stroje chtěly odjakživa lidstvo vyhladit. Neumějí zapomínat.*

„Ale byly zničeny,“ řekla Sheeana nahlas.

Zjevně ne. Během Služebnického džihádu zahynuly biliony lidí, ale ani to nestačilo. Nakonec to nestačilo.

„Těší mě, že tě konečně poznávám,“ ozval se jakýsi chraplavý ženský hlas. Po chodbě nelodi kráčela osamělá stará žena se širokým úsměvem na vrásčité tváři. Přes zjevný věk se pohybovala plynule a měla v sobě cosi vražedného.

Sheeana okamžitě uhodla, že to musí být ta tajemná stařena, jejich neúnavný lovec. „Duncan nám o tobě řekl.“

Žena se usmála zdrcujícím způsobem, jako by dokázala prohlédnout skrz Sheeanu až k jejím nejvnitřnějším myšlenkám a záměrům. „Byli jste dost nepo-

slušná oběť. Tolik vyplýtvaných let. Ještě jste neuhodli, kdo doopravdy jsem?"

„Jsi Nepřítel."

Tvář té báby, její tělo i oděv se najednou rozvlnily jako roztavený tekutý kov. Sheeana si nejprve myslela, že je to další Tvarový tanečník, ale hlava a tělo se rozzářily vysoce leštěnou platinou a matrónovité šaty se proměnily v přepychovou róbu. Tvář byla hladká, ale na naprosto odlišných rysech seděl stejný úsměv. Robot.

Sheeana ucítila hluboko ve svém vědomí vřavu Zděděných vzpomínek. A z toho povyku se zvedl známý hlas Sereny Služebnice. Vykřikl: *Erasmus! Znič ho!*

S velikým úsilím potlačila hlasy ze Zděděných vzpomínek a řekla: „Ty jsi Erasmus. Ten, kdo zabil dítě Sereny Služebnice a spustil staletý džihád proti myslícím strojům."

„Takže si mě *pořád* pamatují, i po celé té době," řekl robot potěšeně.

„Serena si tě pamatuje, to ano. Je uvnitř mne a nenávidí tě."

Robotova tvář zářila čirou radostí. „Je tam samotná Serena Služebnice? Ach ano, vím o těch vašich Zděděných vzpomínkách. Tvaroví tanečníci nám přivedli spoustu vás benegesseriťanek."

Změť hlasů v ní se vrátila. „Já jsem Serena Služebnice a ona je já. I když uplynuly tisíce let, bolest je stejně ostrá jako dřív. Nemůžeme zapomenout na to, cos zničil a cos zahájil."

„Byl to jenom jeden život – jen dítě. Copak logicky nechápeš, jak přehnaně reagovala tvoje rasa?" Robot mluvil velice uvážlivě.

Sheeana ucítila změnu výšky a intonace vlastního hlasu, jako by se jejího těla zmocnila nějaká síla zevnitř. „Jenom jeden život? Jen dítě?" Teď mluvila Serena, která se protlačila do popředí těch nespočet-

ných životů. Sheeana ji nechala mluvit. Po tom dlouhém čase to byla *Serenina* konfrontace s její největší Nemesis. „Ten *jediný* život vedl k vojenské porážce celé vaší Synchronizované říše. Služebnický džihád byl po zásluze Kralizec. Konec války změnil chod vesmíru.“

Zdálo se, že Erasma to srovnání potěšilo. „Ach, to je zajímavé. A konec současného Kralizce možná ten výsledek obrátí a vrátí myslící stroje zase do vedení. Pokud ano, budeme tentokrát mnohem zdatnější.“

„Takhle ty předpovídáš konec Kralizce?“

„Tomu bych dal přednost já. Něco zásadního se musí změnit. Můžu se na tebe spolehnout, že mi pomůžeš?“

„To nikdy.“ Serenin zvučný hlas byl chladný a nesmiřitelný.

Sheeana se podívala na nezávislého robota a chápala líp než kdy předtím, že je součástí něčeho mnohem většího a mnohem důležitějšího, než je jeden život, že je spojena se širokým kontinuem ženských předchůdkyň, táhnoucím se do minulosti a – snad – i do budoucnosti. Pozoruhodné seskupení, ale přežije?

„V očích máš známý žár. Jestli je nějaká tvoje část opravdu Serena Služebnice, pak musíme navázat na staré časy.“ Erasmova optická vlákna zazářila.

„Už si s tebou dál nepřeje mluvit,“ řekla Sheeana vlastním hlasem.

Erasmus to odmítnutí ignoroval. „Zaveď mě do svých soukromých kajut. Lidské pokoje toho hodně prozradí o osobnosti individua.“

„Nezavedu.“

Robotův hlas ztvrdl. „Buď rozumná. Nebo mám pár tvých spolucestujících zkrátit o hlavu, abych tě přiměl ke spolupráci? Zeptej se Sereny Služebnice v sobě – ona ví, že to udělám.“

Sheeana se do něj zabodla pohledem.

Robot pokračoval klidným tónem: „Ale prostý rozhovor s tebou ve tvých kajutách mi bude prozatím stačit. Nedáš tomu přednost před krveprolitím?"

Sheeana naznačila ostatním, aby zůstali na místě, obrátila se k robotovi zády a vydala se k jednomu z ještě funkčních výtahů. Erasmus ji plavným krokem následoval.

V její kajutě Erasma upoutal uchovaný van Goghův obraz. „Chalupy v Cordeville" byl jeden z nejstarších artefaktů lidské civilizace. Erasmus strnule stál a obdivoval to umělecké dílo. „Ach ano! Vzpomínám si na to jasně. Namaloval jsem to sám."

„Je to dílo pozemského umělce z devatenáctého století, Vincenta van Gogha."

„Studoval jsem Blázna z Francie s velikým zájmem, ale ujišťuji tě, že tohle je ve skutečnosti jedno z pláten, která jsem namaloval sám před tisíci lety. Okopíroval jsem originál s dokonalým citem pro detail."

Uvažovala, jestli může mluvit pravdu.

Erasmus sundal dovednou malbu ze zdi a pečlivě ji prohlédl, přejížděl špičkami kovových prstů po tenkém plaskle, které chránilo nerovný povrch olejových barev. „Ano, výborně si pamatuji každý tah štětcem, každý záhyb, každou tečku barvy. Popravdě řečeno, je to dílo génia."

Sheeana zadržela dech. Věděla, jak staré a neocenitelné je to dílo. Pokud to vážně není falzifikát, spáchaný před dávnými časy. „*Originál* je dílo génia. Pokud je tohle, co říkáš, pak jsi udělal jenom kopii mistrovského díla někoho jiného. Originál může být jenom jeden."

Optická vlákna zářila jako galaxie hvězd. „Pokud je to totéž, přesně totéž, pak jsou dílem génia oba ty obrazy. Je-li moje kopie perfektní až do posledního tahu štětcem, nestává se druhým originálem?"

„Van Gogh byl tvůrčí člověk, měl inspiraci. Tys jenom napodobil jeho práci. Stejně tak bys mohl nazývat uměleckým dílem Tvarového tanečníka.“

Erasmus se usmál. „Někteří z nich takoví vážně jsou.“

Robot najednou silnýma rukama rozerval plátno a jeho rám na drobné kousíčky. Jakoby na závěr jakéhosi podivného groteskního vystoupení se obrátil a rozdupal ty rozbité kousky se slovy: „Říkej tomu umělecký temperament.“ Na odchodu ještě dodal: „Omnius si brzy povolá vašeho Kwisatze Haderacha. Na tohle jsme čekali už dost dlouho.“

Jaký je rozdíl mezi daty a pamětí? Mám v plánu to zjistit.
ERASMUS,
laboratorní záznamy

Vzpomínky nezávislého robota na Serenu byly tak čerstvé, jako by se ty události odehrály teprve před několika dny. Serena Služebnice... nesmírně fascinující žena. A stejně jako Erasmus přetrval celá tisíciletí jako soubor dat, téměř zničený a pak obnovený, i vzpomínky a osobnost Sereny Služebnice nějak přežila ve Zděděných vzpomínkách Bene Gesseritu.

To nastolovalo zvláštní otázku: žádné benegesseriťanky nemohly být přímými následnicemi Sereny Služebnice, protože Erasmus zabil její jediné dítě. Na druhé straně si nemohl být jistý, co se stalo se všemi jeho experimentálními klony. Mnoho let se pokoušel přivést Serenu zpátky, ale bez úspěchu.

Na palubě této nelodi však lidé pěstovali gholy ze své minulosti, stejně jako jeho plán přivedl zpátky barona Harkonnena a verzi Paula Atreida. Erasmus věděl, že nulentropická kapsle, skrytá v těle tleilaxanského Pána, zahrnovala mnoho prastarých a pečlivě sebraných buněk.

Byl přesvědčen, že pravý tleilaxanský Pán by dokázal přivést Serenu zpátky, přestože jeho vlastní primitivní experimenty selhaly. Erasmus a Omnius ab-

sorbovali dost Tvarových tanečníků na to, aby měli v instinktivní úctě schopnosti Pánů. Nezávislý robot věděl přesně, kam musí zajít, než opustí neloď.

Erasmus našel zdravotní středisko a axolotlské místnosti, kde byla katalogizována a skladována celá sbírka historických buněk. Kdyby mezi nimi byla Serena Služebnice...

Překvapilo ho, že tam objevil Tleilaxana, utrápeného a zoufalého. Maličký muž právě odpojoval podpůrné systémy od axolotlských nádrží. Erasmus svými čichovými senzory zaznamenal pachy chemikálií, předkoření a lidské maso.

Zašklebil se. „Ty musíš být Scytale, tleilaxanský Pán! Už je to dlouho."

Scytale se bleskurychle obrátil a při pohledu na robota se zatvářil ustrašeně.

Erasmus popošel o krok blíž a studoval Tleilaxanovu tvář: „Jsi dítě? Co to děláš?"

Tleilaxan se stáhl. „Ničím nádrže a melanž, kterou vyrábějí. Musím si tu znalost nechat jako trumf k vyjednávání. Nenechám myslící stroje a zrádcovské Tvarové tanečníky, aby mi ji prostě vzali – aby *nám* ji vzali."

Erasmus nedal najevo žádný zájem o sabotáž axolotlských nádrží. „Ale zdáš se být hodně mladý."

„Jsem ghola. Mám oživené vzpomínky. Jsem všechno, co byla moje předchozí vtělení."

„Jistěže jsi. Takový úžasný proces, zachránit sám sebe pomocí linie gholovských životů. My stroje takovým věcem rozumíme, i když máme mnohem účinnější metody přenosu dat a záloh." Podíval se napjatě na genetickou sbírku, která skrývala potenciální gholovské buňky... Sereny Služebnice...

Tleilaxan zaznamenal robotův dychtivý zájem a přiskočil před zapečetěnou stěnu vzorků. „Opatrně! Čarodějky na ty genové vzorky umístily bezpečnostní senzory, aby každému zabránily si s nimi hrát, ne-

bo je ukrást. Ta sbírka má vestavěný samodestrukční systém.“ Přimhouřil tmavé oči, podobné očím hlodavce. Pokud ten Pán blufoval, pak byl dost přesvědčivý. „Stačí mi jenom zatáhnout za zásuvku a celou tuhle skříň zaplaví gama radiace, dost na to, aby ionizovala každý vzorek.“

„Proč?“ Robot byl zmaten. „Proč, když ti beneges-seriťanky ty vzorky vzaly a použily je pro vlastní účely? Nenutily tě nějak spolupracovat? Vážně zůstaneš na jejich straně?“ Natáhl platinovou ruku. „Připoj se místo toho k nám. Bohatě tě odměním za tvou pomoc při pěstování jednoho konkrétního gholy –“

Scytale výhružným gestem položil malou ruku na jeden z mnoha buněčných kontejnerů. Přestože se chvěl, vypadal naprosto odhodlaně. „Ano, zůstanu s nimi. Vždycky budu stát *proti* myslícím strojům.“

„Zajímavé. Noví nepřátelé uzavírají nečekaná spojenectví.“

Tleilaxan se nepohnul. „V celkovém hodnocení jsme všichni lidé – a ty ne.“

Erasmus se zasmál. „A co Tvaroví tanečníci? Ti jsou něco mezi tím, ne? Nejsou to ti proměnliví tvorové, které jste vyráběli kdysi dávno, ale mnohem dokonalejší biologické stroje, které jsem pomohl vytvořit. A díky nim jsme my, Omnius a já, vlastně největší ze všech Tvarových tanečníků – kromě mnohého jiného.“

Scytale se stále nepohnul. „Nevšiml sis, že Tvaroví tanečníci už nejsou spolehliví?“

„Ach, pro mě spolehliví jsou.“

„Jsi si jistý?“

Robot podnikl váhavý krok kupředu, zkusil to. Scytale napjal prsty na madle skříně se vzorky. Erasmus zesílil hlas. „Přestaň!“ Stáhl se zpět a poskytl tleilaxanskému Pánovi prostor. Bude spousta času se vrátit a otestovat si Scytaleovu loajalitu. „Nechám tě tomuto zařízení a tvým buněčným vzorkům.“

Erasmus čekal na Serenu víc než patnáct tisíc let a mohl v tom pokračovat. Prozatím se robot musel vrátit do strojní katedrály a připravit se na konečné představení. Všemysl nedokázala čekat na dosažení svých konečných cílů tak trpělivě jako Erasmus.

Pojďme, jezme a zpívejme spolu. Napijeme se a vysmějeme se svým nepřátelům.

ZE STARÉ BALADY GURNEYHO HALLECKA

Počítačová všemysl poslala své jednotky, aby přivedly Paula z *Ithaky* do katedrálního centra strojů. Robotičtí strážci nové generace se hemžili po chodbách jako rtuťovitý hmyz. Jeden z nich se přiblížil k Paulovi a řekl: „Pojď s námi do hlavní katedrály."

Chani ho popadla za paži a držela se ho tak pevně, jako by i jí vyrašily kovové ruce. „Já tě tam nenechám jít, Usúle."

Podíval se na tu nelidskou eskortu a řekl: „Nezabráníme jim, aby mě odvedli."

„Pak půjdu s tebou." Pokoušel se s ní dohadovat, ale zarazila ho. „Jsem fremenská žena. Pokusíš se mě zastavit? To už můžeš rovnou bojovat s těmihle stroji."

Zakryl pousmání a obrátil se k hladkým strojům, které před ním cvakaly a blikaly. „Půjdu s vámi bez odporu, ale jenom když se mnou půjde i Chani."

Jessica se vynořila ze svých kajut, kde teď na úzké posteli leželo Aliino tělo, a postavila se mezi Paula a roboty. Na šatech měla ještě pořád krvavé skvrny. „Je to můj syn. Dnes jsem už přišla o dceru a nesnesla bych, kdybych ztratila i jeho. Jdu taky."

„Jsme tu, abychom doprovodili Paula Atreida do hlavní katedrály," řekl jeden z robotů a jeho beztvará

tvář volně plynula jako těžký déšť po caladanském oknu. „Žádná jiná omezení nejsou."

Paul to vzal jako dohodu. Omnius chtěl z nějakého důvodu *jeho*, i když zatím nemá své vzpomínky zpátky. Všichni ostatní cestující a posádka zřejmě představovali jen nepotřebný balast. Byl předmětem toho lovu od začátku? Jak by to bylo možné? Věděly snad myslící stroje, že se objeví na palubě? Paul popadl Chani za ruku a řekl jí: „Brzy to bude za námi, ať se osud rozhodne jakkoli. Celou dobu nás hnal k tomuto bodu."

„Budeme tomu čelit společně, lásko," řekla Chani. Toužil jen po tom vzpomenout si na všechny ty roky s ní... a aby ona dokázala totéž.

„A co Duncan?" zeptal se. „A Sheeana?"

„Musíme jít hned," pronesli roboti unisono. „Omnius čeká."

„Duncan a Sheeana se to brzy dozví," řekla Jessica.

Než odešli, vybavil se Paul krispelem, který mu Chani vyrobila. Připevnil si ho hrdě k pasu jako fremenský bojovník. Ačkoliv by čepel z červova zubu byla proti myslícím strojům k ničemu, připadal si díky ní spíš jako legendární Muad'Dib – muž, který porazil mocná impéria. Ale v duchu znovu viděl tu hroznou vracející se vizi, záblesk paměti nebo předvídavosti, v níž ležel na zemi na nějakém cizím místě, smrtelně zraněný – a vzhlížel k mladší verzi sebe sama, která se triumfálně smála.

Zamrkal a snažil se soustředit na realitu, ne na možnosti nebo na osud. Následoval ten robotický hmyz po chodbách a pokoušel se namluvit si, že je připravený na všechno, co má před sebou.

Než se gholové stačili vynořit z lodi rozervanou dírou, kterou udělaly stroje, pokusil se mezi doprovodnými roboty protlačit Wellington Yueh. „Počkejte! Chci... potřebuju jít s vámi." V duchu hledal ospravedlnění. „Pokud bude někdo zraněný, jsem nejlepší

sukovský doktor, jaký je k mání. Můžu pomoci." Snížil hlas a zaprosil: „Bude tam baron, a ten mě bude chtít vidět."

Jessica, která stále zápasila s obnoveným pocitem křivdy, se přísně a hořce ozvala. „Pomoci? Pomohl jsi Alii?" Když to Yueh slyšel, zatvářil se, jako by ho udeřila.

„Nech ho jít, matko." Paul si připadal smířený s osudem. „Doktor Yueh byl původnímu Paulovi v jeho dětství věrným pomocníkem a učitelem. Nezříkám se žádného spojence ani svědka čehokoli, co se má stát."

Následovali roboty a vyšli na pohyblivé vozovky, které je unášely jako plovoucí pláty. Vysoko nad hlavami jim létaly lodě podobné netopýrům a ve vzduchu se vznášely zrcadlové transoči a pozorovaly postup skupiny ze všech úhlů. Veliká neloď, od níž se vzdalovali, byla začleněna do strojní metropole. Vnímavé kovové budovy nekonvenční architektury vyrůstaly kolem trupu *Ithaky* jako koráli, pohlcující starý vrak lodi pod hladinou caladanských moří. Budovy jako by se měnily, kdykoli si všemysl vzpomněla.

„Celé tohle město je živé a myslící," řekl Paul. „Je to celé jeden proměnlivý, přizpůsobivý stroj."

Jeho matka si pro sebe citovala: „Nevytvoříš stroj k obrazu lidské mysli."

V pevných stříbrných stěnách tyčících se budov se objevily reproduktory a simulovaný hlas výsměšně zopakoval Jessičina slova. „‚Nevytvoříš stroj k obrazu lidské mysli.' To je ale starobylá pověra!" Smích zněl, jako by byl zaznamenán odněkud jinud, zrůdně zkreslen a pak přehrán. „Těším se na naše setkání."

Eskorta robotů je přivedla do obrovské stavby s třpytícími se stěnami, zakřivenými klenbami a uzavřenými prostory, podobnými parkům. Pompézní lávová fontána chrlila do zpevněné nádrže sloupce horké jasně červené tekutiny.

Uprostřed velikého sálu katedrály na ně čekal postarší muž se ženou, oba oblečení ve volných, pohodlných šatech. V tom volném prostoru působili menší, rozhodně nevypadali nijak hrozivě.

Paul se rozhodl nečekat, až únosci rozehrají své hry na ovládání. „Proč jste mě sem přivedli? Co chcete?"

„Chci pomoci vesmíru." Starý muž sešel z leštěných kamenných schodů. „Jsme v závěru Kralizce, předělu, který navždycky změní vesmír. Všechno, co se stalo předtím, skončí a všechno, co přijde v budoucnu, bude pod mým vedením."

Stará žena vysvětlila: „Uvažte všechen ten chaos, který po tisíciletí vládl ve vaší lidské civilizaci. Jste tak liknaví tvorové! My myslící stroje umíme fungovat mnohem úhledněji a výkonněji. Dozvěděli jsme se o vašem Božském imperátoru Letovi II., o Rozptylu a dobách Hladomoru."

„Ten si aspoň vynutil mír na pětatřicet staletí," dodal stařec. „Měl správný záměr."

„Můj vnuk," řekla Jessica. „Nazývali ho Tyran kvůli jeho hrůzným rozhodnutím. Ale ani on nenapáchal tolik škody jako vaše myslící stroje během Služebnického džihádu."

„Lehce určuješ vinu. To *my* jsme způsobili tu škodu a destrukci, nebo to provedli lidé jako Serena Služebnice? To je věc diskuse." Stará žena najednou odhodila masku, jako když se had svlékne ze suché kůže. Robotova tvarokovová tvář – nyní mužská – nasadila široký úsměv. „Od začátky byli lidé a stroje ve sporu, ale jenom my dokážeme sledovat dlouhé rozpětí historie, jenom my porozumíme tomu, co je třeba udělat, a najdeme logickou cestu, jak toho dosáhnout. Není to oprávněná analýza vašeho legendárního Kralizce?"

„Jen interpretace," řekla Jessica.

„Nicméně správná. Právě teď se zabýváme nutnou prací vykořenit plevel v zahradě – výstižná metafora.

Plevelu samotnému se to nelíbí a půda možná zůstane nějakou dobu narušená, ale nakonec to tu zahradu významně pozvedne. Stroje a lidé jsou jen projev dlouhotrvajícího konfliktu, který zaznamenali vaši staří filozofové, bitvy mezi srdcem a rozumem."

Omnius si ponechal vzhled starce, protože neměl žádnou jinou fyzickou podobu. „Tam ve Starém impériu se spousta vašich lidí pokouší o poslední vzepětí proti nám. Je to marné, mí Tvaroví tanečníci se postarali, aby vaše zbraně nefungovaly. Dokonce i vaše navigační přístroje jsou pod mou kontrolou. A má flotila se už blíží ke Kapitule."

„Naše loď nebyla v kontaktu s Gildou ani s Kapitulou už předtím, než jsem se narodil," prohlásil Paul přezíravým tónem. Ukázal na Chani, Jessiku a Yueha, na všechny ty gholy narozené za letu na lodi. „Nikdo z nás nikdy nebyl ve Starém impériu."

„Pak dovolte, abych vám to ukázal." Starý muž mávl rukou a předvedl složitý holoobraz hvězd, naznačující, jak daleko jeho obrovská flotila postoupila. Velikost dobytého území a devastace Paula omráčila. Nepodezíral všemysl, že přehání, co stroje vykonaly. Omnius to neměl zapotřebí. Byly už zničeny nebo zotročeny stovky planet.

Erasmus řekl uklidňujícím hlasem: „Naštěstí bude válka brzy u konce."

Starý muž se přiblížil k Paulovi. „A teď, když máme tebe, už není pochyb, jak to dopadne. Matematická předpověď tvrdí, že Kwisatz Haderach změní bitvu na konci vesmíru. Protože ovládám tebe *i* toho druhého, vyřešíme ten konflikt hned teď."

Erasmus popošel kupředu a prohlížel si Paula, jako když vědec zkoumá nějaký cenný exemplář. Jeho optická vlákna zajiskřila. „Víme, že máš v genech potenciál. Určit, *který* Paul Atreides bude lepším Kwisatzem Haderachem, bude těžký úkol."

Optimismus je možná největší zbraní, jakou lidstvo disponuje. Bez něj bychom se nikdy nepokoušeli o nemožné, což – navzdory všemu očekávání – občas vyjde.

MATKA VELITELKA MURBELLA,
proslov ke shromážděnému Sesterstvu

Bez Vyhlazovačů a ovládání navigace ležely lidské bitevní lodě jako bezbranné oběti na oltářích po celé linii posledních stanovišť, kterou vytvořily.

Matka velitelka Murbella na své vlajkové lodi křičela rozkazy, zatímco gildovní administrátor Gorus po svých podřízených požadoval zázraky. Murbella pozorovala monitory na navigačním můstku a viděla, jak bojové lodě myslících strojů plují kolem zubožených plavidel Sesterstva na cestě ke zničení Kapituly. Podobné nebitvy se musely odehrávat na stovce ohnisek po celé linii fronty. Klíčové lidské soustavy teď byly totálně vystaveny ráně z milosti. Riskování naprosto nevyšlo.

Murbellu tížila na mysli odpovědnost k lidstvu, ke zbytku Sesterstva... a dávno ztracený Duncan. Je ještě naživu a pamatuje se na ni vůbec? Bylo to už skoro pětadvacet let. Murbella tohle musela udělat – pro něj, pro sebe, pro ty, kdo dosud přežili v této impozantní válce.

Murbella potlačila instinktivní vztek Ctěných matre a bleskově se obrátila ke Gorusovi. Popadla admi-

nistrátora za předek jeho volné róby a zatřásla s ním tak, až ho světlý cop šlehl do tváře. „Jaké další zbraně vy gildaři ještě máte?"

„Pár střel, Matko velitelko. Energetické zbraně. Standardní ofenzivní děla – ale to by byla sebevražda! Jedině Vyhlazovače by našim lodím umožnily zasadit Nepříteli smrtelný úder!"

Znechuceně ho odstrčila, až zavrávoral dozadu a upadl na zem. „Tohle je stejně sebevražedná mise! Jak si dovoluješ se teď děsit, když nemáme jinou možnost?"

„Ale… ale, Matko velitelko – tím promarníme svou flotilu, své životy!"

„Jak je vidět, hrdinství není tvoje silná stránka." Obrátila se k jednomu pokorně vyhlížejícímu gildaři a nasadila na něj navíc sílu benegesseritského Hlasu. „Připrav k odpálení naše Vyhlazovače. Pokryj jimi celý vesmír. Možná že sabotérům něco ušlo."

Gildař pracoval u ovládačů zbraní, nezatěžoval se volbou cílů. Spustil deset dalších Vyhlazovačů, pak dalších deset. Žádný z nich neexplodoval a lodě strojů pluly dál.

Murbella řekla hlubokým hlasem: „Teď vypal všechny standardní střely, které máme. A jakmile spotřebujeme konvenční výzbroj, nasadíme naše lodě jako beranidla. Všechny, které máme."

„Ale proč, Matko velitelko?" zeptal se Gorus. „Měli bychom se stáhnout a přeskupit síly. Naplánovat nějaký jiný způsob boje. Musíme aspoň přežít!"

„Pokud dnes nevyhrajeme, stejně nepřežijeme. Soupeř může mít početní převahu, ale my stejně dokážeme vyhladit část flotily myslících strojů. Já Kapitulu jen tak neopustím!"

Gorus se hrabal zpátky na nohy. „Jaký to má smysl, Matko velitelko? Stroje se dokážou prostě nahradit."

Zatímco mluvili, naplnil se vesmír dalšími Vyhlazovači. Dosud se všechny projevily jako nefunkční.

„Smysl je ukázat jim, že pořád můžeme bojovat. To z nás dělá lidi, to nám dává význam. Historie nesmí zaznamenat, že jsme se vzdali Kapituly a pokusili se schovat před konečnou konfrontací mezi lidstvem a myslícími stroji.“

„Historie? Kdo zůstane, aby ji zaznamenal?“

V tříminutových intervalech se do bojové zóny nad Kapitulou přihnalo zakřiveným vesmírem šest malých plavidel se zprávami od jiných seskupení lodí. Podala svá naléhavá hlášení a požadovala od Matky velitelky nové rozkazy. „Naše Vyhlazovače nefungují!“

„Všechny navigační systémy vypověděly službu.“

„Jak s nimi máme teď bojovat, Matko velitelko?“

Odpověděla pevným a klidným tónem: „Bojujme se vším, co máme.“

Právě v tu chvíli se nejméně přes padesát plavidel Nepřítele rozlil úžasně jasný záblesk, vypařil je a šířil se obloukem, který rozechvěl i paluby vzdálenějších plavidel Gildy. Murbella zalapala po dechu a pak se rozesmála. „Koukejte! Jeden Vyhlazovač ještě fungoval! Odpalte zbytek.“

K jejímu úžasu se vesmír kolem najednou zatřpytil, zapraskal a vychrlil stovky obřích lodí. Nebyla to plavidla lidské obrany.

Murbella si nejprve myslela, že stroje Nepřítele vyslaly další ničivou flotilu, ale brzy poznala kartuše na zaoblených trupech. Gildovní maxitrajlery! Vylily se ze zakřiveného vesmíru ze všech stran a obklopily první masivní vlnu plavidel myslících strojů.

„Administrátore, proč jsi nám to zatajil?“ zeptala se Murbella ostře. „Musí jich tu být nejmíň tisíc!“

Gorus vypadal stejně užasle jako ona.

Přes komlinky, spojující Murbelliny obránce, zaduněl ženský hlas. „Já jsem Orákulum času a přivádím posily. Mnoho gildovních lodí zničily matematické kompilátory, ale tyto koráby ovládají mí kormidelníci.“

„Kormidelníci?“ Bělovlasý administrátor ohromeně zalapal po dechu. „Mysleli jsme, že všichni zahynuli z nedostatku koření.“

Orákulum promluvilo mocným zpěvavým tónem. „A moje lodě na rozdíl od těch, které vyrobili zrádní továrníci na Iksu, vládnou plnou výzbrojí. Naše Vyhlazovače fungují tak, jak byly sestrojeny. Vzali jsme je ze starých lodí Ctěných matre a ukryli v zájmu vlastní obrany. Máme v plánu je teď použít.“

Murbelle zrudly tváře. Měla podezření, že odbojné Ctěné matre vlastnily mnohem víc Vyhlazovačů, než se našlo! Takže kormidelníci je celou tu dobu schovávali!

Omniova invazní flotila zareagovala na posily kormidelníků a změnila pozici, stroje však nedokázaly pochopit význam toho úžasného protivníka, kterému nyní čelily. Nestačily nic podniknout, když koráby Orákula vychrlily návaly oslnivých explozí jako miniaturní supernovy. Každý spalující výbuch světla vypařil celé shluky příliš sebejistých plavidel Nepřítele.

I když se jednotky strojů pokoušely bránit, jejich odpověď byla neúčinná, jako by jim někdo odpojil řídicí funkce. Všemysl důkladně vymodelovala svůj plán, zahrnula do něj nahodilé možnosti pravděpodobného vývoje událostí. Ale toto Omnius nečekal.

„Myslící stroje jsou už dlouho mým zapřisáhlým nepřítelem,“ proneslo Orákulum svým nadpozemským hlasem.

Zatímco Murbella s velkým zadostiučiněním přihlížela, přesně zacílené Vyhlazovače vypařovaly nesčetné lodě Nepřítele. Kéž by byly Ctěné matre prostě obrátily ukradené zbraně proti myslícím strojům, když měly tehdy dávno příležitost! Ale ty ženy se proti společnému nepříteli nikdy nesjednotily. Místo toho ukradené zbraně hromadily a nasazovaly ničivou sílu proti sobě navzájem, proti konkurenčním planetám. Jaké plýtvání!

Překrývající se detonace, každá dost silná na to, aby sežehla celou planetu, zasáhly přední linii lodí strojní flotily. Tucet maxitrajlerů vlétl hlouběji do soustavy Kapituly a stíhal plavidla Nepřítele, které se už dostaly na oběžnou dráhu.

„I na dalších planetách v přední linii uděláme, co se dá," řeklo Orákulum. „Dneska Nepřítele zničíme."

Murbella málem ještě nedokázala vstřebat, co se kolem děje, ale viděla, že původní vlna sil myslících strojů byla zredukována na pouhé rozptýlené trosky. Pokud mohla soudit, bojové lodě Nepřítele neměly šanci ani vystřelit proti lidským obráncům.

Některé maxitrajlery zablikaly a zakřivily prostor, vydaly se na další zmrzačená stanoviště obránců. Tam vypustí své Vyhlazovače a poženou se do dalších střetů s Nepřítelem. Všude po přední linii, v každém ohnisku, kam Murbella umístila své skupiny bojovníků, kormidelníci Orákula udeřili a hned zase zmizeli…

Murbella se obořila na administrátora Goruse: „Pusť mě na komlinku! Jak můžeme mluvit s tím tvým Orákulem času?"

Goruse ty události šokovaly. „Člověk nemůže požadovat slyšení u Orákula. Žádná žijící osoba si s ním setkání nevymohla."

„Právě nám zachránilo život! Nech mě s ním promluvit."

Administrátor se skeptickým výrazem pokynul dalšímu gildaři. „Můžeme to zkusit, ale nic neslibuji."

Muž v šedé róbě se vrtal v komlince, dokud ho Murbella neodstrčila stranou. „Orákulum času – ať jsi kdokoli! Nech nás spojit síly a vyhladit ty myslící stroje."

Jedinou odpovědí jí bylo dlouhé ticho, nebylo slyšet ani praskání statické elektřiny. Srdce v ní pokleslo. Gorus jí věnoval povýšený pohled, jako by to celou dobu čekal. Murbella viděla, jak se po prvním

zmařeném útoku žene druhá vlna lodí myslících strojů. A ty už nebudou výsměšně zadržovat palbu. „Blíží se další stroje –"

„Prozatím musím dál." Sotva to Orákulum řeklo, začaly maxitrajlery mizet jako praskající mýdlové bubliny. „Má hlavní bitva je na Synchronizaci."

„Počkej!" zvolala Murbella. „Potřebujeme tě!"

„Potřebují nás všude. Kralizec se nedovrší tady. Konečně jsem objevila neloď, která nese Duncana Idaha, a tajnou polohu Omnia. Musím teď tam, kde to skončíme. Zničíme všemysl. Navždycky."

Murbella se zakymácela, jak ji zasáhla ta nečekaná informace. Neloď se našla? *Duncan žije!*

Za pár chvil se poslední maxitrajlery vypařily do zakřiveného prostoru a nechaly Matku velitelku a její lodě samotné čelit další vlně. Myslící stroje se blížily.

Máme vlastní cíle a ambice, ať chceme, nebo ne. Ale náš skutečný osud rozhodují síly, nad nimiž nemáme žádnou kontrolu.

ATREIDSKÝ MANIFEST,
první verze (část vypuštěná benegesseritským výborem)

Dveře impozantní katedrály strojů se plynule otevřely jako vodopád kovu a odhalily dvě postavy, které společně předstoupily.

Uplynulo pár hodin od chvíle, kdy baron Vladimir Harkonnen zavraždil Alii, a jeho masité rty dosud tu satisfakci nestrávily. Temné oči se mu leskly. Doktor Yueh nasupeně zíral na barona, svůj osobní trn v patě.

Paul nepotřeboval gholovské vzpomínky na to, aby poznal baronova společníka – byl to štíhlý mladík, sotva víc než chlapec, ale silný a pružný, se svaly, vycvičenými neustálým tréninkem. Oči měl tvrdší, rysy ostřejší, ale Paul tu tvář znal ze zrcadla.

Chani vedle něj vydala tlumený výkřik, ale zvuk se jí v hrdle proměnil v zachrčení. Poznala mladšího Paula a viděla i ten hrůzný rozdíl.

Všechno začínalo být jasné a Paulovi ztuhla krev z chladného vědomí neúprosného osudu. Jeho jasnovidná vize z masa a kostí! Takže myslící stroje vypěstovaly dalšího gholu Paula Atreida jako svého pěšáka, druhého potenciálního Kwisatze Haderacha pro

vlastní účely. Teď chápal ty opakující se sny o vlastní tváři, triumfálně se smějící, konzumující koření, podivný obraz *sebe sama*, probodnutého a umírajícího, krvácejícího krev vlastního života na podivnou podlahu. Vypadala jako ta, na které teď stál v této klenuté komnatě.

Zbude jen jeden z nás…

„Zdá se, že tu máme nadbytek Atreidů." Baron popostrčil svého chráněnce kupředu, jednou rukou přitom svíral mladíkovo rameno. Téměř omluvně, jako by na tom ostražitému publiku nějak záleželo, dodal: „Tomuhle říkáme Paolo."

Paolo se od něj odtáhl. „Zanedlouho mi budete říkat Imperátore nebo Kwisatzi Haderachu – podle toho, co mi zajistí nejvyšší respekt." Starý muž a Erasmus, kteří to sledovali, vypadali, jako by se celým tím výjevem bavili.

Paul uvažoval, kolikrát ho osud, nějaký hrozný záměr lapil do pasti. Jak často a za kolika okolností viděl sám sebe mrtvého po ráně dýkou? Teď proklínal fakt, že má této krizi čelit jako skořápka svého bývalého já, nevyzbrojený vzpomínkami a zkušenostmi z minulosti.

Proti sobě samotnému musím stačit.

Mladší chlapec se zahihňal a došel ke svému protějšku, který stál strnule v pozoru. Paul se díval na svůj zrcadlový obraz beze strachu. Přes věkový rozdíl byli přibližně stejně vysocí, a když se Paul podíval do očí svého dvojníka, věděl, že nesmí tohoto „Paola" podcenit. Ten mladík byl jako zbraň, spolehlivá a vražedná jako krispel u Paulova boku.

Jessica a Chani se ochranitelsky přisunuly blíž k Paulovi, připraveny udeřit. Jessica se svými oživenými vzpomínkami byla dokonalá Ctihodná matka. Přestože se Chani její minulý život ještě nevrátil, projevovala při trénincích značné bojové schopnosti, jako by stejně cítila v žilách fremenskou krev.

Paolo svraštil čelo a jeho výraz na chvilku znejistěl. Pak se na Jessiku ušklíbl. „Ty máš být moje matka? Lady Jessica! No, možná jsi starší než já – ale to z tebe nedělá opravdovou matku."

Jessica si ho krátce a pronikavě změřila. „Já znám svou rodinu, bez ohledu na to, v jakém pořadí se znovu narodila. A ty do ní nepatříš."

Paolo přešel po podlaze komnaty k Chani a lascivně, s přehnanou povýšeností na ni zašilhal. „A ty… tebe znám taky. Tys měla být moje velká životní láska, fremenská holka, tak nevýznamná, že historie z tvého mládí skoro nic nezaznamenala. Nejsi dcera Lieta-Kynese? Úplná nula, dokud ses nestala ženou velkého Muad'Diba."

Paul cítil, jak se mu její nehty zatínají do paže, ale ignorovala toho kluka a raději promluvila k němu: „Bašárovo učení bylo správné, Usúle. Hodnota gholy není uzavřena v jeho buňkách. Ten proces se může příšerně zvrtnout – jako se očividně stalo v případě tohoto mladého monstra."

„Je to spíš záležitost výchovy," řekl baron. „Představte si, jak mohl být vesmír jiný, kdyby se původnímu Muad'Dibovi dostalo jiné školy nasazení síly – kdybych ho byl učil *já*, jak jsem se pokoušel s tím rozkošným chlapcem Feydem-Rauthou."

„Dost už toho," vložil se do rozhovoru Omnius. „Mé bitevní lodě se právě teď střetávají se žalostnými zbytky lidské obrany – nebo bych měl říct, že je spíš vyhlazují? Podle posledních zpráv lidé vybudovali linii stanovišť přes celý vesmír. To mi umožní zničit je všechny najednou a vyřídit to."

Erasmus pokývl na lidi v komnatě katedrály. „Za několik málo staletí by vaše válčící frakce stejně lidskou rasu zničily samy."

Starý muž střelil po nezávislém robotovi rozzlobeným pohledem. „Teď, když tady mám posledního Kwisatze Haderacha, všechny podmínky se naplnily.

Je načase s tím skoncovat. Není třeba obtěžovat se s drcením jednotlivých osídlených světů na prach." Rty se mu prohnuly v podivném úsměvu. „I když by to bylo taky příjemné."

Erasmus se podíval z Paula na Paola. „Vy dva jste sice geneticky stejní, lišíte se ale trochu věkem, vzpomínkami a zkušenostmi. Náš Paolo je technicky vzato klon, vypěstovaný z krevních buněk, zachovaných na dýce. Ale ten druhý Paul Atreides – kde se vzaly tvoje buňky? Kde je Tleilaxané našli?"

„To nevím," řekl Paul. Podle Duncana zahájil ten starý muž se ženou své nemilosrdné stíhání dlouho předtím, než kdokoli navrhl gholovský projekt, předtím, než starý Scytale odhalil svou nulentropickou kapsli. Jak mohla všemysl vědět, že se tady Paul objeví? Zmanipulovaly stroje celou tu složitou hru? Vyvinuly si snad nějakou umělou, ale komplikovanou formu jasnozřivosti?

Erasmus vydal jakýsi bručivý zvuk. „I tak věřím, že máte oba potenciál stát se tím Kwisatzem Haderachem, kterého potřebujeme. Ale který z vás se projeví jako lepší a dosáhne toho?"

„Budu to já," naparoval se Paolo. „Všichni to víme." Mladší chlapec byl zjevně vychován ve víře ve svou roli, takže měl plnou hlavu sebejistoty – byť to byla sebejistota pramenící z opravdového umění, ne jen produkt představivosti.

„A jak se to určí?" zeptala se Jessica. Pozorovala oba chlapce a hodnotila je pohledem.

Po straně poblíž fontány, která chrlila roztavený kov, se plynule otevřely dveře a objevil se muž v černé kombinéze. Nesl zdobenou skříňku z tvrdého dřeva a na ní menší zabalený balíček. Byl vyzáblý, neurčitých rysů.

„Khrone, tady jsi! Čekali jsme na tebe."

„Jsem tady, pane Omnie." Muž se podíval na shromáždění. Buď jako projev kapitulace či záblesk nezá-

vislosti se pak jeho neurčité lidské rysy rozplynuly a odhalily v něm bledého Tvarového tanečníka s vpadlýma očima. Odložil bedýnku a pečlivě rozbalil průsvitnou látku menšího balíčku. Objevila se nahnědle modrá pasta se zlatými kousky.

„Tohle je koncentrovaná a neobvykle silná forma koření." Tvarový tanečník si zamnul špičky prstů a zvedl je ke svému nelidskému nosu, jako by ho ta vůně těšila. „Sklizená z upraveného červa, který roste v oceánech Buzzellu. Nebude to dlouho trvat, čarodějky se dovtípí a zahájí tam vlastní operace na chytání červů a sklízení koření. Zatím ale mám jediný vzorek tohoto ultrakoření. Jeho čirá síla by měla stačit na to, aby uvrhla Kwisatze Haderacha – jednoho z vás – do dokonalého jasnozřivého transu. Získáš síly, které dokáže předpovědět jedině proroctví. Uvidíš všechno, poznáš všechno a staneš se klíčem ke kulminaci Kralizce."

Erasmus promluvil téměř radostně: „Viděli jsme, co všechno lidská rasa bez nás poničila, aby udržela pořádek. Vesmír opravdu potřebuje změnu." Robot sebral skříňku a zvedl její jemně vyřezávané víko. Uvnitř ležela zdobená dýka se zlatou rukojetí. Zvedl ji téměř s úctou. Na čepeli zůstala šmouha staré krve.

Jessica za Paulem zalapala po dechu. „Já tu dýku znám! Je v mojí mysli tak jasná a čerstvá, jako bych ji viděla nedávno. Sám imperátor Shaddam ji dal vévodu Letovi jako dar a po letech během procesu mu ji Leto vrátil."

„Ach, je to ještě mnohem víc." Baronovi se zaleskly oči. „Věřím, že imperátor dal právě tuhle dýku mému milovanému synovci Feydu-Rauthovi pro souboj s tvým synem. Bohužel Feyd v tom boji tak docela neuspěl."

„Miluji spletité historky," dodal Erasmus. „A ještě později s ní Hasimir Fenring bodl imperátora Muad'Diba a málem ho zabil. Vidíte tedy, že ta dýka

má dlouhou a pestrou minulost.“ Zvedl ji a nechal světlo katedrální komnaty zazářit na čepeli. „Dokonalá zbraň na pomoc při našem výběru, nemyslíte?“

Paul vytáhl z pochvy na boku krispel, který mu vyrobila Chani. Rukojeť mu v ruce připadala teplá, zakřivené mléčné ostří dokonale vyvážené. „Já mám vlastní zbraň.“

Paolo uskočil dozadu a podíval se na barona, na Omnia a na Erasma, jako by čekal, že mu přijdou na pomoc. Vytrhl dýku se zlatou rukojetí robotovi z ruky a namířil ostrý hrot na Paula.

„A co mají s těmi zbraněmi dělat?“ zeptala se Jessica, i když odpověď byla každému zřejmá.

Robot se na ni překvapeně podíval. „Sluší se, abychom ten problém vyřešili obzvlášť lidským způsobem: duelem na život a na smrt, samozřejmě! Není to dokonalé?“

Červ je venku, kde ho všichni mohou vidět, a červ je ve mně, jako moje součást. Mějte se na pozoru, protože já jsem ten červ. Mějte se na pozoru!

LETO II.,
nahrávky z Dár-es-Balátu, jeho vlastní hlas

Poté co byl Paul a jeho společníci odvedeni z nelodi, našla Sheeana mladého Leta II. v jeho kajutách. O samotě se choulil ve tmě, měl horečku a třásl se. Nejprve si pomyslela, že se bojí, protože ho tady nechali, ale brzy si uvědomila, že je opravdu nemocen.

Když ji chlapec viděl, přinutil se vstát. Kymácel se a na čele se mu leskl pot. Úpěnlivě se na ni podíval. „Ctihodná matko Sheeano! Ty jsi jediná – jediná, kdo zná červy." Velkýma temnýma očima těkal ze strany na stranu. „Neslyšíš je? Já ano."

Zamračila se. „Slyšet je? Já ne –"

„*Píseční červi!* Ti červi v nákladovém prostoru. Volají mě, provrtávají se mi mozkem, trhají mě zevnitř."

Zvedla ruku, aby ho umlčela, a zarazila se, hluboce zamyšlená. Celý život jí Šajtán rozuměl, ale nikdy od těch tvorů nedostala žádný skutečný vzkaz, i když se pokoušela stát se jejich součástí.

Ale když teď napjala smysly, opravdu cítila v hlavě a skrz zdi poškozené nelodi prudký hukot. Po zajetí

Ithaky připisovala Sheeana ty pocity drtivé váze porážky po jejich dlouhém letu. Ale teď tomu začala rozumět. Něco se jí dralo podvědomím jako tupé nehty, škrábající po břidlici jejího strachu. Podzvukové pulzy, které zvaly. *Píseční červi.*

„Musíme jít do nákladového prostoru," oznámil Leto. „Volají nás. Oni… *já* vím, co dělat."

Sheeana popadla chlapce za ramena. „Co je to? Co musíme udělat?"

Ukázal na sebe. „Něco ze mě je *uvnitř* těch červů. Šaj-hulúd volá."

Neloď byla bezpečně uvězněna v konstrukci z živého kovu a myslící stroje si už plavidla moc nevšímaly. Očividně chtěly vlastnit a ovládat Kwisatze Haderacha… cíl, který, jak Sesterstvo zjistilo už dávno, nebyl tak jednoduchý, jak se zdálo. Teď, když měl Omnius Kwisatze Haderacha ve své strojní katedrále, myslel si zřejmě, že má všechno, co potřebuje. Zbývající cestující byli nepodstatní váleční zajatci.

Benegesseriťanky plánovaly vytvoření svého nadčlověka stovky generací, jemně vedly krevní linie a chovné mapy, aby vytvořily dlouho očekávaného mesiáše. Ale poté, co se proti nim Muad'Dib obrátil a způsobil chaos v jejich pečlivě uspořádaném rozvrhu, Sestry přísahaly, že už nikdy neuvolní žádného dalšího Kwisatze Haderacha. Ale pak se tehdy dávno narodila Muad'Dibova dvojčata, dřív než bylo možné plně rozpoznat škodu. Jedno z těch dvojčat, Leto II., byl Kwisatz Haderach stejně jako jeho otec.

V Sheeanině mysli se otočil klíč a odemkl další myšlenky. Možná že tento vážný dvanáctiletý Leto je hluché místo myslících strojů! Mohl by *on* být tím Kwisatzem Haderachem, kterého hledají? Uvážil vůbec Omnius možnost, že stroje mají nepravého? Pulz se jí zrychlil. Proroctví se často upřou nesprávným směrem. Možná že Erasmovi ušla jasná věc! Slyšela,

jak se vnitřní hlas Sereny Služebnice nad tou možností rozesmál, a dovolila si přidržet se toho zrnka naděje.

„Pojďme tedy do nákladového prostoru." Sheeana vzala chlapce za ruku a pospíchali spolu po chodbách a skluzavkách do nižších pater.

Když se blížili k velkým dveřím, uslyšela Sheeana z druhé strany hlasité burácení. Sedm rozčilených červů se hnalo z jednoho konce kilometrového prostoru na druhý a naráželo do stěn.

Když dorazili k přístupovým dveřím, vypadal mladý Leto, že se zhroutí. „Musíme dovnitř," řekl a tváře mu hořely. „Ti červi... Musím s nimi promluvit, uklidnit je."

Sheeana se nikdy dřív červů nebála, ale teď zaváhala, měla strach, že ve svém zdivočelém stavu možná nebudou pro Leta bezpeční. Ale chlapec už pracoval na ovládání a zapečetěné dveře se odsunuly stranou. Do tváří jim dýchl horký suchý vzduch. Leto se vydal dovnitř a po kolena se brodil v měkkých duchách. Sheeana pospíchala za ním.

Když Leto zvedl ruce a zavolal, červi k němu vyrazili jako supící predátoři v čele s největším Monarchou. Sheeana cítila horkou vlnu jejich vzteku, potřebu ničit... ale něco jí napovídalo, že ten vztek není namířen ani na jednoho z nich. Tvorové se zvedli z písku a vztyčili se před dvojicí lidí.

„Myslící stroje jsou venku kolem lodi," řekla Sheeana Letovi. „Budou červi... budou za nás bojovat?"

Chlapec se zatvářil nešťastně. „Půjdou po mé stezce, pokud jim ji vytyčím, ale já sám ji ještě nevidím!"

Podívala se na něj a znovu zauvažovala, jestli ten chlapec nemůže být konečným Kwisatzem Haderachem, článkem v řetězu, který Omnius přehlédl. Co když Paul Atreides není nic víc než jen klička v konečném souboji mezi člověkem a strojem?

Leto se otřepal, očividně sbíral odhodlání. „Ale moje první *já*, Božský imperátor, měl obrovskou jasnovidnou schopnost. Možná že předvídal i toto a připravil ty tvory. Já… jim věřím."

Při těch slovech červi společně klesli, jako by se klaněli. Leto se zakymácel a oni se zakymáceli s ním. Na chvíli se zdálo, že stěny prostoru mizí a písečné duny se táhnou donekonečna. Strop se ztratil v oparu prachu, který působil závrať. Najednou se všechno zase zaostřilo.

Leto chytil dech a zavolal: „Zlatá stezka se přichází setkat *se mnou*! Je čas vypustit červy – tady a teď!"

Sheeana vycítila, že je to správné, a věděla, co dělat. Systémy byly stále naprogramovány tak, aby poslouchaly její rozkazy. „Stroje deaktivovaly zbraně a motory, ale velké nákladové dveře ještě pořád dokážu otevřít."

Spolu s Letem pospíchala k ovládání v chodbě, zadala pokyny. Mašinérie zahučela a napjala se. Pak s hlasitým řinčením a úderem se v dlouho neprodyšně uzavřených stěnách objevila mezera. Sheeana a chlapec pozorovali z chodby, jak se ohromné dveře odsouvají, jako když se roztahují zaťaté zuby.

Tuny písku se vyhrnuly ven a hnaly s sebou písečné červy jako živá beranidla do ulic metropole strojů.

Jasnozřivost neodhaluje žádná absolutna, jen možnosti. Nejjistějším způsobem, jak poznat přesně, co skrývá budoucnost, je prožít to v reálném čase.

PRINCEZNA IRULÁN,
Rozhovory s Muad'Dibem

„Souboj je nesmysl." Baron se zamračil a rozhlédl se po katedrální komnatě. „Je to plýtvání. Přirozeně jsem přesvědčen, že můj drahý Paolo tohohle povýšence porazí, ale proč si nenechat oba Kwisatze Haderachy, Omnie?"

„Já toužím jen po tom lepším," řekla všemysl.

„A nemůžeme se spoléhat, že ovládneme *oba dva*, kdyby se svými novými silami bojovali o vyšší pozici," namítl Erasmus.

„Ten, který vyhraje v souboji, dostane ultrakoření," oznámil Omnius. „Až ho vítěz zkonzumuje, budu mít svého skutečného a posledního Kwisatze Haderacha. Pak budu moci uzavřít tento zbytečný nesmysl a zahájit skutečnou práci na přestavbě vesmíru."

Chani pořád svírala Paulovi paži. „Jak víš, že je jeden z nich tvůj Kwisatz Haderach?"

„Můžeš se mýlit," řekl Yueh a chlapec Paolo se do něj zabodl zlostným pohledem.

„A proč bych měl spolupracovat, pokud vyhraju?" řekl Paul, ale jeho protest udusily nepříjemné dozvu-

ky vracející se vize. Myslel, že ví, co se stane, aspoň z části.

„Protože v to věříme." Baron, ukázkový vzor bezvěrce, se zasmál vlastnímu vtipu, ale byl jediný.

Paolo špičkou své dýky se zlatou rukojetí sekal vzory do vzduchu. „Mám imperátorovu dýku! Už tě s ní jednou bodli."

„Znovu se to nestane. Dnes je den mého triumfu." Ale Paul slyšel ve vlastních odměřených slovech křehkost, zranitelnost pod tou hranou odvahou. Neviděl možnost, jak se souboji vyhnout, a nebyl si jistý, jestli se vyhnout chce. Ta zvrácená vize sebe sama potřebovala vyříznout jako nádor.

Nastal čas. Paul sebral veškeré soustředění k boji. Políbil Chani, ale ani se na ni pořádně nepodíval. Dýka z červova zubu, kterou mu vyrobila, mu dokonale seděla v ruce. Cvičil s tím nožem na nelodi a věděl, jak bojovat.

Nesmím se bát. Strach zabíjí myšlení.

Mladý Paolo stiskl rty a napjatě se usmál. „Řekl bych, žes měl taky vidění! Vidíš, jsme si podobní v dalším ohledu."

„Měl jsem spoustu vidění." *Budu svému strachu čelit.*

„Ale ne takových." Vědoucí úsměv jeho soupeře byl nesnesitelný, tísnivý... Paul posílil své odhodlání. Neposkytne Paolovi satisfakci a nedá najevo strach ani nejistotu.

Objevili se proměnliví roboti a nasměrovali lidské diváky ke stranám rozlehlé síně. Baron ustoupil dozadu vedle Khronea a pohledem těkal od mladého Paola k lákavé dávce ultrakoření. Lačně si olízl masité rty, jako by ho toužil ochutnat sám.

Paul stál připraven na hladké bojové podlaze síně jen pár metrů od Paola. Jeho mladší soupeř si přehazoval dýku se zlatou rukojetí z ruky do ruky a smál se na něj, ukazoval bílé zuby.

Paul se zklidnil a v duchu posbíral všechny důležité lekce, které se naučil: benegesseritský přístup a učení *prana bindú*, přesný svalový trénink a pečlivá útočná cvičení, která Duncan a bašár vtloukli do všech gholovských dětí.

Promluvil ke svému strachu: *Dovolím mu, aby prošel kolem mne a skrze mne.*

Všechno to vyvrcholí tady. Paul cítil jistotu, že pokud se toho úkolu zhostí a vyhraje, jeho síly Kwisatze Haderacha se vynoří na povrch a on dokáže pokračovat až k porážce myslících strojů. Ale jestli vyhraje Paolo... Nechtěl o té možnosti ani uvažovat.

„Usúle, vzpomeň si na svou dobu mezi fremeny," zavolala Chani z boku sálu. „Vzpomeň si, jak tě učili bojovat."

„On si nic z toho nepamatuje, ty děvko!" Paolo sekl do vzduchu imperátorovým nožem, jako by podřezával nějaký neviditelný krk. „Ale já jsem plně vycvičený, zakalený bojový stroj."

Baron zatleskal, ale jen trochu. „Nikdo nemá rád chvástaly, Paolo... samozřejmě pokud neuspěješ a nedokážeš všem, že jsi jen konstatoval fakta."

Paul se nechtěl nechat ovládnout svými vizemi. *Pokud jsem Kwisatz Haderach, pak ty vize změním. Budu bojovat. Budu na všech místech najednou.*

Mladý Paolo si musel myslet totéž, protože se na něj vrhl jako zmije. Erasmus, vylekaný náhlým začátkem souboje, máchl svou přepychovou róbou a rychle ustoupil z cesty. Očividně měl v úmyslu nejprve popsat pravidla, ale Paolo chtěl tu záležitost pojmout jako rvačku.

Paul se zaklonil jako pružný rákos a nechal imperátorovu čepel prosvištět kolem naprázdno, jen centimetr od svého krku. Mladý Paolo se zahihňal. „To bylo jenom cvičení!" Zvedl dýku a ukázal rezavě červené skvrny. „Jsem o krok před tebou, protože tenhle nůž je už zakrvácený!"

„Je to spíš tvoje krev než moje," řekl Paul pro sebe. Vyrazil s krispelem, kličkoval, nechal čepel tancovat.

Mladší ghola zrcadlově napodoboval Paulovy pohyby, jako by mezi těmi dvěma existovalo nějaké nevědomé telepatické spojení. Sekl na stranu a Paul uklouzl opačným směrem. Je to nějaká forma jasnozřivosti, uvažoval Paul, podvědomě předvídat každou ránu, nebo prostě znali a přesně kopírovali vzájemné bojové styly? Měli úplně odlišný výcvik, úplně jinou výchovu. A stejně...

Paul se soustředil na souboj, neslyšel nic než nejasné hučení. Zpočátku vnímal povzbuzování, lapání po dechu, starostlivé výkřiky matky a Chani, ale pak to všechno zablokoval. Má potenciál stát se tím konečným Kwisatzem Haderachem, po kterém Omnius pátral? Chtěl jím být? Četl historii, věděl o krveprolití a utrpení, které Paul Muad'Dib a Leto II. způsobili coby Kwisatzi Haderachové. Co chtějí myslící stroje dokázat, budou-li mít ještě silnějšího Kwisatze Haderacha? Nějaká uzamčená část Paula už dokázala dohlédnout tam, kam nemohl nikdo jiný – do ženské i mužské minulosti. *Jaké jiné síly jsou ve mně nevyužity? Troufnu si to zjistit? Pokud tento souboj vyhraju, co po mně pak budou chtít myslící stroje?*

Připadal si jako gladiátor na staré Zemi, který se musel osvědčit v aréně. A měl osudovou slabost: Omnius držel Chani, Jessiku, Duncana a spoustu jiných jako rukojmí. Kdyby se Paulovi vrátily gholovské vzpomínky, jeho city k nim by ještě zesílily.

Omnius zřejmě právě takhle zamýšlel přinutit Paula ke spolupráci, pokud by ten souboj vyhrál. Láska k jeho druhům by mohla jedině zesílit, a oni by pak kvůli němu trpěli. Počítačová všemysl měla menší trpělivost než kterýkoli člověk, stroje by ta rukojmí klidně beztrestně mučily a zabily, pak sebrali buněčné vzorky a vypěstovali nové gholy. Znovu a znovu!

Erasmus by přivedl zpátky jeho sestru Alii, otce vévodu nebo Gurneyho nebo Thufira. Zabít je, oživit a znovu zabít. Dokud se Paul Atreides, Kwisatz Haderach, nepodvolí jejich požadavkům, budou mu myslící stroje dělat ze života nekonečné peklo. Nebo to aspoň tak zamýšlely.

Teď chápal dilema svého osudu. A znovu viděl sebe sama umírat v kaluži krve. Některé věci se možná změnit nedají. Ale pokud je skutečný Kwisatz Haderach, měl by umět zvítězit nad tak nečistou taktikou.

Bojoval dál s divokou vášní, přivedl se do stavu napjatého šílenství. Paolo na něj zaútočil nohama a sekl imperátorovou dýkou. Paul uhnul, převalil se a mladší ghola se na něj vrhl. Imperátorova dýka tvrdě zaútočila. Měla to být vražedná rána, ale Paul uklouzl na stranu právě včas.

Čepel mu však rozpárala rukáv a vyřízla tenkou čárku krve na levém rameni, pak zazvonila o kamennou podlahu. Paolovo zápěstí, otřesené tím ostrým dopadem, taktak udrželo rukojeť.

Paul na naleštěné podlaze máchl nohama do strany, dostal je pod svého protivníka a vykopl nahoru. Měl výhodu, byl fyzicky silnější než dvanáctiletý chlapec. Paul popadl svého soka za zápěstí a vytáhl se na nohy, ale Paolo sevřel prsty kolem Paulovy paže s dýkou a zabránil krispelu seknout. Paul táhl, nasadil sílu, aby je oba dotlačil dozadu k lesknoucí se lávové fontáně.

„To není moc… nápadité!" Mladší ghola chroptěl, jak bojoval, a Paul ho dál tlačil dozadu. Žár fontány se šířil všemi směry. Kdyby Paola srazil do toho žhavého kovu, zabil by sám sebe – nebo sám sebe zachránil?

Paul jasně vnímal svého soupeře a nemohl ho dost dobře nenávidět. V jádru byli oba *Paul Atreides*. Paolo se nenarodil jako zlý, ale zkazily ho hrůzné věci, které se mu přihodily, věci, které ho učili, ne tím, co

dělal z vlastní vůle. Paul nedopustil, aby ho sympatie k rivalovi oslabily. Kdyby se to stalo, Paolo by ho bez váhání zabil a zajistil si tak vítězství. Ale Paul – protože byl *Paul* – bude každým kouskem těla bojovat pro záchranu budoucnosti lidstva.

Omnius a Erasmus přihlíželi, aniž by některého kandidáta povzbuzovali. Přijmou kteréhokoli, kdo zvítězí. Khroneova temná tvář se zapadlýma očima nedávala najevo vůbec žádný cit. Baron se mračil. Na Chani a na matku se Paul ani nechtěl podívat.

Burácející láva pumpovala do vzduchu horko. Paulovo už tak dost zpocené tělo klouzalo víc a víc. Šlachovitý Paolo to využil, zavrtěl se a Paulovo sevření začalo podkluzovat. Najednou, už na pokraji fontány, podklesl mladší chlapec schválně v kolenou.

Paul se to snažil vyvážit a to ho vyvedlo z rovnováhy. Nakopl svého protivníka do břicha, ale mladý Paolo měl ještě nevyužité rezervy. Když Paul zvedl krispel v kluzkém sevření, zvedl Paolo ruku nahoru a dozadu a zdobenou rukojetí dýky udeřil do spodní části Paulovy ruky s nožem. Šlachy sebou reflexivně škubly. Krispel se uvolnil, zazvonil o okraj fontány a spadl do roztaveného kovu.

Byl pryč.

Silou dominantní vize, silnější než pouhé tušení vlastní smrti, si Paul uvědomil, co měl vědět od začátku: *Já nejsem ten Kwisatz Haderach, kterého chce Omnius. Nejsem to já!*

Čas jako by se zpomalil a ztuhl. Tohle zažil bašár Teg, když se zrychlil? Ale Paul Atreides se nedokázal pohybovat rychleji než události kolem něho. Držely ho v zajetí a ždímaly ho v ocelovém sevření smrti.

Mladý Paolo s nenávistným šklebem švihl dokonalým obloukem dýkou se zlatou rukojetí a pomalu a vytříbeně zabořil její špičku Paulovi do boku. Vjel mu dýkou mezi žebra, prorazil smrtící hrot Paulovými plícemi a pak mu ho zabořil do srdce.

Pak Paolo vražednou zbraň vytrhl a čas zas začal běžet obvyklou rychlostí. Odkudsi zdaleka slyšel Paul křičet Chani.

Z rány se mu řinula krev. Paul doklopýtal k základně horké fontány. Byla to smrtelná rána, o tom nebylo pochyb. Prorocký hlas v hlavě ho zbytečně týral. Zdálo se, že se mu vysmívá. *Nejsem konečný Kwisatz Haderach!*

Sklouzl na zem jako polámaná loutka, sotva viděl Chani a Jessiku, jak k němu běží. Jessica držela Yueha za límec a vlekla sukovského doktora ke svému krvácejícímu synovi.

Paul netušil, že lidské tělo obsahuje tolik krve. Slábnoucím zrakem vzhlédl a viděl Paola, jak vítězně tancuje a svírá rudou dýku, z níž odkapávala krev. „Tys to věděl, že tě zabiju! Mohl sis ten nůž do sebe klidně zarazit vlastníma rukama!“

Byla to dokonalá reprodukce jeho vizí. Ležel na podlaze a umíral tak rychle, jak mu tělo dovolovalo.

V pozadí slyšel bouřlivý smích barona Harkonnena. Ten zvuk byl nesnesitelný, ale Paul nemohl udělat nic, aby ho zastavil.

Když se mé vzpomínky nahrnou všechny najednou, budou jako písečná bouře – a stejně ničivé. Kdo umí ovládnout vítr? Pokud jsem opravdu Božský imperátor, pak to dokážu.

GHOLA LETA II.,
poslední přípravný úkol, odevzdaný bašáru Milesi Tegovi

Písek a červi se řinuli z uvolněného nákladového prostoru nelodi do pečlivě uspořádané strojní metropole. Svíjející se tvorové se prodírali do volných ulic jako rozzuření saluští býci, vyrážející z ohrad. Sheeana, která stála vedle Leta a pozorovala, jak se prostor s ohlušujícím náporem vyprazdňuje, otevřela ústa a vyvalila oči úžasem.

Mysl Leta II. se prostřednictvím jeho podivného spojení s červy valila s nimi do lesknoucího se města. Stál vysoko nahoře u vrat do obrovského nákladového prostoru a cítil vlnu úlevy a svobody. Aniž by řekl jediné slovo Sheeaně, ponořil se do klouzajícího proudícího písku, následoval červy v jejich divokém exodu. Nechal se pískem nést jako plavec chycený spodním proudem, rychle unášený do moře.

„Leto! Co to děláš? Nech toho!“

Nedokázal se zastavit a odpovědět, ani kdyby chtěl. Proud tekoucího písku ho stáhl dolů – přesně tam, kde chtěl být. Leto se ponořil do písku a plíce se mu jaksi přizpůsobily prachu stejně jako všechny

ostatní smysly. Stejně jako písečný červ viděl bez očí a vnímal tvory před sebou, jako by se díval čirou vodou. K *tomuhle* byl zrozen, pro tohle zemřel, už tehdy dávno.

Vzpomínky v něm zněly jako ozvěny minulosti – nebyly to vnitřní vzpomínky, ale něco silnějšího než znalosti, které získal pročítáním archivů *Ithaky*. Ty záznamy se týkaly jiného mladého muže, jiného Leta II., ale přesto jeho. Na povrch vyplynula jedna myšlenka: *Má kůže není moje*. Tehdy měl tělo pokryto spojenými písečnými pstruhy, jejich membránovitá těla se propletla s jeho měkkým masem a nervy. Propůjčily mu sílu, umožnily mu hnát se kupředu jako vítr.

Leto II., přestože ještě v lidském těle, si vzpomínal na něco z té fantastické síly, ne z gholovských vzpomínek, ale z perly vědomí, kterou zanechal původní Božský imperátor v každém potomku červa. *Oni* si to pamatovali a Leto si to pamatoval s nimi.

Historii zaznamenávala spousta lidí, kteří ho nenáviděli, kteří nechápali, co byl nucen udělat. Odsuzovali Tyranovu údajnou krutost a nelidskost, jeho ochotu obětovat všechno pro výjimečnou Zlatou stezku. Ale nic z té historie – dokonce ani jeho vlastní závětní zápisy – nezaznamenaly radost a bujnost mladého muže, zažívajícího tak nečekanou a úžasnou moc. Leto si na to všechno teď vzpomínal.

Doplaval v proudu písku tam, kde se svíjelo sedm obřích červů, a pak vyrazil nahoru a probil se na povrch. Leto instinktivně věděl, co má dělat, dovrávoral k Monarchovi, největšímu z nich. Zachytil se kusu bušícího ocasu, vyskočil na tvrdé prstence a vyšplhal se nahoru jako bosý caladanský primitiv, drápající se po drsné kůře palmy.

Jakmile se Leto dotkl největšího ze sedmi červů, jeho prsty a nohy jako by získaly nepřirozenou přilnavost. Mohl lézt a držet se, jako by byl součástí toho

tvora. A jistým způsobem to tak bylo. V zásadě byl on a červi jedno.

Všichni červi vycítili, že se k nim Leto přidal, a zastavili se jako obrovští vojáci, nastupující do pozoru. Leto dosáhl místa na vrcholku Monarchovy zakřivené hlavy, přehlédl rozpínající se komplex živých kovových staveb a nadechl se silného pachu skořice.

Ze své vysoké pozorovatelny si prohlížel, jak město Synchronizace mění budovy do působivých barikád, pokouší se zadržet ty dlouho vězněné červy. Toto byla Letova armáda, jeho živoucí beranidla – která vypustí proti Nepříteli lidstva.

Leto se v závrati a euforii z vůně koření přidržel hřebenů červa, které se roztahovaly a vystavovaly měkké růžové maso dole. Připadalo mu to lákavé, jeho tělo toužilo cítit to naplno, dotýkat se přímo. Leto zajel rukama mezi prstencové segmenty, do měkké tkáňové membrány. Připadal si přitom, jako by sahal do nervového centra samotné bestie, zanořil prsty do nervového obvodu, který tyto prvotní tvory spojoval dohromady. Ten pocit ho zasáhl jako elektrický výboj. Sem patřil navěky.

Na jeho příkaz se píseční červi zvedli výš jako rozzlobené kobry, které už nedbají na konejšivou hudbu zaříkávače. Leto je teď ovládal. Všech sedm červů začalo řádit v ulicích města a Omnius nemohl udělat nic, čím by je zastavil.

Když se Letova mysl spojila s největším písečným červem, zaznamenal nával intenzivních pocitů a připomněl si podobnou věc, kterou ten druhý Leto II. vykonal před tisíci lety. Znovu zažil skřípavý pocit rychle ubíhajícího písku pod dlouhým a klikatým tělem. Radoval se z dokonalé vyprahlosti staré Arrakis a věděl, co znamená být Božským imperátorem, syntézou muže a písečného červa. Byl to vrchol jeho zkušenosti. Ale leží před ním ještě něco většího?

Leto II., vychovávaný jako gholovské dítě na palubě nelodi, si nikdy nebyl docela jistý, jak Tleilaxané získali jeho původní buňky. Odebrali mu je, když s Ghanimou podstupovali běžné lékařské prohlídky jako děti? Pokud ano, pak by probuzený ghola Leta měl mít jenom vzpomínky běžného dítěte, syna Muad'Diba. Co když však buňky ze Scytaleovy nulentropické kapsle byly ukradeny skutečnému Božskému imperátorovi v jeho nejlepších letech? Snad seškrábnutím vzorku z obrovského červovitého těla? Nebo získal část tkáně jeden z jeho oddaných stoupenců, kteří sebrali Tyranovo chřadnoucí utonulé tělo z břehu řeky Idaho?

Jak se tak Letova mysl spojovala s Monarchou a se všemi okolními červy, uvědomil si, že na tom vlastně nezáleží. Toto neuvěřitelné spojení teď odemklo všechno, co bylo v jeho gholovském těle a v každém zrnku vědomí, pochovaném hluboko v červech. Leto II. se konečně stal doopravdy sám sebou, stejně jako rozporuplným gholovským chlapcem, kterým býval – osamělé dítě a absolutní imperátor s tisíciletými krveprolití ve svém vědomí. Do přesných podrobností rozuměl všem staletím rozhodování, příšerného smutku a odhodlání.

Nazývají mě Tyran, aniž by pochopili mou laskavost, velký záměr za mými činy! Nevědí, že jsem celou dobu předvídal ten konečný konflikt.

V posledních letech se Božský imperátor Leto natolik vzdálil lidství, že zapomněl nesčetné divy, zvlášť zjemňující vliv lásky. Ale jak tak mladý Leto nyní jel na Monarchovi, vzpomínal si, jak moc zbožňoval své dvojče Ghanimu, vzpomínal na dobré časy, které spolu prožívali v úžasném otcově paláci, a na to, jak byli určeni vládnout rozlehlému impériu Muad'Diba.

Nyní byl Leto všechno, co byl předtím, a ještě víc, vylepšený bezprostředními vzpomínkami na vlastní

zkušenosti. Krví mu začínalo proudit čerstvé předkoření z červova těla a díky tomu novému vidění spatřil Zlatou stezku, táhnoucí se skvostně před ním. Ale ani v tom pozoruhodném odhalení neviděl za všechny rohy, které měl před sebou. Byla tam hluchá místa.

Mladý Leto, usazený vysoko na červovi, se odhodlaně usmál a jedinou myšlenkou vyslal hadovitou armádu kupředu. Leviatani vyrazili mezi obří budovy, vrhali se na zpevněné barikády a probíjeli se jimi. Nic je nemohlo zastavit.

Leto II. s rukama stále zabořenýma mezi prstencové segmenty jel s radostnými výkřiky na rtech. Hleděl kupředu očima, které se najednou proměnily na modromodré, očima, které viděly, co jiní ne.

Teď, když jsem jel na jednom z písečných červů a dotkl se jeho nezměrné existence, rozumím úctě, jakou zažívali staří fremeni, chápu, proč považovali červy za svého Boha, za Šaj-hulúda.

TLEILAXANSKÝ PÁN WAFF,
dopis Radě Pánů v Bandalongu,
odeslaný bezprostředně před zničením Rakis

Ve vyprahlém akváriu zahynul poslední pár exemplářů Waffových písečných červů.

Když vypustil své první zkušební červy do pouště, nechal si dva ve své modulové laboratoři pro výzkum. Doufal, že to, co o nich zjistí, zvýší jejich šanci na přežití. Nevycházelo to.

Waff se každý den náruživě modlil, meditoval nad svatými texty, které si s sebou přivezl, a hledal u Boha vedení, jak nejlépe pečovat o znovuzrozeného Proroka. Prvních osm vzorků bylo nyní svobodných, razilo si cesty tvrdým pískem, pokrytým krustou, jako výzkumníci na nějakém mrtvém světě. Tleilaxanský Pán doufal, že v prostředí zóny výbuchu přežijí.

Dva zbývající malí červi ve svých posledních dnech v laboratorním akváriu ochabli, nedokázali strávit živiny, které jim dával, přestože jídlo bylo chemicky vyváženo, aby červům poskytlo všechno potřebné. Uvažoval, jestli ti malí tvorové zažívají

zoufalství. Když zvedli kulaté hlavy nad hladinu písku v nádobě, vypadalo to, jako by ztratili vůli k životu.

A do týdne oba zahynuli.

Waff ty tvory a všechno, co představovali, uctíval, ale zoufale potřeboval vědecké údaje, pomocí nichž by mohl zvýšit šanci ostatních červů na přežití. Jakmile byly vzorky mrtvé, bez výčitek svědomí rozpitval jejich ostatky, rozdělil prstence a rozřezal vnitřní orgány. Bůh to pochopí. Pokud by sám přežil, pustil by se Waff do nové fáze, jakmile se pro něj Edrik vrátí. *Pokud* se ovšem kormidelník se svým maxitrajlerem a složitým laboratorním zařízením na palubě ještě někdy objeví.

Gildovní asistenti mu neustále nabízeli pomoc, ale Waff raději pracoval sám. Teď, když muži vybudovali samostatný tábor, neměl už pro ně tleilaxanský Pán další využití. Pokud šlo o něj, gildaři by se klidně mohli přidat ke Guriffovi a jeho lovcům pokladů při hledání ztracených zásob koření v pustině.

Když se před ním objevil jeden z bezvýrazných gildařů a dožadoval se jeho pozornosti, nechal se Waff lehce vyvést z chatrné rovnováhy myšlenek. „Co? Co je?"

„Maxitrajler se už měl vrátit. Něco se děje. Gildovní kormidelníci se nikdy neopožďují."

„Neslíbil, že se vrátí. Kdy má dorazit další Guriffova loď CHOAM? Klidně si odleťte na ní." *Vlastně bych to podpořil.*

„Kormidelník se možná nestará o tebe, tleilaxanská havěti, ale slíbil to *nám.*"

Waff se tou urážkou nezabýval. „Pak se tedy nakonec vrátí. Když nic jiného, bude chtít vědět, jak se vede mým novým písečným červům."

Gildovní asistent se zamračil na stažené zvíře na laboratorním stole. „Nevypadá to, že se tu tvým mazlíčkům daří."

„Dneska se vypravím ven a zkontroluju vzorky, které jsem vypustil. Čekám, že je najdu zdravé a silnější než dřív.“

Když ustaraný gildař odešel, převlékl se Waff do ochranného oděvu pro pohyb venku a naskočil do táborového pozemního auta. Kontrolky lokátoru mu ukazovaly, že vypuštění červi se nepohybují daleko od ruin síče Tabru. Snažil se o optimismus, přepokládal, že si našli obyvatelný pás pod zemí a budují si nové působiště. Jak bude na Rakis vyrůstat víc a víc červů, stanou se kormidly půdy, obnoví poušť k její bývalé slávě. Píseční červi, píseční pstruzi, písečný plankton, melanž. Velký ekologický cyklus bude znovu nastolen.

Waff odříkával rituální modlitby a přitom jel přes děsivou poušť, pokrytou černou sklovitou hmotou. Svaly se mu chvěly a kosti bolely. Jako montážní linky v nějaké válkou poškozené továrně se jeho degenerující orgány namáhaly, aby ho udržely naživu. Waffovo vadné tělo se nyní mohlo každým dnem rozpadnout, ale nebál se. On už zemřel – vlastně mnohokrát.

Dřív měl vždycky víru a přesvědčení, že pro něj roste nový ghola. Tentokrát věděl, že se do života nevrátí, přesto byl spokojen s tím, co dokázal. Jeho odkaz. Ďábelské Ctěné matre se pokusily vyhladit Božského posla na Rakis, a Waff ho přivede zpátky. Jaký větší výkon by mohl člověk chtít v životě dokázat? V jakémkoli množství životů?

Sledoval signály lokátoru a vzdaloval se od ošlehaných hor, jel k dunám. Aha, ti noví píseční červi museli uniknout do volné krajiny, hledali čerstvý písek, do něhož by se mohli zahrabat a začít nanovo žít!

Ale to, co uviděl, ho vyděsilo.

Snadno objevil osm nezkušených červů. Až příliš snadno. Waff zastavil pozemní auto a vyškrábal se ven. V horkém řídkém vzduchu musel zalapat po de-

chu a plíce a hrdlo ho pálily. Spěchal kupředu a skrz pálící slzy sotva viděl.

Jeho vzácní píseční červi leželi na tvrdé zemi a skoro se nehýbali. Prorazili roztavenou krustu dun a ponořili se do měkkého zrnitého písku pod ní, jen aby se znovu vynořili. A teď tu leželi a umírali.

Waff si klekl vedle jednoho z těch slabých vadných tvorů. Byl ochablý, našedlý, maličko sebou škubal. Jiný vystoupal vysoko a ležel roztažený na rozlámané skále, vyčerpaný, neschopný pohybu. Waff se ho dotkl, zmáčkl tvrdé prstence. Červ zasyčel a trhl sebou.

„Nemůžeš umřít! Jsi Prorok a tohle je Rakis, tvůj domov, tvé svaté útočiště. Musíš žít!" Ničil ho záchvat bolesti, jako by byl jeho vlastní život svázaný s těmito písečnými červy. „Nemůžeš zahynout, znovu už ne!"

Ale zdálo se, že paralyzující škoda, napáchaná na tomto světě, byla na červy prostě moc. Pokud ani sám velký Prorok nedokáže přežít, pak to musí být jistě konec časů.

Slyšel o něm ve starých proroctvích: Kralizec, velká bitva na konci vesmíru. Klíčový bod, který všechno změní. Bez Božského posla bude lidstvo jistě ztraceno. Poslední dny jsou na dosah.

Waff přitiskl čelo na zaprášený trup umírajícího tvora. Udělal všechno, co mohl. Možná že Rakis už nikdy nebude hostit monstrózní červy. Možná že je to doopravdy konec.

Podle toho, co viděl na vlastní oči, nemohl popřít, že Prorok vážně padl.

Lidé usilují o dokonalost – zdánlivě úctyhodný cíl – ale dosažení dokonalosti je nebezpečná věc. Mnohem lepší je být nedokonalý, ale lidský.

MATKA PŘEDSTAVENÁ DARWI ODRADOVÁ,
obrana před benegesseritskou radou

Zatímco starší a podřadnější ghola Paula Atreida ležel na zemi a umíral, Paolo se obrátil, potěšený svým vítězstvím. Mnohem víc ho ale zajímala jeho další priorita. Osvědčil se před Omniem a Erasmem. To speciální ultrakoření, které odemkne všechny jasnovidné schopnosti, je teď jeho. Pozvedne ho to na vyšší úroveň, k jeho vznešenému osudu – jak ho baron tak dlouho učil. Za tu dobu Paolo přesvědčil sám sebe, že právě tohle chtěl, a potlačil veškeré dotěrné rozpaky nebo pochybnosti.

Proměnliví roboti stáli po celé síni v pozoru, připraveni zaútočit na zbývající lidi, pokud by dal Omnius rozkaz. Možná že se sám Paolo rozhodne takový rozkaz vydat, jakmile se dostane do vedení. Slyšel potěšený baronův smích, vzlykání Chani a lady Jessiky. Paolo nevěděl jistě, co z toho ho těší víc. Nejvíc ho vzrušoval jasný důkaz toho, co věděl odjakživa: *Já jsem ten pravý!*

On je ten, kdo změní chod vesmíru a ovládne konec Kralizce, povede další věk lidstva a strojů. Ví vůbec všemysl, čemu bude muset čelit? Paolo si dovolil

rezervovaný pobavený úsměv: nikdy nebude pouhou loutkou myslících strojů. Omnius brzy zjistí, co Bene Gesserit objevil už dávno: Kwisatzem Haderachem se nedá manipulovat!

Paolo si zastrčil zkrvavenou dýku za pás, došel k Tvarovému tanečníkovi a natáhl ruku, aby si vzal kořist z boje. „To koření je moje."

Khrone se slabě usmál. „Jak si přeješ." Podal mu skořicovou pastu. Paolo se neobtěžoval ochutnáváním a rychle zkonzumoval celou hrst, mnohem víc, než by měl. Chtěl, aby to koření odemklo jeho nitro, a chtěl to okamžitě. Chuť mělo hořkou, silnou a intenzivní. Než stačil Tvarový tanečník ruku stáhnout, popadl Paolo další sousto a spolkl ho.

„Tolik ne, chlapče!" řekl baron. „Nebuď takový nenasyta."

„Jak si ty dovoluješ mluvit o nenasytnosti?" odsekl Paolo a hřmotně se zasmál.

Z podlahy, na níž umíral, zasténal Paul Atreides. Chani zoufale vzhlédla od svého milovaného a z prstů jí odkapávala jeho krev. Jessica s tváří plnou žalu svírala zaťatou synovu ruku. Paolo se zachvěl. Proč mu to trvá tak dlouho, než zemře? Měl svého soka zabít pořádněji.

Doktor Yueh, který nad Paulem klečel, se ho horečně snažil zachránit, pokoušel se zastavit krvácení, ale z jeho hluboce utrápeného obličeje se dal vyčíst hrozný osud. Ani pokročilé lékařské vzdělání nestačilo. Rána Paolovým nožem nemohla napáchat více škody.

Všichni tito lidé byli teď nedůležití. Uplynulo jen pár vteřin a Paolo cítil, jak mu melanž prudce vrazila do krevního oběhu jako výstřel laserové zbraně. Myšlenky nastupovaly rychleji, ostřeji. Funguje to! Jeho mysl zaplavila jistota, kterou by nezasvěcení mohli považovat za aroganci nebo megalomanii. Ale Paolo věděl, že je to jen *Pravda*.

Vytáhl se výš, jako by fyzicky vyrostl a dospěl ve všech směrech, takže se tyčil nade všemi ostatními v komnatě. Jeho mysl expandovala do vesmíru. Dokonce i Omnius a Erasmus mu nyní připadali jako hmyz, hemžící se ve svých grandiózních, ale v podstatě jen nepatrných snech.

Jakoby z veliké výšky shlížel Paolo na barona, na toho egocentrického hada, který ho spoustu let ovládal, komandoval, „učil". Kdysi mocný vůdce rodu Harkonnenů najednou působil až směšně nevýznamný.

Tvarový tanečník Khrone studoval celou tu scénu a pak – se zdánlivou nejistotou – se obrátil k všemysli pod maskou starého muže. Paolo s neuvěřitelnou lehkostí prohlédl skrz ně všechny.

„Nech mě prozradit ti, co teď udělám." Paolův dunivý hlas zněl jeho vlastním uším jako božský. I velký Omnius se před ním musí třást. Slova plynula se silou kosmické Coriolisovy bouře, hnala se spolu s proudem ultrakoření.

„Uskutečním svůj nový mandát. Proroctví je pravdivé: Já *změním* vesmír. Coby poslední a konečný Kwisatz Haderach znám svůj osud – stejně jako vy všichni, protože vaše činy vedly k tomuto proroctví." Usmál se. „Dokonce i tvé, Omnie!"

Falešný stařec reagoval zlostným zamračením. Robot Erasmus se vedle něj shovívavě usmíval, čekal, co ten čerstvě vylíhnutý nadčlověk udělá. Všechny Paolovy vize dominance, podrobení a dokonalého ovládání byly založeny na jasnozřivosti. Neměl o tom žádné pochybnosti. Každý detail se před ním jasně rozprostíral. Mladík dál chrlil svá prohlášení.

„Teď, když jsem dosáhl svých skutečných sil, není třeba, aby flotila myslících strojů vyhlazovala planety obývané lidmi. Dokážu je všechny ovládnout." Máchl rukou. „Ach, možná budeme muset vyhladit jeden dva menší světy, abychom demonstrovali svoji

sílu – nebo možná jenom proto, že to *můžeme* udělat – ale většinu lidstva necháme naživu jako zdroj materiálu.“

Paolo zalapal po dechu, jak mu do hlavy proudily další myšlenky a nabývaly na rychlosti a na síle. „Jakmile spolkneme Kapitulu, pronikneme do chovných záznamů Sesterstva. Díky nim provedeme můj mistrovský plán na vytvoření dokonalých úžasných lidí, zkombinujeme veškeré rysy, které si zvolím. Dělníci a myslitelé, trubci, inženýři a – příležitostně – i vůdcové.“ Obrátil se ke starci. „A *ty*, Omnie, pro mě vybuduješ rozsáhlou infrastrukturu. Pokud našim dokonalým lidem poskytneme příliš mnoho svobody, všechno zpackají. Musíme eliminovat divoké, problematické genetické linie.“ Zahihňal se pro sebe.

„Atreidská linie je vlastně ta nejneovladatelnější ze všech, takže *já* budu poslední Atreides. Teď, když jsem se objevil já, nás víc historie nepotřebuje.“ Rozhlédl se kolem, ale muže, kterého měl na mysli, neviděl. „A všichni ti Duncani Idahové. Jak únavní už jsou!“

Paolo mluvil rychleji a rychleji, popoháněn omamnými melanžovými vizemi. Zmatený výraz dokonce i na baronově tváři vnukl mladíkovi myšlenku, jestli ho tu ještě vůbec někdo dokáže pochopit. Připadali mu teď nesmírně primitivní. Co když jsou jeho myšlenky tak grandiózní, že přesáhly hranice chápání i těch nejsložitějších myslících strojů? To by vážně bylo něco!

Začal přecházet po sále, ignoroval nevraživé pohledy a baronova gesta. Paolovy pohyby se postupně stávaly trhavými, bláznivými. „Ano! První krok je smést staré, zkosit a rozprášit přežilé a zbytečné. Musíme vyčistit cestu novému a dokonalému. To je plán, jaký mohou uvítat všechny myslící stroje.“

Erasmus na něj zíral a výsměšně proměnil svou tvarokovovou tvář do perfektní podoby starce, který

představoval Omnia. Jeho výraz odrážel nedůvěru, jako by považoval Paolova prohlášení za žert, výlev naivního děcka. V Paolovi vzplanul náhlý vztek. Ten robot ho nebere vážně!

Paolo viděl, jak se před ním rozvinuje celý obraz budoucnosti, široké tahy, odhalené neuvěřitelně zvětšenou silou ultrakoření. Některé z nadcházejících událostí se rýsovaly naprosto zřetelně, rozpoznal přesnější, složitější detaily. Ta supermocná melanž byla ještě silnější, než si představoval, a budoucnost se mu začala v mysli intenzivně zaostřovat, fraktálové podrobnosti se před ním rozprostíraly v nekonečném, a přece naprosto očekávaném modelu.

Uprostřed této duševní bouře se z jeho buněk uvolnilo ještě něco jiného: všechny vzpomínky z jeho minulého života, které tam byly pochovány. S rachotem, který na chvíli přehlušil i jiné hlučné vědomosti, si najednou vzpomněl na všechno o *Paulu Atreidovi*. Ačkoli Paola vychoval baron a stroje ho zkazily do podoby, kterou považovaly za svou loutku, v jádru byl pořád sám sebou.

Přejel pohledem po místnosti, pozoroval všechny z nové perspektivy: Jessiku, drahou Chani a *sebe sama*, ležícího v kaluži krve, stále se škubajícího, lapajícího po posledních doušcích dechu. Tohle provedl – bizarní formu sebevraždy? Ne, Omnius ho k tomu přinutil. Ale mohl by někdo vážně přinutit Kwisatze Haderacha, aby něco udělal? Detaily boje s Paulem se mu střetaly v mysli, pevně zavřel oči, pokoušel se ty rušivé obrazy zatlačit. Nechtěl sloužit Omniovi. Nenáviděl barona Harkonnena. Nemohl dopustit, aby se stal příčinou takového ničení.

Má sílu všechno změnit. Copak není konečný Kwisatz Haderach? Díky ultrakoření a vlastním atreidským genům teď Paolo disponoval větší jasnozřivostí, než byla možná kdy dřív. Ani ta nejmenší událost mu nemohla uniknout.

Věděl, že ve velkolepém výjevu dokáže vidět celý gobelín budoucnosti. Každý drobný detail, kdyby chtěl! Žádný neprozkoumaný terén, žádné vady ani nuance v topografii událostí, které přijdou.

Paolo se ve svém neklidném přecházení zarazil a podíval se před sebe. Viděl za zdi majestátní katedrály strojů, cítil se překonán myšlenkami, kterým žádný jiný člověk nemohl ani zdaleka porozumět. Jeho oči se proměnily na víc než intenzivní modromodrou barvu, byly černé a skelné, zčeřené a neproniknutelné jako krajina sežehnutých dun.

V pozadí uslyšel baronův hlas. „Co je s tebou, chlapče? Vytrhni se z toho."

Ale vize pokračovaly a útočily na Paola jako střely z opakovací pušky. Nedokázal se jim vyhnout, mohl je jenom přijímat jako neporazitelný muž, který se postavil zběsilé palbě.

Zvenčí z obřího města strojů uslyšel nesmírný zmatek. Alarmy se rozezvučely a proměnliví roboti vyrazili z katedrálního sálu. Paolo věděl přesně, co se děje, dokázal to pozorovat ze všech úhlů. A věděl, jak všechny akce dopadnou, bez ohledu na to, jak se Omnius, lidé nebo Tvaroví tanečníci budou snažit je změnit.

Paolo už nebyl schopen pohybu, stál a zíral na chvíle, které měly teprve přijít, na všechno, co mohl ovlivnit, a na všechno, co nemohl. Každá vteřina se rozkrájela na miliardu nanosekund a pak se rozrostla a roztáhla přes miliardu hvězdných soustav. Hrozilo mu, že ho rozsah toho všeho přemůže.

Co se to děje? ptal se sám sebe.

Jenom to, co jsme na sebe sami přivolali, zašeptal hlas Paula v něm.

Paolo viděl novýma očima, rozvíjela se před ním jedna chvíle za druhou, expandoval ven z města strojů, za planetu, do celého záběru Starého impéria, do nejvzdálenějších končin Rozptylu a nejširšího impéria myslících strojů.

Uplynula další nanosekunda.

Ultrakoření mu poskytlo absolutně čisté odhalení. Viděl, jak se čas skládá dopředu a dozadu od ohniska jeho vědomí.

Perfektní jasnozřivost.

Paolo, sevřený přílivovou vlnou vlastní síly, začal vidět mnohem víc, než kdy vidět chtěl. Tisíckrát zažil každý úder srdce, každý čin každičké osoby – každého *tvora* – v celém vesmíru. Věděl, jak se odehraje každý okamžik od nynějška až do konce historie a naopak až k počátkům času.

To vědomí do něj vplulo a on se v něm utopil.

Pozoroval Paula Atreida při jeho smrtelném zápase a viděl, jak se jeho protějšek přestává hýbat, obklopený rudou kaluží na zemi, s očima zírajícíma do požehnaného zapomenutí.

Paolo, který chtěl být konečným Kwisatzem Haderachem tak moc, že kvůli tomu zabil, teď najednou strnul absolutní nudou vlastní existence. Znal každý dech a pulz v celé historii a budoucnosti vesmíru.

Uplynula další nanosekunda.

Jak může tohle někdo snést? Paolo byl lapen na předem určené dráze jako nekonečná počítačová smyčka. Žádná překvapení, volby ani pohyb. Absolutní vědomost učinila Paola naprosto nepodstatným.

Viděl sám sebe, jak se pomalým pohybem vpíjí do podlahy a leží tváří nahoru, neschopen se pohybovat ani mluvit, neschopen dokonce i mrknout. Zkameněl. Pak Paolo poznal poslední a nejhrozivější odhalení. Nakonec *nebyl* ten skutečný a konečný Kwisatz Haderach. Nebyl to on. Nikdy nesplní, co si vysnil.

Koření v něm burácelo, minulost ztemněla a Paolo mohl jen strnule hledět do budoucnosti, kterou už viděl tisíckrát.

Uplynula další nanosekunda.

Člověk dokáže vždycky objevit nějaké bitevní pole, hledá-li pořádně.

BAŠÁR MILES TEG,
Vzpomínky starého velitele

Zbytky prachu a písku z vyprázdněného nákladového prostoru vířily do chodeb nelodi, ale červi byli pryč a Leto II. s nimi. Zejícími otvory zářilo dovnitř jasné sluneční světlo ze světa strojů. Ohromená Sheeana poslouchala zvuky monster, razících si cestu Synchronizací. Toužila být s nimi. Ti kdysi zajatí písečni červi byli i *její*.

Ale Leto jim byl bližší, byl jejich součástí a oni byli součástí jeho.

Objevil se za ní Duncan Idaho. Obrátila se. Na šatech a na tváři jí ulpěl pach písku. „To Leto. On je… s červy."

Věnoval jí tvrdý úsměv. „Takovou věc stroje nečekaly. Dokonce i Milese by to překvapilo." Popadl ji za paži a pospíchal s ní pryč od nákladového prostoru. „Teď se i my musíme pustit do něčeho podobně dramatického."

„To, co udělal Leto, bude těžké napodobit."

Duncan se zastavil. „Utíkali jsme před tím starcem a stařenou celé roky a já už víc nehodlám dřepět v tomhle vězení na nelodi. Naše zbrojnice je plná zbraní, nashromážděných Ctěnými matre. Máme ta-

ky zbytek min, které nevyužili Tvaroví tanečníci na zničení naší lodi. Přenesme boj ven, k nim!“

Cítila jeho ocelové odhodlání a objevila ho i v sobě. „Jsem připravena. A na palubě máme víc než dvě stě lidí, cvičených v benegesseritských bojových technikách.“ V mysli jí Serena Služebnice propůjčila vize hrůzného boje, lidé proti bojovým robotům, neuvěřitelné masakry. Ale i přes ty hrůzy cítila Sheeana zvláštní vzpruhu. „Měli jsme to naprogramováno v genech tisíce let. Lidé a myslící stroje jsou nepřátelé na život a na smrt, jako orel a had, býk a medvěd, vosa a pavouk.“

Po desetiletích utíkání a mnoha únicích z tachyonové sítě bude tohle jejich poslední, rozhodující boj. Uprchlíci z *Ithaky*, unavení pocitem bezmoci, se nahrnuli do zbrojnice. Všichni se toužili bránit, i když věděli, že šance stojí vysoko proti nim. Duncan si to vychutnával.

Zásoba výzbroje nebyla nijak zvlášť úchvatná. Mnoho z uskladněných zbraní střílelo jen špičaté projektily, ostré šipky, které by proti opancéřovaným bojovým robotům neúčinkovaly. Ale Duncan vytáhl staromódní laserové pušky, pulzační zbraně a pušky s výbušnými projektily. Demoliční skupiny mohou rozmístit zbývající miny k základům budov myslících strojů a odpálit je.

Tleilaxanský Pán Scytale se tlačil přeplněnou chodbou a pokoušel se dostat k Sheeaně. Vypadal, jako by jí chtěl říci něco důležitého. „Pamatuj, že tady máme víc nepřátel než jenom roboty. Omnius má armádu Tvarových tanečníků, která se nám postaví.“

Duncan podal šipkovou pušku Ctihodné matce Calissové, která vypadala krvežíznivě jako nějaká

Ctěná matre. „Tohle skosí spousty Tvarových tanečníků.“

Malý mužík se pousmál a oznámil: „Mám jiný způsob, jak pomoci. Ještě předtím, než jsme byli chyceni, jsem začal vyrábět zvláštní jed, zaměřený proti Tvarovým tanečníkům. Vyrobil jsem ho šedesát kanystrů, pro případ, že bychom museli nasytit veškerý vzduch v nelodi. Nasadíme ho proti Tvarovým tanečníkům ve městě. Lidem se z něj může trochu zvedat žaludek, ale pro každého Tvarového tanečníka bude smrtelný.“

„A naše zbraně se postarají o zbytek – nebo naše holé ruce,“ řekla Sheeana a pak se obrátila k ostatním pracovníkům. „Vezměte ty kanystry! Venku zuří bitva!“

Divoká armáda lidí se vyvalila ze zející díry, vyrvané v trupu *Ithaky*. Sheeana vedla své benegesseriťanky. Ctihodné matky Calissová a Elyenová vedly skupiny po proměňujících se ulicích a pátraly po zranitelných cílech. Ctihodné matky, akolytky, mužští benegesseriťané, proktorky a dělníci spěchali ven se zbraněmi, z nichž se vesměs ještě nikdy nevystřelilo.

Dobře vyzbrojený Duncan vyrazil s hlasitým bojovým výkřikem kupředu do bizarní metropole. Ve svém původním životě nežil dost dlouho na to, aby se mohl připojit k Paulu Muad'Dibovi a jeho fremenským fedajkinům v krvavých nájezdech proti Harkonnenům. Šance byly teď mnohem zoufalejší, ale on si umínil je vylepšit.

V ulicích Synchronizace vládl zmatek, budovy sebou samy třásly a kroutily se. Letovi píseční červi se už prodrali pod základy staveb, prorazili pružný živý kov a strhli vysoké věže. Omniovu flotilu myslících strojů po celé galaxii zaměstnávaly četné konečné bitvy. Duncan pomyslel na Murbellu – je-li stále naživu – jak jim tam někde čelí a bojuje s nimi.

Po ulicích se hrnuli bojoví roboti. Vynořili se mezi budovami, utvářeli si projektilové zbraně přímo z vlastních těl a stříleli z nich. Benegesseriťanky jim uhýbaly z cesty a hledaly si úkryty. Laserové paprsky vypalovaly do bojových strojů kouřící díry, výbušné projektily je rozbíjely na trosky.

Duncan se hnal přímo do bitvy, nasadil své dlouho dřímající dovednosti mistra meče a zaútočil na nejbližší roboty. Třímal malou projektilovou zbraň a vibrační sonickou hůl, která vysílala smrtící úder pokaždé, když zasáhla nějaký bojový stroj.

Proti lidem se ze všech stran shromažďovali Tvaroví tanečníci, zatímco bojoví roboti se soustředili na ničivé písečné červy. První řady proměnlivých tvorů postupovaly kupředu s bezvýraznými a nečitelnými tvářemi, vybaveny strojními zbraněmi.

Když mezi ně dopadly první kanystry a Scytaleův šedozelený plyn se začal linout, šílení Tvaroví tanečníci nechápali, co se to děje. Brzy začali padat, kroutit se, tváře se jim rozpouštěly z kostí. Příliš pozdě vycítili nebezpečí. Drápali se na ústup, ale Sheeanini bojovníci vypouštěli do jejich středu další jedovatý plyn.

Benegesseriťanky se dál tlačily kupředu. Jejich demoliční čety kladly miny k tyčícím se budovám, které se nedokázaly včas vykořenit. Silné exploze srážely chvějící se kovové věže. Během těch bouřlivých pádů zaháněla Sheeana své týmy do úkrytu. Pak se zase valily vpřed.

Duncan se rozhodl jít za nimi. Uprostřed města ho jako maják přitahovala obrovská jasná katedrála, jako by skrz ni probíhala veškerá intenzita myšlenek všemysli. Věděl, že je tam Paul Atreides, snad bojuje o život, snad umírá. Uvnitř byla i Jessica. Neodolatelné instinkty, zrozené ze vzpomínek na první život, napověděly Duncanovi, kam má jít. Musel stát po Paulově boku v doupěti Nepřítele.

„Zaměstnej ty stroje, Sheeano. Ani všemysl nemůže bojovat na nekonečně mnoha frontách najednou.“ Trhl hlavou směrem k budově katedrály. „Já jdu *tam*.“

Než stačila něco říct, Duncan odběhl.

Snést vlastní chyby jednou bylo dost zlé. Teď jsem odsouzen zas prožívat svou minulost, znova a znova.

Doktor Wellington Yueh,
poznámky z výslechu, vedeného Sheeanou

Sukovský doktor v těle teenagera, ale s břemenem tuze starého muže, klečel u umírajícího Paula. I když provedl veškerá nouzová ošetření, věděl, že mladého Atreida zachránit nedokáže. Díky svým speciálním zkušenostem zastavil většinu krvácení, ale teď smutně vrtěl hlavou. „Je to smrtelné zranění. Dokážu jeho umírání jenom zpomalit."

Přes zradu v minulém životě Yueh vévodova syna miloval. V těch dávných dnech býval Paulovým učitelem a mentorem. Postaral se, aby chlapec a jeho matka měli šanci přežít v pouštích Arrakis, když se tehdy chopili moci Harkonnenové. Ani s obnovenými plnými sukovskými znalostmi však neměl Yueh možnost tomuto Paulovi pomoci. Nůž pronikl perikardem a zařízl se do srdce. Mladík stále lpěl na tenkém vlákně života jen díky silné houževnatosti, ale ztratil už příliš mnoho krve. Srdce se mu zadrhávalo na posledních několika úderech.

Navzdory šancím, které mu nabídl druhý život, nedokázal Yueh uniknout svým předchozím nezdarům a zradám. Uvnitř trpěl, válel se v žumpě svých minulých chyb. Sestry na nelodi ho oživily z nějakého taj-

ného důvodu, na který nedokázal přijít. Proč tu byl? Jistě ne proto, aby zachránil Paula. To teď bylo mimo jeho schopnosti.

Na nelodi se pokoušel jednat tak, jak považoval za nezbytné a správné, ale způsobil jen další tragédii, další bolest. Místo dalšího Pitera de Vriese zabil nenarozeného vévodu Leta. Yueh věděl, že byl zmanipulován Tvarovým tanečníkem rabbim, to ale nemohlo omluvit jeho činy.

Chani seděla na zemi po Paulově boku a podivně chraplavým hlasem volala jeho jméno. Yueh vycítil, že se v ní něco změnilo. V očích měla divokou tvrdost, nebyl to už pohled té šestnáctileté dívky, kterou znal.

S úlekem si uvědomil, že hrůza z toho, jak drží Paulovo krvavé umírající tělo v náruči, ji musela popostrčit přes hranici. Chani se vrátily její původní vzpomínky – právě včas, aby si uvědomila celý význam bezprostřední ztráty. Krutost té situace rozrušila i Yueha.

Baron též vydával jakési zoufalé zvuky, nejprve zmatené, pak vzteklé a teď zoufalé. „Paolo, chlapče, odpověz mi!“ Rozčileně se sklonil nad mladíkem se skelnýma očima. Zvedl ruku, jako by se chystal tu pokřivenou kopii Paula Atreida udeřit, ale Paolo sebou ani necukl.

Z boku pozoroval celou scénu nezávislý robot Erasmus. Byl napjatý a zvědavý a optická vlákna se mu leskla. „Očividně ani jeden z těch gholů Paula Atreida není Kwisatz Haderach, kterého jsme čekali. Takhle dopadla přesnost našich proroctví.“

Ve chvíli, kdy Yueh uviděl baronovo rostoucí zoufalství, pochopil tu jedinou věc, která mu zbývala udělat. Pokusil se zklidnit, pak se zvedl od umírajícího Paula a přistoupil k baronovi a Paolovi. „Jsem sukovský doktor.“ Rukávy a kalhoty měl nasáklé Paulovou krví. „Možná můžu nějak pomoci.“

„Ech? Ty?“ušklíbl se na něj baron.

Jessica střelila po doktorovi vzteklým pohledem a vzkříšená Chani vypadala, jako by se jí chtělo Yueha spráskat za to, že opustil Paula. Ale doktor se soustředil jen na barona. „Chceš, abych pomohl, nebo ne?“

Baron mu ustoupil z cesty. „Tak si pospěš, sakra!“

Yueh se bez zaujetí sklonil a přejel rukama po Paolově tváři. Cítil chlad a vlhkost kůže a sotva znatelný pulz. Mladý Paolo seděl ztuhlý a přikovaný na místě, zíral v kómatu nekonečného vědomí a paralyzující nudy.

Baron se k němu naklonil. „Dostaň ho z toho. Co je to s ním? Odpověz mi!“

Yueh popadl imperátorovu dýku, kterou měl Paolo u pasu, a jediným bleskurychlým pohybem se obrátil. Baron zavrávoral dozadu, ale Yueh byl rychlejší. Zapíchl ostrý hrot šikmo pod bradu toho nenáviděného muže a zarazil mu ho až dozadu do lebky. „*Tohle* je má odpověď!“

Odpověď na to, že byl přinucen zradit rod Atreidů, na všechny plány, bolest, z toho vyplývající vinu a nejvíc ze všeho na to, co Harkonnenové provedli Wanně.

Baron v šoku vyvalil oči. Zamával kolem sebe rukama a pokusil se promluvit, ale dokázal jen bezmocně chrčet, protože mu z krku vytryskl rudý gejzír.

Yueh, pocákaný krví, vytrhl imperátorovu dýku. Zvažoval, že ji zabodne Paolovi do břicha, jenom aby zajistil, že budou mrtví oba. Ale nemohl to udělat. Přestože se ten chlapec nevyvedl, pořád to byl Paul Atreides.

Baron se zhroutil na tvrdou podlahu. Ghola Paola celou dobu jen bez mrknutí zíral nahoru.

Doktor Wellington Yueh si dovolil úlevný úsměv. Konečně vykonal něco pozitivního a opravdového.

Nakonec přece jen udělal něco správně. Dlouho držel dýku, pokrytou baronovou a Paulovou krví. Silný impulz ho ponoukal, aby ji obrátil proti sobě. Yueh zavřel oči, sevřel rukojeť nože a znovu se zhluboka nadechl.

Pevná ruka ho chytila za zápěstí a zabránila mu ve smrtelním bodnutí. Otevřel uslzené oči a viděl, že vedle něj stojí Jessica. „Ne, Wellingtone. Nemusíš se takhle vykoupit. Místo toho mi pomoz zachránit Paula."

„Nemůžu pro něj nic udělat!"

„Nepodceňuj se." Svaly na tváři se jí napjaly. „Ani Paula."

Žádné vzdělání, výcvik ani jasnozřivost nám nemohou ukázat tajné schopnosti, které v sobě skrýváme. Můžeme se jenom modlit, aby ten zvláštní talent byl k mání v době, kdy to budeme nejvíc potřebovat.

BENEGESSERITSKÁ PŘÍRUČKA AKOLYTEK

Smrt.

Paul se pohyboval po hranici vnitřní temnoty, na chvíli se ponořil do nekonečna a pak zase vyplul ven. Zakolísal na jazýčku vah své vlastní smrtelnosti. Rána nožem byla hluboká.

Aniž by si uvědomoval, co se děje kolem, cítil intenzivní chlad, který se mu šířil ze špiček prstů do temene hlavy. Jako vzdálený šepot pořád slyšel, jak někde blízko žhne lávová fontána. Navzdory tvrdé kamenné podlaze pod ním Paulovi připadalo, jako by se vznášel, jeho duše zalétala do vesmíru a zase zpět.

Na kůži zaznamenal teplou sirupovitou vlhkost. Voda to nebyla. *Krev*... jeho vlastní... rozlévala se do velké kaluže po podlaze. Měl jí plnou hruď, ústa i plíce. Stěží dokázal dýchat. S každým chabým úderem srdce se z něj vylila další, aby se nikdy nevrátila...

Připadalo mu, jako by v sobě pořád cítil dlouhou čepel imperátorova nože. Teď si vzpomínal... V posledních zoufalých dnech Muad'Dibova džihádu ho ten potměšilý hrabě Fenring bodl. Nebo se to stalo

v nějaké jiné době? Ano, ostří nože už někdy ochutnal.

Snad jako ten starý slepý Kazatel v prašných ulicích Arrakénu, bodnutý jiným nožem. Tolik smrtí na jednoho člověka...

Nic neviděl. Někdo mu stiskl ruku, i když to sotva cítil, a uslyšel mladý ženský hlas. „Usúle, jsem tady." *Chani*. Pamatoval si ji nejvíc ze všech a byl rád, že je tu s ním. „*Já* jsem tady," řekla. „Celá já, se všemi svými vzpomínkami. Drahý. Vrať se, prosím."

Teď si jeho pozornost přisvojil nějaký pevnější hlas, jako by se mu k mysli navazovala vlákna. „Paule, musíš mě poslouchat. Vzpomeň si, co jsem tě učila." Hlas jeho matky. *Jessiky*... „Vzpomeň si, co opravdová lady Jessica učila opravdového Paula Mua'Diba. Já vím, co jsi. Máš v sobě sílu. Proto ještě nejsi mrtvý."

Objevil v hrdle slova, probublala vzhůru krví. Zvuk vlastního hlasu ho překvapil. „To není možné... já nejsem... *ten* Kwisatz Haderach – konečný..." Nebyl ten supertvor, který změní vesmír.

Paul najednou otevřel oči a uviděl sám sebe, jak leží ve veliké katedrále strojů. Tato část věšteckého snu byla pravdivá. Viděl Paola, jak se vítězně směje a polyká koření – ale teď i Paolo spočíval na podlaze jako padlá socha, ztuhlý a bezduchý, zíral do věčnosti. Baron ležel mrtvý, zavražděný, na bledé tváři měl nevěřícný a vzteklý výraz. Takže ta vize byla pravdivá, nedosáhl však na všechny detaily. Dělo se toho mnohem víc!

Zezadu za Omniem a Erasmem se rozpoutal jakýsi zmatek a Paul se tam podíval kalnýma očima. Přilétly transoči a ukazovaly obrazy. Starý muž stál a tvářil se netrpělivě. Tvarový tanečník Khrone vypadal neklidně. Paul slyšel křičet nějaké hlasy. Celá ta kakofonie se splétala v podivně nepochopitelné prameny do hučícího gobelínu v jeho hlavě.

„Píseční červi útočí jako démoni… ničí budovy.“

„… běsnění… armády se vynořily z nelodi. Jedovatý plyn, který zabíjí –“

Starý muž řekl suše: „Vypustil jsem bojové roboty a Tvarové tanečníky, aby s nimi bojovali, ale možná to nebude stačit. Píseční červi a lidé působí značné škody.“

Do rozhovoru se vmísil Erasmus. „Shromáždi další Tvarové tanečníky, Khrone. Neposlal jsi všechny.“

„To je plýtvání mými lidmi. Budeme-li s lidmi bojovat, jejich jed nás zabije. Pustíme-li se do boje s červy, rozmačkají nás.“

„Budete tedy buď otrávení, nebo rozmačkaní,“ řekl Erasmus lehce. „Není třeba se trápit. Vždycky vás můžeme vyrobit znova.“

Rysy Tvarového tanečníka se proměnily a rozmazaly se, přes strnulou tvář mu přelétl vztek. Obrátil se a vykráčel z klenuté místnosti.

Mezitím Yueh zvedl Paulovi hlavu a ošetřoval ho sukovskými lékařskými metodami. Ale Paul znovu zavřel oči a ponořil se zpátky do bolesti. Znovu tancoval na okraji propasti, která se před ním otevírala víc a víc.

„Paule.“ Jessičin hlas zněl naléhavě. „Vzpomeň si, co jsem ti říkala o Sesterstvu. Možná nejsi konečný Kwisatz Haderach, kterého chtějí myslící stroje, ale stejně *jsi* Kwisatz Haderach. Ty to víš a tvoje tělo to ví taky. Některé ze tvých sil jsou stejné jako síly Ctihodné matky. *Ctihodné matky*, Paule!“

Ale jemu připadalo příliš těžké soustředit se na její slova, nebo si vzpomenout… Jak klesal hlouběji a hlouběji do bezvědomí, její hlas slábl, neslyšel ani necítil už tlukot svého srdce. Co tím matka myslela?

Když si teď Jessica vzpomínala na svůj uplynulý život, vzpomínala si také na melanžovou Agónii. Každá Ctihodná matka měla vnitřní schopnost upravit své biochemické pochody, manipulovat s moleku-

lami ve svém krevním oběhu a měnit je. Tak si ženy volily svá těhotenství, tak proměňovaly jedovatou Vodu života. Proto Ctěné matre tak zběsile pátraly po Kapitule – protože jenom Ctihodné matky měly fyzickou schopnost překonat hrůzné nákazy strojů.

Proč matka chce, aby si na to vzpomněl?

Paul, lapený v temnotách, cítil prázdnotu svého těla. Naprosté vykrvácení. Ticho.

Kdysi dávno na Arrakis podstoupil vlastní verzi Agónie a stal se prvním mužem, kterému se to podařilo. Celé týdny ležel v kómatu, fremeni ho prohlásili za mrtvého, ale Jessica trvala na tom, že ho udrží naživu. Viděl to pochmurné místo, kam ženy nemohly, a čerpal z něj sílu.

Ano, Paul měl teď v sobě tu schopnost. Byl mužský benegesseriťan. Dokázal ovládat své tělo, každou buňku, každé vlákno svalu. Konečně věděl, co se mu matka snažila říci.

Bolest z umírání a krize přežití mu poskytly nástroj, který potřeboval. Opřel se o svou bolest jako o páku a použil ji k otevření vlastního života, své první existence – vzpomínek na Paula Atreida, na Muad'Diba, na sebe sama jako na Imperátora a později jako na Kazatele. Sledoval ten proud zpátky do dětství a ke svému ranému výcviku s Duncanem Idahem na Caladanu, včetně toho, jak ho málem zabili jako pěšáka ve Válce assassinů, která polapila jeho otce.

Vzpomínal si na příjezd své rodiny na Arrakis, na místo, o němž vévoda Leto věděl, že je to harkonnenská past. Kolem Paula svištěly vzpomínky: zničení Arrakénu, jeho let do pouště s matkou, smrt prvního Duncana Idaha... setkání s fremeny, jeho souboj na nože s Jamisem, prvním člověkem, kterého kdy zabil... jeho první jízda na červovi, vybudování sil fedajkinů, napadení Harkonnenů.

Jeho minulost se zrychlila, zatímco mu proplouvala myslí – svržení Shaddama a jeho impéria, spuš-

tění vlastního džihádu, boj za udržení stability lidské rasy bez putování po té temné stezce. Ale nedokázal uniknout politickým bojům, vražedným pokusům, snahám exilového imperátora Shaddama o získání moci. Nemanželská dcera Feyda-Rauthy a lady Fenringové... pak se sám hrabě Fenring pokusil Paula zabít –

Jeho tělo se už necítilo prázdné, ale *plné* zkušeností a rozsáhlých znalostí, plné schopností. Vzpomínal si na svou lásku k Chani a na falešné manželství s princeznou Irulán, stejně jako na prvního gholu Duncana, zvaného Hayt, na Chaninu smrt při porodu dvojčat Leta II. a Ghanimy. Dokonce i teď mu bolest ze ztráty Chani připadala mnohem větší než ta, kterou právě zažíval. Kdyby teď zemřel v její náruči, způsobil by stejná muka i jí.

Pamatoval si putování do pouště, slepotu z jasnozřivosti... a přežití. Proměnu v Kazatele. Smrt na prašné ulici v obklíčení lůzou.

Byl teď všechno, co býval kdysi: Paul Atreides a všechny ty různé masky, které nosil, všechny masky legend, veškerá síla a slabost. Nejdůležitější ze všeho bylo, že měl teď schopnosti Ctihodné matky, nepatrnou fyzickou kontrolu. Jeho matka mu jako maják v temnotách umožnila vidět.

Mezi svými posledními údery srdce zapátral sám v sobě v hlubokém a zaplaveném místě. Objevil v srdci ránu nožem, viděl smrtelné poškození a zjistil, že jeho tělesná obrana nedokáže sama opravit tak vážná zranění. Potřeboval ten léčebný proces vést sám.

I když mu v předchozích chvílích připadalo, že se ztrácí, nyní zbystřil a stal se součástí vlastního srdce, které už netlouklo. Viděl, kde mu Paolova čepel rozřízla pravou srdeční komoru a nechala krev vytékat ven. Aorta byla rozříznuta, ale nebyla už krev, kterou by mohla vést.

Paul spojil buňky a uzavřel je. Pak, kapku po kapce, začal vytahovat vlastní krev z dutin těla, kam se rozlila, a znovu ji vstřebával do tkání. Vysloveně do sebe znovu vtahoval život.

Paul nevěděl, jak dlouho trval jeho trans. Připadal mu stejně nekonečný jako smrtelné kóma, způsobené dotekem kapičky jedovaté Vody života na jazyku. Najednou si zase začal uvědomovat sevření Chani. Ruku měla teplou a on cítil vlastní tělo, nebylo už víc chladné a roztřesené.

„Usúle!" Slyšel její slabé šeptání a rozpoznal v jejím hlase nedůvěru. „Jessiko, něco se změnilo!"

„Dělá, co potřebuje udělat."

Když konečně sebral sílu, aby rozechvěle zvedl víčka, vstoupil Paul Muad'Dib znovu do života a přinesl si s sebou svůj starý život i ten nový. Kromě těchto vzpomínek a schopností se vrátil s fantastickým, ještě větším odhalením…

Zrovna v tu chvíli vrazil do velké katedrální síně Duncan Idaho, zrudlý a zkrvavený, a odrazil vnímavé roboty stranou. Erasmus ležérně máchl rukou, aby dovolili muži vejít. Duncan vyvalil oči, když uviděl krvácejícího Paula, podpíraného matkou a Chani. Doktor Yueh vypadal užaslý z toho zázraku, který měl před očima. Duncan běžel k nim.

Paul se pokoušel sebrat své myšlenky, zařadil výjev kolem sebe do kontextu vnitřních znalostí. Mnoho se naučil ze svého prvního umírání, návratu v gholovské podobě a další téměř smrti. Odjakživa měl fenomenální dar předvídavosti. Teď věděl ještě víc.

Navzdory svému zázračnému přežití a znovuzrození nebyl ten dokonalý Kwisatz Haderach. Očividně jím nebyl ani Paolo. Jak se Paulovi projasňoval zrak,

soustředil se na poznání, ke kterému nedospěl nikdo – Omnius, Erasmus, Sheeana ani žádný z gholů.

„Duncane," řekl chraplavým hlasem. „Duncane, jsi to ty!"

Jeho starý přítel chvíli zaváhal, pak přistoupil blíž. Věrný atreidský bojovník, který prošel gholovským procesem víckrát než kdokoli jiný v historii.

„Ty jsi ten, kterého hledali, Duncane. Jsi to ty."

Dokonce i jasnozřivost má své hranice. Nikdo nikdy nepozná všechny věci, které by se mohly stát.

CTIHODNÁ MATKA DARWI ODRADOVÁ

S paží položenou kolem Paulových ramen ho Chani kolébala a chvěla se radostí a úlevou. Fremenské zákazy měla tak silně v krvi, že i když viděla jeho smrtelné zranění a pozorovala, jak se v jejích rukách ocitl na jediný úder srdce od smrti, přesto neuronila ani slzu.

Duncan se ve strojní katedrále potýkal s odhalením, které mu poskytl bledý a krvácející Paul. „Já… jsem Kwisatz Haderach?“

Paul slabě přikývl. „Ten poslední. Ten dokonalý. Ten, kterého hledali.“

Omniova maska starce věnovala vyčítavý pohled vyparáděné podobě nezávislého robota. „Pokud je to tvrzení pravda, dopustil ses chyby, Erasme. Nepočítal jsi s tím, že lidé znovu překroutí osud. Tvrdil jsi, že tvé prorocké výpočty jsou přesné.“

Robot zůstal odměřený, dokonce samolibý. „Jen tvá *interpretace* mých výpočtů byla chybná. Konečný Kwisatz Haderach byl opravdu na palubě nelodi, jak jsem celou dobu tvrdil. Tys z toho vyvodil evidentní závěr, že ten, koho hledáme, musí být Paul Atreides. A když Tvarový tanečník našel zkrvavený nůž s buňkami Muad’Diba, chybně jsi ten vlastní závěr posílil.“

Duncanovu rozumu se chtělo odmítnout, co slyšel. I kdyby byl vážně konečný Kwisatz Haderach, co si má s tím vědomím počít?

Stařec se ušklíbl na zbytečného ztuhlého chlapce Paola a na mrtvého barona. „Všechna ta práce na našem vlastním klonu nám nepřinesla žádné výhody. Nesmírné plýtvání."

Erasmus zformoval svou tvarokovovou tvář do soucitného výrazu a obrátil se k nově příchozímu. „Já vím, že mě to k tobě z nějakého důvodu táhlo, Duncane Idaho. Pokud jsi vážně Kwisatz Haderach, nacházíš se v postavení, kdy můžeš změnit vesmír. Jsi živoucí předěl, zvěstovatel změny. Můžeš se rozhodnout zastavit tento konflikt, který udělal z lidí a myslících strojů nepřátele na tisíce let."

Duncan si uvědomil, že Yueh, Jessica, Chani a Paul, ti všichni sehráli svou roli. Teď se pozornost soustředila na něho.

Erasmus k nim přistoupil blíž. „Kralizec znamená konec mnoha věcí, ale ten konec nemusí znamenat zničení. Jen zásadní změnu. Od nynějška už nebude nic jako dřív."

„Ne zničení?" Jessica zvýšila hlas. „Řekl jsi, že tvé lodě myslících strojů napadají planety ve Starém impériu. Už jsi vyhladil a dobyl stovky planet!"

Robot nevypadal, že by ho to vyvedlo z míry. „Neřekl jsem, že náš přístup je jediná cesta, nebo dokonce nejlepší." Stařec se na Erasma zakabonil, jako by se urazil.

Najednou se obloha nad velkým městem strojů roztrhla s mnohonásobným duněním vytlačeného vzduchu a jako bouřkové mraky se objevila tisícovka gildovních maxitrajlerů. Flotila obrovských plavidel se vynořila ze zakřiveného vesmíru. Nesla dost výzbroje na to, aby vyhladila celý kontinent.

Omniova maska starce zeslábla, jak se jeho pozornost odklonila tím dramatickým posunem. Po celém

městě Synchronizace se hnali roboti a bojovali s písečnými červy, kteří neúnavně běsnili. Teď museli posílit obranu proti novému nepříteli seshora.

Erasmus se v klenuté místnosti znovu proměnil do podoby laskavé staré ženy, jako by ji považoval za přesvědčivější a citlivější. „Prošel jsem si šance za hranicemi svých původních výpočtů. Věřím, že máš moc, Duncane Idaho – zadrž ty gildovní lodě, aby nás nezničily."

„Ach, přestaň laskavě žvanit," řekl Omnius.

Duncan se rozhlédl a založil si paže na hrudi. „Já se Gildy ani jejích kormidelníků nebojím. Pokud mám zemřít, abych to skončil, ochotně to udělám."

Yueh statečně dodal: „Všichni tady už předtím zemřeli."

„Na tom nezáleží. Ať si Synchronizaci zničí." Stařec nevypadal nijak zvlášť znepokojen. „Jsem rozptýlen do mnoha míst. Vyhlazením celé této planety, tohoto uzlu, mě nikdy nevyhladí. Jsem všemysl a jsem všude."

Uprostřed široké katedrální síně se ozvalo prasknutí. Následovala rána a šmouha zakřivujícího se prostoru a nad zkrvavenou podlahou se objevil obraz. Třpytící se zjevení působilo jednu chvíli jako skutečné a hned zase jako nehybný přelud. Za pár chvil se obrys projasnil do podoby krásné sošné ženy s klasicky dokonalými rysy. Pak se proměnila v zakrslého, trpasličího tvora s tupým nepřitažlivým obličejem, krátkýma rukama a nohama a příliš velkou hlavou. A v dalším záblesku nebyl obraz nic víc než odhmotněná tvář, která se chvěla ve vzduchu. Působilo to, že si nemůže přesně vzpomenout, jak by měla vlastně vypadat.

Duncan okamžitě věděl, kdo – nebo co – to je. „Orákulum času!"

Obličej se obrátil a přejel pohledem po lidech a robotech ve velké síni, pak se přiblížil a vznášel se před

ním. „Duncane Idaho, našla jsem tě. Hledala jsem tě celé roky, ale tvoje neloď a tvoje… neobvyklost tě chránily."

Duncan se už nedivil té podivné smršti událostí kolem sebe. „Proč jsi přišla teď?"

„Vynořil ses z nelodi jenom jednou na planetě Qelso, ale nevydala jsem se za tebou dost rychle. Znovu jsem tě vycítila, když byla tvoje neloď poškozena a zajata. Nyní, když myslící stroje útočí, jsem šla po stopě tachyonové sítě všemysli a sledovala Omnia až k tobě. Přivedla jsem s sebou svoje kormidelníky."

„Co je to za zjevení?" chtěla vědět všemysl. „Já jsem Omnius. Zmiz z mého světa!"

„Kdysi mi říkali Norma Cenva. Nyní jsem exponenciálně víc než to – daleko víc, než může pochopit počítačová síť. Jsem Orákulum času a chodím si, kam chci."

Erasmus v masce staré báby se natáhl jako zvědavé děcko a sáhl na ten obraz, ale vrásčitá ruka jím prošla. „Taková spousta nejzajímavějších lidí jsou ženy," zauvažoval. Robot zkušebně máchl prsty skrz její přízračný obraz, rozvířil ho, aniž by ho změnil. Ignorovala ho.

„Duncane Idaho, konečně jsi došel k uvědomění. Kwisatzi Haderachu, pokoušela jsem se tě chránit. Muad'Dib a jeho syn Leto před tebou byli nedokonalí prorokové. Ale i oni si uvědomovali své nedostatky. Nyní ses prostřednictvím kosmu, spojení všech spojení, stal jedinečností v přísně novém vesmíru, důležitým bodem, z něhož všechno plyne ven po zbytek věčnosti. Naděje lidského druhu – a mnohem víc – jsou začleněny do tebe."

Duncan, stále vyvedený z konceptu, se zeptal: „Ale jak? Já se necítím nijak jiný."

„Kwisatz Haderach je ‚zkrácení cesty', postava natolik silná, že si může vynutit zásadní a nezbytné

změny, které upraví chod budoucí historie, nejen pro lidstvo, ale i pro myslící stroje."

„Ano, ty máš tu sílu, Duncane Idaho." Erasmus mluvil stejně povzbudivě jako Orákulum. „Spoléhám na tebe, že si zvolíš správně. *Ty* víš, co nejvíc prospěje vesmíru, a víš, že myslící stroje mohou obohatit civilizaci jako celek."

Duncan žasl nad vědomím své nové identity a nad vlastními myšlenkami, rozvíjejícími se kolem té šokující pravdy. Po spoustě pokusných životů v gholovské podobě konečně poznal svůj osud. Jeho mysl se naplno probudila.

Viděl čas jako veliký oceán táhnoucí se přes vesmír a se svými probuzenými silami předvídal, že dokáže analyzovat každou molekulu, každý atom a elementární částici. Dokonalá jasnozřivost se dostaví, ale ještě ne, nenastoupí rychle, jinak by způsobila stejnou škodlivou paralýzu, jaká postihla Paola. Duncanova mysl už teď dokázala postupovat mnohem rychleji než mentatská a cítil, že dokáže přimět své tělo pohybovat se rychlostmi, které by udivily dokonce i bašára.

Jsem konečný Kwisatz Haderach. Nikdo další po mně už nebude.

Obraz Orákula se zachvěl a proměnil se znovu na tu krásnou ženu. „Poté, když jsi poprvé zemřel, Duncane Idaho – jako voják, bojující za záchranu Atreidů, za záchranu prvního Kwisatze Haderacha – vynutily si síly vesmíru tvé oživení v gholovské podobě a pak ještě mnohokrát, znovu a znovu. Původní Božský imperátor něco z tvého osudu pochopil a bezděčně přispěl k nastolení této chvíle. Konečný bod jeho Zlaté stezky je začátek něčeho dalšího."

„Já jsem spojený se Zlatou stezkou?"

„To ano, ale jsi předurčen jít daleko za ni."

Zdálo se, že Paul rychle nabírá sílu. Jessica vedle něj promluvila k návštěvnici z jiného světa: „Ale

Duncan nebyl součástí žádného formálního chovného programu! Jak se vyvinul v Kwisatze Haderacha?“

Orákulum pokračovalo: „Duncane, s každým znovuzrozením ses dostával blíž k dovršení. Nebyl jsi vyvinut v chovném programu, ale prošel jsi procesem osobní evoluce. S každým vtělením jsi postupně dosahoval větších znalostí, zkušeností a dovedností – jako by nějaký sochař s malým dlátem odsekával z obřího bloku tvrdého kamene, pomalu, nesmírně pomalu, modeloval dokonalou sochu. Ve svém jediném těle jsi provedl tachyonovou evoluci, hyperrychlou vývojovou cestu, která tě postrkovala ke tvému osudu.“

Duncan prožíval svůj život opakovaně po tisíce let. Nejenže si Tleilaxané pohráli s jeho geny, aby mu dali schopnosti bojovat se Ctěnými matre, ale sloučili jeho buňky tak, aby si udržel *všechny* ze svých předchozích životů, každičký z nich. Se všemi těmi vzpomínkami disponoval šíří zkušeností a moudrosti, jaké se nemohl nikdo rovnat. Tento Duncan Idaho měl víc znalostí než nejzkušenější mentat nebo vševmysl Omnius a chápal lidskou povahu dokonce lépe než Tyran Leto II.

Duncan byl stejná osobnost znovu a znovu, zdokonaloval se, neustále filtroval nečistoty, jako by procházel jemným sítem, které propustilo jen ty nejlepší vlastnosti a zanechalo ho jako Jediného. Dovolil si tajně se usmát nad tou ironií. Uspěl jedině díky zásahu Tleilaxanů, i když byl přesvědčen, že Páni nikdy nezamýšleli vytvořit spasitele lidstva.

Duncanova mentatská mysl se propalovala daty, potvrzovala jeho závěry, věděla, že Orákulum času musí mít pravdu. „Skutečně, jsem Kwisatz Haderach!“ Zatoužil po tom, aby tu s sebou mohl mít Milese Tega. „A co je s tou velkou válkou – Kralizcem?“

„Nacházíme se právě uprostřed. Kralizec není jenom válka, ale bod *změny*." Obraz ženy se zachvěl. „A ty jsi jeho vyvrcholením."

„Ale co zbytek lidstva?" *Murbella.* „Musí se to dozvědět. Jak poznají, co se stalo?"

„Moji kormidelníci je informují, možná sem dokonce přivezou jejich vůdce. Nejprve však musím eliminovat hrozbu, která měla zmizet už před tisíciletími. Nepřítele, s nímž jsem bojovala deset tisíc let předtím, než ses poprvé narodil."

Orákulum proklouzlo vzduchem k rozhořčeně vyhlížejícímu starci, k Omniovi. Tváří v tvář jemu nechalo svůj hlas zadunět hlasitěji, než kdy zněly reproduktory všemysli. „Musím zajistit, aby myslící stroje nemohly už nikomu ublížit. To bylo mé poslání už dávno, když jsem byla pouhá žena, když jsem vymyslela model motoru zakřivujícího vesmír, když jsem objevila sílu melanže, podněcující mysl. Odstraním tě, Omnie."

Všemysl se rozesmála smíchem slabého starého muže. Lehce nahrbená maska najednou vzrostla, vztyčila se jako obr nad jejím obrazem. „Nemůžeš mě odstranit, protože nejsem tělesný tvor. Jsem nezničitelný. Jsem *informace*, moje existence se rozptýlila všude tam, kam sahá má tachyonová síť. Jsem všude."

Ženský obraz zformoval úsměv. „A já jsem víc než jen to. Jsem Orákulum času. Teď slyš můj smích." Norma Cenva se zasmála děsivě, dlouze a tvrdě, až dokonce i zveličený Omnius o krůček couvl. „Jsem slyšet přes hvězdné soustavy a eóny, přes čas a prostor, daleko za dosah tvojí sítě."

Omnius ustoupil o další krok.

„Nejprve jsem ochromila tvou flotilu. Teď tě vyrvu jako plevel, kterým jsi, a zahodím tě."

„Nemožné –" Stařec se začal rozplývat, jak se stahoval do vlastní sítě.

„Vytáhnu tě – každý kousek informace z každého uzlu.“ Její mlžný obraz ztratil tvar a prosakoval kolem Omnia. Ten zavrávoral a málem narazil do Erasma, ale nezávislý robot mu lehce uklouzl z cesty. Jeho stará ženská tvář prozrazovala zvědavost a zmatek.

„Odnesu tě na místo, kde taková informace už není srozumitelná, kde neplatí fyzikální zákony.“

Duncan slyšel hlas všemysli, jak vztekle křičí, ale byla utlumena. Vnímaví roboti v klenuté síni se pokoušeli vrhnout se Omniovi na pomoc, ale vypadali podivně dezorientovaní a pomalí.

„Je mnoho vesmírů, Omnie. Duncan Idaho navštívil nejeden a zná to místo, o kterém mluvím. Kdysi dávno jsem ho a jeho neloď odtamtud zachránila. Ty však nikdy nenajdeš cestu zpátky.“

Duncan uvažoval o tom nepochopitelném boji, který se před ním odehrával. Když ukradl neloď z Kapituly, potácel se předivem vesmíru v zoufalém pokusu vyhnout se chycení a skutečně je přesunul do bizarně pokrouceného vesmíru. Otřásl se, když na to pomyslel.

„Nic tě nezachrání, Omnie.“

„Nemožné!“ zařval stařec, ztratil svou fyzickou podobu a proměnil se v pouhý třpytivý obrys.

„Ano, nemožné. Báječně nemožné.“

Vzduch v komnatě praskal mraky elektřiny, které řídly a řídly, jak se Orákulum obalovalo jako síť kolem pověstného myslícího stroje. Duncan na okamžik spatřil Norminu tvář, překrývající tvář starce. Obě dvě ty tváře se spojily do jedné: *její*. Krásná žena se usmála a vzduch se naplnil jiskřícími vlasovými vlákny elektřiny, kterou se zahalila jako nějakým elegantním pláštěm.

Pak se vytrhla z reality, zmizela do prázdnoty a odnesla s sebou všechny stopy po Omniovi.

Navždycky.

Vidíte nepřátele všude, ale já vidím jenom překážky – a vím, co dělat s překážkami. Buď je posunout, nebo je zlikvidovat, aby byla cesta volná.

MATKA VELITELKA MURBELLA,
projev ke spojenému Sesterstvu

I poté, kdy kormidelníci nečekaně zničili podstatnou část flotily Nepřítele přívalem Vyhlazovačů, postupovala ke Kapitule druhá vlna lodí strojů.

Když Orákulum objevilo Duncana Idaha a ztracenou neloď, okamžitě odvezlo většinu svých maxitrajlerů na Synchronizaci, jen malou část vyhradilo na pomoc při obraně dalších lidských planet. Výsledek těch misí byl nejistý a některé nebo i všechny další planety mohly být stále v ohrožení. Jedna věc byla jistá: zde na Kapitule čelila Murbella a její obránci zbývajícím lodím strojní flotily o samotě. Během toho všeho neměla Matka velitelka moc času na to, aby strávila šok z vědomí, že Duncan stále žije.

Administrátor Gorus zasténal. „Copak se nikdy nezastaví?“

„Ne.“ Murbella se na něj zamračila, že ji nutí říkat nahlas, co je zřejmé. „Jsou to myslící stroje.“

Vysoko nad benegesseritským světem visela její stovka plavidel poslední naděje, obklopená troskami z tisíců zničených bitevních lodí strojů. Tento boj si

od Nepřítele vybral mohutnou daň, ale naneštěstí to nestačilo.

Nová vlna Omniových plavidel nebude dělat na lidské obránce dlouhý nos jako ta první. Murbella tentokrát nečekala žádné slitování, nevkládala moc velké naděje ani do lodí na posledních stanovištích v ostatních strategických bodech. Stroje zamýšlely vyhladit Kapitulu i každý jiný svět, který jim stál v cestě.

Proklela ta těžkopádná, nespolupracující gildovní plavidla, které vyprodukovaly loděnice na Uzlu, a bezcenné zbraně, dodané Iksany. Musela něco vymyslet sama. „Nenechám tady naše lodě sedět s obnaženými krky, jako jehňata, která čekají na porážku!“

„Matematické kompilátory ovládaly naše navádění zakřiveným vesmírem a standardní –“

Rozkřikla se na Goruse. „Vyrvi ty zatracené navigační přístroje – budeme s těmi loděmi manévrovat ručně!“

„Ale nebudeme vědět, kam plujeme. Můžeme narazit!“

„Pak musíme narazit do Nepřítele, ne do sebe navzájem.“ Uvažovala, jestli stroje pocítí potřebu pomsty, když uvidí trosky první vlny. Ctěné matre by ji rozhodně cítily.

Nepřítel se dál blížil. Murbella studovala složité taktické projekce. Stroje rozhodně nepotřebovaly tak obrovský počet plavidel na dobytí minimálně osídlené Kapituly. Zdálo se, že se všemysl poučila o významu zastrašování a předvádění, stejně jako o moudrosti zajistit si převahu.

V řídicím centru maxitrajleru se dva gildaři dohadovali s Gorusem. Jeden tvrdil, že odpojení matematického kompilátoru je nemožné, kdežto druhý varoval, že to není moudré. Murbella tu debatu skončila velitelskou silou benegesseritského Hlasu. Gildaři se

zachvěli, a protože nebyli schopni odporovat, udělali, co jim nařídila.

Síly strojů je podstatně přečíslovaly, ale Murbella necouvla před tím, co bylo třeba udělat. Místo toho si dovolila oživit v sobě starou zuřivost Ctěných matre. Teď nebyl čas propočítávat riziko. Byl čas rozpoutat všemožnou zkázu, jaké budou její lidé schopní. Šance teď měli vyšší, než když toto jejich poslední vzepětí začalo. Pokud všichni zapojí brutalitu a budou bojovat jako šílené Ctěné matre, mohou napáchat značné škody. Mohou také shořet na popel, ale pokud vybojují Orákulu a jeho kormidelníkům dostatek času na porážku Omnia, bude to Murbella považovat za vítězství. Přála si jen, aby tak mohla ještě naposledy vidět Duncana.

Murbella se obrátila k široké projekční tabuli, která přibližovala blížící se lodě. „Aktivujte veškeré zbraně a připravte se na náraz. Ve chvíli, kdy vyčerpáme všechnu konvenční výzbroj, poslouží jako poslední zbraně naše vlastní lodě. Je nás sto, můžeme zničit přinejmenším stejné množství jejich lodí.“

Až dosud nazýval Gorus její bojovou strategii sebevražednou. Teď se tvářil, jako by se chtěl pokusit o něco bláznivého, aby ji zastavil. „Proč s nimi nevyjednávat? Nebylo by lepší se vzdát? Nezabráníme jim zničit jejich cíle!“

Murbella administrátora fixovala pohledem, jako by byl nějaká slabá kořist. Dokonce i Sestry, které byly ryzí benegesseriťanky, teď reagovaly se silou krutých Ctěných matre. Nikdy by se nevzdaly.

„Zakládáš ten návrh na úspěchu svých vyslanců u myslících strojů? Všech těch vyslanců, kteří zmizeli?“ Murbellin hlas syčel jako prudká kyselina. „Pokud si přeješ najít nějaké jiné řešení, administrátore, s radostí tě katapultuji z přetlakové komory a nechám tě létat prázdným vakuem. Až ti z plic exploduje poslední vzduch, možná ze sebe vypravíš podmínky

své osobní kapitulace. Jen do toho, pokud věříš, že tě myslící stroje vyslechnou."

Zoufalý gildař se zděsil. Sestry kolem něj se přesunuly a chopily se řízení, připraveny na poslední nápor.

Než však stačila Murbella dát rozkaz, ozvala se z pevně propojeného vysílacího kanálu Janess: „Matko velitelko! Něco se změnilo na bojových lodích strojů. Podívej se na ně!"

Murbella prozkoumala obrazy na pozorovací desce. Plavidla Nepřítele se už nepohybovala v sevřené výkonné formaci. Zpomalila a začala se rozptylovat, jako by neměla žádný cíl, připomínala plachetnici bez posádky na rozlehlém kosmickém moři.

Jako by najednou zůstala bez vedení.

K jejímu překvapení se flotila myslících strojů apaticky vznášela vesmírem.

I když byl Muad'Dib uvězněný ve vlastním mýtu, ukázal, že velikost je jen pomíjivá zkušenost. Pro skutečného Kwisatze Haderacha neexistují žádná varování proti přílišné aroganci, žádná pravidla ani požadavky, kterými je třeba se řídit. Bere si ze všeho a dává všemu, jak sám chce. Jak bychom si mohli dělat iluze a věřit, že takového člověka můžeme ovládat?

BENEGESSERITSKÁ ANALÝZA

Když Orákulum zmizelo, zíral Erasmus s hlavou lehce nakloněnou na bok na prázdné místo uprostřed klenuté síně. „Omnius je pryč." Jeho hlas zněl Duncanovým uším prázdně. „V síti myslících strojů nezbyla ani stopa po pozůstatcích všemysli."

Duncan cítil, jak jeho mysl uhání, roztahuje se, absorbuje nové informace. Hrůzný Nepřítel, kterého cítil tak dlouho – hrozba, kterou vyprovokovaly Ctěné matre – už neexistuje. Orákulum odstranilo všemysl, vykořenilo ji z vesmíru a odneslo kamsi jinam, čímž ochromilo celou velikou flotilu myslících strojů a nechalo ji bez vedení.

A my zůstáváme dál.

Duncan nevěděl přesně, co se v něm změnilo. Bylo to prostě *vědomí* důvodu vlastní existence? Měl k tomu potenciálu přístup odjakživa, aniž to věděl? Pokud se Paul nemýlil, dřímalo v Duncanovi něco celé ty roky, po celé ty životy – původní i gholovské – ně-

jaká latentní síla, která rostla s každou jeho opakovanou existencí. Teď musel zjistit, jak to aktivovat jako nějaký rozsáhlý genetický program.

Paul a jeho syn Leto II. byli požehnáni a prokleti jasnozřivostí. S obnovenými vzpomínkami se mohli oba prohlásit za Kwisatze Haderachy. Miles Teg disponoval fenomenální schopností pohybovat se nepochopitelnou rychlostí, možná se také mohl stát Kwisatzem Haderachem. Kormidelníci v seskupených maxitrajlerech nad nimi dokázali pomocí svých myslí prohlédnout záhyby vesmíru a najít bezpečné stezky, kterými mohly cestovat obří lodě. Benegesseriťanky uměly ovládat vlastní těla až do poslední buňky. Všichni překračovali tradiční lidské schopnosti, svědčili o potenciálu lidstva překonat očekávání.

A konečný a poslední Kwisatz Haderach Duncan věřil, že možná má schopnost dokázat všechny ty věci a ještě mnohem víc, dosáhnout nejvyššího vrcholu lidskosti. Myslící stroje nikdy nepochopily lidský potenciál, i když jejich „matematická předpověď" přisoudila Kwisatzi Haderachovi moc zakončit Kralizec a proměnit vesmír.

Naplnila ho sebejistota a pomyslel si, že by snad dokázal najít cestu, jak provést velkolepé, impozantní změny... ale ne pod vedením myslících strojů. Duncan si naopak najde vlastní cestu. Bude skutečný Kwisatz Haderach, nezávislý a všemocný.

Klidně se zahleděl na starou ženu v nevkusných květovaných šatech, zahradnické zástěře a trepkách. Její tvář vypadala ztrhaná, jako by celý život pečovala o lidi. „Něco z Omnia ze mě zmizelo, ale ne všechno."

Erasmus konečně opustil masku stařeny a znovu se proměnil do podoby nezávislého robota z tvarokovu, oděného do elegantní karmínové a zlaté róby. „Mohu se od tebe hodně naučit, Duncane Idaho. Co-

by nový božský mesiáš lidstva jsi optimální vzorek pro studium.“

„Já nejsem další vzorek pro tvé laboratorní analýzy.“ Příliš mnoho jiných s ním jednalo tímto způsobem, v příliš mnoha uplynulých životech.

„To mi jen tak uklouzlo.“ Robot se vesele zasmál, jako by se pokoušel zakrýt záblesky násilí. „Dlouho jsem toužil dokonale pochopit to, co to znamená být člověk. Teď to vypadá, že všechny odpovědi, po kterých jsem tak vytrvale pátral, máš *ty*.“

„Uvědomuji si mýtus, v němž žiju.“ Duncan si vzpomněl, jak Paul Atreides pronášel podobné soudy. Paul se cítil uvězněný vlastním mýtem, který se stal neovladatelnou silou. Duncan se však nebál sil, které se vynoří, ať už proti němu, nebo s ním.

Pronikavým pohledem viděl skrz a kolem Erasma a jeho přisluhovačů. Na druhé straně sálu viděl Paula Atreida. Stál vratce, Chani a Jessica ho po jeho hrozném martyriu podpíraly. Paul pil vodu ze džbánu, který vzali ze stolu poblíž baronova těla.

Srážky písečných červů s robotickými obránci začaly venku odeznívat. Přestože ti obří tvorové nezničili strojní katedrálu, způsobili rozsáhlé škody městu Synchronizace. Po obvodu veliké komnaty stáli proměnliví roboti v pozoru, jejich zabudované zbraně zářily jako důkaz připravenosti. I bez všemysli mohl Erasmus strojům nařídit, aby spustily proti lidem v klenuté místnosti smrtící palbu. Nezávislý robot se tu mohl pokusit zabít všechny smrtelníky, dát průchod uražené pomstě. A možná by si dal tu práci…

„Ty ani tvoji roboti nemůžete nic změnit,“ varoval ho Duncan. „Všichni jste moc pomalí.“

„Buď jsi nepřiměřeně sebejistý, nebo víš přesně, čeho jsi schopen.“ Tvarokovová tvář maličko zpřísněla a jasná optická vlákna se zaleskla trochu víc. „Snad to druhé, a možná ne.“ Duncan věděl absolutně jistě, že Erasmus má v plánu spustit veškerou niči-

vou sílu, kterou dokáže ovládat, způsobit co největší chaos.

Než se robot stačil napůl obrátit, vrhl se na něj Duncan podobnou rychlostí, jakou předváděl Miles Teg, a srazil ho dozadu. Erasmus se zhroutil na zem, zbraně vyřazené z provozu. Byla to jenom zkouška? Další experiment?

Duncanovi bušilo srdce a jeho tělo sálalo žárem, jak tak stál nad robotem, ale cítil se osvěžený, ne vyčerpaný. Dokázal by takhle bojovat proti kterémukoli stroji, jaký by proti němu Erasmus poslal. Při tom pomyšlení nechal nezávislého robota ležet tam, kam spadl, a rozběhl se superrychlostí kolem síně. Kopanci a ranami mlátil stříbrné vnímavé roboty, až se sesypali v troskách. Byla to pro něj teď hračka. Než se kusy kovu snesly na zem, byl už zase zpátky a tyčil se nad Erasmem.

„Vycítil jsem tvé pochybnosti i tvé záměry," řekl Duncan. „Přiznej to. I coby myslící stroj jsi chtěl další důkaz, že?"

Erasmus ležel na podlaze na zádech a zíral nahoru skrz díru v kupoli na tisíce obrovských gildovních maxitrajlerů na nebi. Řekl: „Jsi-li ten dlouho očekávaný superčlověk, proč mě prostě nezničíš? Omnius je pryč a má likvidace by zajistila vítězství lidstva."

„Kdyby bylo řešení tak jednoduché, nebyl by k němu třeba Kwisatz Haderach." Duncan překvapil Erasma i sebe sama, když se natáhl a pomohl robotovi na nohy. „Ukončit Kralizec a doopravdy změnit budoucnost vyžaduje víc než jen vyhlazení jedné nebo druhé strany."

Erasmus prozkoumal škody na svém těle a šatstvu a se širokým úsměvem vzhlédl. „Myslím, že naše mysli by se mohly shodnout – což se nám s Omniem nikdy nepovedlo."

Až nadejde čas na velké odmaskování, naše nepřátele překvapí, co se jim od samého začátku skrývalo přímo před nosem.

KHRONE,
zpráva k Tvarovým tanečníkům

Teď, když bylo Orákulum pryč, zakřivilo několik obřích maxitrajlerů kormidelníků na nebi prostor a zmizelo ze Synchronizace bez vysvětlení a bez rozloučení.

Píseční červi po celém městě dál ničili živé kovové budovy. Omnius svým robotickým obráncům nikdy nepovolil samostatnost, a tak bez spojení s všemyslí nedokázali účinně fungovat. Klenutou síň zaplnilo pronikavé ticho.

Pak se s hlasitým prásknutím otevřely vysoké dveře. Z prozářených ulic města vkráčel dovnitř Khrone, oblečený v černém a následovaný davem Tvarových tanečníků. Totožní trubci s bezvýraznými tvářemi se nahrnuli do místnosti. Scytaleův jedovatý plyn sice některé proměnlivé tvory zabil, ale spousta se jich boji úplně vyhnula.

Venku v rozlehlém strojním městě nesčetní Tvaroví tanečníci předstírali, že čelí běsnícím písečným červům, ale tajně mizeli od barikád, které vztyčili robotičtí vojáci. Khrone se s potěšením díval, jak červi ničí veliké tvarokovové budovy a rozbíjejí ti-

síce myslících strojů. *Čistí cestu. Usnadňují nám práci.*

Khrone předstoupil a na vyzáblé tváři se mu objevil úsměv. „Nikdy se nepřestanu bavit klamnými dedukcemi těch, kteří si *myslí*, že nás ovládají." Považoval teď vítězství Tvarových tanečníků za nesporné.

„Vysvětli to, Khrone." Erasmus se zdál být jen mírně zvědavý.

Khrone ignoroval lidi a jejich mrtvé a obrátil se k nezávislému robotovi, který stál vedle Duncana Idaha. „Toto válka je v chodu už pět tisíc let. Nikdy to však nebyl Omniův nápad."

„Ale jdi, naše válka se budovala mnohem déle," upozornil Erasmus. „Unikli jsme po bitvě o Corrin před patnácti tisíci let."

„Já mluvím o úplně jiné válce, Erasme – o níž jsi nikdy nevěděl, že probíhá. Od chvíle, kdy náš tvůrce Hidar Fen Adžidika vypustil první vylepšené Tvarové tanečníky, začali jsme se svou manipulací. Když jsme narazili na impérium tvých myslících strojů, dovolili jsme vám vytvářet nás víc a víc. A ve chvíli, kdy si nás Omnius pustil k sobě, stali jsme se jeho skutečnými pány! Dělili jsme se s vámi o všechny životy, které jsme posbírali, nechali vás uvěřit, že jste čím dál tím lepší než my a než lidé. Ale po celou tu dobu jsme to ovládali my Tvaroví tanečníci."

„Tady máte diagnózu svého mentálního stavu," řekl doktor Yueh směle. „Slavomam, velikášské iluze."

Khroneovy rty odkryly oblé dokonalé zuby. „Vzhledem k tomu, že se má prohlášení zakládají na přesných informacích, se jen těžko mohou nazývat iluzemi."

Pobavený výraz na Erasmově tváři se nezměnil. Khronea to přivádělo k zuřivosti, a tak zvýšil hlas: „Vy myslící stroje jste pomohly uskutečnit plány nás Tvarových tanečníků a po celou dobu jste si mysleli,

že sloužíme *vám*. Ale bylo to přesně naopak. Byli jste vlastně *našimi* nástroji."

„Všechny stroje začaly jako nástroje," upozornil Duncan a podíval se z Erasma na vůdce Tvarových tanečníků.

Na Khronea to dojem neudělalo. Tohle je tedy ten muž, který se ukázal být konečným Kwisatzem Haderachem? Nemohl ani pochopit, proč není nezávislý robot rozčilenější. Pyšnil se přece tím, že disponuje umělými emocemi.

Khrone pokračoval: „Pod tvým vedením, Erasme, vyrobila biologická zařízení vedená myslícími stroji miliony zdokonalených Tvarových tanečníků. Nejprve jsme se vydali do lidské společnosti jako zvědové, rychle infiltrovali okraje Rozptylu a pak Staré impérium. Lehce jsme oklamali Ztracené Tleilaxany, aby si mysleli, že jsme jejich spojenci. Kdekoli zbyli lidé, tam nenápadně pronikli i Tvaroví tanečníci. Žili jsme dlouho a dokázali jsme toho hodně."

„Přesně jak jsme vám nařídili," poznamenal Erasmus a zdálo se, že ho ta přednáška nudí.

„Přesně jak jsme chtěli sami!" vyštěkl na něj Khrone. „Tvaroví tanečníci jsou všude, rojová mysl, rozvinutější než veškeré mimosmyslové lidské spojení, silnější než Omniova síť. Tak rychle a snadno jsme splnili své cíle,"

„A taky naše cíle," řekl Erasmus. Khrone, rozčilený robotovým tvrdošíjným odmítáním přiznat si porážku, cítil, jak v něm roste vztek. „Po celá staletí jsme se připravovali na den, kdy uskutečníme svůj plán a odstraníme Omnia. Nikdy jsme netušili, že to Orákulum času provede za nás." Měkce se zasmál. „Tvé impérium padlo. Přežili jsme všechny myslící stroje. A teď, když Omniova flotila a nákazy srazily lidstvo na kolena, můžeme aktivovat své skryté buňky Tvarových tanečníků – všude najednou. Chopíme

se vedení.“ Opřel si pěsti do boků. „Pro stroje už je po všem a pro lidi také.“

Všichni Tvaroví tanečníci za ním měli týž prázdný výraz. Khroneova bezvýrazná tvář se mnohokrát opakovala.

„Zajímavý a rafinovaný plán,“ řekl Erasmus. „Za jiných podmínek bych ti možná za tvou důvtipnost a pokrytectví zatleskal.“

„I kdybys dokázal shromáždit své roboty, aby nás zabili tady na Synchronizaci, bylo by to k ničemu. Rozmnožil jsem se všude.“ Tvarový tanečník se vysmíval. „Omnius si myslel, že osazuje vesmír pro vlastní vítězství, ale zatím měl přímo pod nosem semena vlastní zkázy.“

Erasmus se rozesmál. Začalo to jako uchechtnutí, které napodobil z dávného souboru dat, pak dodal prvky vybrané z dalších záznamů. Výsledný zvuk mu připadal moc příjemný a byl přesvědčen, že druhým zní přesvědčivě.

Za svůj dlouhý, předlouhý život vynaložil tento neobyčejný robot obrovské úsilí na studium lidí a jejich emocí. Smích ho zvlášť fascinoval. Prvním krokem, který si vyžádal staletí hlubokého uvažování, bylo pochopit *pojetí* humoru, naučit se, jaké okolnosti mohou u člověka vyvolat tuto podivnou hlučnou reakci. Během toho procesu si sestavil celou sbírku oblíbených vzorků smíchu. Rozkošný repertoár.

Nyní je prostřednictvím svých ústních reproduktorů všechny přehrál, k velkému zmatku Tvarového tanečníka Khronea. Ale Erasmus věděl, že ani tato oblíbená uchichtnutí, hihňání a řehot nestačí, aby vyjádřily pravé veselí, jaké teď cítil.

„Co je na tom tak legračního?“ chtěl vědět Khrone. „Proč se směješ?“

„Směju se, protože vůbec nechápeš, jaký trik s tebou byl sehrán.“ Erasmus se znovu zasmál. Tentokrát

vytvořil jedinečný zvuk, který zahrnoval náznaky a podtóny nejlepších vypůjčených záznamů. Tohle byl skutečně *jeho* individuální smysl pro humor, něco ryze originálního. Po tom dlouhém a obtížném studiu byl Erasmus potěšen novým pochopením, kterého dosáhl. Tohle rozhodně stálo za všechno to trápení s Kralizcem!

Nezávislý robot se obrátil na Duncana Idaha, který – jak tak poslouchal o jedné zradě za druhou – měl nepřítomný výraz člověka, který se pokouší spojit pomíchané dílky skládačky. Erasmus věděl, že Duncan nemá ani nejmenší představu o tom, jak dosáhnout svého plného potenciálu. Přesně jako spousta jiných lidí! Robot ho bude muset navést.

Ignoroval Khronea a promluvil k Duncanovi: „Směju se, protože podstatné rozdíly mezi lidmi a Tvarovými tanečníky jsou až bolavě komické. Mám velkou slabost pro tvůj druh – je to víc než láska ke vzorkům, k mazlíčkům. Nikdy jste mě nepřestali udivovat. Navzdory mým nejpečlivějším předpovědím neustále dokážete dělat nečekané věci! Dokážu ocenit jejich jedinečnost, i když vedou k újmě myslících strojů."

Khrone a jeho kontingent Tvarových tanečníků se přiblížili, jako by čekali, že to s těmi několika roboty a lidmi lehce skoncují. „Tvoje slova a smích nemají smysl."

Jessica podporovala stále ještě slabého Paula, zatímco Chani sebrala zakrvácenou dýku, kterou použil Paolo a doktor Yueh. Nyní, když měla své minulé vzpomínky, držela tu zbraň jako pravá fremenská žena, připravená bránit svého muže.

Erasmus se pro sebe usmál. Jeho konfrontace s Duncanem ukázala jenom špičku ledovce sil Kwisatze Haderacha. Robot na pár chvil pocítil, jak je to vzrušující, ocitnout se na pokraji smrti, nebo přinejmenším jejího strojního ekvivalentu.

Tvaroví tanečníci budou docela překvapení, pokud si myslí, že Duncan Idaho a tito další lidé budou snadný úlovek. Ale Erasmus měl připraveno ještě větší překvapení.

„*Smysl* toho, co říkám, můj drahý Khrone, je ten, že mě lidé dokážou udivit, kdežto Tvaroví tanečníci jsou uboze předvídatelní. Je to ostuda. Ve tvém případě jsem doufal v něco originálnějšího."

Když se Khrone zamračil, každý z Tvarových tanečníků v komnatě napodobil jeho výraz, jako by byli odrazy v zrcadlovém sále. „My už jsme vyhráli, Erasme. Tvaroví tanečníci ovládají všechny opěrné body a ty se před námi nemáš kde schovat. Povstaneme na lidských planetách a na všech světech strojů. Až se ohlédneme po stezce destrukce, zůstaneme na ní jenom my."

„Pokud se rozhodnu to zastavit, tak ne." Erasmova tvarokovová tvář nabrala mírný, zklamaný výraz. „Omnius možná byl přesvědčen, že jste všichni naše poddajné loutky, ale já tomu nikdy nevěřil. Kdo kdy může věřit Tvarovému tanečníkovi? Mezi lidmi se toto rčení stalo už frází. Ty a tvoje protějšky jste udělali přesně co, co jsem předvídal. Jak by taky ne? Jste to, co jste. Bylo to do vás prakticky naprogramováno." Robot smutně zavrtěl hlavou.

„Zatímco vy Tvaroví tanečníci jste vytvářeli plány, vysílali zvědy a pracovali na svém rozšíření, já jsem trpělivě přihlížel. I když jste si mysleli, že jste před Omniem skryti, nebyli jste dost chytří. Viděl jsem všechno, co jste dělali, a *dovolil* jsem, aby se to dělo, protože mi ty vaše banální mocenské hry připadaly zábavné."

Khrone zaujal bojový postoj, jako by se chystal na robota zaútočit holýma rukama. „Nevíš nic o naší činnosti!"

„A kdo tady vyvozuje závěry z nedostatečných údajů? Od konce Služebnického džihádu, když jsme

sem s Omniem byli po dlouhém exilu vysláni, abychom znovu rozběhli impérium strojů, *já* byl ten, kdo to řídil. Dovolil jsem Omniovi, aby dál věřil, že všemu vládne a činí veškerá rozhodnutí, ale i ve své první inkarnaci byl chlubivý, nepříjemný, příliš sebejistý a nehorázně tvrdohlavý. Víc než většina lidí!" Robot zavířil luxusní róbou. „Všemysl se nikdy nenaučila přizpůsobivosti a nikdy se neobtěžovala čelit svým chybám, proto jsem nepřipustil, aby znovu zničil naše šance. Takže jsem převzal kontrolu nad programem Tvarových tanečníků od chvíle, kdy první z vás dorazili na naše okrajové planety."

Khrone se dál tvářil vzdorně, i když mu byl v hlase znát lehce nejistý podtón. „Ano, tys nás vyrobil – a udělal jsi nás silnější než kdy dřív."

„Já vás vyrobil a moudře jsem do každého Tvarového tanečníka umístil bezpečnostní pojistku. Jste biologické stroje, vyvinuté a ovládané tisíce let podle mých vlastních specifikací." Erasmus se přiblížil. „Nástroj by se neměl nikdy považovat za ruku, která ho třímá."

Shromáždění Tvaroví tanečníci jako by udržovali rovnováhu sil a Khrone neustoupil. Jeho rysy se proměnily v obludnou, démonickou zuřivou masku. „Tvé lži nás už dál nemohou ovládat. Neexistuje žádná bezpečnostní pojistka."

Erasmus vydal bolestný povzdech. „Znovu špatně. Tohle je důkaz." Přesným pokývnutím naleštěnou hlavou spustil ničivý virus, geneticky skrytý v každém z upravených, „vylepšených" Tvarových tanečníků.

Tvarový tanečník, stojící hned za Khronem, se jako loutka, odhozená uraženým děckem, svezl ochable k zemi s roztaženýma rukama a nohama. Tvář mu na chvíli ožila šokovaným výrazem, načež se zase vrátila ke svému bezvýraznému stavu.

Khrone na to zíral a nedokázal to pochopit. „Co je –"

„A tohle." Erasmus znovu pokývl. S lehkým zakvílením a žuchnutím se dav Tvarových tanečníků v komnatě katedrály také svezl k zemi, jako by ho skosila palba. Naživu zůstal jen Khrone, aby pochopil svou naprostou porážku.

Po chvíli, aby zdůraznil účinek, řekl nezávislý robot: „A *tohle*. Tvoje služby už nejsou žádoucí."

Khrone se s tváří zkroucenou vztekem a zoufalstvím vrhl k Erasmovi – jen aby se zhroutil na kamennou podlahu, mrtvý stejně jako zbytek jeho bratří.

Erasmus se obrátil k Duncanu Idahovi. „Takže, Kwisatzi Haderachu – jak vidíš, ovládám podstatné části naší interesantní hry. Netvrdil bych, že mé síly jsou tak velké jako tvoje, ale v tomto případě se docela hodily."

Duncan nedal najevo hrůzu. „Jak daleko sahá tvůj ničivý virus?"

„Jak daleko si přeji. I když Orákulum času vytáhlo Omnia z tachyonové sítě, vlákna toho široce propojeného síťoví v tkanině vesmíru stále existují." Erasmus znovu škubl hlavou a vyslal signál. „Tak, právě jsem vyslal spouštěcí mechanismus ke každému modifikovanému Tvarovému tanečníkovi po celé lidské civilizaci. Teď jsou už mrtví. Všichni. Víš, čítají desítky milionů."

„Tolik!" prohlásila Jessica.

Tiše hvízdl: „Jako tajný džihád."

„Nikdy byste všechny neodhalili. Vzhledem k obtisku paměti si někteří dokonce mysleli, že jsou lidé. Všude na zbytcích vašeho bývalého impéria je teď spousta lidí nejspíš dost překvapena, jak kamarádi, vůdci, přátelé a manželé padli mrtvi na místě a proměnili se ve Tvarové tanečníky." Erasmus se znovu zasmál. „Jedinou myšlenkou jsem eliminoval naše nepřátele. Naše *společné* nepřátele. Vidíš, Duncane Idaho, nemusíme být na kordy."

Duncan zavrtěl hlavou a připadal si trochu znechucený. „Myslící stroje zase považují totální genocidu za jednoduché řešení problému.“

To Erasma překvapilo. „Nepodceňuj Tvarové tanečníky. Byli… zlí. Ano, to je to pravé slovo. A protože každý z nich představoval součást společného vědomí, byli zlí všichni. Byli by vás zničili a byli by zničili i nás.“

„Podobnou propagandu jsem už slyšela,“ řekla Jessica. „Vlastně jsem ji slyšela uvádět jako hlavní důvod, proč musí být zničeny *všechny* stroje.“

Duncan se díval na všechny mrtvé Tvarové tanečníky a uvědomil si, kolik škody ti proměnliví tvorové páchali po staletí, ať už byli vedeni všemyslí, nebo vlastními plány. Tvaroví tanečníci zabili Garimiovou, provedli sabotáž na nelodi a způsobili smrt Milese Tega…

Podíval se na robota a přimhouřil oči. „Nemůžu říct, že by mi to bylo nějak zvlášť líto, ale není to žádná čest, cos tady ty – nebo Tvaroví tanečníci – udělali. Nemohu s tím souhlasit. Nemysli, že jsme ti nějak zavázáni.“

„Přesně naopak, to já ti toho spoustu dlužím!“ Erasmus dokázal stěží skrývat potěšení. „Doufal jsem, že přesně tak zareaguješ. Po tisících let studia věřím, že jsem konečně pochopil čest a věrnost – zvlášť v tobě, Duncane Idaho, samotném ztělesnění toho pojetí. I po události, která tvé rase očividně pomohla, máš pořád morální námitky vůči mé taktice. Ach, jak úžasné.“

Shlédl na všechny mrtvé Tvarové tanečníky, na překvapený a zmatený výraz na Khroneově vyhaslé tváři. „Tito tvorové jsou přesný opak. A mí bratři stroje nejsou věrní ani počestní. Plní jenom instrukce, protože k tomu byly naprogramovány. Tys mi ukázal, co jsem potřeboval vědět, Kwisatzi Haderachu. Jsem tvým velikým dlužníkem.“

Duncan přistoupil blíž a hledal nějakou cestu, jak se dostat k novým schopnostem, které v něm dřímaly. Jen vědomí, že je ten velice očekávaný Kwisatz Haderach, nestačilo. „Dobře. Protože teď od tebe něco chci."

Jediné rozhodnutí, jediná chvíle může znamenat rozdíl mezi vítězstvím a porážkou.

BAŠÁR MILES TEG,
Vzpomínky starého velitele

„Je to léčka – musí být." Murbella zírala na velikou, ale nehybnou flotilu Nepřítele. Lidské lodi byly stále v menšině jedna ku stu, ale myslící stroje nic nepodnikly. Matka velitelka ztuhla a zadržela dech. Čekala, že budou vyhlazeni.

Ale Nepřítel neudělal nic. „Hluboce mě to deptá," zašeptala.

„Všechny záložní systémy jsou připraveny, jak jsi nařídila, Matko velitelko," oznámila jedna z mladých bledých Sester. „Může to být naše jediná šance, jak napáchat nějakou škodu."

„Měli bychom pálit!" zvolal Gorus. „Zničit je, dokud jsou bezmocní."

„Ne," řekla další Sestra. „Ty stroje se nás snaží vylákat z našich obranných pozic. Je to léčka."

Všichni na navigačním můstku hleděli na temného a tichého nepřítele a báli se dýchat. Plavidla robotů se jen tak vznášela v chladné prázdnotě.

„Nepotřebují nás nijak šidit ani chytat do léčky," řekla konečně Murbella. „Podívejte se na ně! Mohli by nás zničit, kdy by se jim zlíbilo. To ta bláznivá impulzivní prudkost Ctěných matre původně spustila

tuto válku." Matka velitelka přimhouřila oči a studovala drtivou sílu válečných lodí. Naprostý klid. „Tentokrát si dopřeji chvíli na pochopení, než začneme prostě pálit."

Murbelle plály oči, jak se ze všech sil snažila tomu porozumět. Vzpomněla si, jak je mívala hypnoticky zelené – ten svůdný rys jí pomohl polapit Duncana. *Zvláštní, jaké myšlenky tě pronásledují, když za dveřmi číhá smrt...*

V době Duncanova útěku z Kapituly nikdo neznal identitu Vnějšího nepřítele. Orákulum řeklo, že Duncan byl na Synchronizaci, v srdci impéria myslících strojů. Jak se mu podařilo uniknout? Pokud je Duncan stále naživu, dokázala by mu odpustit cokoli. Jak jenom toužila ho zase vidět a sevřít v náruči!

Bolavé ticho se protahovalo. Další trýznivá minuta a za ní další. Murbella viděla myslící stroje v jejich tažení z jedné planety na druhou a následky jejich úderů. Viděla nákazy, které rozšířily, a pohřbila vlastní dceru Giannu se spoustou dalších do neoznačeného hrobu v poušti Kapituly. „Bůhví proč tomu tak je," řekla, „ale myslící stroje nikdy nebyly tak zranitelné."

Janess z nejbližší lodi to chraplavě připustila. „Máme-li zemřít v bitvě, proč s sebou nevzít co nejvíc strojů Nepřítele?"

Murbella se na tuto chvíli už připravila. Vydala rozkazy a každé slovo v sobě neslo ostří. „Dobře, nevím proč, ale dostali jsme nečekaný odklad. Možná je nás jen pár, ale budeme jako D-vlci s ostrými tesáky. Spolehneme se na vlastní oči a zkušenosti."

Jeden z gildařů, který se při startu v poslední chvíli přihnal na palubu lodi, poplašeně zareagoval. Byl to holohlavý a bledý muž s tetováním na temeni hlavy. „Zaměřit naše zbraně si žádá přesné manévrování, Matko velitelko! Bez pomoci to nezvládneme."

Murbella po něm střelila unaveným pohledem.

„Radši se spolehnu na vlastní oči než na iksanské systémy. Dnes už jsem byla oklamána. Vezměte si na mušku největší lodě. Zničte jejich zbraně, vyřaďte motory a pusťte se do dalších.“

Janess vyslala zprávu shromážděným obráncům: „Pokud budou stroje opětovat palbu, poslouží nám jako krytí vraky všech těch lodí Nepřítele.“

Plešatý gildař znovu namítl: „Každý kus trosek je navigační riziko. Žádný člověk nedokáže reagovat dost rychle. Potřebujeme iksanské přístroje znovu zapojit, aspoň v omezeném rozsahu.“

Dokonce i Gorus si ho zvědavě změřil. Plešatý gildař najednou vykřikl, obrátil se od svého technického stanoviště a zhroutil se. Vedle něj bez hlesu klesl mrtvý k zemi další nový člen posádky. Třetí padl na horní navigační palubě.

Sestry rychle reagovaly, pokoušely se stanovit, co se stalo. Měly podezření, že se jejich lodi ocitly pod nějakým neviditelným útokem tiché smrtící zbraně. Murbella pospíchala k tetovanému gildaři, převalila ho a pozorovala, jak se jeho pevná tvář mění do bezvýrazné podoby Tvarového tanečníka.

Gorus se rozhlédl, jako by si konečně uvědomil, jak byl oklamán. Druhá dvě padlá těla se také proměnila. Všichni to byli Tvaroví tanečníci! Murbella se zabodla pohledem do administrátora. „Zaručil ses mi, že byli všichni prověřeni!“

„To je pravda! Ale v tom spěchu při spouštění celé tvé flotily se mohlo stát, že někoho vynechali. A co když byli náhodou Tvaroví tanečníci mezi těmi, kdo to prověřovali?“

Znechuceně se od něj odvrátila. Z dalších obranných plavidel dorazil příval vysílání, všechna hlásila, že mají na palubě mrtvé Tvarové tanečníky. Nad ten zmatek vysílání ostře a jasně vystoupil Janessin hlas. „Na mé lodi bylo pět Tvarových tanečníků, Matko velitelko. Všichni jsou mrtví.“

Apatické lodě Nepřítele se mezitím dál samostatně vznášely, i když mohly lehce spustit útok na Kapitulu a dosáhnout vítězství. Murbelliny myšlenky vířily, zápasily s další záhadou. *Tvaroví tanečníci byli mezi námi, pracovali pro Omnia. Ale proč padli mrtví?*

Nedávno přesunulo Orákulum času své četné koráby z tohoto bojiště na Synchronizaci... za Duncanem. Spustilo snad Orákulum a jeho kormidelníci nějakou šokovou vlnu, která se rozšířila po celé flotile Nepřítele? Nebo Duncan? Zdálo se, že cosi tu bitevní flotilu myslících strojů zarazilo a zničilo i všechny jejich proměnlivé špióny.

Murbella ukázala na mrtvé Tvarové tanečníky, roztažené na zemi poblíž ní. „Odneste odsud ty hrůznosti." Několik Sester odtáhlo ty strašáky pryč, přičemž se ani nepokoušely skrývat odpor.

Murbella se soustředila na obrazovku s takovým napětím, až ji začaly pálit oči. Ctěné matre v ní se chtělo udeřit a zuřivě zabíjet, ale celý její benegesseritský výcvik na ni křičel, aby nejprve *pochopila*. Něco podstatného se tu změnilo. Dokonce ani hlasy ze Zděděných vzpomínek jí neuměly poradit. Dosud mlčely.

Zástupci zbývající populace na Kapitule vysílali naléhavé vzkazy, dožadovali se zpráv z fronty, uvažovali, jak dlouho mohou očekávat přežití. Murbella pro ně neměla žádné odpovědi, a tak nereagovala.

Janess vyslala smělý návrh. „Matko velitelko... neměli bychom se nalodit na některou tu loď Nepřítele? Může to být nejlepší příležitost, jak zjistit, co se stalo."

Než stačila odpovědět, vesmír se kolem nich zase zakřivil. Znovu se objevily čtyři obří maxitrajlery, vynořily se v bitevní zóně poseté troskami tak blízko lidským obráncům, až Murbella vykřikla rozkaz k úhybnému manévru. Gildovní pilot na jedné z blízkých lodí zareagoval přehnaně, prudce stáhl svůj těž-

ký křižník z cesty a málem narazil do Janessina plavidla. Další se vrhl do pole trosek zničené první vlny lodí strojů.

Třetí obránce začal impulzivně pálit na tichou flotilu myslících strojů, spustil salvu explozivních projektilů do kónické přídě nejbližší bitevní lodě. Ohnivé erupce vybuchovaly po celém trupu nepřátelského plavidla.

Rozezněly se alarmy a Murbella požadovala hlášení, čekala, jestli stroje neodpoví masivním projevem síly. Konec s opatrností. „Připravte se k palbě! Všechny lodě, připravte se pálit! Nic nenechávejte v rezervě!"

Ale ztemnělá Omniova flotila, byť takhle provokována, zůstávala bez hnutí. Plavidlo Nepřítele, poškozené impulzivní palbou, dál pomalu plulo, hořelo a naklánělo se. Zpomaleně narazilo do sousední lodě strojů, odrazilo se a obě plavidla se roztočila.

Lodě Nepřítele nevypálily jediný odvetný výstřel. Murbella tomu nemohla uvěřit.

Doprostřed toho překvapení a zmatku zazněl klidný hlas kormidelníka jakoby z jiného světa: „Orákulum času nás sem poslalo, abychom našli velitele lidských sil."

Murbella se protlačila ke stanovišti komlinky. „Jsem Matka velitelka Murbella z nového Sesterstva… ze všeho lidstva."

„Mám příkazy doprovodit tě na Synchronizaci. Teď převezmu ovládání tvých motorů na zakřivení prostoru."

Než se gildaři stačili dohrabat na svá stanoviště, ozvalo se vysoké bzučení Holtzmanových motorů. Murbella ucítila známý pohyb.

Je velké zjednodušení prohlásit, že lidé jsou nepřátelé myslících strojů. Já se snažím těm tvorům porozumět, ale stále jsou pro mě nepochopitelní. Přesto je velice obdivuji.

ERASMUS,
soukromé záznamy, zajištěná databáze

Ty ode mě něco chceš?" Erasmovi zřejmě připadal Duncanův požadavek zábavný. „A jak mě přinutíš, abych tě poslechl?"

Mužovy rty se prohnuly v lehkém úsměvu. „Pokud opravdu chápeš čest, robote, pak tě nutit nemusím. Uděláš, co je správné, a splatíš svůj dluh."

Erasma to upřímně potěšilo. „Co ještě si ode mě přeješ? Nestačí, že jsem eliminoval všechny Tvarové tanečníky?"

„Ty a Omnius jste napáchali mnohem větší škody než ti proměnliví tvorové."

„Škody? Jde o trochu víc než o škody, ne?"

„A abys to napravil, musíš něco udělat." Duncan se naprosto soustředil na robota, ne na mrtvé Tvarové tanečníky, ne na ničivé zvuky písečných červů venku ve městě. Paul, Chani, Jessica a Yueh stáli tiše v komnatě a pozorovali ho.

„Jsem konečný Kwisatz Haderach," řekl Duncan a cítil v sobě rodící se schopnosti, vtištěné až hluboko v DNA, „přesto toho potřebuju ještě spoustu pochopit. Už jsem pochopil lidi – možná lépe než kdo-

koli jiný – ale myslící stroje ne. Dej mi dobrý důvod, proč bych vás neměl prostě všechny zlikvidovat, když jste teď oslabeny. To by všemysl byla udělala s námi."

„To ano. A ty jsi konečný Kwisatz Haderach. Rozhodnutí je na tobě." Zdálo se, že Erasmus na něco čeká. Jeho optická vlákna zářila jako shluk hvězd.

„Existuje nějaký způsob, který nevyžaduje vyhlazení jedněch ani druhých? Hmm – zásadní změna ve vesmíru – Kralizec." Duncan si mnul bradu a přemýšlel. „Omniova flotila čítá miliony myslících strojů. Nejsou zničeny, jen nemají vedení, je to tak? A věřím, že vaše impérium zahrnuje stovky planet, z nichž mnohé nebudou pro lidi nikdy obyvatelné."

Platinový robot začal přecházet po velké klenuté síni, róba kolem něj vlála, překračoval mrtvoly Tvarových tanečníků, které se povalovaly všude kolem jako loutky s odříznutými provázky. „To je správné zhodnocení. Chceš je všechny najít, všechny zničit a doufat, že ti nic neujde? Je dokonce možné, že si teď bez všemysli některé složitější stroje vyvinou za dlouhého strádání nezávislou osobnost stejně jako já. Jak moc věříš svým schopnostem?"

Duncan ho zblízka následoval. Erasmus se na něj několikrát ohlédl a vystřídal zvláštní řadu výrazů, od zvědavého zamračení po váhavé úsměvy. Nebyl v tom náhodou záblesk strachu, nebo to jen předstíral? „Ptáš se mě, jestli chci vítězství... nebo mír." Nebyla to otázka.

„Jsi nadčlověk. Říkám to znovu – rozhodni sám."

„Za své nespočetné životy jsem se naučil trpělivosti." Duncan se dlouze a hluboce nadechl a nasadil starou metodu mistrů meče, aby soustředil myšlenky. „Jsem v jedinečné pozici, kdy mohu obě strany přitáhnout dohromady. Lidé i stroje jsou oslabení a zbití. Mám si jako řešení vybrat vyhlazení jedné strany?"

„Nebo oživení obou?“ Erasmus se zastavil a s prázdným výrazem se obrátil k muži. „Řekni mi, jaké přesně je to dilema? Omnius byl vyrván z vesmíru a zbytek myslících strojů nemá vedení. Jedním rychlým úderem jsem vymazal celou hrozbu Tvarových tanečníků. Nevidím nic, co by zbývalo řešit. Nesplnilo se to proroctví?“

Duncan se usmál. „Jako u spousty proroctví jsou detaily příliš nejasné, aby mou naivní mysl přesvědčily, že všechno bylo ‚předpovězeno‘. Bene Gesserit a jeho missionaria protectiva v tom byli mistři.“ Podíval se zblízka na robota. „A myslím, že i ty.“

Erasmus vypadal překvapeně a ohromeně. „Co tím chceš říci?“

„Tys přece vedl ty ‚matematické předpoklady‘ a ‚proroctví‘, která na nich byla založená, takže jsi byl v pozici, kdys mohl vymýšlet předpovědi, jak se ti zlíbilo. Omnius věřil všemu.“

„Tvrdíš, že jsem ta proroctví *vyrobil*?“ zeptal se Erasmus. „Snad jako způsob vedení všemysli, tvrdohlavě zaměřené na omezený kurs jednání? Snad proto, abych nás přivedl přesně do tohoto bodu? To je moc zajímavá hypotéza. Hodná skutečného Kwisatze Haderacha.“ Úsměv na jeho tváři působil opravdověji než kdy jindy.

Duncan se chladně usmál a řekl: „Jakožto Kwisatz Haderach vím, že existují – a vždycky budou existovat, i když se vyvinu – hranice mých znalostí a schopností.“ Poplácal robota doprostřed hrudi. „Odpověz mi. Manipuloval jsi s proroctvími?“

„Lidé tvořili nesčetné předpovědi a legendy dávno předtím, než jsem existoval. Já jsem jednoduše přijal ty, které se mi zamlouvaly nejvíc, vyrobil složité výpočty, z nichž vznikly požadované předpovědi, a nakrmil jsem jimi všemysl. Omnius se svou obvyklou krátkozrakostí viděl jenom to, co vidět chtěl. Přesvědčil sám sebe, že na ‚konci‘ si ‚velká změna ve

vesmíru‘ vyžádá jeho vítězství. A proto potřeboval Kwisatze Haderacha. Omnius se naučil spoustu věcí, ale aroganci zvládl moc dobře.“ Erasmus zavířil róbou. „Nezáleží na tom, co si myslela všemysl nebo Tvaroví tanečníci – *já* jsem to vždycky řídil.“

Robot zvedl ruce a ukázal na vnímavou kovovou katedrálu kolem nich, obsáhl tím gestem celé město Synchronizace a zbytek impéria myslících strojů. „Naše síly nejsou tak úplně bez vedení. Všemysl je pryč a myslící stroje teď ovládám já. Mám všechny kódy, složité propojené naprogramování.“

Duncan měl nápad, který byl zčásti jasnozřivost, zčásti intuice a zčásti risk. „Nebo se ovládání ujme Kwisatz Haderach.“

„To vypadá jako ještě dokonalejší řešení.“ Po robotově tvarokovové tváři přejel zvláštní výraz. „Zajímáš mě, Duncane Idaho.“

„Dej mi kódy a přístup, jaký potřebuji.“

„Můžu ti dát ještě víc – a ano, bude to vyžadovat mnohem víc. Celé impérium strojů, miliony komponentů. Musel bych si s tebou předat... *celek*, přesně jako mí Tvaroví tanečníci předávali všechny ty úžasné životy. Ale pro Kwisatze Haderacha to může být to pravé.“

Než se robot mohl znovu zasmát, Duncan se natáhl a popadl platinovou ruku, vykukující z přepychového rukávu. „Tak to udělej, Erasme.“ Přitiskl se blíž, natáhl druhou ruku a přitiskl ji zvláštně důvěrným gestem k robotově tváři. Zdálo se, že ho vede jasnozřivost.

„Duncane, tohle je nebezpečné,“ řekl Paul. „Víš to.“

Duncan se přitáhl až na pár centimetrů k Erasmovi. Cítil, jak se v něm víří všechny možnosti, přestože se v budoucnosti najdou jistá nepříjemná slepá místa, nástrahy a léčky, které možná nepředvídá. „Já jsem ten nebezpečný, Paule. Ne ten, kdo je v nebezpečí.“

Robot se zarazil, jako by kalkuloval, pak chytil Duncanovu ruku a – podobným gestem – natáhl druhou a dotkl se jeho tváře. Duncanovo tmavé obočí se spojilo, zažíval zvláštní pocity. Chladný kov mu připadal děsivě měkký a málem měl pocit, že se do něj propadá. Rozvinul se, natáhl mysl směrem k nezmapovanému území myšlenek nezávislého robota, stejně jako Erasmus k němu. Robotovy prsty se prodloužily a pokryly Duncanovu ruku jako rukavice. Jak tvarokov pokrýval Duncanovo zápěstí a postupoval mu po předloktí, působil řezavě chladně. Erasmus promluvil: „Cítím mezi námi růst důvěru, Duncane Idaho."

Jak ubíhal čas, nevěděl už Duncan, jestli si bere od robota, nebo jestli se Erasmus vzdává toho, co rodící se Kwisatz Haderach potřebuje, *všeho*, co potřebuje. A přestože byli spojeni, musel jít Duncan dál. Vazká kovová substance mu pokrývala paži jako písečný pstruh, který kdysi dávno obalil tělo mladého Leta II.

Slyším jasný hlas Věčnosti, která mě láká.

Leto Atreides II.,
záznamy z Dár-es-Balátu

Vzhledem k těžkému poškození strojního města a k tomu, že všemysl Omnius zmizela, přestaly se hlavní prvky Synchronizace pohybovat. Budovy se už víc nezvedaly a neklesaly a nepřesouvaly se jako zapadající dílky skládačky, nenabývaly podivných tvarů. Město se jako obrovský porouchaný motor naprosto zastavilo. Spousta ulic zůstala zablokovaných, budovy napůl pohřbeny nebo částečně zformovány a tramvajové vozy visely ve vzduchu, zavěšeny na neviditelných elektronických spojích. Na ulicích ležela rozeseta groteskní těla Tvarových tanečníků a rozmlácených bojových robotů. K obloze stoupaly sloupy ohně a kouře.

Sheeana, vyčerpaná i ve vítězství, se rozhlížela po městě, tvář plnou úžasu a potěšení. Jak tak sama kráčela po zničené ulici, uviděla mezi tyčícími se exotickými budovami stát osamělého malého chlapce. Proměněný Leto II. vypadal vyždímaný, ale mnohem mocnější, než ho znala dřív. Opustil písečné červy, nasměroval je dál do města, ale i když tu stál před ní, pořád byl jejich součástí.

Leto natáhl krk a vzhlédl k jedné z houpajících se tramvají. Sheeana si na něm všimla něčeho zvláštní-

ho, náznaků přítomnosti čehosi, co tam dřív nebylo. Pochopila to. Náhle bylo vše jasné! „Máš zpátky své vzpomínky."

„Dokonale podrobné. Prozkoumal jsem je." Letovy oči byly naplněny staletími, nyní dokonale modromodré díky ohromnému nasycení kořením z těl písečných červů, které ovládal. „Já jsem Tyran. Jsem Božský imperátor." Jeho hlas zněl silněji, i když v sobě nesl hlubokou a trvalou únavu.

„Jsi také Leto Atreides, bratr Ghanimy, syn Muad'Diba a Chani."

Usmál se na ni, jako by mu odebrala trochu břemene. „Ano, to taky. Jsem všechno, co byl můj předchůdce – a všechno, co jsou červi. Perla snění se v nich uvolnila. On už víc nespí."

Sheeana si vzpomněla na toho zamlklého chlapce na palubě nelodi. Jeho minulost byla horší než minulost kohokoli jiného. Teď byl ten nevinný chlapec definitivně pryč.

„Pamatuji si každou smrt, kterou jsem způsobil. Každou. Pamatuji si všechny své Duncany i důvody, proč všichni zemřeli." Najednou vzhlédl, chňapl ji za paži a stáhl ji dozadu ke zkroucené budově, která napůl vyčnívala ze země.

Jen o pár vteřin později neviditelná podpůrná linie vysoko nahoře praskla, tramvajový vůz se zřítil dolů a roztříštil se na ulici přesně tam, kde spolu předtím stáli. V troskách leželi rozplácnutí Tvaroví tanečníci, kteří byli uvnitř.

„*Věděl* jsem, že to spadne," řekl Leto.

Jemně se usmála. „Každý máme své zvláštní vlohy."

Společně se vyšplhali na vysokou hromadu rumiště ze zřícených budov, aby získali lepší výhled na trosky města. Zmatení a dezorientovaní roboti se motali kolem doutnajících hromad sutin a rozbitých staveb, jako by čekali na instrukce.

„Jsem Kwisatz Haderach," řekl Leto II. vzdáleným hlasem. „Stejně jako můj otec. Ale teď je to úplně jiné. Plánoval jsem to celé už tehdy jako součást své Zlaté stezky?"

S rámusem se ze spálené a rozmlácené země zvedli čtyři červi, jako by je povolal, a vztyčili se nad troskami. Slyšela hlasité zvuky drcení a z dalších směrů se blížili zbývající tři červi, sráželi budovy, provrtávali se troskami. Obklopili Leta a Sheeanu. Byli o něco větší než předtím.

Největší červ, ten, kterého pojmenovala Monarcha, k nim obrátil hlavu. Leto nebojácně slezl dolů ze zbytků budovy a přiblížil se ke tvorovi.

„Mám vzpomínky zpátky," řekl Leto Sheeaně a popošel kupředu, „ale ne tu dřímající existenci, kterou jsem měl jako Božský imperátor, když tehdy muž a červ byli jedno." Monarcha si položil hlavu na spodek hromady sutin a jeho druhové to udělali po něm jako prosebníci před králem. Z výdechů těch tvorů se do vzduchu šířil skořicový pach melanže.

Leto se natáhl a pohladil oblý okraj Monarchových úst. „Máme spolu znovu snít? Nebo tě mám nechat vrátit se k pokojnému spánku?"

Sheeana se beze strachu také dotkla červa, ucítila tvrdou kůži prstenců.

Chlapec s povzdechem dodal: „Chybějí mi lidé, které jsem znával, zvlášť Ghanima. Tvůj gholovský program ji se mnou nepřivedl zpátky."

V Letových tmavě modrých očích stály slzy. „Je tolik bolestných vzpomínek z té doby, než jsem za svou součást přijal písečného pstruha. Otec odmítl podstoupit volbu jako já – odmítl zaplatit krvavou cenu za Zlatou stezku, ale já myslel, že jsem moudřejší. Myslel jsem, že tomu rozumím lépe. Ach, jak drzí dokážeme být, když jsme mladí!"

Největší červ před Letem se zvedl. Jeho otevřená tlama vypadala jako jeskyně plná vydatného koření.

„Naštěstí vím, jak se vrátit zpátky k dřímající esenci Tyrana, Božského imperátora. Skutečného syna Muad'Diba." Pohlédl na Sheeanu a řekl: „Vdechuji poslední doušky svého lidství." Pak vstoupil do tyčících se úst a přelezl hradbu křišťálových zubů.

Sheeana chápala, co dělá. O totéž se pokusila sama, ale bez úspěchu. Červ spolkl Leta II., zavřel tlamu a dal se na ústup. Chlapec byl pryč.

Sheeana měla co dělat, aby se pod ní nepodlomila kolena. Věděla, že už nikdy Leta neuvidí, i když s nimi zůstane navždycky, spojený s Monarchovým tělem zevnitř, znovu proměněný v perlu vědomí. „Sbohem, příteli můj."

Ale představení ještě neskončilo. Vedle Monarchy se zvedli další červi a všichni se nad ní vztyčili. Sheeana stála bez hnutí, šokovaná a fascinovaná zároveň. Spolknou i ji? Připravila se na svůj osud, ale nebála se ho. Když byla mladá dívka a červ zničil její vesnici na Rakis, rozběhla se Sheeana divoce do pouště a ječela na tu obří kreaturu, nadávala jí a vybízela, aby ji spolkla. „No, Šajtáne – máš na mě teď chuť?"

Ale červi ji nechtěli. Místo toho se sedm tvorů seskupilo, váleli se jeden po druhém, svíjeli se jako hromada hadů. Měli v sobě teď Leta a proměňovali se. Šest červů se stočilo kolem největšího tvora, který chlapce spolkl. Kroutili se a splétali, obtáčeli svá hadovitá těla jako popínavé rostliny kolem stromu a pak se pohybovali společně.

Sheeana se vyhrabala zpátky nahoru na hromadu suti, aby se uchránila před padajícími troskami. Masité prstence jednotlivých červů se začaly spojovat a proměňovat se do mnohem větší podoby. Hranice mezi jednotlivými tvory čím dál víc mizely, prstence splývaly, sestavovaly se do jednoho neuvěřitelného písečného červa: obludy ještě gigantičtější než největší monstra z legendární Duny.

Sheeana zavrávorala a padla pozpátku do rumiště, ale nedokázala odtrhnout pohled od obrovského červa, který se před ní tyčil, vlnil se a svíjel a jeho tělo se táhlo stovky metrů daleko.

„Šaj-hulúd," zamumlala. Schválně nechtěla použít výraz Šajtán, jako to dělala obvykle. Skutečně, tohle byl božský Stařec pouště. Závratný pach melanže byl silnější než kdy jindy.

Nejprve si myslela, že ji leviatan nakonec spolkne, ale obří červ se odvrátil, narazil do země, až to hlasitě zadunělo, a razil si cestu dolů pod městem strojů.

Jeho nový domov.

Projel jí nával nejvyššího potěšení. Věděla, že se červ pod zemí rozdělí. Toto spojení Leta II. a písečných červů bude odolnější vůči vlhku, což mu umožní přežít, dokud nepromění části bývalé strojní planety na své vlastní panství. Jednoho dne vyrostou noví písečni červi a budou na této planetě vzkvétat, vždy číhat pod povrchem, vždy pozorovat.

Pro dosažení porážky lidí je jednou z možností stát se jimi, nemít slitování, stíhat a ničit je do posledního muže, ženy a dítěte. Přesně jako se to oni pokusili udělat s námi.

Erasmus,
databanka lidského násilí

„Při mé zvídavosti, celému věku existence a pochopení lidí i strojů," dumal Erasmus, zatímco zůstávali s Duncanem spojení, sloučení duševně a fyzicky, „nejsem náhodou strojní ekvivalent Kwisatze Haderacha? Zkrácení cesty pro myslící stroje? Mohu být na mnoha místech najednou a vidět myriády věcí, jaké si Omnius nikdy ani nepředstavoval."

„Ty nejsi Kwisatz Haderach," řekl Duncan. Uvědomoval si, že se k němu hrnou jeho druhové. Ale tekutý kov nyní postupoval Duncanovi po ramenou a přes tvář a on necítil žádnou touhu se odtrhnout.

Duncan nechal tu fyzickou reakci mezi ním a robotem pokračovat. Nechtěl uniknout. Jako nositel nového standardu lidského druhu potřeboval jít dál. A tak otevřel svou mysl a nechal do ní proudit data.

V hlavě se mu rozezvučel hlas, hlasitější než všechen vír vzpomínek a proudy údajů. *Mohu do tebe vtisknout všechny klíčové kódy, které hledáš, Kwisatzi Haderachu. Tvé neurony, samotná tvá DNA utvoří konstrukci nové síťové databáze.*

Duncan věděl, že z tohoto bodu není návratu. *Udělej to.*

Duševní stavidla se otevřela, naplňovala mu mysl až k prasknutí robotovými zkušenostmi a chladně faktickými setříděnými informacemi. A on začínal vidět věci z úplně jiného hlediska.

Po tisíce a tisíce let experimentování se Erasmus snažil pochopit lidi. Jak mohli zůstávat tak tajemní? Před robotovým neuvěřitelným rozsahem zkušeností i Duncanovy početné životy působily jako nevýznamné. Kolem Kwisatze Haderacha svištěly vize a vzpomínky a on věděl, že mu bude trvat víc než celý další život, než je stačí jen probrat.

Na vlastní oči viděl Serenu Služebnici s jejím dítětem a překvapivou reakci na to, co považoval za prostou, bezvýznamnou smrt... divoké lidi, povstávající do boje, který neměli šanci vyhrát. Byli iracionální, zoufalí a nakonec vítězní. Nepochopitelné. Nelogické. A přesto dosáhli nemožného.

Patnáct tisíc let to Erasmus toužil pochopit, ale chybělo mu zásadní zjištění. Duncan cítil, jak v něm robot šmátrá, hledá tajemství, ne z potřeby ovládnout a dobýt, ale prostě *poznat*.

Duncan měl problém soustředit se uprostřed takové spousty informací. Za okamžik se stáhl a cítil, jak tvarokov postupuje opačným směrem, pryč od něj – i když ne úplně, protože jeho vnitřní buněčná struktura se navždycky změnila.

Při tom zjevení si uvědomil, že se stal novou všemyslí, ale naprosto odlišnou od té původní. Erasmus mu nelhal! Duncan dokázal očima, které se rozmnožily na centiliony senzorů, prohlédnout všechny lodě Nepřítele, bojové dálkově řízené lodě a pracovní roboty, všechna soukolí děsivého znovuzrozeného impéria.

A dokázal to všechno zastavit na místě. Pokud by chtěl.

Když se Duncan vrátil k sobě, do svého relativně lidského těla, rozhlédl se vlastníma očima po velké komnatě. Erasmus stál vedle něj, zas už oddělený. Usmíval se, zřejmě upřímným uspokojením.

„Co se stalo, Duncane?" zeptal se Paul.

Duncan vydal dlouhý zadržovaný vzdech. „Nic, co bych sám nespustil, Paule, ale jsem tady, jsem zpátky."

Přispěchal Yueh. „Nejsi zraněný? Mysleli jsme si, že jsi možná uvězněný v kómatu jako... jako on." Ukázal na stále ztuhlého Paola.

„Nejsem zraněný... ale jsem proměněný." Duncan se s novým údivem rozhlédl po klenuté komnatě a zadíval se do rozlehlého města. „Erasmus se se mnou podělil o *všechno*... i o své nejlepší části."

„Přiměřené shrnutí," řekl robot, nepochybně potěšený. „Když jsi vplynul do mě a šel pořád hlouběji a hlouběji, vystavoval ses nebezpečí. Kdybych byl chtěl tu hru vyhrát, mohl bych se pokusit převzít tvou mysl a naprogramovat tě pro prospěch můj a myslících strojů. Tak, jak jsem to udělal s Tvarovými tanečníky."

„Ale já jsem věděl, že to neuděláš," řekl Duncan.

„Z jasnozřivosti, nebo z víry?" Po robotově tváři přejel mazaný úsměv. „Nyní ovládáš myslící stroje. Jsou tvoje, Kwisatzi Haderachu – všechny, včetně mě. Teď máš všechno, co potřebuješ. S takovou mocí v rukou změníš vesmír. Je to Kralizec. Vidíš? Nakonec jsme dokázali, že se proroctví splnilo."

Erasmus, zdánlivě osamělý v pozůstatcích rozlehlého impéria, nenuceně znovu přešel po komnatě. „Můžeš je všechny nadobro zrušit, pokud budeš chtít, a eliminovat myslící stroje navždycky. Nebo pokud máš odvahu, můžeš s nimi udělat něco užitečnějšího."

Jessica řekla: „Znič je, Duncane. Skonči to hned! Pomysli na všechny ty biliony lidí, které zabily, na všechny ty zničené planety."

Duncan se v úžasu podíval na vlastní ruce. „A je poctivé to udělat?"

Erasmus mluvil pečlivě neutrálně, nežebral. „Celá tisíciletí jsem studoval lidi a pokoušel se jim porozumět… dokonce jsem je napodoboval. Ale kdy se lidé naposledy obtěžovali zvážit, co by mohly myslící stroje dělat, místo aby námi jen pohrdali? Vaše Velká úmluva s tím svým příšerným omezením ‚Nestvoříš stroj k obrazu lidské mysli.' Tohle vážně chceš, Duncane? Vyhrát tuto konečnou válku vyhlazením všech stop po nás… stejně jako chtěl Omnius vyhrát válku vyhlazením vás lidí? Zastáváš stejný postoj jako on?"

„Máš moc otázek," poznamenal Duncan.

„A na tobě je vybrat jedinou odpověď. Já jsem ti dal, cos potřeboval." Erasmus ustoupil a čekal.

Duncan cítil nový naléhavý pocit, který mu snad propůjčil Erasmus. V hlavě mu vířily možnosti, doprovázené vírem následků. Se svým rostoucím uvědoměním viděl, že v zájmu ukončení Kralizce potřebuje zastavit dávnověký rozkol, který rozděloval člověka a stroj. Myslící stroje byly původně vytvořeny pro člověka, ale přestože se obě strany propletly, každá z nich se znovu a znovu pokoušela tu druhou zničit. Musel mezi nimi najít společnou půdu, místo aby nechal jednu stranu ovládnout druhou.

Duncan viděl velký historický oblouk, sociální evoluci impozantních rozměrů. Před tisíci lety se Leto II. spojil s obrovským písečným červem a přivlastnil si tak mnohem větší sílu. O staletí později pod Murbelliným vedením spojily síly dvě nepřátelské skupiny žen, sjednotily své kultury do silnější jednotky. Dokonce i Erasmus a Omnius byli dva aspekty stejné identity, kreativity a logiky, zvědavosti a strohých faktů.

Duncan viděl, že taková vyváženost je nutná. Lidské srdce a mysl stroje. To, co získal od Erasma, by se mohlo stát zbraní nebo nástrojem. Musí to použít správně.

Musím posloužit jako syntéza člověka a stroje.

Zaklesl se pohledem do Erasma a tentokrát se s robotem spojil bez fyzického kontaktu. Kwisatz Haderach si nějakým způsobem udržel stín Erasma v sobě, přesně jako Ctihodné matky v sobě nosily Zděděné vzpomínky.

Duncan se zhluboka nadechl a postavil se té drtivé otázce. „Když jsi s Omniem vystupoval jako ten starý pár, demonstrovali jste rozdíly mezi sebou. Ty, Erasme, sis udržoval vlastní nezávislost, a přitom jsi získal rozsáhlou studnici dat a intelektu všemysli, kdežto Omnius se od tebe poučil o *srdci*, což znamenalo mít lidské pocity – zvědavost, inspiraci, tajemnost. Ale ani tys nedosáhl všech aspektů humanity, které jsi hledal."

„Ale teď to dokážu. Samozřejmě s tvým souhlasem."

Duncan se obrátil k Paulovi a k ostatním. „Po Služebnickém džihádu zašla lidská civilizace příliš daleko v tom, že opustila umělou inteligenci. Zákazem jakéhokoli druhu strojů jsme se my lidé zřekli cenných nástrojů. Ta nepřiměřená reakce přinesla nestabilitu. Historie ukázala, že tak absolutní, drakonické zákazy jsou neudržitelné."

Jessica řekla skepticky: „Ale vyhlazení počítačů na takovou řadu generací nás přinutilo zesílit a stát se nezávislými. Po tisíce let dělalo lidstvo pokroky bez toho, aby za nás myslely a rozhodovaly umělé konstrukce."

„Jako se fremeni naučili žít na Arrakis," dodala Chani s očividnou hrdostí. „Je to dobrá věc."

„Ano, ale ten prudký odpor nám zároveň svázal ruce a zabránil nám dosáhnout dalšího potenciálu. Máme člověku upřít vozidlo jenom proto, že mu chůzí zesílí nohy? Naše paměť se zdokonaluje stálou praxí. Máme proto zakázat prostředky k zápisu nebo záznamu našich myšlenek?"

„Není třeba vylévat s vaničkou i dítě, abych použil jedno z vašich starých rčení," řekl Erasmus. „Jednou jsem shodil dítě z balkonu. Mělo to extrémní následky."

„Beze strojů jsme se neobešli," řekl Duncan, jak si třídil myšlenky. „Jen jsme je redefinovali. Mentati jsou lidé, kteří mají mozky cvičené tak, aby fungovaly jako mozky strojů. Tleilaxanští Páni používali ženská těla jako axolotlské nádrže – nádoby z masa, které vyráběly gholy nebo koření."

Když se na něj Paul zase podíval, pomyslel si Duncan, že mladíkova tvář vypadá hluboce zestárlá. Vzpamatovat se z minulého života ho vyčerpalo ještě víc než smrtelné zranění. Coby Kwisatz Haderach, Muad'Dib, Imperátor a slepý Kazatel chápal Paul Duncanovo dilema lépe než kdokoli z přítomných lidí. Lehce přikývl. „Nikdo to nemůže rozhodnout za tebe, Duncane."

Duncan nechal pohled zabloudit kamsi do daleka. „Můžeme udělat mnohem, mnohem víc. Teď to vidím. Lidé a stroje mohou plně spolupracovat, ani jedna strana nezotročí tu druhou. Budu stát mezi nimi jako most."

Robot odpověděl upřímným vzrušením. „Teď to vidíš, Kwisatzi Haderachu! Pomohl jsi mi dosáhnout porozumění spolu s tebou. I moji cestu jsi zkrátil." Erasmovo tvarokovové tělo se proměnilo jako nějaká mechanická verze Tvarového tanečníka a znovu nabralo vráščitou podobu laskavé staré ženy. „Mé dlouhé putování je u konce. Po tisících let to konečně chápu." Usmál se. „Vlastně je toho moc málo, co mě ještě zajímá."

Stará žena přešla tam, kde ležel pořád ztuhlý Paolo a zíral bezvýrazně vzhůru. „Tenhle neúspěšný, zničený Kwisatz Haderach je pro mě názornou ukázkou. Ten chlapec zaplatil za příliš mnoho vědomostí."

Paolovy oči ani nemrkly a vypadalo to, že vysy-

chají. Nejspíš uvadne a vyhladoví k smrti, ztracen v nekonečném bludišti absolutní jasnozřivosti.

„Nechci se nudit. A tak tě žádám, Kwisatzi Haderachu, pomoz mi pochopit něco, co jsem nemohl nikdy doopravdy zažít, poslední fascinující aspekt lidskosti."

„Je to požadavek?" zeptal se Duncan. „Nebo laskavost?"

„Čestný dluh." Stará žena ho zkroucenou rukou poplácala po rukávu. „Nyní ztělesňuješ nejlepší vlastnosti muže a stroje. Dovol mi udělat to, co mohou udělat jenom živé bytosti. Doveď mě k mé vlastní *smrti*."

Tohle Duncan nepředvídal. „Ty chceš zemřít? Jak ti v tom můžu pomoci?"

Stařena pokrčila kostnatými rameny. „Všechny tvé životy a smrti z tebe udělaly odborníka v té záležitosti. Podívej se do sebe a uvidíš."

Po milénia od Služebnického džihádu Erasmus zvažoval, že rozšíří záložní kopie sebe samotného, jako to udělal Omnius, ale rozhodl se to neudělat. Tím by byla jeho existence mnohem méně podnětná a méně smysluplná. Koneckonců, byl nezávislý robot a potřeboval být unikátní.

Duncan viděl, že spolu se všemi kódy a povely, které ovládaly spoustu myslících strojů, dostal od Erasma i povely, které řídily jeho samotného. Mohl toho robota zrušit stejně snadno, jako Erasmus zlikvidoval všechny Tvarové tanečníky.

„Jsem dychtivý zjistit, co leží na druhé straně velkého předělu mezi životem a smrtí." Robot se podíval na Khronea a těla identických proměnlivých tvorů, roztažená na podlaze klenuté komnaty.

Ale nebylo to tak jednoduché jako zapnout vypínač nebo vyslat kód. Duncan žil a umíral znovu a znovu a o životě a smrti se toho naučil víc než kdo jiný. Chce po něm Erasmus, aby pochopil, jestli ro-

bot může nebo nemůže mít duši, když teď byli vzájemně ve svých myslích?

„Chceš, abych ti posloužil jako průvodce," řekl Duncan, „ne jako popravčí."

„Hezky řečeno, příteli. Myslím, žes to pochopil." Stará žena se na něj podívala a v jejím úsměvu teď byla znát stopa nervozity. „Koneckonců, Duncane Idaho, tys tohle dělal znova a znova. Ale pro mě je to poprvé."

Duncan se dotkl ženina čela. Kůži měla horkou a suchou. „Jakmile budeš připraven."

Stařena se posadila na kamenné schody. Složila si ruce do klína a zavřela oči. „Myslíš, že ještě někdy uvidím Serenu?"

„Na to nedokážu odpovědět." Duncan duševním příkazem aktivoval jeden z nových kódů, které teď vlastnil. Zevnitř své mysli sáhl dolů a dotkl se vlastních početných zkušeností se smrtí, ukázal Erasmovi, co věděl, i když to sám úplně nechápal. Nebyl si jist, jestli tomu starý nezávislý robot bude schopen porozumět. Erasmus k tomu bude muset přistoupit po svém. On a Duncan se rozdělili a oba se vydali po úplně jiných cestách.

Staré tělo se na schodech beze slova zhroutilo a ze rtů stařeny splynul dlouhý povzdech. Její výraz se naprosto zklidnil… a pak úplně znehybněla s očima upřenýma přímo před sebe.

Robot si po smrti podržel lidský vzhled.

Tam, kde je život, je i naděje... tak nám to aspoň říká staré rčení. Ale skutečně věrní mají vždycky naději a ta není ovlivněna ani smrtí, ani životem.

TLEILAXANSKÝ PÁN SCYTALE,
Má osobní interpretace šaríjatu

Waffovo zoufalství bylo stejně bezútěšné a suché jako zničená krajina kolem něj pod spáleným nebem Rakis. Na nedaleké sklovité duně se už jen jediný z jeho vzácných posílených písečných červů chvěl posledními záblesky života. Všichni ostatní už byli mrtví. Zklamal svého Proroka.

Buněčné modifikace, které provedl, byly nedostatečné a on neměl ani exempláře písečného pstruha, ani náležitá zařízení ke stvoření dalších zkušebních červů. Cítil, jak přesýpacími hodinami jeho života prokluzují poslední zrnka písku. Jeho tělo nevydrží tak dlouho, aby to mohl zkusit znovu s další řadou hybridních červů, i kdyby měl tu šanci. Jen naděje na znovuzavedení písečných červů na Rakis ho dosud držela, aby se nepoddal rozkladu svého urychleného gholovského těla, ale teď se už rozpadal.

Zvedl pěst k obloze a vykřikl do suchého žíravého vzduchu, žádal od Boha odpovědi, i když na to žádný smrtelník neměl právo. Bušil rukama do tvrdé rozpraskané země a vyl. Šaty měl špinavé, tvář umazanou usazeninami. Na tom, co kdysi bývalo úchvatný-

mi dunami, ležely roztaženy mrtvé vzorky červů. Vážně symbolizovaly konec vší naděje.

Rakis je navždycky prokletá, jestliže tu už nechce žít ani Prorok.

Jak se tak Waff choulil u země, ucítil najednou odkudsi z hloubky pod povrchem zachvění. Zvučné vibrace stále sílily. Udiveně vzhlédl a zamrkal pálícíma očima. Poslední umírající červ sebou škubl, jako by také cítil, že se děje něco důležitého. Ozvalo se hromové lupnutí řídkého hvízdajícího vzduchu a po skelné půdě se rozběhla prasklina. Waff se klopýtavě zvedl na nohy a zíral na klikatý postup rozevírající se praskliny. Stěží dokázal pochopit, co to vlastně vidí.

Objevily se rozšiřující se rozeklané linie, podobné jemným lomům v zesíleném plaskle po silném úderu. Duny vzdorovaly, zvedaly se nahoru a zespodu se cosi vynořilo.

Waff zavrávoral a couvl. U nohou se mu zachvěl poslední ochablý písečný červ, jako by chtěl tleilaxanského Pána varovat, že nadchází konec jeho dnů – a že zemře i on, člověk.

Z hloubky pod dunami vybuchla série explozí jako písečné gejzíry. Praskliny se rozšiřovaly a odhalovaly tvary, hýbající se pod zemí. Jako v nějakém podivném snu uviděl obrovské hřebeny, pokryté kameny a prachem, gigantické obludy, zvedající se v záplavě písku.

Písečni červi. Skuteční písečni červi – monstra tak veliká, jaká se toulala po poušti za dnů, kdy byl tento svět znám jako Duna. Legenda a záhadné znovuzrození!

Waff stál ztuhlý na místě, neschopen uvěřit, a přesto naplněný posvátnou úctou a nadějí, ne strachem. Jsou to původní červi, kteří přežili? Jak by mohli být po tom holocaustu pořád ještě naživu?

„Proroku, ty ses vrátil!“ Nejprve uviděl pět obrovských písečných červů, pak se jich najednou vynořil

tucet. Všude kolem něj rozpraskaná země víc a víc ožívala. Byly jich stovky! Celý mrtvý svět byl jako obrovské vejce, které puká a dává život.

Píseční červi se osvobozovali ze svého podzemního hnízda a hnali se ke vzdálenému táboru v sutinách Kénu. Waff předpokládal, že spolknou Guriffa a jeho prospektory a zhltnou všechny gildaře.

Píseční červi si udělají z Rakis znovu své území.

V extázi zavrávoral dopředu a ve zbožné radosti zvedl ruce. „Můj božský Proroku, jsem tady!" Božský posel byl tak veliký, že si Waff připadal jako nepatrné smítko, které nestojí ani za zmínku.

Jeho víra znovu vzrostla a poznal, jak nedůležité a bezvýznamné bylo jeho úsilí tady na Rakis. Bez ohledu na to, jak tvrdě pracoval s písečným pstruhem, jak se pokoušel osadit tyto mrtvé duny zdokonalenými červy, měl Bůh vlastní plány – vždycky má své vlastní plány. Ukázal cestu tím, že stvořil vodu života jako němé odhalení věčné pravdy *s'tori*.

A Waff si uvědomil, co měl vědět od začátku, něco, co měl chápat každý Tleilaxan: pokud každý písečný červ, zrozený z úžasného těla Božského imperátora Leta II., skutečně obsahuje perlu Proroka – jak by *sami červi* neměli být jasnozřiví? Jak by mohli nepředvídat příchod Ctěných matre a blížící se zničení Rakis?

Radostně spráskl ruce. Jistě! Ti obří červi museli vědět o hrůzných Vyhlazovačích. Někteří červi, předem varovaní, že se povrch Rakis stane spálenou koulí, vedení jasnozřivostí Leta II., se zavrtali hluboko a pečlivě se skryli pod pískem, snad celé kilometry. Dál od té nejhorší zkázy.

Tento svět se o sebe dokáže postarat, pomyslel si Waff.

Arogantní lidé tady vždycky působili problémy. Rakis byla tím, čím měla být, nedotčenou pouštní planetou, dokud ji lidská pýcha a ambice nezformo-

valy do pozemské podoby. Snaha cizinců Dunu „zdokonalit“ vedla ke zjevnému vyhlazení velkých červů, dokud je smrt Leta II. nepřivedla zpátky. A potom lidé – Ctěné matre – ekosystém znovu vyhladily.

Rakis byla zničená, pošlapaná, znásilněná… ale nakonec se ten úžasný svět zachránil sám. Prorok tady zůstával celou tu dobu a mocně přispěl k přežití Duny. Teď bylo všechno, jak mělo být, a Waff se z toho nesmírně radoval.

Dva obří píseční červi se zvedli proti Tleilaxanovi, který stál jako přikovaný na místě. Červi prorazili ztvrdlou zem a shrábli ochablé mrtvoly slabých testovacích červů, spolykali je, jako by to byly jen drobky.

Waff, přemožený radostí, padl na kolena a modlil se. V poslední chvíli vzhlédl do obřích úst s doutnajícími plameny hluboko uvnitř a s křišťálovými zuby. Nadechl se výparů koření.

Tleilaxanský Pán se blaženě usmál, zvedl tvář k nebesům a prohlásil: „Bože, můj Bože, konečně jsem tvůj!“ Červ se k němu skláněl rychle a prudce jako řítící se gildovní koráb. Waff se zhluboka nadechl konejšivého doušku koření a v extázi zavřel oči, zatímco ho obrovská ústa monstra pohltila.

Waff se stal součástí svého Proroka.

Život je neustálé rozhodování, co udělat příště, od jedné chvíle ke druhé. Nikdy jsem se rozhodování nebál.

DUNCAN IDAHO,
Tisíc životů

Při pohledu skrz rozbitou vysokou kupoli katedrály Duncana upoutalo, jak se obloha rozblikala jako měnící se obraz v kaleidoskopu. Objevilo se tam množství plavidel, jedno vedle druhého, přivedených vracejícími se maxitrajlery kormidelníků.

Ještě než k nim dorazil signál, vycítil Duncan, že na palubě jedné z těch blížících se lodí je někdo velice výjimečný. Rozšířená mysl mu ukázala její tvář, jen málo změněnou po všech těch letech. *Murbella!* Něco z minulosti se v něm hrozilo pomyšlení na to, ocitnout se zas s ní, ale byl teď mnohem víc než dřív. Nemohl se dočkat, až se s ní setká.

Tisíc maxitrajlerů frakce kormidelníků se vznášelo nad Synchronizací. Teď, když Orákulum zmizelo, nevěděli, co vlastně dělat. Duncan nasadil nově získané schopnosti a komunikoval s nimi se všemi prostřednictvím společného jazyka. Kormidelníci mu porozumí svým vlastním způsobem, stejně jako myslící stroje a lidé. Duncan k tomu málem ani nepotřeboval své zdokonalené znalosti.

Lidské lodě poslaly dolů lehká plavidla. Duncan vzhlédl skrz okna v kupoli, viděl záblesky, táhnoucí

se po obloze, a věděl, že Murbella bude s nimi. Dorazí dolů jako první a on se s ní zase setká. Skoro pětadvacet let… pouhé tiknutí v hodinách věčnosti, a přesto se to zdálo být jako věčnost sama. Čekal na ni.

Ale žena, která vešla do klenuté síně, byla Sheeana, vyčerpaná a ztrhaná ze svého boje ve městě strojů. Oči měla plné otázek, když zahlédla krev na zemi, rozbité vnímavé roboty, nehybná těla barona a Paola se skelným výrazem. Sheeaně stačilo podívat se na čtyři mladé gholy a dokázala odhadnout, že Paul a Chani mají zpátky své vzpomínky.

Zaznamenala nehybné tělo staré ženy, ochablé na schodech, a poznala ji. Sheeaninými ústy začal spílat hlas Sereny Služebnice: „Erasmus zabil mé nevinné – *to* nevinné dítě. To on je vinen –“

Duncan ji přerušil. „Nakonec jsem k němu necítil odpor. Myslím, že jsem ho spíš litoval. Připomínalo mi to, jak zemřel Božský imperátor. Erasmus byl chybný, arogantní, a přesto podivně nevinný, vedený jenom nenasytnou zvědavostí… ale nevěděl, jak zpracovat to, čemu už porozuměl.“

Sheeana shlédla dolů, jako by čekala, že stará žena najednou otevře oči a chňapne po ní pařátovitou rukou. „Erasmus je tedy mrtvý?“

„Naprosto.“

„A Omnius?“

„Navždycky pryč. A myslící stroje už nejsou našimi nepřáteli.“

„Takže je ovládáš? Jak byly poraženy?“ Tvář se jí rozzářila údivem.

„Jsou to spojenci… nástroje… nezávislí partneři, víc než otroci, a úplně jiní. Máme před sebou úplně nový model, je třeba vymezit spoustu definicí.“

Když průvodci z řad robotů odvedli Murbellu se skupinou gildařů a Sester do komnaty, odložil Duncan všechny otázky a jen na ni hleděl.

Zastavila se v půlce kroku. „Duncane... ty ses za těch víc než dvacet let skoro nezměnil."

Zasmál se tomu. „Změnil jsem se víc, než by se vůbec dalo změřit." Všechny stroje v síni a v celém městě se při té poznámce obrátily k Duncanovi.

On a Murbella se automaticky objali. Nebyli si jistí, jestli ten dotek znovu nerozní tí jejich minulé city. Ale oba cítili v tom druhém cosi jiného. Řeka času mezi nimi vyhloubila hluboký kaňon.

Když se Duncan dotkl Murbelly, pocítil sladkobolný smutek z poznání, kolik škody v něm napáchala její návyková láska. Mezi nimi už to nikdy nebude stejné jako dřív, zvlášť teď, když byl Kwisatz Haderach. Vedl i myslící stroje, ale nebyl jejich nová všemysl, ani jejich loutkář. Netušil ani, jak by mohly existovat bez řídicí síly. Musí se přizpůsobit, nebo zemřít, stejně jako to lidé dělali po tisíciletí.

Duncan zaznamenal, jak Sheeaně na druhé straně místnosti zajiskřilo v očích – byla to spíš upřímná starost než žárlivost. Žádná benegesseriťanka by si slabost žárlivosti nepřipustila. A Sheeana byla tak věrná benegesseriťanka, že raději ukradla neloď z Kapituly a odletěla se svými uprchlíky, než by strpěla změny, které si Murbella vynutila na Sesterstvu.

Promluvil k oběma ženám: „Osvobodili jsme se od léček, které jsme si nastrojili navzájem. Potřebuji tě, Murbello – i tebe, Sheeano. A budoucnost nás potřebuje všechny víc, než dokážu vyjádřit." Hlavou mu proudily nekonečné myšlenky strojů, náhle si uvědomoval, že nespočetné lidské planety potřebují pomoc, kterou jim může poskytnout jenom on.

Pouhou myšlenkou poslal strážné roboty ze síně pryč, přiměl je odpochodovat jako na vojenské přehlídce. Pak roztáhl mysl na prázdné stezky tachyonové

sítě a přes celý vesmír. Okamžitým kontaktem se všemi plavidly lidských obránců, ovládanými narušenými iksanskými přístroji, stejně jako s bojovými loděmi strojů, spojenými s Omniovým vedením – nyní *Duncanovým* vedením – shromáždil plavidla k bývalé planetě strojů, přitáhl je všechny současně zakřiveným vesmírem. Všechna dorazí sem, na Synchronizaci.

„Ty, Murbello, ses narodila volná, vycvičila ses na Ctěnou matre a nakonec ses stala benegesseriťankou, abys mohla svázat volné konce dohromady. Tak jako ty představuješ syntézu mezi Ctěnými matre a Bene Gesseritem, já jsem nyní spojení svobodného lidstva a myslících strojů. Stojím v obou těch sférách, rozumím oběma, vytvářím budoucnost, v níž mohou obě prospívat."

„A... co jsi ty sám, Duncane?" zeptala se Sheeana.

„Jsem konečný Kwisatz Haderach a zároveň i nová forma všemysli – a nejsem to ani to. Jsem něco jiného."

Murbella se vyplašeně podívala na Sheeanu, pak zpátky na něj. „Duncane! Myslící stroje byly náš smrtelný nepřítel už před Služebnickým džihádem – víc než patnáct tisíc let."

„Mám v plánu rozetnout ten gordický uzel nepochopení."

„Nepochopení! Myslící stroje povraždily biliony lidských bytostí. Jen nákaza na Kapitule vyhladila –"

„Taková je cena za nepružnost a nepřístupný fanatismus. Oběti jsou často zbytečné. Ctěné matre a benegesseriťanky, lidé a myslící stroje, srdce a rozum. Copak nás naše odlišnosti spíš neposilují, než ničí?" Bohatství informací, které mu poskytl Erasmus a které mu rozšiřovaly obzor, zmírňoval moudrostí, kterou získal za své mnohé životy. „Náš boj dosáhl konce a rozhodujícího bodu." Natáhl ruku a cítil, jak venku poslouchají a čekají nesčetné myslící stroje. „Teď máme sílu vykonat spoustu věcí."

Duncan se svým dokonalým jasnovidným a kalkulovaným vědomím věděl, jak nastolit trvalý mír. Lidstvo a myslící stroje měl vybalancované na dlani, dokázal je všechny ovládat a využívat jejich síly, zabránit jim v další válce. Mohl si vynutit spolupráci mezi frakcí kormidelníků, iksanskými modifikovanými loděmi a flotilou myslících strojů.

Prostřednictvím rozvíjející se jasnovidnosti předvídal společnou budoucnost lidstva a myslících strojů – a jak ji nastolit krok po kroku. Taková úchvatná síla, větší než Božský imperátor a Omnius dohromady. Ale moc Leta II. nakonec zkazila. Jak tedy Duncan zvládne toto ještě těžší břemeno?

I kdyby Duncan Idaho jednal z nejobětavějších pohnutek, jistě s ním všichni nebudou souhlasit. Nechá se nakonec zkorumpovat, i přes své dobré úmysly? Zapamatuje si ho historie jako ještě horšího despotu než Božského imperátora?

Tváří v tváři přívalu otázek a odpovědnosti si Duncan přísahal, že si vezme ponaučení ze svých četných životů v zájmu blaha a přežití lidské rasy a myslících strojů. Kralizec. Ano, vesmír se opravdu změnil.

Jak hrozné je pro matku pochovat vlastní dceru. Není větší bolest, dokonce ani benegesseritská Agónie. Teď jsem svou dceru musela pohřbít podruhé.

LADY JESSICA,
Žalozpěv za Alii

Jen jedna oběť mezi biliony.

Později, když se Jessica smutně dívala na chladné tělo své dcery, věděla, že na té holčičce záleželo stejně jako na všech ostatních. Každý život měl svou hodnotu, ať už šlo o gholovské dítě, nebo o přirozeně narozenou osobu. Obrovský boj, který změnil budoucnost vesmíru, porážka myslících strojů a přežití lidské rasy jí připadaly jako nic. Naprosto se zaměstnala přípravou Aliina těla na pohřeb.

Dotkla se bledé tvářičky, pohladila čelo a jemné tmavé vlásky a vzpomínala na svou dceru. Zvrácenost, tak se Alii říkalo: dítě narozené s plnou inteligencí a genetickými vzpomínkami Ctihodné matky. Teď se kruh propojil. Ve svém původním životě dívenka zabila barona Harkonnena otráveným gom džabbárem; později jako dospělá, soužená ďábelskou přítomností barona, si Alia vzala život, vrhla se z okna chrámu vysoko nad ulicemi Arrakénu. Nyní znovu narozený baron zabil oživenou Alii, než dostala příležitost dosáhnout potenciálu, jaký si zasloužila. Jako by ti dva byli navěky zaklíněni v nesmiřitelném boji bájných rozměrů.

Jessice stékala po tváři slza, půvabná jako dešťová kapka v caladanské bouři. Zavřela oči a uvědomila si, že ztuhla v jedné pozici nadlouho, uvězněná ve vzpomínkách. Neslyšela ani návštěvníka, blížícího se k jejím kajutám.

„Můžu ti s něčím pomoci, má paní?"

„Nech mě být. Chci být sama." Ale když viděla, že je to zasmušilý doktor Yueh, obměkčila se. „Omlouvám se, Wellingtone. Ano, pojď dál. Můžeš mi pomoci."

„Nechtěl jsem obtěžovat."

S mdlým úsměvem řekla: „Vysloužil sis právo být tady."

Nezvyklá dvojice dlouho jen tak stála beze slova. Jessica, vděčná už jen za to, že ho tady má, konečně řekla: „Kdysi dávno, když jsi byl s námi na hradě Caladan, jsem se o tebe zajímala. Odjakživa jsi svůj život držel v tajnosti, a když jsi nás zradil, nenáviděla jsem tě víc, než bych si dokázala představit."

Svěsil hlavu. „Tisíckrát bych sám naběhl na nůž, kdybych tím mohl vzít zpátky činy, které jsem spáchal, a vymazat bolest, kterou jsem způsobil, má paní."

„Historie může postupovat jen kupředu, Wellingtone, dozadu ne."

„Ano? Nás přece vyhrabali z popelnice historie, ne?"

Na staré Arrakis dodržovali fremeni slavnostní rituál vytahování tělesné vody z mrtvého a její rozdělování mezi kmen. Na Caladanu byla tradicí pohřební hranice nebo pohřeb do moře. Když *Ithaka* putovala vesmírem, bývali mrtví obřadně vypouštěni do prázdnoty.

Použili čistou látku z prostěradel nelodi a zabalili do ní Aliino malé křehké tělíčko. Tady ve strojním městě, zbylém po Omniovi, však Jessica nevěděla,

jak svou dceru nejlépe uctít. „Nemáme už žádnou pohřební tradici, takže nevím, co dělat.“

„Uděláme, co musíme. Na symbolech nezáleží, ale na myšlence ano.“

Dlouho poté co umlkly poslední dozvuky bitvy na Synchronizaci a přeživší z nelodi se odvážili vydat ven prozkoumat novou tvář vesmíru, spojili se Jessica a Yueh s Paulem, Chani a Duncanem do soukromého pohřebního procesí. Paul a Jessica vynesli drobné zabalené tělíčko do ulic, kde píseční červi natropili takovou spoustu škod, kde exploze v boji s Tvarovými tanečníky zničily nesčetné stavby.

„Tak malé tělíčko… a tolik ztraceného potenciálu,“ řekl Paul. „Sestra mi hrozně chybí, i když jsem ji tentokrát nestačil poznat tak, jak bych si přál.“

Duncan vedl skupinu kupředu, své ostatní povinnosti prozatím odložil. „Nepamatuju si na původní malou holčičku, ale vzpomínám si na ženu. Ublížila mi a milovala mě. Já ji vášnivě miloval.“

Nemuseli jít daleko. Jessica vybrala jednu zhroucenou věž, sesutou tenkou pyramidu, která poslouží jako vhodné označení hrobu. Jessica a Paul se s dívenkou rozloučili během procesí, takže když došli ke zhroucené stavbě, vnesli tělo rovnou dovnitř křivým lichoběžníkovým otvorem, odsunuli trosky a udělali pro ni místo, pak položili Alii Atreidovou na hladkou kovovou podlahu. Jessica stanula nad zabaleným dítětem a ještě jednou se tiše rozloučila. Paul chytil matku za ruku a ona mu ji stiskla.

Po protahovaném bolavém tichu se obrátila a řekla Duncanovi: „Udělali jsme, co bylo třeba.“

„Já se postarám o zbytek,“ řekl Duncan. Když vyšli ze zhroucené pyramidy, zvedl Duncan ruce s roz-

taženými prsty a na tváři se mu objevil vzdálený výraz. Kovové konstrukce budov se kolem nich začaly chvět a kolébat, růst a ohýbat se. Zbytky pyramidy se ovinuly kolem Aliina těla a zpevnily zdi, vytáhly lesklou slitinu z jiných staveb. Zničená věž se pak jako skvostný křišťálový a rtuťový monument zvedla k nebesům. Rychle rostoucí věž praskala a zvonila jako nějaký mechanický hrom, jak tvarokov mířil nahoru. Jeho oblouky a úhly byly aerodynamické, lesklý povrch dokonale reflexní.

Duncan naváděl polovnímavé stavby s větší péčí a soustředěním, než to dělávala všemysl. Když byl hotov, stvořil hrobku, památník, umělecké dílo, které udiví každého, kdo k němu vzhlédne.

Stopa, zanechaná v Synchronizaci, se však nedala měřit se stopou, která zbyla po dceřině ztrátě v Jessičině srdci.

Některé problémy je nejlépe řešit optimistickým přístupem. Optimismus osvětluje alternativy, které jinak nejsou vidět.

SHEEANA,
Úvahy o Novém řádu

Lidé v Synchronizaci pak začali postupně věřit, že jejich rasa přežije.

Když se Sheeana podívala na Duncana, připadal jí podivně vzdálený, přestože se to dalo čekat. Pohledem často těkal ze strany na stranu, jako by byl na tisíci míst současně.

Zatímco Matka velitelka Murbella svolala dolů lehká plavidla ze svých dorazivších bojových lodí a Gilda zajistila raketoplány plné dělníků a administrátorů na pomoc podivnému městu, Sheeana dohlížela na samonaváděcí roboty, odstraňující zbytky krvavých soubojů v komnatě katedrály.

Uprchlíci z *Ithaky* se drželi útočiště v rozervané lodi. Plavidlo už nikdy do vesmíru nevzlétne, i kdyby Duncan přiměl přístavní kostru z živého kovu, aby neloď pustila.

Dálkově řízené kurýrní přístroje a transoči, nyní vedené Duncanem, prováděly davy lidí rozbitými ulicemi, shromažďovaly je k setkání, na kterém proberou proměněný vesmír. Sheeaniny odpadlické benegesseriťanky z nelodi byly ze setkání s bývalou

Ctěnou matre Murbellou rozpačité. Uprchly z Kapituly, protože odmítly sloučení původního Sesterstva a děvek z Rozptylu.

Ale Matka velitelka za uplynulé čtvrtstoletí podstatně zmoudřela. Kdyby byla před lety znala Sheeanin plán ukradnout neloď, okamžitě by svou soupeřku zabila. Sheeana uvažovala, co si bývalá Ctěná matre pomyslí o všech těch letech, kdy po ní Duncan toužil. Miluje ho ještě Murbella? A vlastně, milovala ho vůbec někdy?

Sheeana čekala, že ta žena projeví jistý záblesk žárlivosti, až zjistí, že i Sheeana byla Duncanovou milenkou. Ale Murbella se jednoduše zasmála. „Ztratila jsem ho už dávno a smířila jsem se s tím. Zvlášť ty, Sheeano – žena, která vypěstovala řadu mužů jako sexuální zbraně k nasazení proti Ctěným matre – si nemůžeš myslet něco tak přízemního."

Sheeana už nevěděla, co si má myslet.

Ctihodné matky Elyenová a Calissová vedly unavený a stísněný dav do obřího katedrálního sálu. Do komnaty vešli i členové gildovních posádek z lodí nahoře, mezi nimi administrátor Gorus. Působil vyčerpaně, jako by už nic neovládal, a stál mlčky, nevedl své gildaře, jen je následoval.

Když se zklidnili a tlumený šum konverzace přecházel v ticho, zaujal Duncan místo uprostřed síně, kde kdysi Omnius a Erasmus předsedali myslícím strojům. Nepoužil žádný zesilovací systém, přesto se jeho slova zvučně rozléhala po celé síni.

„Tento osud, tato velkolepá kulminace Kralizce je to, co jsme spoustu let hledali." Přejel pohledem po Sheeaně a uprchlických benegesseriťankách. „Vaše dlouhé putování je u konce, protože tohle je nové srdce, které jste toužily najít. Planeta je teď vaše. Využijte zbytky Synchronizace a vytvořte úplně nový benegesseritský řád, vlastní základnu daleko od Kapituly."

Shromážděné Sestry to zmátlo a ohromilo. Dokonce ani Sheeana netušila, že to Duncan navrhne. „Ale tohle je srdce impéria myslících strojů!“ vykřikla Calissová. „Domovský svět Omnia.“

„Teď je to váš domovský svět. Přivlastněte si ho a vybudujte si budoucnost.“

Sheeana to pochopila. „Duncan má úplnou pravdu. Výzvy Sesterstvo posilují. Vesmír se změnil a my patříme sem, bez ohledu na těžkosti, kterým možná budeme čelit. Dokonce i červi vešli na Synchronizaci a zavrtali se hluboko pod zem.“ Usmála se. „Mohou se vynořit, když to budeme nejméně čekat. Někdo musí na vzkříšeného Tyrana dohlížet.“

Sheeana měla pocit, že cítí, jak se pod síní chvěje zem, jako by se pod základy pohybovalo nějaké obří monstrum. Během útoku červů bylo zničeno nebo poškozeno mnoho robotů, ale další tisíce strojů zůstávaly dokonale funkční. Sheeana věděla, že benegesseriťanky budou mít veškeré pracovní síly, na které si mohou vzpomenout, pokud s nimi budou stroje spolupracovat.

Murbella promluvila: „Já se vrátím na Kapitulu. Rozšířit zprávy o nové realitě bude chtít trochu práce.“ Podívala se na Sheeanu. „Nedělej si starosti. Mé spojené Sesterstvo nemusí být ve sporu s tvou základnou ortodoxních benegesseriťanek. Vždycky existovalo mnoho škol, mnoho drah myšlení. Při náležité rovnováze nám soupeření zajistí sílu a zlepšování – pokud se dokážeme vyhnout konfliktu a vzájemnému zničení.“

Sheeana věděla, že se Duncan vrátí s Murbellou na Kapitulu, aspoň načas. Pod jeho vedením Murbella dohlédne na znovuzavedení a integraci dokonalejší technologie do prosperující společnosti. Sheeana neviděla důvod, proč by se za náležitého řízení mělo lidstvo bát spolupráce s myslícími stroji o moc víc, než se potřebovalo bát víry nebo soutěžení mezi frak-

cemi Bene Gesseritu. Jakákoli skupina může být nebezpečná, pokud je nesprávně vedena.

Sheeana však zůstane tady. Neviděla důvod se vracet. Obrátila se k Murbelle: „Ještě předtím, než Ctěné matre zničily Rakis, udělal ze mě benegesseritský řád střed vykonstruované víry. Celá desetiletí jsem se musela skrývat, zatímco o mně missionaria rozšiřovala mýty. Co bych získala, kdybych toho teď nechala? Takže říkám, nechme to tak, pokud ty myšlenky lidi utěšují. Mé místo je na této planetě."

Viděla, že v publiku je i Scytale. Poslední tleilaxanský Pán se nakonec projevil jako velice užitečný, bojoval za ně, místo proti nim. „Scytale, zůstaneš s námi? Připojíš se k mému novému řádu tady? Můžeme využít tvé znalosti a genetickou odbornost. Koneckonců zakládáme kolonii a máme jenom pár stovek lidí."

„Myslím, že se k vám nakonec přidají další z jiných planet," řekla Murbella.

Malého Tleilaxana to pozvání překvapilo. „Jistěže zůstanu. Děkuji. Moji lidé už nemají žádné jiné místo, ani Bandalong." Usmál se na Sheeanu. „Možná že po tvém boku dokážu něco, co bude stát za to."

Duncan procházel mezi benegesseritskými uprchlíky. „Jste zahradníci, kteří vytyčují dlažební kameny na naší cestě osudem. Mnoho z nás se vrátí na planety, které kdysi nazývali domovem, ale vy zůstanete tady."

Sheeana se s vřelým pocitem dotkla Duncanovy paže. Přestože byl pořád z masa a kostí, věděla, že je mnohem víc než jen to. A jeho slova zněla věrohodně. „Díky tobě, Duncane, jsme moje Sestry a já konečně doma."

Nejhorší na návratu zpátky je to, že minulost není nikdy taková, jak si ji pamatuješ.

PAUL ATREIDES,
Zápisky gholy

Poslední obránci Kapituly ve Starém impériu napjatě a ostražitě čekali, ale celé dny se nic nezměnilo. Válečné lodě strojů se ani nepohnuly a bašárka Janess Idahoová nedostala žádnou další zprávu od lodí kormidelníků, které odvezly Matku velitelku. Mezi Kapitulou a stovkou skupin poslední obrany létaly sem a tam rychlé průzkumné lodě a na celé frontě byla situace stejná.

Čekání. Nikdo nevěděl, co se děje.

Janess reagovala poplašeně a s hrůzou, když najednou ze zakřiveného vesmíru vyrazila veliká spousta lodí všech velikostí a konfigurací. Bašárka křičela do komlinky, aby spojila všechna svá funkční obranná plavidla, zbylá na oběžné dráze. Nejprve ty sestavy nepoznala, ale pak viděla, že doraziviší shluk lodí zahrnuje menší lidská plavidla a lodě myslících strojů, tažená Holtzmanovými motory velkých gildovních maxitrajlerů.

„Identifikujte se!" vyzvala Janess tu nečekanou armádu.

Murbella se na můstku velké bitevní lodi, vracející se domů, usmála na Duncana. „To je tvoje – *naše* dcera."

Povytáhl obočí a v duchu rychle počítal. „Jedna z dvojčat?“

„Janess.“ Murbella se trochu zamračila. „Ta druhá, Rinya, nepřežila Agónii. Zapomněla jsem, že to nevíš. Tanidia, prostřední, je naživu a daří se jí dobře, je přidělená k missionarii mezi uprchlíky. Ale přišli jsme o Giannu, naši nejmladší – tu, která se narodila předtím, než jsem se stala Ctihodnou matkou. Zemřela během nákazy na Kapitule.“

Duncan se přiměl zklidnit. Je zvláštní cítit nával upřímného smutku, když se člověk dozví o smrti dvou dětí, s nimiž se nikdy nesetkal. Dosud ani nevěděl, jak se jmenovaly. Pokoušel se představit si, jaké ty mladé ženy mohly být. Coby Kwisatz Haderach a všemysl dokázal mnoho věcí... téměř všechno. Ale své dcery přivést zpátky nedovedl.

Duncan studoval Janessiny rysy na monitoru: tmavé vlasy a kulatá tvář z jeho genů, drobná postava, zapálený pohled a tvrdý výraz, prozrazující, že neuhne před žádnou výzvou. Spojení jeho a Murbelly. Sám aktivoval komlinku. „Bašárko Janess Idahoová, tady je Duncan Idaho, tvůj otec. Jsem s Matkou velitelkou.“

Murbella se naklonila do záběru. „Klid, Janess. Válka skončila. Nemáš se od nás čeho bát.“

Janess se tvářila podezíravě. „Máte s sebou lodě myslících strojů.“

„Jsou to teď *moje* lodě,“ řekl Duncan.

Bašárka se ani nepohnula. „Jak mám vědět, že nejste Tvaroví tanečníci?“

Murbella odpověděla: „Janess, když jsme spolu stály proti myslícím strojům a zjistily, že nás Iksané a Tvaroví tanečníci oklamali, byly jsme obě připraveny obětovat život a podniknout poslední významný čin. Nebuď tak dychtivá zemřít teď, když konečně máme naději.“

Obraz Janess na ně zíral z pozorovacího panelu.

Duncan byl na dceřinu obezřetnost pyšný. „Všichni se setkáme ve velkém sále Centrály. To je vhodné místo na prodiskutování naší budoucnosti." Melancholicky se usmál. „Nikdy jsem vlastně Centrálu zevnitř neviděl, když jsem tu byl... Musel jsem celou dobu zůstat na nelodi."

Janess zaváhala ještě chvíli a pak úsečně přikývla. „Budeme mít stráže."

Duncanovi se už teď stýskalo po druzích z nelodi, ale ti teď měli svá místa, kam jít, důležité mezery, které museli zaplnit. Paul a Chani se vrátí na Arrakis, kam vždycky věděli, že patří. Jessica si vybrala Caladan a mnohé překvapila tím, že požádala Yueha, aby jel s ní. A Scytaleova nulentropická kapsle na Synchronizaci stále obsahovala bohatství buněk, schránku s poklady.

Duncan se už rozhodl o první žádosti, kterou vznese k tleilaxanskému Pánovi. Ten zmatek a změny, dopady a úpravy se protáhnou na celá desetiletí, možná i staletí. Rady velkého muže se mu budou hodit. Potřeboval mít zas po boku Milese Tega...

Jak loď klesala k hlavnímu městu Kapituly, věděl Duncan, že tento svět nebude nikdy považovat za svůj domov, navzdory času, který tady strávil. Ve svých genetických vtěleních zažil mnoho míst a poznal nespočet lidí. Duncanova rozvíjející se jasnovidnost a jeho duševní spojení s deciliony očí, rozšířených po kosmu a spojených s tachyonovou sítí všemysli, mu dělaly domov z celého vesmíru. To bylo místo, kde měl žít!

Teď začneš chápat ten fascinující závazek, který jsem ti pomohl převzít, ozval se mu v mysli povědomě znějící hlas. Erasmus! *Mohl jsem ti to mnohem ztížit, Kwisatzi Haderachu. Místo toho jsem spolupracoval. Tohle je jen moje ozvěna, pozorovatel. Máš ke mně přístup, jak budeš chtít. Použij mé znalosti jako databanku. Jsem zvědavý, co uděláš.*

„Budeš mě teď pronásledovat jako nějaký démon?“

Považuj mě za poradce, ale můj výzkum pokračuje. Vždycky tady budu a povedu tě. Věřím, že mě nezklameš.

„Jako Zděděné vzpomínky čarodějek, ale mnohem rozsáhlejší a přístupnější.“

Jsi tady, abys sloužil lidem i myslícím strojům – a budoucnosti. Všemu tomu vládneš.

Duncan se pro sebe zasmál tomu vzájemnému přátelskému žertování. Přestože byl Erasmus v podřízeném postavení, stále v sobě měl kousek lidské hrdosti, i když byl jen ozvěna a poradce.

Duncan s Murbellou vešli do Centrály a bok po boku kráčeli do rozlehlé, veliké haly. Doprovázely je transoči a pár vnímavých robotů. Ty stroje shromážděné lidi velice znepokojovaly, v budoucnu se však lidstvo bude muset naučit zbavit se podobného strachu a předsudků.

Impérium myslících strojů bez Omnia fungovalo dál, ale bez sjednocené mysli a cíle. Duncan je povede, nechtěl ale jednoduše pokračovat v nekonečném cyklu zotročení. Stroje měly potenciál stát se něčím víc než jen nástroji nebo loutkami, víc než jen ničivou silou. Některé stroje nebyly nic jiného, ale sofistikovanější roboti a poradenské mechanismy mohly růst a vyvinout se v něco mnohem dokonalejšího. Sám Erasmus se stal nezávislým, rozvinul si jedinečnou osobnost, když se izoloval od jednotícího vlivu všemysli. Vzhledem ke spoustě myslících strojů, rozšířených na spoustě planet, se objeví další pozoruhodné postavy, budou-li mít možnost. Budou-li vedeny. Pokud jim to Duncan dovolí.

Musí dosáhnout rovnováhy.

Impozantní křeslo Matky velitelky se tyčilo před řadou dělených oken, která shlížela na vyprahlou, umírající krajinu. Po boku trůnu čekala Janess, aby

uvedla Murbellu na to prázdné sedadlo. V místnosti se nacházela téměř stovka strážkyň nového Sesterstva v nejvyšší pohotovosti. Přestože byli všichni zákeřní Tvaroví tanečníci odhaleni a zabiti, Janess nepolevila v ostražitosti. Duncan byl na dceru hrdý.

Formálně se uklonila. „Matko velitelko, jsme rádi, že tě tu máme zpátky. Prosím, zaujmi své místo."

„Už to není jenom moje místo. Duncane, tvoje dcera byla vychována benegesseritským způsobem, ale dala si záležet, aby se poučila o tobě. Cvičila se, aby se vyrovnala mistru meče z Ginázu."

Duncan sladkobolně pomyslel na všechno, o co přišel, a slavnostně potřásl dceři rukou. Její stisk mu připadal příjemně pevný. Až do této chvíle byli dva cizí lidé, které spojovalo krevní pouto a patriotická loajalita. Jejich skutečný vztah byl na začátku.

Murbella vybojovala dlouhou a krvavou bitvu, aby spojila soupeřící síly Ctěných matre a Bene Gesseritu, pak zápasila s různorodými skupinami lidstva, aby je spojila do jednoho celku. Duncan pomocí svých nově objevených schopností tvaroval ještě rozsáhlejší svazek, s širším dosahem a v ještě větším měřítku.

Všechno bylo spleteno dohromady do pevnějšího gobelínu, než zatím historie poznala, a Duncan konečně pochopil rozsah své nově nabyté síly. Nebyl první člověk v dějinách, který disponoval velkou mocí, a přísahal si, že nezapomene, co se naučil jako pěšák Božského imperátora Leta II.

Lidská rasa nikdy nezapomene na tisíce let pod tou hrůzovládou. Duncanova všeobjímající rasová paměť uchovávala mapu, která mu ukazovala bývalé nástrahy, a to mu umožní se jim vyhnout. Velký Tyran trpěl vadou, kterou si neuvědomoval. Leto II., zatížený vědomím děsivého cíle, se sám izoloval od své lidskosti.

Duncan se naproti tomu držel vědomí, že s ním bude Murbella a také Sheeana. Bude moci rozprávět i se svou dcerou Janess a snad i s další přeživší dce-

rou Tanidií. Navíc měl všechny vzpomínky na velké a oddané přátele, na desítky lásek a řadu kamarádů, manželek, radosti a víry.

Přestože byl Duncan konečným Kwisatzem Haderachem s nezměrnou mocí, znal to nejlepší z lidského bytí. Život za životem. Nemusel si připadat odcizený a ustaraný, mohl být naopak naplněn láskou.

Ale nebude to obvyklá podoba lásky. Jeho láska se musí rozvinout mnohem dál, na každou živou osobu a na myslící stroje. Žádná forma vnímavého života není nadřazená jiné. A Duncan Idaho byl víc než tělo, které představovalo jeho bytost.

EPILOG

Ve válce si dávej pozor na nečekané nepřátele a na pochybné spojence.

Bašár Miles Teg,
poslední záznamy v deníku

Na Qelsu uběhl víc než rok. Nepřirozená poušť se dál rozvíjela, písečný pstruh se množil a zabíral si víc a víc vody na planetě. Varova komanda čelila silám, které zabíjely jejich životní prostředí, přestože se ten boj zdál být beznadějný.

Stilgar a Liet-Kynes dělali, co mohli, aby přitom pomohli. Oba v poušti vychovaní gholové cítili, že ještě významnější bude ukázat domorodcům, jak mohou žít ve spolupráci s postupující pouští, místo aby s ní bojovali.

Během mnoha měsíců od té doby, kdy dvojice odešla z nelodi, se suché písky rozšířily mnohem dál do kontinentálních lesů a plání. Varův tábor se čas od času posunoval, stahoval se před blížícími se dunami a poušť ho stále následovala. Pomocí vodních děl a bomb zabili tucty písečných červů, ale Šaj-hulúd se nedal jen tak zničit. Červi byli větší a větší, navzdory snahám komand z Qelsa.

S prvním slabým světlem svítání vyšel Liet ze svých ložnic ve skalách a protáhl se. I když byli se Stilgarem pořád ještě teenageři, pamatovali si, že byli kdysi dospělí a měli manželky. Mnohé ženy z oddí-

lů na Qelsu by je přijaly za manžely, ale Liet se ještě nerozhodl, jestli by si dokázal ospravedlnit ženitbu a děti. Možná by měl další dceru a pojmenoval ji Chani…

Bez ohledu na to, jak Liet-Kynes pracoval na přeměně Qelsa, Duna se z něj nikdy nestane. Úrodná krajina se poddávala suchým vlnám písku, ale nepůjde o totéž. Byla kdysi, před celou věčností, Duna úrodná? Zavedla tam nějaká zapomenutá vyvinutá civilizace písečné pstruhy a červy, stejně jako Matka představená Odradová, když vyslala své benegesseriťanky na Qelso? Možná to byli lidé muadru, kdo zanechali záhadné symboly na skalách a na útesech a v jeskyních po celé galaxii. Liet nevěděl. Jeho otce sice ta záhada zajímala, ale Liet se považoval za praktičtějšího.

Mezi přípravami na denní práci se podíval na Stilgara, jehož oči začínaly nabírat modromodrou barvu. Lidé tady si celé roky tvrdohlavě odpírali užívání melanže, ale Stilgar ji nazýval posvátnou odměnou z pouště, darem od Šaj-hulúda. Jeho malé skupiny sklízely koření pro vlastní účely a Liet věděl, že to koření je jako sametový obojek – příjemné, dokud se člověk nepokusí se z něj uvolnit.

Dvě brebentící a koketní dívky přinesly mladíkům na tácku snídani, věděly, co mají Stilgar a Liet ráno k jídlu nejraději. Děvčata byla rozkošná, ale příliš *mladá*. Liet věděl, že vidí jenom jeho mladé tělo, netuší, kolik let si nese v mysli. V podobných dobách mu vážně chyběla jeho žena Farula, Chaniina matka. Ale to už bylo dávno…

Stilgar však byl pořád stejný. Když dopili kávu a dojedli koláčky, Liet se postavil a poplácal přítele po rameni. „Dneska se vypravíme do širých dun a rozmístíme přístroje na sledování počasí. Potřebujeme větší rozlišení, abychom mohli sledovat modely vysušování.“

„Proč jsi tak posedlý detaily? Poušť je poušť. Vždycky bude horká a suchá a tady na Qelsu bude pořád růst." Bývalý naíb neviděl nic zvlášť tragického ani špatného na umírajícím ekosystému. Pro Stilgara to byl přirozený pořádek věcí. „Šaj-hulúd dál buduje své impérium, ať děláš, co chceš."

„Vědci zkrátka pasou po vědomostech," řekl Liet a jeho společník na to neměl odpověď.

Vzal si jeden z malých letounů, které tady nechala *Ithaka*, a vydal se do severních a dosud nepoškozených zeměpisných šířek, kde se tyčily vysoké lesy, tekly řeky a hory korunovaly sněhové čepice. V údolích a na úbočích kopců pořád vzkvétaly vesničky a města, i když lidé věděli, že to všechno bude brzy pryč. Varovým komandům se každý den bolestně připomínalo, kolik toho chybí, o kolik přišli. Stilgar to neviděl.

Oba přátelé spolu se skupinou ostřílených dobrovolníků si oblékli nově vyrobené filtršaty a upevnili si je na těle. Když komanda vyšla do otevřené pouště, kráčela v jednom zástupu po dunách. Liet je nechal jít trhaným krokem, který nepřivolá červy. Žluté slunce se rychle rozehřívalo, odráželo se od zrnitého písku, ale oni se vlekli dál, cvičili se pro život tady. Daleko vpředu uviděl Liet zrzavě hnědou skvrnu prachového kouře, který naznačoval výlev koření, a měl dojem, že tam zahlédl i vlnité stopy červa.

Stilgar vykřikl a ukázal vzhůru k obloze. Pouštní muži se instinktivně shlukli dohromady do obranné formace.

Z nebe se najednou snesly stovky obrovských kovových lodí, vyrobené z hranatých plátů, lesknoucí se zbraněmi a vybavené obrovskými motory. Plavidla nepřipomínala nic, co Liet dřív viděl. Nepřátelské lodě?

Na chvíli zadoufal, že se vrátila *Ithaka*, ale tato plavidla se nelodi nepodobala, nezvyklá byla i jejich

formace, pohybovala se koordinovaným způsobem. Snesla se nevybíravě přímo do volné pouště, vířila kolem písek a srovnávala duny se zemí. Pilotům zřejmě nevadilo, že tupé vibrace mohou přivolat červy. Jak tak Liet stál a zíral na čirou velikost těch lodí, nepochyboval o tom, že by jejich zbraně dokázaly smést útok červa jako dotěrnou mouchu.

Zaprášené komando se podívalo na gholy a čekalo odpověď. Liet ale žádnou neměl a Stilgar vypadal, že se navzdory nemožným vyhlídkám připravuje na útok, kdyby bylo třeba.

S hrozivým hučením a řinčením se z lodí vysunuly podpůrné vzpěry a lodě se ukotvily. Pak se otevřela četná vrata a z těch začala proudit armáda kovových strojů: těžké zvedáky, bagry a rypadla. Samonaváděné obludy se na svých pneumatikách pomalu sunuly po dunách. Mezi nimi kráčely skupiny těžkých kovových robotů, které se valily kupředu jako vražední válečníci… nebo to byli dělníci? Pomocníci?

Komando mělo jenom malé zbraně. Někteří z dychtivějších vytáhli projektilové zbraně, klesli na kolena do měkkého písku a zamířili. „Počkejte!" zvolal Liet.

Na vršku největší lodi se otevřel průlez a objevila se bledá postava. Vystoupila na pozorovací plošinu. Lidská postava. Muž na ně zavolal a jeho hlas zazněl ozvěnou v tajuplném chóru, vysílaném z tisíců reproduktorů v řadách strojů. „Stilgare a Liete-Kynesi! Nestavějte se nám tak překotně na odpor!"

„Kdo jsi?" zavolal vzdorovitě Stilgar. „Pojď sem dolů, ať si můžeme promluvit tváří v tvář."

„Myslel jsem, že mě poznáte."

Lietovi se to povedlo. „To je Duncan – Duncan Idaho!"

Duncan, obklopený čestnou stráží robotů a doprovázený jednotkou lidských pracovníků v oblecích, které Liet nepoznával, sešel dolů a zastavil se u nich

na dunách. „Liete a Stilgare, nechali jsme vás tu čelit náporu pouště. Řekl jsi, že je to vaše výzva.“

„To taky *je*,“ potvrdil Stilgar.

„A co židé? Jsou tady s tebou?“

„Vybudovali si vlastní síč. Daří se jim a jsou spokojení.“

Duncanova čestná garda popošla kupředu, ženy v černých kombinézách a podobně odění muži, kteří kráčeli vedle žen jako jim rovní. Jedna z těch žen měla insignie hodnosti a působila velitelsky. Představil ji jako svou dceru Janess. „Střetl jsem se s Nepřítelem, s myslícími stroji a skončil jsem válku.“ Roztáhl ruce a všichni roboti se k němu obrátili. Hrůzné lodě působily, jako by byly živé a uvědomovaly si každý pohyb, který Duncan udělal. „Našel jsem způsob, jak nás všechny spojit dohromady.“

„Ty ses vzdal myslícím strojům,“ řekl Stilgar kyselým tónem.

„Vůbec ne. Rozhodl jsem se projevit svou lidskost nikoli tím, že je vyhladím. V mnoha slunečních soustavách budují veliké věci, dosahují působivých úspěchů na planetách, které se pro lidi nehodí. Pracujeme teď pro stejný cíl a já jsem je sem přivedl, aby vám pomáhali.“

„Pomáhali nám?“ řekl jeden člen komanda. „Jak mohou pomáhat? Jsou to jenom stroje.“

„Jsou to spojenci. Čelíte nepřekonatelnému úkolu. Mohu vám pomoci dosáhnout toho, co potřebujete, dát vám tolik posádek robotů, kolik potřebujete.“ Duncanovy tmavé oči se zaleskly, jak se díval miliony očí najednou. „Můžeme vybudovat bariéru proti poušti, zastavit rozšíření písečných pstruhů a na části kontinentu udržet vodu. Šaj-hulúd bude mít své panství, zatímco zbytek Qelsa zůstane relativně nedotčen. Lidé budou moci žít své životy a pomalu se učit přizpůsobovat se poušti, ale jen pokud budou chtít.“

„To je nemožné," řekl Liet. „Jak mohou pracovní roboti čelit náporu pouště?"

Duncan k němu vyslal sebejistý úsměv. „Nepodceňuj je – ani mě. Plním roli Kwisatze Haderacha a Omnia. Vedu všechny frakce lidstva a ovládám celé Synchronizované impérium." Pokrčil rameny a usmál se. „Zachránit jednu planetu je plně v rámci mých možností."

Liet nemohl uvěřit tomu, co slyší. „Ty dokážeš zastavit poušť a zatlačit červy?"

„Qelso bude poušť i les, stejně jako jsem já člověk a stroj." Na Duncanovo gesto a myšlenku se obří strojní armáda rozburácela do pouště a zamířila k hranicím, kde se duny stýkaly se stále obyvatelnou krajinou.

Liet a Stilgar následovali Duncana, který kráčel před tím těžkým konvojem. Liet měl na jazyku spoustu otázek coby planetolog, ghola a lidská bytost. Zatímco však pozoroval, jak se stroje pouštějí do práce, rozhodl se prozatím počkat, co přinese budoucnost.

Když Leto II. předvídal svou Zlatou stezku, viděl i směr, jakým se lidstvo bude ubírat, ale měl slepá místa. Neviděl, že není konečným Kwisatzem Haderachem.

BENE GESSERIT,
informační komise

Za jedenáct let, kdy byla Jessica zpátky doma, si víc a víc uvědomovala, že některé věci nedávají smysl. Tato planeta sice byla Caladan, či Dan, ale nebyl to týž domov, který se svým vévodou tehdy dávno milovali.

Jednoho bouřlivého večera, když procházela rekonstruovaným hradem, přerostly všechny ty nevyhovující detaily konečně míru, kterou dokázala snést. Zastavila se na horní chodbě a otevřela jemně vyřezávanou skříň z elakkového dřeva, starožitnost, kterou sem umístil nějaký dekoratér. Stála, zírala na zdobený vnitřek a pak z náhlého impulsu zmáčkla dřevěný výstupek v jednom rohu. K jejímu překvapení se deska otevřela a uvnitř našla malou modrou sošku gryfa. Možná ji sem umístil ghola barona, protože gryf byl dávným symbolem rodu Harkonnenů. Musel ji sem ukrýt jako důmyslnou připomínku falešnosti hradu.

Dívala se na sošku, cítila její nepatřičnost a zvažovala všechnu svou tvrdou práci od návratu na Caladan. Nařídila posádkám místních dělníků odstranit ze spodních pater baronovy mučicí nástroje a odporné

laboratoře Tvarového tanečníka Khronea. Během toho všeho postupovala bok po boku s týmy uklízečů, zpocená a vzteklá, jak odstraňovali každou skvrnu, každý pach, každou známku nechtěné přítomnosti. Ale hrad Caladan pořád čpěl připomínkami. Jak by mohla začít znova, když se všude kolem ní vznáší taková spousta minulosti – přinejmenším tato hrozná ozvěna minulosti?

Za ní se tiše pohnul doktor Yueh a řekl: „Jsi v pořádku, má paní?"

Podívala se na sukovského doktora. Na žlutavé tváři měl hluboce ustaraný výraz. Tmavé rty se prohnuly dolů, zatímco čekal na odpověď.

„Kam se obrátím, tam mi to připomíná barona." Zamračila se na figurku gryfa, kterou držela v ruce. „Některé věci tady v hradu jsou původní, jako třeba ten rozkládací stůl s erbem jestřába, ale většina jsou špatné kopie."

Jessica se rozhodla. Přistoupila k dělenému oknu na konci síně, otevřela ho a pustila dovnitř bouřlivý noční vzduch. Dramatickým gestem mrštila figurku gryfa do rozvířeného moře. Vlny ji brzy nahlodají a rozlámou na kousky k nepoznání. Vhodný osud pro harkonnenskou ikonu.

Chladný vlhký vítr šuměl do síně, přinášel cákance deště. Ubíhající mračna venku se rozdělila a odhalila srpek měsíce na horizontu, vysílající chladné žluté světlo do vody.

O pár chvil později strhla gobelín na zdi, který se jí nikdy nelíbil, a už se chystala vyhodit ho také z okna, ale – protože nechtěla kazit tuto krásnou planetu – upustila ho raději na podlahu a slíbila si, že ho druhý den ráno hodí do popelnice. „Možná bych měla nechat strhnout celé tohle místo, Wellingtone. Dokážeme někdy zlikvidovat tu poskvrnu?"

Yueha ten návrh šokoval. „Má paní, tohle je domov rodu Atreidů. Co by vévoda Leto –"

„Je to pouhá rekonstrukce plná chyb.“ Nápor větru jí odvál bronzové vlasy z tváře.

„Možná ztrácíme příliš času pokusy oživit to, co vidíme ve svých starých vzpomínkách, má paní. Proč si nepostavit a nevyzdobit domov podle chuti?“

Zamrkala, jak jí studený déšť zavál do tváře, promočil jí nefritově zelené šaty a smáčel koberec. „Myslela jsem, že to tady pomůže mému Letovi, poskytne mu pohodlí, ale možná to znamenalo víc pro mě než pro něj.“

Po chodbě k nim přiběhl desetiletý chlapec s vlasy černými jako uhel, kouřově šedé oči vyvalené vzrušením a leknutím, když uviděl otevřené okno. Ještě víc ho překvapilo, když Jessica ani Yueh nereagovali na déšť, který smáčel koberce a gobelíny. „Co se děje?“

„Zvažuju, že se přestěhujeme někam jinam, Leto. Nechtěl bys, abych pro nás našla nějaký obyčejný domov ve vesnici? Možná bychom tam byli šťastnější, dál od tohoto zhýčkaného života.“

„Ale já mám tenhle hrad rád! Je to vévodův hrad.“ Jessica nedokázala myslet na svého Leta jako na dítě. Nosil rybářské kalhoty s laclem a pruhovanou košili, jako ty, které měl na sobě, když Jessica poprvé dorazila na Caladan coby konkubína, získaná od Bene Gesseritu. Mladý šlechtic jí toho dne přitiskl nůž na krk, byl to trik…

Yueh se zasmál. „Vévoda… takové tituly už nic neznamenají, když je impérium dávno pryč. Potřebují lidé Caladanu ještě vévodu?“

Jessica zareagovala automaticky, až si uvědomila, že si ten názor nepromyslela. „Lidé pořád potřebují vůdce, bez ohledu na to, jaké tituly nosíme. A my umíme být dobří vůdci, stejně jako byl rod Atreidů odjakživa. Můj Leto bude dobrý vévoda.“

Chlapci se leskly oči, zaujatě poslouchal. Za jeho mladými rysy viděla Jessica známky muže, kterého

milovala. Tento mladý Atreides patřil mezi první z nové generace gholů, vyprodukované Scytalem. Dítě bylo odvezeno na Caladan a pokřtěno tady – přesně jako původní Paul.

Po opuštění Synchronizace se Jessica a Yueh moc snažili se tady vzpamatovat, pokoušeli se tichému vodnímu světu přinést zpátky jistý stupeň slávy. Zamotaná vlákna jejich původních a gholovských životů z nich udělala ironické spojence, dva lidi se sdílenými tragédiemi a minulostí. Nakonec Yueh dosáhl jistého pokoje, přestože nikdy nemohl dostat zpátky svou milovanou Wannu.

Jessica však věděla, že na ni čeká její pravý vévoda. Nakonec doroste do dospělosti. Až získá zpátky vzpomínky, na věku nebude záležet.

Jessičin partnerský vztah s Letem bude neobvyklý, ale ne divnější než vztahy všech nerovných gholů, kteří vyrůstali na nelodi. Coby benegesseriťanka dokáže zpomalit proces vlastního stárnutí a s pomocí melanže, dostupné ze sklizňových operací na Kapitule, na Buzzellu a na Qelsu, si mohou oba užít prodloužený život. Připraví Leta a až nastane správný čas, pomůže spustit jeho probuzení. Jako zázrakem se stane znovu tím mužem, kterého milovala, se všemi myšlenkami a vzpomínkami.

Stačí jí jen pár desítek let počkat. Coby benegesseriťanka uměla být trpělivá.

Jessica sevřela jeho malou ruku. Tentokrát jim žádné politické důvody nezabrání se vzít, pokud to bude chtít on sám, a ona to chtěla. Záleželo jí jen na tom, aby byli zase spolu.

„Všechno bude stejné, až si konečně vzpomeneš, Leto. A všechno bude jiné.“

Budoucnost nás všechny obklopuje a hodně se podobá minulosti.

CTIHODNÁ MATKA PŘEDSTAVENÁ SHEEANA,
při založení Ortodoxní školy na Synchronizaci

Ithaka, poškozená a nastálo připoutaná k zemi, se stala novým centrem Sheeaniny frakce. Novátorští lidští architekti spolu se stavebními roboty přebudovali veliké plavidlo na unikátní a působivé ústředí. Navigační můstek, nejvyšší paluba nelodi, byl otevřen a proměněn na pozorovací věž.

Ctihodná matka představená Sheeana hleděla na úchvatně přestavěné město Synchronizace. Ponořila se do svého hlubokého zásobníku vzpomínek a objevila paralelu s jednou z původních benegesseritských škol na Wallachu IX., která byla také založena v prostředí města. Zbylo tu mnoho věží strojů a některé se dokonce pohybovaly jako předtím, automaticky zpracovávaly materiál.

Před lety jí Duncan a snaživé stroje pomohli rekonstruovat tu neobvyklou metropoli. Postaral se však, aby „zázračnou" práci vyvážila lidská snaha, aby lidé sami dosáhli úspěchu. On i Sheeana věděli, jak je nebezpečné nechat lidi příliš zeslábnout, a neměl v úmyslu dovolit jim spoléhat na něj ve věcech, které si mohli zařídit vlastními silami. Lidstvo si potřebovalo řešit své problémy samo, pokud to šlo.

Zároveň se skupiny myslících strojů začínaly rozdělovat, dostávaly splnitelné úkoly, osídlovaly místa neobyvatelná pro lidi: spálené planety, zmrzlé asteroidy, prázdné měsíce. Galaxie se táhla doširoka a pro biologický život se z ní hodilo jen tuze málo. Životního prostoru bude víc, než by jakákoli říše mohla potřebovat.

Někteří roboti začínali projevovat rysy osobnosti, unikátní vlastní charakter. Duncan tvrdil, že časem se mohou zařadit mezi největší myslitele a filozofy, jaké kdy historie poznala. Sheeana o tom nebyla přesvědčena a přísahala, že její zvláštní svěřenkyně mu prostřednictvím vynikajících výsledků dokážou, že se mýlil.

Každý měsíc přicházely čerstvé kandidátky, aby se připojily k ortodoxnímu benegesseritskému centru na Synchronizaci, zatímco jiné se přidávaly k Murbellinu novému Sesterstvu na Kapitule. Ty dva řády už překonaly prvotní obtíže a teď fungovaly ve vzájemném souladu. Sheeana a její striktní způsoby přitahovaly ten druh akolytek, který by jistě potěšil Garimiovou. Sheeana žadatelky tvrdě zkoušela a odmítala všechny, až na ty nejpřijatelnější. Vzdálený Murbellin řád měl zase jiné kouzlo. V tomto novém vesmíru byla spousta prostoru pro oba pohledy.

Sheeanin konvenční benegesseritský chovný program byl teď v plném chodu. Hřálo ji u srdce, když denně viděla spoustu těhotných žen. Mezi lidmi, kteří přicházeli do centra a odcházeli, jich napočítala sedm. Dodávalo jí to jistotu, že její řád poroste a bude pokračovat v budoucnosti lidstva.

Později toho dne se se Sheeanou na navigačním můstku, který se stal jejím operačním centrem, spojil tleilaxanský Pán Scytale. Vysílal z jedné ze svých laboratoří na Synchronizaci a mluvil radostně, ne už utrápeně. „Dokončil jsem katalogizaci zbývajících buněk a vytřídil všechny stopy zamoření Tvarovými

tanečníky. Některé rysy musíme znovu zavést do Bene Gesseritu."

„Po Duncanovi už dalšího Kwisatze Haderacha pěstovat nebudeme. O tom nemůže být ani řeči." Pokud šlo o ni, mnoho věcí se nemuselo stát znova...

„Mám na mysli jen záchranu našich znalostí. Je to jako nacházet semena dávno zapomenutých, ale krásných rostlin. Neměli bychom je jen tak odhodit."

„Možná ne, ale musíme zavést přísné bezpečnostní mechanismy."

Scytalea zřejmě netrápila omezení, která na něj Sheeana uvalila. „Upřímně cítím, že tleilaxanská rasa získá zpět své ztracené znalosti." Rychle dodal: „Se změnami k lepšímu, samozřejmě."

„V zájmu pokroku lidstva," řekla Sheeana.

Nikdy ho neviděla pracovat tak tvrdě. Scytale použil buňky ze své nulentropické kapsle a znovu vypěstoval gholy ztracené tleilaxanské Rady. Ti malí ho teď následovali všude. Připomínalo jí to matku kachnu s kachňátky.

Scytale tu skupinu nevychovával tradičním způsobem, určeným pro tleilaxanské muže. V oddělených prostorách pěstoval i tleilaxanské ženy – z nově objevených buněk – ty však už nikdy nebudou vystaveny hrůzným, ponižujícím podmínkám, které musely snášet jejich předchůdkyně. Tleilaxanské ženy nebudou nuceny měnit se v axolotlské nádrže, vyloučí se tedy možnost vzniku dalších zuřivých a pomstychtivých nepřátel, jako byly Ctěné matre. Sheeana a její Sestry budou pečlivě dohlížet na členy Rady, dávat pozor, aby nezkazili tleilaxanské lidi jako předtím.

Samozřejmě ještě pořád existovaly axolotlské nádrže – některé ženy se jimi staly dobrovolně, z osobních důvodů, jiné zase nechaly instrukce, aby se jejich těla použila v případě nějakého vážného neštěstí. Bene Gesserit jako obyčejně vycházel vstříc svým potřebám.

Když Ctihodná matka představená domluvila se Scytalem, zahleděla se širokými okny navigačního můstku ven. Daleko na horizontu, za nově vytyčenými hranicemi zářícího města byla půda spálená a poškozená a mnoho pravidelných staveb, vybudovaných Omniem, se skácelo a proměnilo v sutiny.

Upravila jedno okno, přiblížila obraz. Ze své pozorovatelny viděla novou poušť a jednoho písečného červa, jak se zvedá z trosek a pátrá bezokou hlavou kolem sebe. Pak tvor tvrdě udeřil dolů, rozlomil část jedné zdi. Jako nějaké veliké odhodlané žížaly, kypřící půdu, začali červi proměňovat opuštěné budovy na poušť, kterou měli nejraději.

Sheeana si pomyslela, že se za nimi brzy vypraví a znovu s nimi promluví.

Shlédla na dívenku po svém boku a stiskla její malou ručku. Možná že jednoho dne s sebou vezme i svou chráněnku, malého gholu Sereny Služebnice.

Nikdy nebylo moc brzo začít Serenu připravovat na její roli.

Poušť skýtá krásu, na kterou nemohu zapomenout ani za tisíc životů.

PAUL MUAD'DIB ATREIDES

Dvě postavy, koupající se ve zlatých paprscích slunce, putovaly po hřebeni duny. Postupovaly nepravidelným krokem, aby nepřivolaly obří písečné červy. Dvojice šla bok po boku, nerozlučně spojená.

Na Duně bylo horko, ale ne jako za starých časů. Kvůli vážnému poškození životního prostředí bylo počasí chladnější a atmosféra řidší. Ale s návratem červů a písečného planktonu a s písečnými pstruhy, prodírajícími se rozpraskanou skořápkou skelných dun, se stará planeta začínala vracet. Jak říkával Chaniin otec Liet-Kynes, všechno na Duně bylo provázáno, celý ekosystém, který zahrnoval zemi, dostupnou vodu a vzduch.

A díky Duncanu Idahovi pokračovaly rozsáhlé pracovní síly ostřílených strojů v kopání v šířkách, kam se červi dosud nevrátili. Mechanická armáda metodicky připravovala staré písky úsek po úseku, otevírala cestu červům, aby mohli rozšířit své teritorium. Masivní sadba a hnojení, prováděné výkonnými traktory a bagry myslících strojů, stabilizovaly sežehlou půdu a vytvářely nové biologické prostředí, zatímco Paulovi houževnatí osadníci monitorovali růst a souběžně prováděli vlastní práce. Duncan se

prostřednictvím svých dalekosáhlých myšlenek staral, aby myslící stroje pochopily, co byla kdysi Duna, než se cizinci začali plést do jejího ekosystému. Nesprávně použitá technologie pouštní planetu zničila a nyní ji technologie pomůže obnovit.

Paul se zastavil sto metrů od nejbližší skalní formace, kde pracovní posádka nalezla základy opuštěného síče. On, Chani a skupinka odhodlaných osadníků vlastníma rukama zachraňovali fremenská sídliště. Znovu zaváděli staré způsoby.

V dávných dobách byl legendárním Muad'Dibem, vedl armádu fremenů. Teď se spokojil s existencí moderního fremena, vůdce sedmi set padesáti tří lidí. Vybudovali si prosté domovy ve skalách, z nichž se měly stát vzkvétající síče.

Paul s Chani pravidelně létali do pouště s průzkumnými četami. S čerstvým optimismem pozoroval velkolepý potenciál Duny. Poblíž odkrytého síče objevil podzemní jeskyni a spolu se svými stoupenci ji hodlal zavodnit a uměle osvětlit, zavést program výsadby trávy, hlíz, květin a keřů. Dost na to, aby to uživilo malou populaci nových fremenů, ale málo na přeměnu pouštního ekosystému, který rok po roce utvářeli velcí červi.

Jednoho dne bude možná na červech zase jezdit.

Paul se obrátil a podíval se na bledě žlutý východ slunce, vystupujícího nad oceán písku. „Duna se zase probouzí. Stejně jako my."

Chani se usmála, dívala se na svého milovaného Usúla ze vzpomínek a zároveň na gholu, se kterým vyrostla. Každého toho Paula milovala kvůli němu samotnému. Břicho se jí trochu vzdouvalo, začínalo prozrazovat jejich rostoucího potomka. Za pět měsíců to bude první dítě, narozené na nedávno znovu osídlené planetě. Ve svém druhém životě se Chani nemusela strachovat o imperiální plány, skrytou antikoncepci, ani o otrávené jídlo. Její těhotenství bude

normální a dítě – nebo děti, pokud by byli zase požehnáni dvojčaty – dosáhne velkého potenciálu, aniž by bylo prokleto hrůzným záměrem.

Chani, která vždycky sledovala počasí ještě víc než Paul, obrátila tvář do chladného větříku. Východ slunce začal ukazovat nové syté měďnaté barvy písku, rozvířeného ve vzduchu. „Měli bychom se vrátit zpátky do síče, Usúle. Schyluje se k bouřce."

Díval se, jak půvabně klouže po písku a zrzavé vlasy za ní vlají. Dala se do zpěvu písně milenců na písku, slova krásně plynula v trhaném rytmu stejně jako kadence jejího kroku:

„Vyprávěj mi o svých očích
a já ti povím o tvém srdci.
Vyprávěj mi o svých nohou
a já ti povím o tvých rukou.
Vyprávěj mi o svém spánku
a já ti povím o tvé chůzi.
Vyprávěj mi o svých přáních
a já ti povím o tvých touhách."

Když byli na půli cesty zpátky ke skalám, zvedl se vítr a rozvířený písek je štípal do tváří. Paul Chani objal, snažil se ji vlastním tělem co nejvíc chránit před hrubým pískem.

„Ano, schyluje se ke slušné bouřce," řekla, když konečně dosáhli vchodu síče a pospíchali dovnitř. „Pročistí vzduch." V tlumené záři světelné koule jí potěšením rozkvetly tváře.

Paul ji chytil za paži, obrátil ji k sobě a oprášil písek, usazený kolem očí a úst. Pak si ji k sobě přitáhl a políbil ji. Chani jako by se mu rozplynula v náruči. Zasmála se. „Takže ses konečně naučil, jak pečovat o svou ženu!"

„Má Sihájo," řekl a svíral ji dál v náruči, „miluji tě už pět tisíc let."

Brian Herbert, syn Franka Herberta, je autorem mnoha bestsellerů podle žebříčku listu *New York Times*. Získal několik literárních ocenění a byl nominován na nejvyšší ceny sci-fi literatury. Roku 2003 vydal dílo *Dreamer of Dune*, životopis svého otce, nominovaný na cenu Hugo. K jeho dřívějším úspěšným románům patří *Sidney's Comet: Sudanna, Sudanna, The Race for God* a *Man of Two Worlds* (společně s Frankem Herbertem).

Kevin J. Anderson napsal již desítky bestsellerů a byl nominován na cenu Nebula, cenu Brama Stokera a čtenářskou cenu britského časopisu SFX. Řada jeho původních románů, včetně *Captain Nemo, Hopscotch* a série *Sága sedmi sluncí*, si získala všeobecnou chválu kritiky. Vytvořil světový rekord v autorském podepisování knih, zaznamenaný v Guinnessově knize rekordů.

Brian Herbert
Kevin J. Anderson

Píseční červi Duny

Po velkém chaosu celého vesmíru musí dojít opět ke sjednocení, a tak je lidstvo nuceno postavit se tváří v tvář říši strojů vedené nenasytným Omniusem. Rychle plynoucí děj přináší nespočetně zápletek a akčních scén, jež činí cyklus tak přitažlivým.

Doporučená cena
včetně DPH 399 Kč

ISBN 978-80-269-0445-8
9788026904458

www.baronet.cz